

BÎR.

Savaş. Küçük Dalaran diyarını yöneten büyücüler meclisi Kirin Tor'un bazı üyeleri, Azeroth dünyasının hiç bitmeyen kan ve ölümden başka bir şey görmediğini düşünmüştü bir zamanlar. Lordaeron İttifakı kurulmadan önce troller vardı. İnsanlar en sonunda bu dehşet verici tehlikenin üstesinden geldiğindeyse ilk ork dalgası evreni saran dokuyu yırtıp çıkmışçasına yeryüzüne üşüşmüştü. İlk başta hiçbir şey bu şekilsiz istilacıları durduramaz gibi görünse de zamanla korkunç katliam yerini acı dolu bir çıkmaza bırakmıştı. Savaşlar büyük kayıplar vererek kazanılmıştı. İki taraftan da yüzlercesi ölmüş ama görünüşte hiçbir sonuç elde edilememişti. Kirin Tor yıllar boyunca ufukta belirebilecek bir son görememişti.

Fakat sonunda durum değişmişti. İttifak nihayet Güruh'u geri püskürtmeyi başarmış ve en sonunda da tamamen bozguna uğratmıştı. Orklarm büyük şefi, efsanevi Orgrim Kıya-met çekici bile ilerleyen orduları durduramamış ve teslim olmak zorunda kalmıştı. Birkaç asi kabile dışında, hayatta kalan istilacılar hazırlanan iskân bölgelerinde toplanmış ve Gümüş El Şövalyelerinin yönetimindeki askeri kuvvetler tarafından sıkı denetim altına alınmıştı. Barışın sürmesi çok uzun yıllar

konseyini tedirgin ediyordu. Bu yüzden Hava Divanı'nda yüksek düzey büyücülerin en yüceleri bir araya gelmişti. Hava Divanı'nın adı, duvarları yokmuş gibi duran odanın, büyü üstatlarının arkasında akan bulutlarla, ışık ve karanlıkla dolu, engin ve durmadan değişen bir gökyüzü gibi görünmesinden kaynaklanıyordu. Sanki zaman hızlanmıştı. Bu sahneye tutarlılık katan tek şey gri, taş zemin ve oradaki dört elementi simgeleyen parlak elmas semboldü.

Kuşkusuz büyücüler de odanın geri kalanına uygundu çünkü hem yüzlerini hem vücutlarını gizleyen karanlık pelerinlerine bürünmüş halde onlar da sanki birer illüzyonmuş gibi gökyüzünün hareketleriyle dalgalanıyordu. Konsey üyelerinin bazıları kadın, bazıları erkek olsa da cinsiyetleri ancak büyücülerden biri konuştuğunda belli oluyordu. Çünkü ancak o zaman bir yüz, ayrıntıları belli belirsiz olsa da kısmen ortaya çıkıyordu.

Altısı burada toplanmıştı, en kıdemli altı büyücü. Ama bu onların en yeteneklileri olduğu anlamına gelmiyordu. Kirin Tor'un liderleri birçok yöntemle seçilirdi, büyü bunlardan sadece biriydi.

"Khaz Modan'da bir şeyler dönüyor," dedi yüksek sesle sakallı yüzü-zorlukla seçilebilen ilk büyücü. Sayısız yıldız şekli vücudunda gezindi. "Ejderhaağzı kabilesinin elinde tuttuğu mağaralarda ya da onların yakınında."

"Bilmediğimiz bir şey söyle," dedi kulak tırmalayan bir sesle ikincisi. Diğerlerinden yaşça büyük bir kadındı; ama hâlâ güçlü bir iradeye sahipmiş gibi görünüyordu. Bir ay, bir an için cüppesini aydınlattı. "Kıyametçekici'nin savaşçıları ele geçirildiğine ve lidersiz kaldıklarına göre oradaki orklar için geri kalan birkaç dik kafalı gruptan biri diyebiliriz."

Birinci büyücünün bu sözlere içerlediği açıktı; ama yine de karşılık verirken sakindi: "Pekâlâ! Belki bu daha çok ilginizi çeker... Kanathölüm'ün tekrar harekete geçtiğini düşünüyorum."

Bu diğlerlerinde, yaşlı kadında bile, korku dolu bir ürperti yarattı. Gece birden gündüze döndü; ama büyücüler bu divan için sıradan olan bu duruma aldırış etmediler. Bulutlar, söylenenlere inanmayan üçüncü büyücünün başının üstünden süzöldü.

"Kanatlıölüm öldü!" diye açıkladı tıknaz yapısı vücudunun şeklini belli eden üçüncüsü. "Aylar önce denizin dibini boyladı. Bu konsey ve en güçlülerimizden seçilenler ona ölümcül darbeyi indirdi. Hiçbir ejderha, o bile, böylesine bir kudrete karşı duramaz!"

Diğlerlerinden bazıları başlarıyla onay verdi; ama birinci büyücü devam etti: "Peki cesedi neredeydi? Kanatlıölüm hiçbir ejderhaya benzemezdi. Goblinler o pullu derisine adamantium levhalar yerleştirmeden önce bile, onun yarattığı tehdit Güruh'unkini gölgede bırakacak kadar büyüktü..."

"Peki onun hâlâ var olduğunu kanıtlayacak ne var elinde?" Soru daha gençliğinin baharında olduğu belli olan bir kadından geldi. Diğlerleri kadar deneyimli değildi; ama yine de-konseyde yer alacak kadar güçlüydü. "Ne var?"

"Alexstrasza'nın iki kızıl ejderhasının ölümü. Vücutlar sadece kendi türlerinden birinin - devasa yapıda birinin- başarabileceğı şekilde parçalara ayrılmıştı." "Başka iri ejderhalar da var."

Bir fırtına patladı, şimşekler ve yağmur büyücülerin üstüne boşandı; ama ne onlara ne de zemine değdiler. Fırtına göz açıp kapayana kadar dindi ve parlak bir güneş tekrar üstlerinde belirdi. Kirin Tor'un birinci büyücüsü bu ihtişamlı gösteriye en ufak bir ilgi göstermedi. "Anlaşılan Kanatlıölüm'ün neler yapabileceğini hiç görmemişsin, yoksa böyle bir şey söylemezdin."

"Dediğin gibi olabilir," diye araya girdi beşincisi, bir elf yüzünün belirsiz hatları fırtınadan bile hızlı görünüp kayboldu. "Ve eğer öyleyse, bu önemli bir durum sayılabilir. Ama

şu an için bununla ilgilenmemiz çok zor. Eğer Kanatlıölüm yaşıyor ve en büyük rakibinin soyundan olanlara saldırıyorsa bu sadece bizim yararımıza olur. Hepsinden öte, Alexstrasza hâlâ Ejderhaağzı kabilesinin tutsağı ve orklar yıllardır onun yavrularını kullanarak İttifak'ın her yerinde kan akıtıp yıkımlara neden oluyorlar. Hepimiz Kul Tiras'm Üçüncü Filosu'nun başına gelen faciayı bu kadar çabuk mu unuttuk?' Bence Amiral Lord Daelin Proudmoore bunu asla unutmayacaktır. Sonuçta o en büyük oğlunu ve kırmızı devler onları gafil avladığında, o altı büyük gemide bulunan bütün diğerlerini kaybetti. Eğer Kanatlıölüm'ün gerçekten bu iki ölümün sorumlusu olduğu kesinleşseydi Proudmoore o siyah yaratığı madalyayla ödüllendirirdi her halde."

Buna kimse itiraz etmedi, birinci büyücü bile. Azametli gemilerden geriye sadece bu dehşetli yıkımı gözler önüne seren tahta parçaları ve birkaç parçalanmış ceset kalmıştı. Amiral Lord Proudmoore'nin kararlılığını kaybetmeden, yok olanların yerine hemen yeni savaş gemilerinin yapılmasını emredip savaşa devam etmesi onun saygınlığını daha da artırmıştı.

"Daha önce de belirttiğim gibi, şu anda bu durumla daha fazla vakit kaybedemeyiz, hele elimizde daha öncelikli olarak halletmemiz gereken bu kadar çok sorun varken."

"Alterac krizini kast ediyorsun, değil mi?" diye gürledi sakallı büyücü. "Lordaeron ve Storngrade'nin hiç bitmeyen gizli kapaklı kavgaları neden bizi Kanatlıölüm'ün olası geri dönüşü kadar ilgilendirsin ki?"

"Çünkü artık Gilneas duruma ağırlığını koydu."

Diğer büyücülerde tekrar bir hareketlenme oldu, hatta hiç konuşmamış olan altıncı büyücüde bile. Tıknaз sayılabilecek gölge, elfe doğru bir adım attı. "Diğer iki krallığın önemsiz bir toprak parçası için atışması Genn Griyele'yi neden ilgilendirsin ki? Gilneas güney yarımadaının ucunda, Alterac'tan İt-

ittifak'taki diğer bütün krallıklar kadar uzakta!"

"Bir de soruyor musun? Griyele her zaman İttifak'ın liderliğini ele geçirmek istemişti; sonunda orklar kendi sınırlarına saldırmaya başlayana kadar ordularını geride tuttuğu halde. Onun Lordaeron Kralı Terenas'ı harekete geçmek için cesaretlendirmesinin tek sebebi Lordaeron'un askeri gücünü kırmaktı. Şu anda Terenas, İttifak'ın liderliğini elinde tutuyorsa bu bizim çabamızın ve Amiral Proudmoore'nin açık desteğinin sayesinde."

Alterac ve Stromgrade savaşın ilk günlerinden beri çatışma içinde olan iki komşu krallıktı. Thoras Trolcelladı, Stromgrade'nin bütün gücünü Lordaeron İttifak'ını desteklemek için kullanmıştı. Khaz Modan gibi bir komşusu varken dağlık krallığın yapacağı en mantıklı iş ortak bir hareketi desteklemek olabilirdi. Kimse de Trolcelladı'nın savaşçılarının kararlılığını yabana atamazdı. Onlar olmasaydı orklar savaşın ilk haftalarında İttifak'ın çoğunu istila etmiş ve şimdikinden çok farklı, tam anlamıyla acımasız bir sonuç ortaya koymuş olurlardı.

Öte yandan Alterac, her ne kadar cesareten ve davanın erdeminden sık sık dem vursa da kendi birliklerini harekete geçirmek için pek istekli değildi. Gilneas gibi o da sadece sembolik bir yardım sunmuştu; ama Genn Griyele'yi engelleyen hırsken, söylentilere göre Lord Perenolde'nin bunu yapma sebebi korkuydu. Kirin Tor'da bile çok önceden beri İttifak'ın Güruh'un bitmek bilmeyen saldırısı karşısında dağılması halinde Perenolde'nin Kıyametçekici'yle anlaşma yapmayı düşünüp düşünmediği sorulur olmuşt.

Bu korku doğru çıkmıştı. Perenolde gerçekten de İttifak'a ihanet etmişti; ama neyse ki bu aşağılık çabası kısa ömürlü olmuştu. Terenas durumu duyunca Lordaeron birlikleri hızla Alterac'ı işgal edip sıkıyönetim ilan etmişti. Savaşın devam ettiği bir zamanda kimsenin gücü bu duruma karşı çıkmaya

yetmezdi, özellikle de Stromgrade'nin. Artık barış sağlandığına göre Stromgrade'nin, hainlik yapmış olan eski sınır komşusunun doğudaki topraklarının tamamını hak ettiğı gibi alması gerekirdi.

Terenas duruma böyle bakmıyordu. O hâlâ Alterac'ı kendi krallığına ilhak etme ya da Alterac tahtına yeni ve daha makul bir hükümdar yerleştirme hakkını savunuyordu... tahmin edilebileceğı gibi Lordaeron'un çıkarlarına uygun birini. Yine de Stromgrade savaş boyunca sadık bir müttefik olmuştu; herkes Thoras Trolcelladı ve Terenas'm birbirlerine duyduğı hayranlığı bilirdi. Bu da onların arasını açan siyasi sıkıntıyı daha da üzüntü verici kılıyordu.

Gilneas'm ise bu topraklarla hiçbir bağı yoktu; o her zaman batının diğeri milletlerinden uzak durmuştu. Kirin Tor da Kral Terenas da Genn Griyele'nin müdahale için fırsat kolladığını biliyordu. Bu sadece kendi itibarını artırmak için değıl, yayılmacı hayallerini sürdürmek içindi belki de. Lord Perenolde'nin kuzenlerinden biri ihanetten sonra bu topraklara kaçmıştı ve söylentilere göre Griyele onun yeni kral olması için destek veriyordu. Alterac'ta bir üs, Gilneas'a güney krallığının sahip olmadığı kaynaklara ulaşma imkânı sunacaktı ve tabii ki güçlü gemilerini Büyük Deniz'den geçirmek için gerekli olan bahaneyi de. Bu da sonuçta denizlerdeki egemenliği konusunda çok duyarlı olan Kul Tiras'ı da işin içine katacaktı.

"Bu, İttifak'ı parçalayacaktır..." diye mırıldandı genç büyücü, üstüne basarak.

"Henüz o noktaya gelinmedi," diye fikrini açıkladı elf büyücüsü. "Ama yakında bu da olabilir. Bu yüzden de ejderhalarla uğraşacak zamanımız yok. Eğer Kanatlıölüm yaşıyorsa ve Alexstrasza'ya olan kan davasını yeniden canlandırmaya karar vermişse şahsen ben ona karşı çıkmam. Ne kadar az ejderha olursa o kadar iyi. Artık onların zamanı geçti."

"Bir zamanlar ejderhalarla elflerin müttefik, hatta birbirine saygı gösteren dostlar olduğunu duymuştum." dedi hiçbir tonlama içermeyen, cinsiyeti belirsiz bir ses.

Elf sureti ince, uzun boylu yapısıyla neredeyse bir gölge gibi duran sonuncu büyücüye döndü. "Sadece hikâyeler, sizi tenim ederim. Böyle canavar mahluklarla irtibat kurmaya tennezzül etmeyiz."

Bulutlar ve güneş yerlerini yıldızlar ve aya bıraktı. Altıncı büyücü özür dilercesine hafifçe başım eğdi. "Anlaşılan yanlış duymuşum. Benim hatana."

"Bu siyasi sıkıntıyı yatıştırmamız gerektiği konusunda haklısın," dedi beşinciye sakallı büyücü. "Ve bunun önceliği olduğunu da kabul ediyorum. Yine de Khaz Modan'da ne olup bittiğine aldırmaçlık etme riskine giremeyiz! Kanatlı-ölüm hakkında haklı olsam da olmasam da oradaki orklar Ejderhakraliçesi'ni tutsak tuttukları sürece istikrarın sağlanması-na karşı bir tehdit oluşturuyorlar."

"O zaman bir gözcüye ihtiyacımız var," diye lafa girdi yaşlı kadın. "Olan biteni gözleyecek ve sadece eğer durum tehlikeli bir boyuta varırsa bizi uyaracak biri."

"Kim peki? Şu anda herkese ihtiyacımız var!"

"Bunu yapabilecek biri var." Altıncı büyücü bir adım öne geldi. Konuşurken bile yüzü gölgelerin içinde kaldı. "Rhonin bunu yapabilir..."

"Rhonin mi?!?" diye patladı sakallı büyücü. "Rhonin! Son başarısızlığından sonra mı? O, büyücü çüppesi giymeyi bile hak etmiyor. O umuttan çok tehlike demektir!"

"O tutarsız biri," diye katıldı yaşlı elf.

"Asi," diye mırıldandı tıknaz olan.

"Güvenilmez..."

"Suçlu!"

Altıncı büyücü hepsinin sözü bitene kadar bekledi ve sonra yavaşça başını salladı. "Ve
bu nazik zamanda yokluğu so

run yaratmayacak, tek deneyimli büyücü. Ayrıca bu sadece bir gözlem görevi. O olası bir krizin yakınında bile olmayacak. Görevi olayları izleyip bize bildirmek olacak, o kadar." Başka itiraz gelmeyince siyahlar içindeki büyücü ekledi: "Eminim dersini almıştır."

"Öyle olduğunu umalım," diye mırıldandı yaşlı kadın. "Son görevini yerine getirmiş olabilir ama bu yanındakilerin çoğunun yaşamına mal oldu."

"Bu sefer yalnız gidecek. Yanında sadece onu İttifak topraklarının sınırına kadar götürecek bir rehberi olacak. Khaz Modan'a girmeyecek bile. Büyülü bir küre olan biteni belli bir mesafeden seyretmesini sağlayacaktır."

"Yeterince basit görünüyor," diye karşılık verdi genç olan kadın. "Rhonin için bile."

Elf sureti sinirli bir tavırla başını salladı. "O zaman bu konuda anlaşılmaya varıp konuyu kapatalım. Şansımız yaver giderse Kanathölüm, Rhonin'i yutar ve sonra boğulup ölür, böylece ikisinin de bahsinden sonsuza kadar kurtulmuş oluruz." Diğerlerine göz gezdirip ekledi: "Artık hepimizin Gilneas'in Alterac sorununa dahil olması ve bizim bu sorunu yatıştırmak için ne yapabileceğimiz konusuna yoğunlaşmamızı istiyorum..."

Geçen iki saat boyunca yaptığı gibi başı aşağıda, gözleri kapalı, konsantrasyon halinde duruyordu. Çevresini sadece, hiçbir kaynağı olmayan loş bir ışık aydınlatıyordu. Gerçi ortada görülecek pek bir şey de yoktu. Kullanmadan bıraktığı bir sandalye kenarda duruyordu. Onun arkasında da kaim, taş duvara asılı bir halı vardı. Halının üstüne leylak rengi bir alanın üstünde, detaylı, bilinçli, altın bir göz dokunmuştu. Gözün aşağısında yine altından üç tane hançer, keskin uçları aşağı dönük şekilde duruyordu. Savaş boyunca Dalaran bayrağı ve sembolleri İttifak'ın korunmasında hep yükseklerde

yer almıştı; ama bu Kirin Tor'un bütün üyelerinin görevlerini gereken saygınlıkla yerine getirdiği anlamına gelmiyordu.

"Rhonin..." Hiçbir ifade taşımayan bir ses odayı doldurdu. Sanki aynı anda hem her yerden geliyor hem de hiçbir yerden gelmiyordu.

Sık ve ateş rengi saçlarının altından ürkek yeşil gözlerini açıp bakışlarını karanlığa doğru kaldırdı. Burnu bir keresinde arkadaşı olan acemi bir büyücü tarafından kırılmıştı; ama yeteneklerine rağmen Rhonin onu onarmak zahmetine girmemişti. Yine de güçlü, düzgün çenesi ve köşeli yüz hatlarıyla çirkin sayılmazdı. Hep kalkık olan tek kaşı yüzüne her zaman alaycı, kuşkulu bir ifade verirdi. Yüzündeki bu ifade birçok öğretmeniyile başını derde sokmuştu ve bu görüntüsüne uygun olan davranışları da ona bu zamanlarda pek fayda sağlamamıştı.

Gece mavisi rengine zarif bir cüppeye bürünmüş, uzun boylu, ince yapılı büyücü, bu haliyle diğer büyücülerin bile takdirini kazanırdı. Son görevi beş iyi adamın hayatına mal olmuş olsa da Rhonin azılı biri gibi görünmüyordu. Dimdik durmuş, diğer büyücünün kendisine hangi yönden sesleneceğini bekleyerek gözünü karanlığa dikmişti.

"Beni çağırdın. Hâlâ bekliyorum," diye fısıldadı kıvrık kızıl saçlı büyücü, sabırsızlığını belli eden bir sesle.

"Yapılacak bir şey yoktu. Konu başkası tarafından açılana kadar ben de beklemek zorundaydım." Zifiri karanlığın içinden beliren pelerin ve kukuleta takmış, uzun boylu siluet, Kirin Tor'un merkez konseyinin altıncı üyesinden başkası değildi. "Sonunda beklenen oldu."

İlk kez olarak, Rhonin'in gözleri hevesle parladı. "Peki ya cezam? Yasağım sona erdi mi?"

"Evet. Aramızdaki mevkiine geri dönüşün kabul edildi... Acil olarak çok önemli bir görevi yerine getirmeyi kabul etmen şartıyla."

"Bana karşı hâlâ bu kadar güvenleri var mı?" Genç büyücünün sesi yine acı dolu bir ton aldı. "Diğerleri öldükten sonra..."

"Ellerinde bir tek sen varsın."

"Bu kulağa daha gerçekçi geliyor. Tahmin etmeliydim."

"Bunları al." Gölgele içindeki büyücü avucu açık, ince, eldivenli elini ileri uzattı. Açık avucun üstünde, havada, birden iki parlak nesne beliriverdi: Küçük zümrüt bir küre ve üstünde tek bir siyah mücevher olan altın bir yüzük.

Rhonin kendi elini aynı şekilde tuttu... ve iki nesne onun elinin üstünde belirdi. İkisini de tutup inceledi Rhonin. "Görüş küresini biliyorum; ama diğeri tanıdık gelmedi. Gücünü hissedebiliyorum ama tahminimce saldırı amaçlı değil."

"Kavrayışın çok kuvvetli, Rhonin, zaten daha en başta seni desteklememin sebebi buydu. Kürenin ne işe yaradığını biliyorsun. Yüzüğü koruyucu olarak kullanacaksın. Ork sihirbazlarının hâlâ var olduğu bir diyara gidiyorsun. Bu yüzük onların sana kendilerine has yöntemleriyle erişmelerini engelleyecektir. Maalesef bu bizim de seni takip edebilmemizi zorlaştıracak."

"Demek ki kendi başımın çaresine bakacağım." Rhonin kendisine yardım eden büyücüye alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Daha başka ölümlere yol açma ihtimalim azalacak..."

"Bu bakımdan yalnız olmayacaksın. En azından limana kadar. Sana bir korucu eşlik edecek."

Kendisine eşlik edecek kişi umurunda değildi, özellikle de bu kişi bir korucuysa. Rhonin yine de başını salladı. Rhonin elflerle pek anlaşılamazdı. "Bana görevimin ne olduğunu söylemedin."

Gölgelelere bürünmüş siluet sanki genç adamın göremediği geniş bir sandalyeye oturuyormuş gibi geriye yaslanmıştı. Eldivenli elleri birleşmiş büyücü, doğru kelimeleri seçmeye çalışır gibiydi. "Sana karşı çok sevecen davranmadılar, Rhonin."

Konseydekilerin bazıları seni sonsuza kadar bu mevkiden uzaklaştırmayı bile düşünüyordu. Önceden sahip olduklarını kazanmak için çaba harcamalısın ve bu da bu görevi tam anlamıyla yerine getirirken demek." JJ_

"Kolay olmayacağım söylemeye çalışır gibisin."

"Bu işin içinde ejderhalar var... ve onlara göre sadece senin becerilerine sahip birinin halledebileceği bir şey."

"Ejderhalar..." Dev yaratıkların adı anılır anılmaz Rhonin'in gözleri büyüdü. Genelde kibirli bir hali olan adamın sesi şimdi daha çok acemi bir büyücününki gibi çıkmıştı.

Ejderhalar... Adlarının geçmesi bile çoğu daha genç büyücünün yüreğine korku salardı.

"Evet, ejderhalar." Hamisi öne doğru eğildi. "Bu konuda sakın hata yapma, Rhonin.

^S Konseyin ve senin dışında kimsenin bu görevden haberdar olmaması lazım. Sana yol gösterecek korucu ya da seni Khaz Modan sahiline bırakacak İttifak gemisinin kaptanı bile... Senden beklediğimiz şeyin bahsi duyulursa bütün planlar tehlikeye girebilir."

"İyi ama görevim ne?" Rhonin'in yeşil gözleri titrek bir ışıkla parladı. Bu olağanüstü tehlikelerle dolu bir macera olabilirdi; ama ödüller gayet açıktı. Eski mevkiine dönüş ve saygınlığına saygınlık katılması. Yüksek konseyin hiçbir üyesi bu basit gerçeği kabul etmeye yanaşmasa da hiçbir şey bir büyücüyü saygınlık kadar hızlı yükseltemezdi Kirin Tor'da.

"Khaz Modan'a gideceksin," dedi diğeri, biraz tereddüt ederek. "Oraya varınca da orkların elindeki Ejderhakraliçesi Alexstrasza'yı serbest bırakmak için gerekenleri yapacaksın..."

İki

Tereesa beklemeyi sevmezdi. Çoğu kimse elflerin buzullar kadar sabırlı olduğunu sansa da onun gibi genç olanları bu bakımdan insanlara çok benzerdi. Hele de Vereesa gibi, bir korucu olarak acemilik dönemini bitireli sadece bir yıl olmuşsa. Üç gündür, Büyük Deniz'e açılan doğu limanlarından birine kadar eşlik etmekle görevli olduğu büyücüyü bekliyordu. Genelde büyücülere karşı, bir elfin bir insana duyduğu kadar saygı duyardı; ama bu seferki sinirini bozmuştu. Vereesa kardeşlerine katılmak ve hâlâ savaşıyor orkların her birini yakalayıp aşağılık katilleri hak ettikleri gibi öldürmek istiyordu. Korucu, ilk önemli vazifesinde hiçbir şeyi aklında tutamayan, titrek ve ihtiyar bir büyücüye dadılık etmek zorunda kalacağını düşünmemişti.

"Bir saat daha," diye mırıldandı. "Bir saat daha bekleyip giderim."

Yanındaki bakımlı, kırmızıya çalan kahverengi elf kısırağı hafifçe kişnedi. Nesiller boyu yeni yavrulara geçen özellikler, sıradan türdeşlerine göre çok üstün bir hayvan yaratmıştı. Ya da Vereesa'nın halkı böyle olduğuna inanıyordu. Kısarak, binicisiyle uyum içindeydi. Başkalarına sadece basit bir homurtu gibi gelecek olan ses, korucuyu hemen ayaklandırdı. Dişi elf, uzun bir oku yayma germiştir bile.

Oysa çevresindeki korular bir hainlikten çok sessizliği an-

latıyordu. Lordaeron İttifak'ı topraklarının bu kadar içlerinde orklardan ya da trollerden bir saldırı pek beklemezdi. Buluşma yeri olarak seçilmiş olan küçük hana doğru bir göz attı; ama ahıra saman taşıyan bir çocuk dışında kimseyi göremedi. Elf yine de yayını indirmede. Pusuda bekleyen bir bela olmadıkça bineği çok nadir ses çıkarırdı. Acaba yakınlarda haydutlar mı vardı?

Korucu yavaşça bir çember çizerek döndü. Rüzgâr uzun, gümüş beyazı saçlarının bir kısmını yüzüne çarpıyordu; ama bu keskin görüşünü engelleyemezdi. Gökyüzünün en saf maviliğindeki badem gözleri, yaprakların en ufak hareketini bili- yakalardı. Sık saçlarının arasından çıkan uzun, sivri uçlu kulakları yakındaki bir çiçeğin üstüne konan kelebeğin sesini kile duyabilirdi.

Ama yine de kısırağının uyarısı için bir sebep bulamamıştı.

Belki yakındaki tehlike her ne idiye Vereesa onu korkutup kaçırmıştı. Her elf gibi, etkileyici bir görünümü olduğunu biliyordu. Çoğu insandan uzun olan korucu, dizine varan deri çizmeler, orman yeşili pantolon ve bluz giymiş, üstüne de meşe renginde bir seyahat pelerin takmıştı. Neredeyse dirseğine varan sıkı eldivenleri hem ellerini koruyor hem de yayım, ya da yanında asılı duran kılıcını kolaylıkla kullanmasını sağlıyordu. Bluzunun üstüne, ince ama yuvarlak hatlı vücuduna göre yapılmış sağlam bir göğüs zırhı giymişti. Handaki yerli halktan biri, görünüşünün kadınsı özelliklerine hayra ı ılıkla bakarken elfin savaşı yanı dikkate almama hatasını işlemişti. Adam sarhoş olduğu için ve ayık olsa büyük olasılıkla aynı kaba hitap şekillerini ağzına almayacağından, Vereesa adamın birkaç parmağını kırmakla yetinmişti sadece.

Kısırak tekrar kişnedi. Korucu bineğine ters ters bakarken dudaklarında hayvanı ayıplayan birkaç söz şekillendi.

"Siz Vereesa Rüzgârkoşan olmalısınız," dedi birdenbire kısık ve dikkat çekici bir ses, Vereesa'nın bakmadığı yönden.

Vereesa daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden okunun sivri ucunu adamın gırtlığına dayadı. Oku bırakırsa yeni gelenin boynunu tamamen delip geçer ve diğer tarafla tan çıkardı.

Tuhaf bir şekilde bu ölümcül gerçek adamı hiç etkilememiş gibi görünüyordu. Elf adamı tepeden tırnağa inceledi (kabul etmesi gerekirse bu pek de tatsız bir iş sayılmazdı) ve bu davetsiz misafirin sadece beklediği büyücü olabileceğine kanaat getirdi. Bu, hem bineğinin garip davranışım hem de kendisinin adamın varlığını daha önce sezememe nedenini açıklıyordu.

"Sen Rhonin misin?" diye sonunda sordu korucu.

"Beklediğin gibi değil miyim?" diye karşılık verdi adam, yüzünde alaycı bir gülümseme ifadesiyle.

Elf biraz rahatlayarak okunu aşağı indirdi. "Sadece bir büyücü olduğunu söylediler o kadar, insan."

"Bana da bir elf korucusu dediler, daha fazlasını değil." Vereesa'ya öyle bir bakış attı ki elf neredeyse yayını geri kaldıracaktı. "Neyse, sonuçta birbirimizi bulduk."

"O kadar basit değil. Üç gündür burada bekliyorum! Üç kıymetli gün ziyan oldu!"

"Yapılabilecek bir şey yoktu. Hazırlık yapılması gerekiyordu." Büyücü başka bir şey söylemedi.

Vereesa üstelemekten vazgeçti. Çoğu insan gibi bu da kendisi dışında kimseyi umursamıyordu anlaşılan. Daha fazla beklemek zorunda kalmadığı için kendini şanslı saymalıydı. İttifak'ın içinde bu Rhonin gibiler bu kadar çokken nasıl olup da Güruh'a karşı zafer kazanılabildiklerine şaşıyordu.

"Pekâlâ, eğer Khaz Modan'a geçmek istiyorsan hemen harekete geçsek iyi olur." Elf onun arkasına bir şey arıyormuş gibi baktı. "Atın nerede?"

Neredeyse büyücünün, atı olmadığını ve kendini buraya müthiş güçlerini kullanarak taşıdığını söylemesini bekliyor-

du... ama öyle olsaydı Rhonin'in, limana kadar rehberlik etmesi için kendisine ihtiyacı olmazdı. Bir büyücü olarak etkileyici yetenekleri olmalıydı kuşkusuz; ama bu yeteneklerinin de bir sınırı vardı. Bunun yanında, Rhonin'in görevi hakkındaki azıcık bilgisiyle, Vereesa onun hayatta kalabilmek için sahip olduğu her şeye ihtiyacı olduğunu tahmin ediyordu. Khaz Modan yabancıların iyi karşılandığı bir yer değildi. Birçok cesur savaşçının kafatası ork çadırlarını süslüyordu, duyduğu kadarıyla ejderhalar da havada devamlı devriye geziyorlardı. Hayır, Vereesa bile yanında bir ordu olmadan oraya gitmezdi. Korkağın teki değildi; ama aptal da değildi.

"Biraz su için diye hanın yakınındaki bir yalağa bağladım. Bugün için yeterince yol teptim, leydim."

Rhonin'in ses tonunda hafif bir iğneleme hissetmese, şanımlı beliren bu unvanın kullanılması Vereesa'nın hoşuna gidebilirdi. İnsana karşı içinde yükselen öfkeyi dizginlemeye çalışarak kendi atma döndü. Okunu ve yayını yerleştirip atını yola hazırlamaya başladı.

"Birkaç dakika daha dinlenme atıma da bana da yeter," diye fikrini söyledi büyücü.

"Eyer üstünde uyumaya çabuk alışırsın... ve atın kendine gelebilsin diye de ilk başta yavaş tempoda ilerleriz. Zaten yeterince çok bekledik. Çoğu gemi, hatta Kul Tiras'ınkiler bile sırf gözlem görevi verilmiş bir büyücü için Khaz Modan'a gitme düşüncesinden hoşlanmaz. Bir an önce limana ulaşmazsan uğraşmaları gereken daha önemli ve daha az intihar niteliğinde işleri olduğuna karar verebilirler."

Neyse ki Rhonin buna itiraz etmedi. Onun yerine kaşlarını çatarak arkasını döndü ve hana doğru ilerlemeye başladı. Arkasından bakan Vereesa gitmeleri gereken yere varamadan sinirine yenilmeyeceğini umuyordu.

Büyücünün görevini merak etti. Khaz Modan'ın ejderhaları ve onları kullanan orklar hâlâ tehdit oluşturmaya devam

ediyordu gerçekten de; ama İttifak'ın başka, daha usta gözlemcileri Khaz Modan'ın içinde ve çevresinde yerleşmişti zaten. Vereesa, Rhonin'in görevinin çok ciddi bir mesele olduğunu sanıyordu, yoksa Kirin Tor bu küstah büyücü için bu kadar çok şeyi riske atmazdı. Acaba gerçekten de onu seçerken durumu iyice gözden geçirmişler miydi? Daha becerikli ve güvenilir birini bulmaları gerekmez miydi? Bu büyücünün görüntüsü, felakete yol açabilecek bir bilinmezliğin çizgilerini taşıyordu.

Elf şüphelerini zihninden kovalamaya çalıştı. Kirin Tor bu konuda kararını vermişti ve İttifak yönetimi onlarla hem fikirdi; yoksa kendisi burada ona yol gösteriyor olmazdı. En iyisi bütün endişelerini bir kenara bırakmasıydı. Vereesa'nın tek yapması gereken sorumluluğunu aldığı kişiyi gemisine ulaştırmaktı. Sonra kendi yoluna gidebilirdi. Rhonin'den ayrıldıktan sonra onun ne yapıp ne yapamayacağı Vereesa'yı zerre kadar ilgilendirmiyordu.

Dört gün boyunca, birkaç can sıkıcı böcekten daha tehlikeli bir şeyle karşılaşmadan yola devam ettiler. Şartlar daha farklı olsaydı yaptıkları yolculuk basit ve kaygısız görünebilirdi; tabii Rhonin ve rehberinin bütün bu zaman boyunca neredeyse hiç konuşmadığı gerçeği bir kenara koyulursa. Büyücü genelde bu durumdan rahatsız değildi. Akıllı, önünde uzanan tehlikeli isteydi. İttifak gemisi onu Khaz Modan'a ulaştırdığında sadece orkların cirit attığı değil, aynı zamanda onların tutsağı olan ejderhaların gökyüzünde devriye gezdiği bir diyarda tek başına kalacaktı. Korkak olmasa da Rhonin işkencelere maruz kalıp yavaş ve acı dolu bir ölümle yüz yüze gelmek istemezdi. Sırf bu yüzden, konseydeki destekçisi ona Ejderhaağzı kabilesinin bilinen son faaliyetlerini bildirmişti. Ejderhaağzı çoğunlukla etrafı kolluyor olmalıydı, özellikle de Rhonin'e söylendiği gibi siyah dev Kanatlıölüm gerçekten yaşıyorsa.

Yine de büyücünün üstüne aldığı görev görüldüğü kadar zor olsaydı bile Rhonin geri dönmezdi. Bu ona sadece günahlarından kurtulmak için değil aynı zamanda Kirin Tor'da yükselmek için de verilmiş bir fırsattı. Bunun için sadece Krasus ismiyle bildiği hamisine sonsuza dek şükran duyacaktı. İm m büyük olasılıkla sahteydi, bu yönetici konseyde çokça kılınan bir uygulamaydı. Dalaran'ın efendileri gizlilikle seçilirdi. Bu makama geldiklerini aynı konumda olanlar dışında kimse bilmezdi, en sevdikleri bile. Rhonin'in destekçisi olan adamın sesinin onun gerçek sesiyle ilgisi yoktu elbette... Tabii erkek olup olmadığı da ayrı bir soru işaretiydi.

Merkez konseydekilerin bazılarının kimlikleri tahmin edilebilirdi; ama Krasus zeki büyücü için bile bir muammaydı. Aslında Rhonin, Krasus'un kimliğini neredeyse hiç umursamıyordu. Genç büyücünün tek umursadığı sadece onun aracılığıyla kendi hayallerini gerçekleştirebileceğiydi.

Gemiye varamazsa bu hayaller çok uzakta kalacaktı. Eyerinde öne eğilerek sordu: "Hasic'e ne kadar kaldı?"

Vereesa arkaya dönmeden, ağırbaşlı bir ifadeyle cevap verdi: "En azından üç gün daha. Telaşlanma, bu hızda ilerleyerek limana vaktinde ulaşırız."

Rhonin yine geri çekildi. Son sohbetleri bu kadar sürmüştü, bugün ikinci oluyordu bu. Bir elfle seyahat etmekten daha beter bir şey vardıysa eğer bu ancak suratsız Gümüş El Şövalyelerinden biriyle seyahat etmek olabilirdi her halde. Hep var olan nezaketlerine rağmen paladinler büyünün ara sıra lazım olabilen, geri kalan zamanlarda yokluğunu aramadıkları bir heladan başka bir şey olmadığını düşündüklerini kesin bir şekilde hissettirirlerdi. Rhonin'in son karşılaştığı paladin, öldükten sonra büyücülerin ruhunun, tarihteki efsanevi iblislerle aynı karanlık çukurda kalmaya mahkûm edileceğine inandığını çok canlı ifadelerle anlatmıştı. Rhonin'in ruhu ne kadar günahsız olursa olsun bunun bir önemi olmayacaktı her halde.

Akşamüstü güneşi, ağaçların arasında kara gölgeler ve aydınlıktan oluşan bir tezat yaratarak ağaç tepelerinin ardında batıyordu. Rhonin karanlık çökmeden ormanın kenarına varmayı ummuştu; ama anlaşılan bu mümkün olmayacaktı. Zihinsel haritaları içinde, sadece şu andaki yerlerini belirlemek için değil, aynı zamanda rehberinin gemiye zamanında varabilmekle ilgili söylediklerini doğrulayabilmek için de bir kez daha gezindi. Vereesa'yla buluşmasının gecikmesi, gerekli olan malzemeleri bulmakla çalışırken olmuştu. Tek umudu bu gecikmenin bütün görevini tehlikeye sokmamasıydı.

Ejderhakraliçesi'ni serbest bırakmak...

Bazıları için imkânsız, inanılmaz bir görev; çoğu kişi içinse mutlak ölüm demekti bu. Ama Rhonin savaş sırasında bile bunu önermişti. Kesin olan bir şey varsa o da, Ejderhakraliçesi serbest kaldığında orkların geriye kalan silahlarının en büyüğünün ellerinden alınmış olacağıydı. Ne var ki koşullar böylesine muazzam bir girişimin başarıya ulaşmasına izin vermemişti.

Rhonin konseydekilerin çoğunun kendisinin başarısız olmasını umduklarını biliyordu. Rhonin'den kurtulmak onlar için geçmişten kalan kara bir lekenin üstlerinden silinmesi demekti. Bu bakımdan bu görev her durumda faydalı olacaktı: Başarılı olursa şaşıracaklardı; başarısız olursa da rahata ereceklerdi.

En azından Krasus'a güvenilebilirdi. Büyücü en başta ona gelip genç meslektaşının imkânsızı başarabileceğine hâlâ inanıp inanmadığını sormuştu. Alexstrasza serbest kalana kadar Ejderhaağzı kabilesi Khaz Modan'daki hakimiyetini elinde tutmaya devam edecekti ve orklar, Güruh için çalışmaya devam ettikçe koruma altındaki iskân bölgeleri için olası bir merkez olma tehlikesi taşımaya devam edeceklerdi. Kimse savaşın yeniden yaşanmasını istemezdi. Zaten İttifak'ın çözmekle uğraştığı yeterince sorunu vardı kendi içinde.

Kısa bir gök gürültüsü Rhonin'i daldığı düşüncelerden ayırdı. Bakışlarını yukarı kaldırdı; ama pamuk gibi beyaz birkaç buluttan başka bir şey göremedi. Kaşlarını çatan alev rengi saçlı büyücü bakışlarını, gök gürültüsünü kendisinin de duyup duymadığını sormak için elfe çevirdi.

Daha tehditkâr ikinci bir gök gürültüsü bütün kaslarının gerilmesine neden oldu.

Aynı anda her nasılsa eyerinde dönmeyi başaran Vereesa kendisini Rhonin'e doğru itip büyücünün üstüne atladı.

Kocaman bir gölge etraflarını kapladı.

Büyücü, ve korucu çarpışınca elfin zırhının da ağırlığıyla ikisi birden Rhonin'in atının üstünden düştüler.

Kulakları sağır eden bir kükreme yeri göğü sarstı ve kasırga gibi bir rüzgâr esti. Büyücü yere düştüğünde daha acının verdiği şokun etkisinden kurtulamadan, atının kısa kişnemesini duydu... ve hemen sonra kişneme kesildi.

"Yerde kal!" diye bağırdı Vereesa, sesini rüzgâr ve kükreme sesi arasında duyurmaya çalışarak. "Yerde kal!"

Gökyüzünü görmek için dönmüş olan Rhonin onun yerine cehennemden çıkma bir manzarayla karşılaştı.

Kızgın ateş rengine bir ejderha gökyüzünü kaplamıştı. (')n pençelerinde Rhonin'in atından ve dikkatle seçilmiş, pahalı malzemelerinden geriye kalanları tutuyordu. Ateş kırmızısı dev, gözlerini aşağıdaki minicik, zavallı varlıklardan ayırmadan, hayvanın leşinin geri kalanını bir kerede yuttu.

Canavarın omuzlarında, uzun ve sivri iki dişi olan, neredeyse kendisi kadar büyük bir savaş baltasıyla, şekilsiz, yeşil biri oturuyordu. Kaba bir dilde emirler haykıran ork doğrudan Rhonin'i işaret ediyordu.

Ağzı aralık, pençeleri açık ejderha, Rhonin'e doğru alçaldı.

"Bana ayırdığınız zaman için tekrar teşekkürlerimi sunanın, Majesteleri," dedi uzun boylu, siyah saçlı asilzade, güç

ve zekâ dolu bir sesle. "Belki hâlâ bu krizin bütün çabalarınızı mahvetmesini engelleyebiliriz."

"Bunu yapabilirseniz, Lordaeron ve İttifak size karşı büyük minnet duyar, Lord Prestor," diye karşılık verdi makamını gösteren zarif, beyaz ve altın rengi cüppeye bürünmüş, yaşlı ve sakallı adam. "Sayenizde Gilneas ve Stromgarde'nin makul olanı görebileceğine hissediyorum." Kendisi ufak tefek bir adam olmasa da Kral Terenas karşısındakinin heybeti yanında küçücük kalıyordu.

Genç adam gülümserken bütün dişleri ortaya çıktı. Terenas, Lord Prestor'dan daha azametli birine rastlasa şaşırırdı doğrusu. Özenle taranmış, kısa, siyah saçları, saraydaki kadınların çoğunun elinin ayağına dolaşmasına sebep olan, şahin bakışlı, tıraşlı yüzü, kıvrak zekâsı ve İttifak'taki bütün prenslerden daha asil duruşuyla Lord Prestor'un Alterac sorununa dahil olan herkesi, hatta Genn Griyele'yi bile, etkisi altına alması şaşırtıcı değildi. Terenas'ın diplomatlarının anlattığına göre Prestor etkileyici tavırlarıyla Gilneas'ın hükümdarını, çok az rastlanabilecek şekilde, gülümsetmeyi bile başarmıştı.

Kralın konuğu, bundan sadece beş yıl önce kimsenin adını bile duymadığı genç bir asilzadeye göre epey bir üne kavuşmuştu. Prestor, Lordaeron'un en dağlık, en engebeli bölgesinden gelmişti; ama yine de Alterac'ın kraliyet ailesiyle kan bağı olduğunu ileri sürüyordu. Yaşadığı küçük topraklar savaş sırasında bir ejderha saldırısıyla yerle bir olmuş, başkente kadar yanında üstüne başına bakacak bir uşağı bile olmadan yayan yürümüşü. O zamanki kötü durumu ve gelişinden beri nasıl bir konuma geldiği hikâyelere konu olmuştu. Daha da önemlisi, onun tavsiyeleri krala birçok kez yardım etmişti. Buna, karanlık günlerde yaşlı kralın Lord Perenolde konusunda ne yapacağına karar veremediği zaman da dahildi. Prestor bu konuda gerçekten itici güç olmuştu. Tere-

nas'ı, Alterac'ı ele geçirme ve orada sıkıyönetim ilan etme konusunda cesaretlendiren oydu. Stromgarde ve diğer krallıklar hain Perenolde'ye karşı harekâtın gerekliliğini anlamış; ama savaşın bitmesinden sonra Lordaeron'un bu krallığı kendi çıkarları için elinde tutmaya devam etmesini kabul etmemişlerdi. En sonunda Prestor onlara bütün bunları açıklayabilecek ve son kararı onaylamalarını sağlayacak kişi olarak ortaya çıkmıştı.

Sonuçta işte bu, artık iyice yaşlanmış olan geniş yüzlü hükümdarın, karşısındaki zeki adamı bile şaşkına çevirecek makul bir çözümü aklında tartıp durmasına neden olan şeydi. Terenas, Alterac'ı, Gilneas'ın desteklediği Perenolde'nin kuzenin yönetimine bırakmayı reddetmişti. Mevzu olan krallığı Lordaeron ve Stromgarde arasında bölmek de mantıklı gelmiyordu ona. Bu sadece Gilneas'm değil, Kul Tiras'ın da nefretini çekerti. Alterac'ı tamamen ilhak etmekse mümkün devî İdi.

Peki ya bölgeyi herkesin saygısını kazanmış, barış ve birlikten başka bir şey istemediğini göstermiş, yetenekli birinin ellerine teslim ederse? Hem de Kral Terenas'a göre yetenekli bir yönetici ve elbette hep Lordaeron'a bağlı bir müttefik ve dost olarak kalacak biri...

"Evet, kesinlikle, Prestor!" Kral kendisinden çok daha uzun boylu asilzadenin omzuna uzanıp hafifçe vurdu. Prestor iki metreden uzun olmalıydı ama zayıf da olsa pek çelimsiz değildi. Mavi-siyah üniforması üstüne tam oturan Prestor, her bakımdan bir savaş kahramanına benziyordu. "Gurur duyman gereken çok şey var... ve ödüllendirilmen gereken de! İnan bana bu katkılarını kolay kolay unutmayacağım!"

Prestor içten bir şekilde gülümsedi, her halde küçük topraklarına tekrar kavuşacağını düşünüyordu. Terenas genç adamın bu beklentiyle yaşamaya devam etmesine karar vermişti;

böylece Lordaeron kralı onu Alterac'ın hükümdarı ilan ettiğinde Prestor'un yüzünde oluşacak ifade çok daha eğlenceli olacaktı. Birinin kral olması her gün yaşanan bir şey değildi... tabii bu mevki soydan geçmemişse.

Terenas'ın saygıdeğer konuğu, krala selam verip nezaketle reverans yaparak imparatorluk divanından ayrıldı. Prestor çıkınca Terenas kaşlarını çattı. İpek perdeler, altın avizeler ve hatta saf beyaz mermer zemin bile genç asilzade ayrıldıktan sonra odayı yeterince aydınlatamıyordu. Lord Prestor her yönden sarayda cirit atan çıkarıcı saray erkânından ayrıydı. O, herkesin güvенеbileceği, kendisine duyulan inancı boş çıkarmayacak ve her bakımdan saygın biriydi. Terenas, kendi oğlunun Prestor'a daha çok benzemiş olmasını dilerdi.

Kral sakallı çenesini sıvazladı. Evet, bir ülkenin şerefini geri kazandıracak ve aynı zamanda İttifak üyelerinin ilişkilerine tekrar uyum getirecek mükemmel kişi oydu. Yeni ve güçlü bir kan...

Bu konuda biraz daha düşününce Terenas'ın aklına kızı Calia geldi. Hâlâ bir çocuk sayılsa da yakında çok güzel bir genç kız olacaktı. Belki işler yolunda giderse bir gün o ve Prestor, dostluklarını ve bağlılıklarını bir kraliyet düğünüyle güçlendirebilirdi de.

Evet, artık gidip danışmanlarıyla konuşmanın ve onlara kralın fikrini aktarmanın sırasıydı. Terenas onların da bu kararında kendisiyle aynı fikirde olacaklarını kesinlikle hissediyordu. Şu ana kadar genç asilzadede hoşlanmayan birine rastlamamıştı.

Alterac kralı Prestor... Terenas, ödülünün büyüklüğünü öğrendiğinde dostunun yüzünde oluşacak ifadeyi hayal bile edemiyordu...

"Yüzünüzde bir gülümsemenin izi var... Yoksa kanlar ve acılar içinde ölen biri mi var, benim zehir saçan efendim?"

"Esprilerini başkasına sakla, Kryll," diye karşılık verdi Lord Prestor, arkasındaki büyük, demir kapıyı kapatırken. Yukarıda, kendisine Kral Terenas tarafından verilen eski şatoda yetkisi olmayan kimsenin içeri girmemesi için Prestor'un tek tek seçtiği uşaklar nöbet bekliyordu. Efendilerinin yapması gereken işler vardı ve yerin altındaki odalarda neler olup bittiğini tam olarak bilmeseler de uşaklar onun rahatsız edilmesinin kendi yaşamlarına mal olacağını biliyordu.

Prestor işlerinin yarıda kesilmesini beklemiyor ve bu dalkavukların verilen emirlere harfiyen riayet edeceklerine inanıyordu. Onlara yapılan büyü, kral ve saray erkânının bu azametli sığınmacıya bu kadar büyük hayranlık duymasını sağlayan büyü'nün bir başka çeşidiydi; başka bir şey düşünebilmeleri mümkün değildi. Prestor büyü'nün etkisini zaman içinde iyice arttırmıştı.

"İçtenlikle özürlerimi sunarım, düzenbazlıklar prensi!" dedi kulak tırmalayan bir sesle karşısındaki. Küçük, zayıf ama adaleli bir vücudu vardı. Sesinde şeytani ve. delice bir hava, bir insana ait olamayacak bir nitelik vardı... Bu şaşırtıcı değildi çünkü Prestor'un yanındaki bir goblindi.

Bazıları, başı karşısındaki asilzadenin ancak kemer tokasına varan bu ince ve zümrüt yeşili yarattığı, zayıf ve basit sanabilirdi. Bununla birlikte ağzına yayılan delice sırıtış oldukça keskin, uzun dişlerini ve kan kırmızısı, neredeyse çatallı denebilecek dilini ortaya çıkarıyordu. Görünür bir gözbebeği olmayan, dar ve sarı gözleri keyifle parılıyordu; ama bu keyif sineklerin kanatlarını ya da kobay hayvanlarının kollarını koparmaktan duyulan tarzda bir keyifti. Donuk kahverengi bir kürk goblinin boynundan başlayıp yukarı çıkıyor ve çirkin yarattığın basık alnında yabani bir ibik gibi sona eriyordu.

"Hâlâ kutlama yapmak için sebep var." Aşağıdaki oda bir zamanlar erzakların koyulması için kullanılıyordu. O günler-

de topraktan gelen serinlik, şarap şişelerinin durduğu rafların hepsini gereken sıcaklık derecesinde tutardı. Şimdiyse Kryll'in bazı mühendislik çalışmaları sayesinde geniş oda patlamaya hazır bir yanardağın üstüne yerleştirilmiş gibi sıcaktı.

Lord Prestor burada kendini evinde gibi hissediyordu.

"Kutlama mı, hilekârlıklar efendisi?" Kryll kıkırdadı. Kryll genelde pis bir şeyler döndüğünde fazlaca kıkırdardı. Yeşil yaratığın en önemli iki tutkusu deneyler ve kargaşaydı; fırsat I buldukça ikisini birleştirdi. Odanın arka tarafı aslında tezgâhlar, deney tüpleri, barutlar, garip mekanizmalar ve goblinin topladığı tüyler ürpertici koleksiyonlarla doluydu.

"Eveet, kutlama, Kryll." Prestor delici, karanlık bakışlarını I hiç kırpmadan gobline dikmişti. Birden yaratığın yüzündeki gülümseme ve alay ifadesi kayboluverdi. "Bu kutlamaya katılmak için buralarda olmak istersin, değil mi?"

"Evet... Efendim."

Üniforma giymiş asilzade bir an durup boğucu havayı içine çekti. Bir rahatlama ifadesi köşeli yüz hatlarına yayıldı. "Ahhh, ne kadar özledim..." Yüz hatları sertleşti. "Ama beklemek zorundayım. Uygun zamanı kollamak lazım, değil mi Kryll?"

"Dediğiniz gibi, Efendim."

Prestor'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı ama bu seferki uğursuz bir gülümsemeydi. "Biliyorsun, büyük olasılıkla şu anda Alterac'ın müstakbel kralına bakıyorsun."

Goblin dar ve kaslı vücudunu neredeyse yere kadar eğerek selam verdi. "Seni saygıyla selamlarız, yüce Kral Ö..."

Bir tıkırtı sesi ikisinin de bakışını sağ tarafa çevirdi. Eski bir havalandırma boşluğuna açılan metal bir ızgaradan diğerinden daha küçük bir goblinin kafası görüldü. Küçük yaratık çevik hareketlerle kendini dışarı çıkarıp Kryll'e doğru koştu. Yeni gelenin şeytani bir keyifle gülümseyen

İkinci goblin, Kryll'in uzun, sivri uçlu kulaklarına bir şeyler fısıldadı. Kryll tısladı, sonra da elini umursamaz bir ifadeyle sallayarak diğerini gönderdi. Yeni gelen goblin geldiği delikten geçip gözden kayboldu.

"Ne olmuş?" Kelimeler soylu adamın ağzından sakin ve akıcı çıksa da goblinin cevap vermekte gecikmemesi gerektiğini açıkça belli ediyordu.

"Ah, saygıdeğer efendim!" diye başladı Kryll, delice gülümsemesi hayvansı yüzüne geri gelerek. "Anlaşılan bugün şans sizden yana! Belki de bir yerlerde bir şans oyunu oynamalısınız. Yıldızlar sizin tara..."

"Ne olmuş?"

"Birisi... birisi Alexstrasza'yı serbest bırakmaya çalışıyor..."

Prestor gözünü dikip ona baktı. O kadar uzun süre ve o kadar derin dikmişti ki gözlerini, Kryll karşısında ezilip büzüldü. Bu sefer tamam, diye düşündü goblin, bu sefer kesin öleceğim. Ne kadar yazık. Yapmak istediği o kadar çok deney vardı ki... ve denemek istediği o kadar çok patlayıcı...

Aynı anda, karşısındaki uzun ve siyah adam kahkahalarla gülmeye başladı; derin, karanlık ve doğal olmayan bir gülüştü bu.

"Mükemmel..." diye mırıldanabildi Lord Prestor, kahkahalarının arasında. Önünde duran boşluğu yakalamaya çalışıyormuş gibi kollarını ileri uzattı. Parmakları inanılmaz uzunlukta ve pençe gibiydi.

"Tam anlamıyla mükemmel!"

Gülmeye devam etti ve o gülerken goblin Kryll geriye çekilip bu garip manzaraya şaşkın şaşkın bakarak kafasını yavaşça salladı.

"Bir de bana deli derler," diye mırıldandı kendi kendine.

üç

Her taraf ateşle kaplandı.

Büyücü ve Vereesa, alçalan ejderhanın püskürttüğü *JBL m* cehennem alevlerinin altında iki yana dağılırken elf küfürler savuruyordu. Rhonin yolcuğun gecikmesine neden olmasaydı bütün bunlar başlarına gelmeyecekti. Şimdiye kadar Hasic'e varmış olacaklar ve Vereesa da büyücünden ayrılmış olacaktı. Ama şimdi ikisi de bu dünyadan ayrılacakmış gibi görünüyordu...

Vereesa, Khaz Modan orklarının hâlâ, düşmanlarının huzur dolu topraklarına korku salmak için ejderha sürülerini buralara yolladıklarını biliyordu ama neden o ve yol arkadaşı onlardan biri tarafından bulunacak kadar şansızdı ki? Ejderhalar bugünlerde çok daha azdı. Lordaeron diyarlarıysa uçsuz bucaksızdı.

Kendini ormanın derinliklerine atan Rhonin'e bir bakış attı. Tabii ya. Bu bir şekilde yanındakinin bir büyücü olmasıyla ilgiliydi. Ejderhaların elflerinkinden bile üstün duyuları vardı ve bazıları onların (bir takım sınırlamalar içinde bile olsa) büyüü koklayarak bulabildiklerini bile söylerdi. Her nasılsa olayların bu kadar felaket bir hal alması büyücünün suçu olmalıydı. Ork ve ejderhası onun için gelmişti.

Rhonin de sonuçta benzer bir şey düşünmüş olmalıydı çünkü elinden geldiğince hızlı koşarak Vereesa'nın görüş ala-

nından çıkıp diğer yöndeki ormanın içine dalmıştı. Korucu homurdandı. Büyücüler ön saflarda hiçbir işe yaramazlardı. Birine belli bir uzaklıktan ya da arkasından saldırmak kolaydı; ama düşmanla yüzleşmek zorunda kalınca...

Elbette karşısındaki bir ejderhaydı.

Ejderha gözden kaybolmak üzere olan insana doğru döndü. Kişisel olarak büyücüye karşı ne hissederse hissetsin Vereesa onun ölmesini seyretmek istemezdi. Ama etrafına bakıp duran gümüş saçlı korucu ona yardım etmenin bir yolunu bulamıyordu. Büyücünün atıyla birlikte kendininki de gitmişti ve tabii en sevdiği yayı da onun üstündeydi. Elinde kalan tek silah kılıcıydı, o da bu azgın deve karşı pek bir işe yaramazdı. Vereesa çevresine bakınıp kullanabileceği başka bir şey aradı ama uygun bir şey bulamadı.

Geriyeye pek fazla seçeneği kalmamıştı. Bir korucu olduğu için elinden bir şey geldiği sürece bu büyücünün bile zarar görmesine izin veremezdi. Vereesa'nın aklına, onun hayatını kurtarmak için yapabileceği tek bir şey geliyordu ve bunu yapmak zorundaydı.

Elf saklandığı yerden dışarı fırladı, ellerini havada sallayarak bağırmaya başladı: "Bu tarafa! Buraya, seni kertenkele tohumu! Bu tarafa!"

Vereesa'nın sonunda erkek olduğunu çıkarabildiği ejderha dikkatini aşağısında yanan ormana vermiş ve onu duymamıştı. Bu cehennemin içinde bir yerlerde Rhonin hayatta kalmaya çalışıyor, ejderhaysa onun bunu başaramaması için uğraşıyordu.

Elf savaşçısı küfrederek etrafına bakınırken ağır bir kaya buldu. Bir insan için şimdi yapacağı şeyi başarmak imkânsız gibi bir şeydi ama onun için bu hâlâ olasılık dahilindeydi. Vereesa sadece kollarının hâlâ birkaç sene öncesinde olduğu kadar iyi olmasını umuyordu.

Geriyeye doğru gerilip kayayı kızıl devin tam kafasına fırlattı.

Mesafeyi ayarlayabilmiş ti ama ejderha aniden hareket edince Vereesa bir an için ıskaladığını düşündü. Ama kaya, ejderhanın kafasına gelme de perdeli kanatlarından Vereesa'ya yakın olanın ucundan sekti. Vereesa canavara zarar vermeyi beklemiyordu; (ejderhanın sert ve pullu derisinin yanında basit bir kaya komik kalıyordu) tek istediği dev yaratığın dikkatini çekebilmektir. Ve bunu başardı.

Devasa kafa birden ona döndü ve ejderha bu müdahaleden rahatsız olduğunu gösterircesine kükredi. Ork, bineğine anlaşılmaz bir şeyler bağırdı.

Kanatlı dev aniden yana doğru bir dönüş yapıp Vereesa'ya yöneldi. Elf sonunda onun dikkatini zavallı büyücüden uzaklaştırmayı başarmıştı.

Peki şimdi ne halt edeceksin, diye kendi kendine söylendi korucu.

Arkasına dönüp koşmaya başladı. Peşindeki muazzam yaratığı atlatmasının mümkün olmadığını farkındaydı.

Ejderhanın görüntüsü etrafı kaplarken Vereesa'nın üstündeki ağaçların tepeleri alevlerle doldu. Yanan yapraklar önüne düşüyor, istediği yöne gitmesini engelliyordu. Korucu tereddüt etmeden sola döndü ve henüz alev almamış ağaçların arasına daldı.

Öleceksin, dedi kendine. Hep şu ise *yaramaz* büyücü için!

Kulakları sağır eden bir kükreme omzunun üstünden geriye bakmasına neden oldu. Kızıl ejderha ona ulaşmış, sivri tırnaklı pençelerinden biri kaçan korucuyu yakalamak için öne uzanmıştı. Vereesa bu pençenin onu ezdiğini, hatta daha da beteri, dev yaratığın korkunç ağızına sürüklediğini hayal etti... ve ejderha tarafından çiğnendiğini ya da tek parça halinde yutulduğunu.

Ama tam da ölüm Vereesa'ya bu kadar yaklaşıpken ejderha birden pençelerini geri çekti ve havada kıvrınmaya başladı. Pençeler kendi göğsünü tırmalıyordu şimdi. Bütün

pençeleri bir yerini, herhangi bir yerini çizmek için uğraşıyormuş gibiydi. Sanki... Sanki dev gövdesi korkunç acı veren bir kaşıntıyla kaplanmıştı. Tepesindeki ork kontrolü kaybetmemek için mücadele ediyordu ama bu haliyle ejderhayı ralıatsız eden pire kendisiymiş gibi duruyordu ancak.

Vereesa durup karşısında olup bitenlere baktı. Hiç bu kadar şaşkınlık verici bir şeye şahit olmamıştı. Ejderha acısını azaltmaya çalışır gibi bükülüp kıvrılırken hareketleri her an biraz daha taşkınlıyordu. Ork terbiyecisi sırtında güçlükle tutunabiliyordu. Acaba bu canavarın bu kadar acı çekmesine neden olan şey ne olabilir, diye merak etti elf..

Sonra da fısıltıyla cevap verdi kendi sorusuna: "Rhonin mi?"

Sanki ismini söylemekle bir hayaleti çağırmış gibi birden büyücü önünde belirdi. Kızıl saçları dağılmış, siyah cüppesi çamurlu ve parçalanmıştı; ama şu ana kadar başına gelenler onu yıldırılmamış gibi görünüyordu.

"Hâlâ yapabiliyorken gitsek iyi olur diyorum, ne dersin, cif?"

Teklifini bir kere daha tekrarlamasına gerek kalmadı. Bu sefer Rhonin önden gidiyor ve cayır cayır yanan ormanda yol göstermek için bir tür yetenek, bir tür büyüsel güç kullanıyordu. Vereesa bir korucu olarak daha iyisini yapamazdı. Rhonin, içine girene kadar farkına bile varılamayacak yollara sokuyordu onları.

Bütün bunlar olurken ejderha kendi derisini parçalayarak başlarının üstünde süzülüyordu. Vereesa bir an bakışlarını yukarı çevirince, canavarın zırhlı derisini delmeyi başarabilecek çok az şeyden biri olan pençeleriyle kendi kanını akıtmayı bile başardığını gördü. Ork ortalarda görünmüyordu; uzun dişli savaşı tutunduğu yerden düşmüş olmalıydı. Vereesa onun için vicdan azabı duyacak değildi.

"Ejderhaya ne yaptın?" dedi sonunda derin bir soluk almayı başarak

Yangının bittiği yeri bulmaya çalışmakla meşgul olan Rhonin arkasına bile dönmedi.

"Tasarladığım gibi çıkmayan bir şey! Bu sancılı bir tahrişten daha fazla canım yatmalıydı!"

Rhonin'in sesi kendi kendine kızmış gibi çıkıyordu; ama korucu ilk defa ondan etkilendiğini fark etti. Büyücü mutlak bir ölümü engelleyip olası bir güvenlik sağlamıştı... Tabii ki buradan çıkış yolunu bulmaları şartıyla.

Arkalarındaki ejderha, hıncını dünyaya haykırırcasına kükrüyordu.

"Ne kadar sürecek?"

Büyücü sonunda durup ona baktı. O bakışta gördüğü ifade elfi feci şekilde rahatsız etti. "Yeterince uzun süre değil..."

Çabalarını ikiye katladılar. Ne yöne dönseler ateş etraflarını sardı; ama en sonunda alevleri geçerek çıkışa varıp sadece ölümcül bir dumanın üstlerine hücum ettiği bir alana ulaştılar. İkisi de dumandan boğularak tökezliyor ve üstlerine doğru esen rüzgârdan korunabilecekleri, arkalarındaki ateş ve dumanı yavaşlatacak bir patika arıyordu.

Ve başka bir kükremeye tepeden tırnağa titrediler çünkü bu seferki acı değil, öfke ve intikam hissiyle dolu bir kükre-meydi. Büyücü ve korucu geriye dönüp uzaktaki kırmızı gövdeye baktı.

"Büyünün süresi bitti," diye mırıldandı Rhonin, gereksiz bir şekilde.

Gerçekten de büyü'nün süresi dolmuştu ve Vereesa ejderhanın, çektiği acının sorumlusunu çok iyi bildiğini görebiliyordu. Ejderha şaşmaz bir hedef tutturmuş, onlara bedel ödetmeye kararlı bir şekilde devasa, kalın kanatlarıyla üstlerine geliyordu.

"Buna yapabileceğin başka bir büyü var mı?" diye seslendi Vereesa koşarlarken.

Sanki ejderhanın yapacağı da bu değildi. Elf, Rhonin'in ejderha onları kendine yem yapmadan şu ölümcül büyüü uygulamaya karar vereceğini umuyordu.

"Hasic ne kadar..." Büyücü bir an durup nefes aldı. "Hasic ne kadar uzakta?"
"Çok uzakta."

"Burasıyla arasında başka yerleşim yeri var mı?"

Düşünmeye çalıştı. Aklına bir yer gelmişti; ama ne adını, ne de ne yerleşimi olduğunu hatırlayamıyordu. Tek hatırladığı bir günlük mesafede olduğuydu. "Bir tane var; ama..."

Ejderhanın kükreyişiyle yeniden titrediler. Üstlerinden bir gölge geçti.

Rhonin beklenmedik bir şekilde durup dehşetli tehlikeyle yüzleşmek için dönünce neredeyse çarpışıyorlardı. Büyücü elti kollarından yakalayıp bir büyücü için şaşırtıcı derecede güçlü olan elleriyle kenara çekti. Gözleri kelimenin tam anlamıyla kırmızı alevlerle kaplanmıştı. Vereesa böyle bir şeyin güçlü büyücülerde olabildiğini duymuş ama daha önce hiç görmemişti.

"Bunun geri tepmemesi için dua et," diye mırıldandı büyücü.

Kollarını ileri uzatmış, ellerini kırmızı ejderhaya doğrultmuştu.

Vereesa'nın duymadığı bir dilde sözcükler mırıldanmaya başladı. Bu sözcükler nedense bir ürpertinin elfin omurgası boyunca dolaşmasına neden oldu.

Rhonin ellerim birleştirip tekrar konuşmaya başladı...

Bulutların arasından üç kanatlı şekil daha ortaya çıktı.

Vereesa nefesini tutarken uzun boylu büyücü yapmakta olduğu büyüü kesip sustu. Rhonin göklere lanetler savurmak üzereymiş gibi beklerken, elf dehşetli düşmanlarının ardından yaklaşanların ne olduğunu gördü.

Griffonlar... kocaman, kartal kafalı, aslan vücutlu, kanatlı griffonlar... binicileriyle birlikte...

Vereesa büyücünün koluna yapışıp sarstı. "Hiçbir şey yapma!"

Rhonin ona ters bir bakış attı ama başıyla onayladı. Ejderha bütün görüş alanını kaplarken ikisi de bakışlarını yukarı çevirdiler.

Üç griffon, aniden ejderhanın üstüne atılıp onu gafil avladılar. Vereesa şimdi binicileri ayırt edebilse de aslında buna gerek yoktu. Sadece, elf diyardı Quel'thalas'ın bile ötesindeki uzak, uğursuz, dağlık Aerie Dorukları'nın cüceleri yabani griffonlara binebilirdi... sadece bu yetenekli savaşçılar ve binekleri havada ejderhalarla karşı karşıya gelebilirdi.

Kırmızı ejderhadan daha küçük de olsalar, griffonlar ejderhaların pullu derilerini parçalayabilen ustura kadar keskin pençeleri ve o derinin altındaki eti yarabilen gagalarıyla bu boyut farkını kapatabiliyorlardı. Ayrıca gökyüzünde çok daha hızlı ve çevik hareketlerle uçup bir ejderhanın asla baş edemeyeceği keskin dönüşler yapabiliyorlardı.

Cüceler için de bineklerini idare etmek o kadar kolay değildi. Yerde yaşayan kuzenlerine göre birazcık daha uzun ve ince olan dağ cüceleri onlardan daha az kaslı değildi. Göklerde devriye gezerken kullanmayı en sevdikleri silah efsanevi Fırtmaçekici olsa da bu üçlü, ustalıklı kullandıkları büyük, uzun saplı, çift taraflı savaş baltaları taşıyorlardı. Baltaların adamantiuma benzer bir metalden yapılmış ağızları, dev yaratıkların kemikli ve pullu kafalarını bile delebilirdi. Bir rivayete göre büyük griffon binicisi Kurdran, bunlar gibi bir baltayla yaptığı isabetli tek bir vuruşla bundan daha büyük bir ejderhayı indirmişti.

Kanatlı hayvanlar bir çember içine aldıkları düşmanlarını, savunmasız yakalanmamak için devamlı bir o yana bir bu yana dönmek zorunda bırakıyorlardı. Orklar uzun zamandır griffonlardan sakınmayı öğrenmişlerdi ama bu canavar binicisi olmayınca ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Cüceler hemen

bu durumdan yararlanmak için bineklerini saldırtıp geri çekerek ejderhanın artan kızgınlığını körüklediler. Uzun sakalları ve atkuyruk saçları rüzgârla uçuşan valisi cüceler devasa tehlikenin yüzüne karşı kelimenin tam manasıyla gülüyorlardı. Bu böğürtüye benzeyen kahkahaları sadece ejderhayı daha fazla kinlendirmişti. Yaratık delice ama yararsız hamlelerine ağzından püskürttüğü alevleri de katmıştı.

"Yön duygusunu allak bullak ediyorlar," diye açıkladı Vereesa, kullandıkları taktiğe hayran kalarak. "Genç olduğunun ve öfkesinin strateji kurarak saldırmasını engelleyeceğinin farkındalar!"

"Bu da bize buradan gitmek için zaman kazandırır," diye karşılık verdi Rhonin.

"Yardımaımıza ihtiyaçları olabilir!"

"Yerine getirmem gereken bir görevim var," dedi meşum bir sesle. "Ve onlar da duruma hakimler."

Bu gayet doğrudu. Üstün olan taraf griffon binicileriymiş gibi görünüyordu. Gerçi henüz hiçbir darbe indirmiş değildiler. Üçlü, ejderhanın etrafında o kadar dönüp durdu ki canavarın artık neredeyse başı dönüyormuş gibi bir hali vardı. Bakışlarını bir tanesinin üstünde tutmaya çalıştıkça diğerleri dikkatini dağıtıyordu. Sadece bir kez bir alev, kanatlı rakiplerinin birine neredeyse dokunacak kadar yaklaşmıştı.

Birden cücelerden biri, batmaya yüz tutmuş güneşin ışınlarıyla keskin ağzı parlayan kocaman baltasını kaldırmaya başladı. O ve bineği bir kez daha ejderhanın üstünde uçtuktan sonra, dev yaratığın kafatasına yaklaşan griffon aniden dalışa geçti.

Pençeler yaratığın boynuna girdi ve pullu derisini yarıdı. Ejderhanın çektiği acı belli olurken cüce, devasa baltasını kuvvetlice savurdu.

Keskin çelik derine saplandı. Öldürecek kadar derin değildi ama ejderhanın acı dolu bir çığlık atmasına fazlasıyla yetmişti.

Ejderha tamamen bir refleks hareketiyle döndü. Kanadı tesadüfen cüceyle griffona çarptı ve kontrolsüz bir biçimde döne döne aşağı inmelerine neden oldu. Cüce tutunmayı başardı ama baltası elinden uçup yere doğru düşmeye başladı.

Vereesa iç güdüsel olarak silahın düştüğü tarafa yöneldi ama Rhonin koluyla onun önünü kesti. "Sana gitmemiz gerek dedim!"

İtiraz edebilirdi ama yukarıda savaşanlara bir kez daha bakınca onlara hiçbir faydasının dokunamayacağını anladı. Griffon binicilerinin hâlâ peşini bırakmadığı yaralı ejderha daha da yükseğe uçmuştu. Baltayı alsa bile onu boş bir çabayla fırlatmaktan başka bir şey yapamazdı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı elf, en sonunda.

Vereesa'nın varmaları gereken yerin nerede olduğuyla ilgili bilgisine dayanarak arkalarındaki savaş alanından hızla uzaklaştılar. Geride kalan ejderha ve griffonlar az sonra gökyüzündeki küçük noktacıklar haline geldi. Bunun bir sebebi de havadaki savaşın elf ve büyücünün tersi yöne doğru gitmesiydi.

"Garip..." diye büyücünün fısıldadığını duydu Vereesa.

"Garip olan neymiş?"

Rhonin irkildi. "Demek bu kulaklar sadece gösteriş için değilmiş."

Çok daha kötülerini duymuş olsa da bu hakaret Vereesa'nın sinirine dokundu. İnsanlar ve cüceler, elf ırkının doğuştan gelen üstünlüklerine duydukları kıskançlıktan dolayı genelde onların uzun ve uçlara doğru sivrilen kulaklarını alay konusu yaparlardı. Vereesa'nın kulaklarının bazen eşek, domuz hatta en beteri goblin kulağıyla kıyaslandığı olmuştur. Vereesa böyle bir yorum karşısında hiçbir zaman silahına davranmasa da bu sözleri söyleyenin seçtiği kelimelerden dolayı pişman olmasına neden olmadığı pek görülmemiştir.

Büyücünün zümrüt yeşili gözleri kısıldı. "Bunu hakaret olarak algıladıysan özür dilerim. Öyle demek istememiştim"

Sözlerinin içtenliğine emin olamasa da Vereesa bu cılız özür dileme çabasını kabul etmek zorunda olduğunu biliyordu. Öfkesine hakim olmaya çalışarak tekrar sordu: "Nedir garip olan?"

"Bu ejderhanın bu kadar iyi bir zamanlamayla ortaya çıkması."

"Böyle düşünürsen griffonların nereden çıktığını da sorman lazım. Sonuçta onlar da onun peşinden ortaya çıktı."

Büyücü başını iki yana salladı. "Birisini onu görüp durumu haber vermiş olmalı. Biniciler sadece vazifelerini yapıyordu," diye fikrini belirtti. "Ejderhaağzı kabilesinin çaresiz bir durumda olduğunu, diğer asi toplulukları ve iskân bölgelerinde tutulanları bir araya getirmeye çalışacaklarını tahmin edebiliyorum ama bunun için yapacakları şey bu olmamalı."

"Kim bir orkun ne düşündüğünü bilebilir ki? Belli ki bu tesadüfen rastladığımız bir yağmacıydı. Bu tarz bir saldırı İttifak'ta ilk defa olmuyor, insan."

"Hayır ama merak ettiğim..." Rhonin sözünü devam ettirmedi çünkü o an ikisi birden ormandaki hareketi fark etmişti... her yönde bir hareketlenme vardı.

Korucu ustalık gerektiren bir rahatlıkla kılıcını kınından çıkardı. Rhonin'in elleri bir büyü hazırlığı içinde olduğunu belli eden bir halde cüppesinin derin kıvrımları arasında kaybolmuştu. Vereesa sesini çıkarmasa da büyücünün yakın dövüşte ne fayda sağlayabileceğini merak etti. Rhonin geri çekilip ilk saldırganları karşılamayı Vereesa'ya bıraksa daha iyi olurdu.

Artık çok geçti. Altı iri yarı, atlı adam çevrelerini saran ormanın içinden ileri atıldılar. Artık iyice solmuş olan güneş ışığında bile gümüş zırhları parıl parıldı. Elf göğsüne doğrultulmuş bir mızrakla karşılaştı. Rhonin'inse hem göğsüne, hem de kürek kemiklerinin arasına birer mızrak dayanmıştı.

Tepesinde aslan kafası figürü olan siperlikli miğferler, onları esir alanların yüzlerini gizliyordu. Bir korucu olduğu için Vereesa birinin böyle giysiler içinde hareket edebilmesine şaşırdı, hele savaşa girişmesini düşünemiyordu bile. Ama altı adam eyerlerinde, sanki kendilerini sınırlayan hiçbir şey yokmuş gibi rahat hareket ediyorlardı. Vücutlarının üst kısmı zırhla kaplı, muazzam, gri savaş atları üstlerine yüklenmiş, bu gereğinden fazla yükten rahatsızmış gibi görünmüyorlardı.

Yeni gelenler bayrak taşıyorlardı. Kimliklerini gösteren tek belirti göğüs zırhlarına yapılmış, gökyüzüne uzanan bir el kabartmasıydı. Vereesa sadece bu resimle bile onların kim olduğunu tahmin edebiliyordu; ama bu onu rahatlatmadı. Bu adamlar gibilerini son gördüğünde miğferinin üstünde boynuzları, göğüs kısmında ve kalkanında Lordaeron'u temsil eden bir harf sembolü olan farklı bir zırh giiyorlardı.

Ve sonra yedinci bir atlı yavaşça ormandan dışarı çıktı. Bu atlının üstünde Vereesa'nın ilk başta görmeyi beklediği daha geleneksel olan zırh vardı. Korucu siperliksiz, gölgeli miğferin içindeki güçlü, olgun (bir insan için), bilge yüzü ve onun düzgün kesilmiş, telleri kırılmaya başlamış sakalını görebiliyordu. Hem Lordaeron'un, hem de kendi dinsel tarikatının sembolleri adamın kalkanını, göğüs zırhını ve hatta miğferini süslüyordu. Onun gibilerin kullandığı türden, heybetli ve sivri uçlu savaş çekicinin asılı durduğu kemerini gümüş, aslan kafası şeklinde bir toka tutuyordu.

"Bir elf," diye mırıldandı Vereesa'yı incelerken. "Sizin gibi güçlü bir savaşçının aramızda olmasından memnuniyet duyarız." Lider olduğu anlaşılan adam bakışlarını Rhonin'e çevirdi ve açık bir hor görme ifadesiyle konuştu: "Ve bir lanetli. Ellerini görebileceğimiz bir yerde tüt da onları kesmek zorunda kalmayalım."

Rhonin öfkesini dizginlemeye çalışırken Vereesa güven ve kuşku arası bir duygu içinde olduğunu fark etti. Lordaeron paladinleri tarafından esir alınmışlardı... efsanevi Gümüş El Şövalyeleri tarafından.

İkisi gölgelerle kaplı bir yerde buluştu. Burası kendileri gibi olanların bile çok azının ulaşabileceği bir yerdi. Burada geçmişin düşleri tekrar tekrar sahnelenir, zihnin anılarını kaplayan sisin içinde puslu figürler dolaşır. İkisi de bu yerin ne kadarının gerçek olduğunu ve ne kadarının kendi düşüncelerinde yer aldığı tam olarak bilmiyorlardı; ama burada kimsenin onların konuştuklarını gizlice dinleyemeyeceğini biliyorlardı.

En azından öyle söylenirdi...

İkisi de uzun boylu ve incedi; cüppelerinin başlıkları yüzlerini gizliyordu. Birinin Rhonin'in Krasus olarak bildiği büyücü olduğu anlaşılabilirdi. Diğeriyse, onun gri cüppesinden daha yeşil tonda bir tanesini giymesi dışında, büyücünün ikizi gibiydi. Ancak konuşmaya başladıklarında, Kirin Tor konseyi üyesinin belirsiz cinsiyetinden farklı olarak bu kişinin erkek olduğu kesin olarak fark ediliyordu.

"Neden geldiğimi bile bilmiyorum," dedi Krasus'a.

"Çünkü gelmek zorundaydım Bunu yapman gerekiyordu."

Diğeri duyulabilir bir sesle tısladı. "Doğru; ama artık burada olduğuma göre istediğim zaman gitmeye karar verebilirim."

Krasus eldivenli, ince elini kaldırdı. "En azından söyleyeceklerimi dinle."

"Niçin? Daha önce defalarca tekrar ettiğin şeyi yeniden tekrar etmen için mi?"

"Böylece belki ne dediğim bir kez olsun aklında kalır!" Krasus'un beklenmedik sert çıkışı ikisini de şaşırtmıştı.

Karşındaki başım iki yana salladı. "Çok uzun zamandır onlarlasın. Hem bedensel, hem de büyüsel savunman çökmeye başlıyor. Bu umutsuz görevden vazgeçmenin zamanı geldi... Bizim de yapmış olduğumuz gibi."

"Umutsuz olduğuna inanmıyorum." İlk kez olarak, Kirin Tor'un merkez konseyinin diğer üyelerinden hiçbirinin göremeyeceği kadar derinden gelen bir ses, onun cinsiyeti hakkında bir ipucu veriyordu. "O ellerinde olduğu sürece buna inanmam."

"Onun senin için anlamım biliyorum, Korialstrasz; onun bizim için anlamıysa geçmiş zamanların anılarından ibaret."

"O zamanlar geçtiyse siz ve sizin kanınızdan olanlar neden hâlâ konumlarınızı koruyorsunuz?" diye sakince karşılık verdi, duygularını tekrar kontrol altına alabilmiş olan Krasus.

"Çünkü son yıllarımızın sakın ve huzur dolu geçmesini sağlamak istiyoruz..."

"İşte bu da bu işte bana katılmanız için daha iyi bir sebep."

Diğeri tekrar tısladı. "Korialstrasz, kaçınılmaz olanı asla kabul edemeyecek misin? Planın bizi şaşırtmadı. Seni gayet iyi tanıyoruz! Küçük kuklanı asla başaramayacağı görevini yerine getirmeye çalışırken gördük... Onun bu işi-başarabileceğine ihtimal veriyor musun?"

Krasus cevap vermeden önce bir an bekledi. "O güçlü... ama tek güvendiğim o değil. Başarılı olamayacağını tahmin ediyorum. Ama kendini feda etmesinin sonuçta benim zaferime katkı sağlayacağını umuyorum... ve eğer sen de bana katılırsan bu zaferin gerçekleşme ihtimali daha da artar."

"Haklıydım." Krasus'un karşındakinin sesi büyük bir düş kırıklığı taşıyordu. "Aynı cafcacflı konuşmalar. Aynı savunmalar. Buraya sadece bir zamanlar ikimizin arasında güçlü olan ittifak yüzünden geldim; ama anlaşılan bunun için bile zah-

met etmemeliymişim. Hiçbir desteğin, hiçbir gücün yok. Sadece sen varsın ve sen de gölgelerde saklanmak zorundasın..." dedi çevrelerini saran sisleri işaret ederek. "... Böyle yerlerde saklanmalısın,,gerçek halini göstermek yerine..."

"Yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum... Peki sen hâlâ ne yapıyorsun?" Krasus'un sesinde tekrar bir keskinlik belirdi. "Var oluş sebebin ne, eski dostum?"

Bu rahatsızlık verici soru karşısında diğeri bir an irkildi, sonra aniden arkasına döndü. Her adımında onu biraz daha içine alan sise doğru birkaç adım attı. Sonra durup arkasındaki büyücüye baktı. Tekrar konuştuğunda sesinde, karşısındakinin sözlerini kabullenmiş bir ton vardı. "Sana bu yolda en iyi dileklerimi sunarım Korialstrasz, gerçekten. Ben... biz... sadece geçmişe dönüş olmadığına inanıyoruz. O günler sona erdi, biz de onlarla birlikte..."

"O halde sen bilirsin." Neredeyse ayrılmışlarken Krasus birden seslendi: "Diğerlerinin yanma dönmeden önce son bir isteğim var."

"Nedir?"

Büyücünün bütün vücudu karardı ve ağzından bir tıslama çıktı. "Bir daha asla bana bu isimle hitap etme. Asla. Bu isim telaffuz edilmemeli, burada bile."

"Kimsenin duyması..."

"Burada bile."

Krasus'un sesindeki bir şey karşısındakinin başım sallamasına neden oldu. Sonra da ikinci suret aceleyle uzaklaşp boşluğun içinde kayboldu.

Az önce diğerinin durduğu yere bakan büyücü bu hiçbir işe yaramayan konuşmanın sonuçlarını düşünüyordu. Keşke mantıklı olanı görebilselerdi! Birlikte bir umutları vardı. Ama ayrı ayrı, yapabilecekleri çok az şey vardı... Bu da düşmanlarının işine gelirdi.

"Aptallar..." diye mırıldandı Krasus. "Cehennemlik aptallar..."

DÖRT

Paladinler onları, Vereesa'nın daha önce bahsettiği isimsiz yerleşim yeri olması gereken bir kaleye getirdi. Kalenin görüntüsü Rhonin'i etkilememişti. Yüksek surları; kutsal şövalyelerin, onların silahlarının ve az sayıdaki halkın kıt kanaat geçinmeye çalıştığı gösterişsiz, işlevsel bir yerleşimi çevreliyordu. Birliğin bayrakları, Gümüş El Şövalyelerinin en sağdık destekçisi oldukları Lordaeron İttifakı'nın bayraklarıyla yan yana dalgalanıyordu. Eğer etrafta halktan insanlar olmasaydı Rhonin buranın tamamen, askeri harekât amaçlı bir yerleşim yeri olduğunu düşünürdü çünkü burada kutsal tarikatın her şey üzerinde egemenliği olduğu çok açıktı.

Paladinler elfe karşı çok kibar davranmışlardı. Hatta daha genç olan bazı şövalyeler Vereesa onlarla her konuştuğunda büyülenmiş gibi oluyorlardı ama büyücüyle gerek görülmedikçe haşır neşir olan yoktu. Bir ara Hasic'e varmak için ne kadar yol gitmeleri gerektiğini sorduğunda bile cevap veren çıkmamıştı. Cevabı alabilmek için Vereesa'nın soruyu tekrarlaması gerekmişti. İlk baştaki izlenimlerine rağmen aslında tutuklu değillerdi elbette; ama Rhonin onların arasında kendini gerçekten dışlanmış hissediyordu. Sırf Kral Terenas'a olan yeminlerinden dolayı kendisine en az miktarda nezaket gösteriliyordu. Bunun dışında kendisi onlar için değersiz bir varlıktı.

"Ejderhayı da griffonları da gördük," diye gürledi liderleri, Duncan Senturus. "Sorumluluğumuz ve şerefimiz elimizden gelen yardımı yapmak için hemen harekete geçmemizi gerektiriyordu."

Savaşın tamamen gökyüzünde meydana gelmiş olması ve bu yüzden onların ulaşmasının mümkün olmaması gerçeği, ne kutsal şevklerine gölge düşürmüş, ne de sağ duymalarını uykusundan uyandırmış anlaşılan, diye hoşnutsuzca düşündü Rhonin. Bu konuda şövalyelerle korucu aynı kafadaydılar. Ama garip bir şekilde büyücü, artık Vereesa'yla tek basma uğraşması gerekmemesinden dolayı sancılı bir sahiplenme isteği duyuyordu. Sonuçta o benim rehberim. Hasic'e varana kadar vazifesine bağlı kalmalı.

Ne yazık ki Hasic konusunda olduğu gibi bu konuda da Duncan Senturus'un aklında bir takım niyetler vardı. Şövalyeler atlarından iner inmez, geniş omuzlu kıdemli şövalye elfin atından inmesine yardım etmek için elini uzattı. "Elbette sizin en güvenli ve hızlı yoldan limana ulaşmanızı sağlamazsak ihmalkârlık yapmış oluruz. Üstünüze düşen bir vazifeniz olduğunun farkındayım, leydim; ama kesin olan bir şey varsa o da yolunuzun sizi bize ulaştırmasının yüce bir gücün tercihi. olmasıdır. Hasic'e nasıl gidileceğini gayet iyi biliriz ve bu yüzden benim emrimdeki küçük bir birlik sabahın ilk ışıklarıyla sizinle birlikte yala çıkacaktır."

Bu korucunun hoşuna gitmiş gibiydi ama Rhonin'e cesaret verdiği pek söylenemezdi. Kaledeki herkes ona, sanki büyücü bir orka ya da gobline dönüşmüş gibi bakıyordu. Zaten büyücüler arasında yeterince hor görülmüştü, bir de paladinlerin yaşatacağı sıkıntılara ihtiyacı yoktu.

"Çok kibarsınız," diye arkalarından girdi lafa Rhonin. "Ama Vereesa işinin ehli bir korucudur. Hasic'e zamanında yetiştiriz."

Senturus'un burun delikleri sanki berbat bir şey koklamış

gibi genişledi. Kıdemli şövalye gülümsemesini hiç bozmadan elfle konuşmaya devam etti: "Size kalacağınız yere kadar eşlik etmeme izin verin." Astlarından birine bir bakış attı.

"Meric! Büyücüyü yerleştirecek bir yer bulun..."

"Buradan," diye mırıldandı iri yarı, genç ve bıyıklı bir şövalye. Rhonin'in kolunu, kırmak pahasına çekmeye hazır görünüyordu. Rhonin bunu yapmanın akıllıca bir hareket olmayacağını ona öğretebilirdi ama görevinin selameti ve İttifak'ın farklı öğeleri arasındaki huzuru bozmama adına sadece hızlı adımlarla rehberinin yanına gelip bütün yol boyunca sessiz kalmayı tercih etti.

Kendisini yatması için uygun gördükleri en rutubetli ve pis yere götüreceklerini düşünmüştü ama bunun yerine Rhonin kendini, suratsız savaşımların kendi odalarından daha rahatsız olmadığını sandığı bir odada buldu. Oda kuru ve temizdi; ayrıca tahta kapı haricinde etrafı tamamen taş duvarlarla çevriliydi. Rhonin için geçmişte kaldığı bazı yerlerden çok daha kullanışlıydı. Derli toplu tek bir tahta yatak ve küçük bir masa odayı dolduruyordu. Odayı aydınlatmaya yarayan tek şey döküntü bir gaz lambasıydı. Etrafta en ufak bir pencere bile göze çarpmıyordu. Rhonin en azından pencereli bir oda istemeyi düşündü ama sonra şövalyelerin verebilecek daha iyi bir şeyi olmayabileceğini düşündü. Hem bu haliyle oda meraklı gözleri de kendisinden uzak tutardı.

"Bu uygun," dedi sonunda ama Rhonin'i buraya getirmiş olan genç şövalye arkasından kapıyı kapayıp çıkmıştı bile. Rhonin kapının dış tarafında bir sürgü ya da bir çeşit kilit olup olmadığını hatırlamaya çalıştı ama her halde paladinler o kadar ileri gitmezlerdi. Rhonin onlar için lanetli olabilirdi ama yine de müttefiklerinden biriydi. Şövalyeleri tedirgin eden bu manevi rahatsızlık biraz Rhonin'in komiğine gitti. Zaten Gümüş El Şövalyelerinin dindarlığı hep sahte gelmişti ona.

Gönülsüz ev sahipleri onu akşam yemeğine kadar yalnız bıraktılar. Rhonin yemekte kendini Vereesa'nın çok uzağında

oturuyor buldu. Elf istese de istemese de komutanın alakasına mazhar olmuş görünüyordu. Bütün yemek boyunca elf dışında kimse büyücüyle birkaç kelimeden fazla konuşmadı ve eğer Senturus ejderhaların bahsini açmasıydı Rhonin az sonra kalkıp gidecekti.

"Son birkaç haftadır ejderhalar daha sık görünür oldu," diye onları bilgilendirdi sakallı şövalye. "Daha sık ve daha gözü dönmüş vaziyetler. Orklar artık vakitlerinin dolmak üzere olduğunu biliyorlar. İlahi adalet günü gelmeden ellerinden geldiği kadar korku ve yıkım saçmaya çalışıyorlar." Şarabından bir yudum aldı. "Juroon yerleşim bölgesi daha üç gün önce iki ejderha tarafından ateşe verildi. Nüfusunun yarısından fazlası bu kâfirce saldırıda öldü. Canavarlar ve efendileri, griffon binicileri oraya yetişmeden kaçmışlardı."

"Korkunç," diye mırıldandı Vereesa.

Duncan başıyla onayladı. Koyu kahverengi gözlerinde neredeyse bağınazca bir saplantının parıltısı vardı. "Ama yakında bunlar geçecek! Yakında Khaz Modan'ın içlerine akın edeceğiz, ta Grim Batol'a! Güruh'un son kırıntılarının yarattığı tehdidi sona erdireceğiz! Ork kanı akacak!"

"Ve iyi insanlar ölecek," diye ekledi Rhonin, kendi kendine mırıldanarak.

Anlaşılan komutanın kulakları da elfinkiler kadar keskindi çünkü bakışları hemen büyücüye dönmüştü. "Evet öyle, iyi insanlar ölecek! Ama Lordaeron'u ve diğer bütün toprakları ork tehdidinden temizlemek için yemin ettik ve bunu yapacağız, bedeli ne olursa olsun!"

Büyücü hiç etkilenmemiş görünerek karşılık verdi: "Ama önce ejderhaları halletmeniz gerekiyor, öyle değil mi?"

"Onlar mağlup edilecek, büyücü; ait oldukları ölümler diyarını boylayacaklar. Eğer senin şeytani soyun..."

Vereesa komutanın eline hafifçe dokunup gülümsedi. Rhonin bile bu durumu biraz kıskandığını fark etti. "Ne kadar zamandır paladinsiniz, Lord Senturus?"

Rhonin, korucunun Lordaeron sarayında rastlananlara eş değerde çekici ve büyüleyici genç bir kadına dönüşmesini şaşırarak seyretti. Onun bu dönüşümü neticede Duncan Senturus'u da değiştiriverdi. Vereesa onun her sözünü dikkatle j dinliyormuş gibi görünürken yaşını başını almış şövalyeyle I alay ediyor, oyun oynuyordu. Kişiliği öyle değişmişti ki onu inceleyen büyücü bu kadının, geçen birkaç gün boyunca kendisine rehberlik ve koruma görevi yapan korucuyla aynı olduğuna inanamadı.

Duncan zengin bir lordun şan kazanmak için birliğe katılan oğlu olarak başladığı, pek de alçakgönüllü görünmeyen alçak gönüllülük hikâyesini en ufak detayına kadar anlatmaya başladı. Diğer şövalyelerin hikâyeyi daha önce de duyduğu kesinse I de hepsi can kulağıyla dinliyordu. Liderlerini kendi meslek yaşamları için parlak bir örnek olarak gördükleri belliydi. Rhonin hepsini şöyle bir inceledi ve diğer paladinlerin sanki anlatılanların etkisiyle sarhoş olmuş gibi nadiren göz kırptığını, hatta neredeyse nefes bile almadıklarını huzursuzca fark etti.

Vereesa hikâyenin çeşitli yerlerini yorumluyor, yaşlı adamın en sıradan başarılarını bile inanılmaz, yiğitçe işlemiş gibi gösteriyordu. Lord Senturus ona kendisinin almış olduğu eğitimleri sorduğunda Vereesa kendi yaptıklarını önemsiz!' şeyler gibi anlattı; ama büyücü, korucunun çoğu konuda ev sahiplerini kolaylıkla alt edebileceğini hissediyordu.

Paladin, Vereesa'nın tavırlarına hayran kalmış gibi görünüyordu. Bitmek bilmeyen bir konuşmaya girişti ama Rhonin artık usanmıştı. Özür dileyerek (ki bu kimsenin dikkatini çekmemiştir) temiz hava ve yalnızlık umuduyla kendini dışarı attı.

Gece kalenin üstüne çökmüş, aysız bir karanlık uzun boylu büyücüyü rahat bir battaniye gibi sarmıştı. Hasic'e varmak ve oradan Khaz Modan'a doğru yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Ancak o zaman bütün bu, görevini aksatmaktan baş-

ka bir şey yapmayan paladinlerden, koruculardan ve diğer işe yaramaz aptallardan kurtulmuş olacaktı. Rhonin en iyi yalnız başına çalışırdı; son başarısızlığının öncesinde anlatmaya çalıştığı şey de buydu. O zaman onu kimse dinlememişti. Yükselbilmesi için bir ekiple birlikte çalışmak zorunda bırakılmıştı. O görevde yanında olan diğerleri uyarılarına kulak asmamış, yaptığı tehlikeli işin gereklerini anlayamamışlardı. Büyücülük yeteneğine sahip olmayanların her zamanki küçümsemesiyle, korkunç büyüünün izleyeceği yönde ileri almışlardı... ve çoğu, büyüünün asıl hedefi olan, efsanelerde-ki iblislerden biri olduğu sanılan, bir varlığı diriltmeye çalışan bir grup ork sihribazıyla birlikte yok olup gitmişti.

Rhonin bu ölümlerin tek tek her birinden Kirin Tor'daki üstatlarına hissettirdiğinden çok çok daha fazla pişmanlık duyuyordu. Onlar aklından bir türlü çıkmıyor, onu daha tehlikeli serüvenlere çıkmaya zorluyorlardı... Ve ne, Ejderhakraliçesi'ni onu tutsak edenlerin elinden tek başına kurtarmaya çalışmaktan daha tehlikeli olabilirdi ki? Bunu kendi başına yapmak zorundaydı. Sadece bunun ona kazandıracağı şan ve şeref için değil; Rhonin'in umut ettiği gibi, önceki yol arkadaşlarının onun peşini bir an için bile bırakmayan ruhlarını huzura erdirmek için de. Krasus'un bile bu hayaletlerden haberi yoktu... tabii ki bu iyi bir şeydi çünkü aksi takdirde Rhonin'in işe yararlığı ve akıl sağlığı hakkında kuşkuyla düşebilirdi.

Büyücü kalenin dış surlarına çıkarken rüzgâr da şiddetini arttırıyordu. Nöbet bekleyen çok az şövalye vardı ama görüldüğü kadarıyla bu yerleşim yerindeki varlığının haberi çabucak yayılmıştı. İlk nöbetçi onu fenerinin yardımıyla kontrol edip teşhis ettikten sonra herkes ortadan yok olmuştu. Bu onun işine gelirdi; bu savaşçıları ancak onların kendisini umursadığı kadar umursuyordu.

Kalenin ötesinde, ağaçların belirsiz biçimleri, karanlıklar içindeki manzarayı büyüü bir hale getiriyordu. Rhonin, bu

yerin tartışılır konukseverliğini terk edip içinde altında uyuyabileceği bir meşe ağacı bulmak' arzusu hissetti. En azından böylece Duncan Senturus'un dindarlık zırvalıklarını dinlemek zorunda kalmayacaktı. Büyücüye göre o, Vereesa'yla bir kufi sal tarikat şövalyesine göre biraz fazla ilgileniyordu. Korucunun gözleri insanın içine işliyordu doğrusu ve elbiseleri de vücuduna çok yakışıyordu...

Rhonin homurdanarak korucunun görüntüsünü aklından silip attı. Anlaşılan cezasını çekerken çekildiği zorunlu inziva onu tahmininden daha fazla etkilemişti. Büyü onun ilk ve öncelikli eşiydi; eğer Rhonin yanında bir kadın istemiş olsaydı, daha uysal birini tercih ederdi. Saray çevresinin nazlı genç kızlarını ve hatta yolculuklarında ara sıra rastladığı hassas hizmetçi kızlarını... Ama kesinlikle kibirli bir elf korucusunu değil...

Dikkatini daha önemli meselelere verse çok daha iyi olurdu. Rhonin zavallı atıyla birlikte Krasus'un ona verdiği malzemeleri de kaybetmişti. Diğer büyücüyle temas kurup ona olup biteni anlatmak için elinden geleni yapmalıydı. Genç büyücü bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyordu ama Krasus'a çok şey borçluydu. Rhonin ne olursa olsun geri dön meyi aklından bile geçirmiyordu. Bu hem diğer büyücülerin arasındaki itibarını, hem de kendi kendine duyduğu saygıyı geri kazanma umutlarını yok ederdi

Etrafına bir göz gezdirdi. Gecenin karanlığında normalden biraz daha iyi .gören gözleri yakın çevrede hiçbir nöbetçiye rastlamadı. Bir gözcü kulesinin duvarı, onu yanından geççığı son adamın görüş alanından saklıyordu. Başlamak için bundan daha iyi bir yer olamazdı. Odası da işini görürdü ama Rhonin düşüncelerini saran örümcek ağlarından kurtulmak için açık havayı tercih ederdi.

Cüppesinin içinde, derinlerde duran bir cepten küçük bir siyah kristal çıkardı. Kilometrelerce mesafedeki biriyle iletişim kurmaya çalışmak için kullanılacak en iyi şey değildi bu ama elinde bir tek bu kalmıştı.

Rhonin kristali gökyüzündeki soluk yıldızların en parlak olanlarına doğru tuttu ve gizli bir güç içeren sözcükleri mırıldanmaya başladı. Taşın tam merkezinde donuk bir ışıltı oluştu. Bu ışıltının yoğunluğu Rhonin konuşmaya devam etlikçe artıyordu. Gizemli sözcükler ağzından dökülmeye devam etti...

Ve o an yıldızlar birden ortadan kayboldular...

Büyü cümlesini ortasında kesen Rhonin afalladı. Hayır, gözlerini diktiği yıldızlar ortadan kaybolmamıştı; onları şimdi görebiliyordu. Ama... ama sanki çok kısa bir an için, göz açıp kapayıncaya kadar, büyücü yemin edebilirdi ki...

Hayal gücü ve yorgunluğu ona oyun oynamıştı. Bugün I taşlarına gelenler göz önüne alınırsa Rhonin'in yemekten hemen sonra gidip yatması gerekirdi ama büyücü önce bu büyüyü denemek istemişti. Öyleyse bu işi ne kadar çabuk bitirirse o kadar iyi olacaktı. Günün ilk ışıklarıyla kendini tamamen toparlamış olmak istiyordu. Lord Senturus'un onları şevk dolu bir tempoyla yola çıkaracağı kesindi.

Rhonin kristali bir kez daha havaya kaldırdı ve bir kez daha gizli güçler içeren sözcükleri mırıldanmaya başladı. Bu sefer gözlerini yanıltan bir oyun...

"Burada ne yapıyorsun, büyücü?" diye sordu derin bir ses.

Rhonin yaptığı şeyin ikinci kez ertelenmesine sinirlenerek küfretti. Ona doğru gelen şövalyeye döndü ve hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Seni ilgilendir..."

Bir patlama surları sarstı.

Kristal, Rhonin'in elinden uçtu. Büyücü surlardan aşağı yuvarlanıp ölmek için uğraşırken onu yakalamaya fırsatı alamadı.

Nöbetçinin böyle bir şansı olmadı. Surlar sallandığında geriye düştü ve önce mazgalı siperlerin üstüne devrilip oradan da boşluğa yuvarlandı. Rhonin'in içini titreten çılgığı bir anda sona erdi.

Patlama kesilmişti ama yol açtığı zarar bitmemişti. Daha i zavallı büyücü dengesini yeni sağlamıştı ki surların bir kısmı içe doğru çökmeye başladı. Rhonin daha güvenli olduğunu düşündüğü gözcü kulesine doğru atladı. Kulenin girişine ya-; km bir yere düşen büyücü içeri girmek için hamle yaptı... ve tam o sırada kule de tehlikeli bir şekilde sarsılmaya başladı.

Rhonin geri çıkmaya çalıştı ama giriş çöküp onu içeri hapsetti.

Bir büyü yapmaya başladı ama artık bunun için çok geç; olduğunun farkındaydı. Tavan üstüne çöküyordu...

Ve o anda devasa bir ele benzeyen bir şey büyücüyü simi sıkı kavradı. Rhonin tamamen soluksuz kaldı... ve kendini kaybetti.

Nekros Kafatasiezen, zarların kendisi için çok çok uzun zaman önce belirlediği şu kadere yanıyordu. Boz renkli saçları olan ork, tombul avucunda tuttuğu altın diski incelerken diğer eliyle de sararmış, uzun ve sivri dişiyle oynuyordu. Onun gibi, böylesine bir gücü kullanmayı öğrenmiş birinin, tek) amacı yavru üstüne yavru yapmak olan, kuluçkadaki bir dişi- , ye dadılık ve gardiyanlık yapmaya mahkûm edilmesine hay-; ret ediyordu. Tabii bu dişinin ejderhaların en büyüğü olduğu gerçeğini de yabana atmamak gerekirdi... ve bir de Nekros'un tek bir sağlam bacakla kabile şefliğine gelip orada kalmayı rüyasında bile göremeyeceği gerçeği vardı.

Altın disk onunla alay eder gibi duruyordu. Her zaman) onunla alay edermiş gibi durmuş ama sakat ork bir kere bile onu fırlatıp atmayı düşünmemişti. Onun sayesinde, yandaşı olan savaşçılar arasında hâlâ saygı gören bir mevkideydi... Bir insan şövalyenin onun bacağını kopardığı gün kendine' olan bütün saygısını yitirmiş olsa da... Nekros insanı vahşice; katletmişti ama şerefli bir savaşçının yapması gereken şeyi yapmaya cesaret edememişti. Onun yerine, diğerlerinin ken-

disini savaş alanından sürükleyerek çıkarmasına ve yarayı dağlayıp Nekros'un eksik bacağının yerine koyulacak desteği yapmalarına izin vermişti.

Bakışları bir an dizinden geriye kalanlara ve oraya takılı olan tahta bacağa kaydı. Artık görkemli savaşlar, kan ve ölümle dolu soylu bir yaşam yoktu. Başka savaşçılar kendilerini bu kadar bile ağır olmayan yaralar için katletmişti ama Nekros yapamamıştı. Keskin çeliği kendi boğazına ya da göğsüne dayamak düşüncesi bile her tarafını, kimseye bahsetmeye cesaret edemediği bir ürpertinin kaplamasına neden oluyordu. Nekros Kafatasiezen bedeli ne olursa olsun yaşamak istiyordu.

Ejderhaağzı kabilesi içinde, kendisini her halükarda öbür dünyanın görkemli savaş meydanlarına gönderecek olanlar vardı ama bunu yapmamalarının sebebi Nekros'un sihirbazlık yeteneğiydi. Doğal yeteneği uzun zaman önce fark edilmiş, en büyük ustaların bazıları tarafından eğitilmişti. Ama sihirbazlık öğretisi ondan, kabullenemediği bazı kararlar almasını istemişti. Güruh'a yardım etmektense onu çökertecek karanlık kararlar... Nekros onların saflarını terk edip savaşçıların arasına geri dönmüştü. Ama zaman içinde şefi, büyük şaman Zuluhed ondan, başka yeteneklerini de kullanmasını istemişti... Özellikle de çoğu orkun mümkün görmediği bir şeyi gerçekleştirmek için: Ejderhakraliçesi Alexstrasza'yı tutsak etmek.

Zuluhed çok az kişinin yapabildiği kadim, şaman inancının törensel büyülerini Güruh kurulduğundan beri kullanıyordu; ama bu işi. gerçekleştirebilmek için, Nekros'un eğitimini aldığı, daha şeytanca güçleri harekete geçirmesi gerekiyordu. Kartlaşmış ihtiyaşın, sakat yardımcısına asla açık etmediği kaynaklar aracılığıyla Zuluhed olağanüstü mucizeler gerçekleştirebilen kadim bir tılsımı ele geçirmişti. Tek sorun, şaman şefi ne kadar çabalarsa çabalasın tılsımın şaman büyüüne kar-

şılık vermemesiydi. Bu Zuluhed'i güvenebileceğine inandığı tek sihirbaza, Ejderhaağzı'na sağdık bir savaşçıya getirmişti.

İşte böylece Nekros, İblis Ruh'u devralmıştı.

Diğer ork nedenini ilk başta anlayamasa da Zuluhed'in, bir özelliği olmayan altın disk için söylediği ad buydu. Nekros diski evirip çevirdi ve kim bilir kaçınıcı kez etkileyici ama basit görünüşüne hayret etti. Saf altındandı gerçekten de ve kenarı kavisli, devasa bir madeni paraya benziyordu. En soluk ışıktaki bile parlıyordu ve hiçbir şey görüntüsünü karartamıyordu. Yağ, çamur, kan... her şey üstünden akıp gidiyordu.

"Bu, şaman büyüsünden de sihirbazlıktan da eskidir, Nekros," demişti ona Zuluhed. "Ben onunla hiçbir şey yapamam ama belki sen yapabilirsin..."

Gerekli eğitimi almış olsa da takma bacaklı ork, kendisi gibi karanlık sanata lanet etmiş birinin efsanevi şefinin yapabildiğinden daha iyisini başarabileceği konusunda şüpheye düşmüştü. Yine de tılsımı alıp amacını ve kullanımını sezmeye çalışmıştı.

İki gün sonra, kendisinin şaşırtıcı başarısı ve Zuluhed'in sıkı rehberliği sonucu kimsenin mümkün olabileceğine inanmadığı şeyi gerçekleştirmişlerdi... özellikle de Ejderhakraliçesi'nin kendisinin.

Nekros kendini yavaşça ayağa kaldırırken homurdandı. Dizinin takma bacakla birleştiği kısımda bacağı sancıymıştı; orkun iri yarı yapısı bu sancıyı daha da artırıyordu. Nekros'un liderlik yeteneğiyle ilgili hayal kurduğu falan yoktu. Mağaraların içinde bile eskisi kadar rahat dolaşamıyordu artık.

Yüce kraliçeyi ziyaret etme zamanı gelmişti. Zamanında bitirmesi gereken bir işi olduğunu hatırlatmak gerekiyordu. Zuluhed ve hâlâ serbest olan başka birkaç kabile şefi Güruh'u yeniden canlandırma ve güçsüz Kıyametçekici'nin terk ettiği orkları isyana kışkırtma hayalleri kuruyordu. Nekros bu hayallere kuşkuyla bakıyordu; ama o sağdık bir orktu ve sağdık

bir orkun yapması gerektiği gibi şefinin emirlerini harfiyen yerine getirecekti.

Ork bir eliyle İblis Ruh'u sıkıca kavramış, mağaranın soğuk koridorlarında topallayarak ilerliyordu. Ejderhaağzı kabilesi, mağaranın içinde dolanıp duran sistemi uzatmak için sıkı çalışmıştı. Bu karışık koridor sistemi, orkların ejderhaları Güruh'a hizmet etmeleri için büyütme ve eğitime gibi oldukça zahmetli olan vazifelerini hafifletiyordu. Ejderhalar çok yer kapladığından her birine ayrı bölümler yapmak gerekiyordu ve bu bölümler de toprağı kazarak açılıyordu.

Tabii bugünlerde ellerinde daha az ejderha vardı, Zuluherd ve diğerlerinin epey sıklıkla Nekros'a hatırlattıkları gibi. Umutsuz çabalarının başarıya ulaşması için tek ihtiyaçları ejderhalardı.

"İyi de nasıl daha hızlı yumurtlamasını sağlayabilirim ki?" diye kendi kendine homurdandı Nekros.

Bir çift iri yarı, genç savaşçı yanından geçti. Her biri iki metreden uzun, omuzları insan düşmanlarının iki katı genişliğindeydi. Uzun ve sivri dişli askerler, onun rütbesini fark edip hafifçe başlarını eğdi. Arkalarındaki kayışlarda muazzam savaş baltaları asılıydı. İkisi de yeni ejderha binicileriydi. Binicilerin ölüm oranı bineklerine göre iki kat fazlaydı. Bunun sebebi genelde şanssızlık eseri tutundukları yerden düşmeleri idi. Nekros bazen kabilenin ejderhalardan önce yetenekli savaşçıların tüketeceğinden korkuyordu ama Zuluherd'e bu konuyu açmaya hiç niye ti. yoktu.

Topallayarak ilerleyen yaşlı ork az sonra Ejderhakraliçesi'nin varlığının belirtisi olan ilk sesleri duymaya başladı. Güçlkle alman nefes sesleri yakınında yankılanıyordu. Sanki toprağın derinliklerindeki bir buhar deliğı buraya kadar bullar püskürtüyordu. Nekros bu nefes alıştaki güçlüğün anlamını biliyordu. Tam zamanında gelmişti.

Ejderhanın odasına açılan, dışa doğru oyulmuş girişte bekleyen nöbetçi yoktu ama Nekros yine de durdu. Geçmiş-

te, içerideki kırmızı devı serbest bırakmak ya da öldürmek için girişimler olmuştu ama bu girişimlerin her biri dehşetli bir ölümle sona ermişti. Bunu yapan ejderha değildi elbette çünkü o, bu suikastçıları kurtuluş olarak görürdü. Bütün o ölümlerin kaynağı Nekros'un elindeki tılsımın beklenmedik bir özelliğiydi.

Ork açık geçide gözlerini kısarak baktı. "Gel!"

Bir anda, girişin etrafındaki hava, alev almış gibi aydınlandı. Küçük alev topları yoktan var olmuş gibi ortaya çıkıp birleşti. İnsana benzer bir figür girişı kapladı ve sonra da dışarı taşıtı.

Başın olması gereken yerde alevler içindeki bir kafa tasma benzer, bulanık bir görüntü belirdi. Yanan kemik görünümündeki zırh, arkların heybetini bile gölgede bırakacak büyüklükte korkunç bir savaşçının vücuduna dönüştü. Nekros cehennemlik alevlerden her hangi bir sıcaklık hissetmiyordu ama karşısındaki yaratık kendisine şöyle bir dokunsa dahi, deneyimli bir savaşçının bile hayal edemeyeceğı bir acıyla kavrulacağım biliyordu.

Diğer orklar arasında Nekros'un eskilerin iblislerinden birini çağırıldığı kulaktan kulağı söylenir olmuştu. Ork lideri bu söylentiyi yalanlamak için bir çaba harcamamıştı ama aslında işin gerçek yüzünü bilen Zuluhed'di. Ejderhayı koruyan korkunç yaratığın kendine ait bir bilinci yoktu. Gizemli nesnenin doğal güçlerini açığı çıkarmaya çalışan Nekros başka bir şeyi serbest bırakmıştı. Zuluhed onun bir ateş golemi olduğunu söylüyordu... Bu golem belki iblislerin güçlerinin özünü taşıyordu ama kesinlikle o efsanevi varlıklardan biri değildi.

Kökeni ya da daha önceki işlevi ne olursa olsun golem mükemmel bir nöbetçiydi. En azılı savaşçılar bile ondan uzak dururdu. Sadece Nekros ona emir verebiliyordu. Zuluhed bunu denemişti ama golemın çıktığı nesne sanki artık sadece tek bacaklı orka bağılıydı.

"Ben giriyorum," dedi ateşten yaratığa.

Golemin üstünde dalgalanan alevler bir an için katılaştı... Sonra golem paramparça oldu ve solup giden, valisi bir kıvılcım sağanağına dönüştü. Golemin bu ayrılışına daha önce defalarca şahit olmuş olsa da Nekros yine de biraz geriye çekildi ve son kıvılcımlar gözden kaybolana kadar içeri girmeye cesaret edemedi.

Ork içeriye adımını atar atmaz bir ses: "Yakında... geleceğini... biliyordum..." dedi.

Zincirlere vurulmuş ejderhanın sesindeki küçümseme gardiyanını zerre kadar etkilemedi. Yıllardır çok daha beterlerini duymuştu ondan. Diski sıkı sıkı kavrayıp ejderhanın, önlem olarak mengenelerle yere bastırılmış olan kafasına yaklaştı. Bir ejderha terbiyecisi onun kuvvetli çeneleri arasında ölmüştü; bir tanesi daha ölmemeliydi.

Aslında demir zincirler ve menteşeler bu kadar haşmetli bir devi tutmaya yetmezdi ama diskin güçlü sihriyle büyülenmişlerdi. Alexstrasza ne kadar uğraşırsa uğraşsın kendini kurtaramazdı. Tabii bu, bunu hiç denemediği anlamına geliniyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Nekros bunu ejderha için herhangi bir kaygı duyduğundan sormamıştı. Sadece Gürüh'un emelleri için onun hayatta kalmasını sağlamaya çalışıyordu.

Bir zamanlar kırmızı ejderhanın pulları metal gibi parlardı. Hâlâ kafasından kuyruğuna kadar bütün mağarayı kaplasa da bugünlerde kaburga kemikleri derisinin altından görünmeye başlamıştı ve sözcükler ağzından zorlukla dökülüyordu. Yine de berbat durumuna rağmen altın sarısı gözlerindeki derin kin sönmemişti. Ork biliyordu, ki ejderha bir gün gelip kaçsaydı, midesine indireceği ya da kızartma yapacağı ilk kişi kendisi olacaktı. Tabii bu ihtimal o kadar düşüktü ki tek bacaklı Nekros bile bundan kaygılanmıyordu.

"Ölüm fena olmazdı..."

Ork bu anlamsız sohbeti devam ettirmeye yanaşmayarak homurdandı. Ejderha uzun süredir devam eden esaretinin bir döneminde açlıktan ölmeyi denemişti ama ork en yakındaki yumurtalarını alıp içlerinden birini onun dehşete düşmüş bakışları arasında kırmak gibi basit bir yöntemle bu tehdidi sona erdirmişlerdi. Bütün yavrularının Güruh'un düşmanlarına korku salmak için eğitildiğini ve bu uğurda büyük olasılıkla öleceklerini bilse de Alexstrasza belli ki bir gün gelip onların serbest kalacağı umudunu taşıyordu. Yumurtanın kabuğunu kırmak onun bu umudunun bir parçasını kırmak gibiydi. Kendi kendinin efendisi olabilecek bir ejderha daha yok olmuş oluyordu.

Nekros her zaman yaptığı gibi son yumurtaları gözden geçirdi. Bu sefer beş yumurta vardı. Fena sayılmazdı ama yumurtaların çoğu küçüktü. Bu onu rahatsız etti. Zaten şefi geçen seferki yumurtalardan çıkan palazlara da laf etmişti. Gerçi bir ejderha palazı bile bir orktan kat kat büyük duruyordu.

Diski belindeki sağlam bir keseye atan Nekros yumurtalardan birini kaldırmak için eğildi. Bacağım kaybetmek kollarını zayıflatmış değildi, bu yüzden de iri yarı ork yumurtayı yerden alırken hiç zorlanmadı. Ağırlığı iyi, diye karar verdi. Eğer diğer yumurtalar da bu ağırlıktaysa en azından sağlıklı yavrular elde edeceklerdi. En iyisi bunları bir an önce kuluçka odasına indirmekti. Oradaki volkan ısısı onları yumurtadan çıkmaları için uygun olan sıcaklık tutacaktı.

Nekros yumurtayı geri indirirken ejderha mırıldandı: "Bunlar hep boşuna, ölümlü. Küçük savaşınız tamamen sona erdi."

"Haklı olabilirsin," dedi hırıldayarak ork. Dürüst konuşması kuşkusuz ejderhayı şaşırtmıştı. Kır saçlı ork devasa tutsağına döndü. "Ama .sonuna kadar savaşacağız, kertenkele."

"O zaman bunu biz olmadan yapmak zorundasınız. Son eşim ölmek üzere, biliyorsun. O olmadan yumurta diye bir şey olmayacak." Zaten kısık olan sesi iyice duyulmaz olmuştu. Ejderhakraliçesi, bu konuşma onun zaten zayıflayan gücünü çok zorlamış gibi harcadığı çabayla bitap düşmüştü.

Ork ona gözlerini kısarak baktı. Onun o sürüngen gözlerini inceliyordu. Nekros, Alexstrasza'nın son eşinin ölmek üzere olduğunu gerçekten biliyordu. Üç tanesiyle başlamışlardı ama biri denizi aşarak kaçmaya çalışırken telef olmuştu ve diğeri de habis ejderha Kanatlıölüm onu gafil avladığında aldığı yaralardan ölmüştü. Üçüncüsü, hepsinin arasında en yaşlı olanı, kraliçesinin yanında kalmış ama Alexstrasza'dan bile yüzyıllarca yıl yaşlı olan ejderha bu asırların ve geçmişte aldığı ölümcül yaraların bedelini ödüyordu.

"Başkasını buluruz o zaman."

Ejderha güçlkle homurdanmayı başardı. Ağzından çıkan sözcükler ancak bir fısıltıdan ibaretti. "Peki nasıl... başarmayı düşünüyorsunuz bunu?"

"Birini buluruz..." Verebileceği başka cevap yoktu ama Nekros ejderhaya bunu hissettirmemeye kararlıydı. Uzun süredir içinde tuttuğu düş kırıklığı ve öfke damarlarında kaynamaya başlamıştı. Ejderhaya doğru topalladı. "Ve sen, kertenkele..."

Nekros, büyülu prangaların sayesinde ejderhanın onu yemesinin ya da aleviyle kızartmasının mümkün olmadığını bildiği için Ejderhakraliçesi'nin kafasının birkaç metre yakınına yaklaşmaya cesaret etti. Bu yüzden de Alexstrasza'nın kafası birden bütün o üstündeki mengenelerle birlikte kendisine doğru dönüp bütün görüşünü kaplayınca dehşetli bir şaşkınlık yaşadı. Ejderhanın ağzı sonuna kadar açıldı ve ork, kendisini aperatif niyetine yutacak olan yaratığın boğazından içeri bakmaktan dolayı fazlasıyla rahatsız oldu.

Nekros hızla tepki vermeseydi belki gerçekten onu yutacaktı da. İblis Ruhu'nu taşıdığı keseyi sıkıca kavrayan sihirbaz tek bir kelime mırıldanıp aklından tek bir emir geçirdi.

Acı dolu bir kükreme odayı sarstı ve tavandan iri kaya parçalarının yere düşmesine neden oldu. Kırmızı dev kafasını elinden geldiğince geri çekti. Boğazını çevreleyen mengene öyle kuvvetli bir ışıkla doldu ki ork gözlerini elleriyle örtmek zorunda kaldı.

Diskin ateşten uşağı göz açıp kapayana kadar yanında şekillenmişti. Karanlık göz çukurları Nekros'tan emir beklerce-sine bakıyordu. Ama bu. yaratığa ihtiyacı yoktu. Büyülü nesnenin kendisi, neredeyse felakete yol açacak olan durumu halletmişti.

"Git," diye ateş golemine emir verdi. Yaratık patlamalarla dolu bir gösteriyle yok olduktan sonra sakat ork ejderhanın yanma gitmeye cesaret etti. Kaşları çatılan orkun çirkin yüz hatlarına tehditkâr bir ifade yayıldı. Kaybedilmiş bir davaya hizmet ettiğinin bilincinde olmanın verdiği düş kırıklığı da ejderhanın onu öldürmek için giriştiği bu son teşebbüse daha da çok öfkelenmesine neden olmuştu.

"Hâlâ bir sürü dalavere peşindesin, ha kertenkele?" Bakışları kelepçeye kaydı. Anlaşılan Alexstrasza onu duvardan sökmek için epey uğraşmıştı. Nekros kelepçeleri etkileyen büyüün, onların tutturulduğu taş a kadar ulaşmadığını fark etti. Bu hata neredeyse yaşamına mal oluyordu.

Ama onu öldürmeyi başaramaması şimdi kendisine pahalıya patlayacaktı. Ork çatık kaşlarının altındaki gözlerini ciddi şekilde yaralanmış olan ejderhaya dikmişti.

"Çok cüretkar bir numaraydın..." diye hırladı. "Çok cüretkar ama aptalca bir numara." Altın disk ejderhanın kocaman açılan gözlerinin görebileceği şekilde tuttu. "Zuluhed senin mümkün olduğunca sağlıklı kalmanı sağlamamı emretti ama gerekli gördüğüm yerde cezalandırılmanı da emretti." Nek-

ros elindeki büyölü nesneyi daha sıkı kavradı. Disk şimdi parlak bir ışıqla kaplanmıştı. "Şimdi..."

"Bu zavallı kulunuzun, münasebetsizliğini affedin, benim merhametli efendim," diye kulak tırmalayan bir ses geldi mağaranın içinden. "Ama duymanız gereken şeyler var, ah evet, duymanız gerek!"

Nekros neredeyse elindeki diski düşürecekti. Tek sağlam bacağıyla dönebildiği kadar hızlı arkasına dönen iri yarı ork bakışlarını aşağı çevirince yarasa kulaklı, yüzünde keskin dişlerle dolu delice bir sırıtmaya ifadesi olan, zavallı, küçük bir yaratıkla karşılaştı. Nekros kendisini, bu yaratığın varlığının mı yoksa onun golem tarafından durdurulmadan ejderhanın mağarasına sızmış olması gerçeğinin mi daha çok rahatsız ettiğine karar veremedi.

"Sen ha! Buraya nasıl girdin?" Yere eğilip küçük goblini boğazından yakaladı ve havaya kaldırdı. Ejderhayı cezalandırma fikri aklından uçup gitmişti. "Nasıl?"

Konuşurken nefes almakta güçlük çekse de küçük, iğrenç yaratık hâlâ sırıtmaya devam ediyordu. "Sa-sadece içeri girdim, be-benim saygıdeğer efendim! Sadece içeri gi-girdim!"

Nekros iyice düşündü. Goblin, ateş golemi, efendisinin yardımına geldiğinde içeri girmiş olmalıydı. Goblinler kurnaz olurdu ve çoğu zaman güvenli olduğu düşünülen yerlere girmenin bir yolunu bulurlardı; ama bu uyanık düzenbaz bile başka türlü mağaradan içeri girmeyi başaramazdı.

Hayvanı bırakıp yere düşmesine izin verdi. "Pekâlâ! Niye geldin? Ne havadisler getirdin?"

Goblin eliyle gırtlığını ovdu. "Sadece en önemli olanları, sadece en önemli olanları, sizi temin ederim!" Dişlerini açığa çıkaran gülümsemesi genişledi. "Sizi hiç hayal kırıklığına uğrattım mı, yüce efendim?"

Nekros içinde bir yerde goblinlerin bir sümüklüböcek kadar bile şeref sahibi olmadığını hissetse de bu goblinin onu

hiç yanlış bilgilendirmediğini kabul etmesi gerekiyordu. Kuşku uyandıran müttefikler olsalar ve kendileri için birçok dalavere çevirseler de goblinler, Kıyametçekici ve ondan öncesinde Karael tarafından üstlerine yüklenen bütün görevleri yerine getirmişlerdi. "Konuş o zaman... ve çabuk ol!"

Şeytani yaratık defalarca kafa salladı. "Tabii, Nekros, tabii! Size şu anda gerçekleştirilmeye çalışılan bir plan, hatta birden de fazla plan olduğunu söylemek için geldim. Şeyi serbest bırakmak için..." Bir an tereddüt edip sonra kafasıyla bitkin durumdaki Alexstrasza'yı işaret etti. "... ve başka bir deyişle Ejderhaağzı kabilesinin hayallerini yerle bir etmek için!"

Rahatsızlık verici bir his orkun sırtı boyunca dolaştı. "Ne demek istiyorsun?"

Goblin bir kez daha kafasıyla ejderhayı gösterdi. "Başka bir yerde konuşsak, saygıdeğer efendim?"

Yaratık haklıydı. Nekros acıdan ve harcadığı çabadan baygın düşmüş görünen esirine baktı. Yine de ihtiyatlı olup onun yakınlarında durmamakta fayda vardı. Eğer casusu ona tahmin ettiği hadiseleri getirmişse Ejderhakraliçesi'nin detayları duymasını pek istemezdi, ork sihirbazı.

"İyi bakalım," diye homurdandı. Nekros mağara girişine doğru topallayarak ilerlerken goblinden duymayı beklediği hadiseleri kafasında evirip çeviriyordu. Sırtırken ağzı kulaklarına kadar varan goblin, hoplaya zıplaya onun yanına geldi. Nekros bu can sıkıcı gülümsemeyi karşısındakinin suratından silmek için dayanılmaz bir istek duydu ama şimdilik bu yaratığa ihtiyacı vardı. Gerçi bu da onu bir yere kadar kurtarabilirdi... "İnşallah doğru düzgün bir şeydir, Kryll! Anlatabildim mi?"

Kryll ona yetişmeye çalışırken kafasıyla onayladı. Kafası, kırık bir oyuncak gibi yukarı aşağı sallanıyordu. "Bana güve-' hin, Efendi Nekros! Bana güvenin yeter..."

BEŞ

Patlamayla bir ilgisi yoktu," diye ısrar etti Vereesa. "Niye böyle bir şey yapsın ki?" 'O bir büyücü," diye basitçe karşılık verdi Duncan. Sanki bütün soruların tek cevabı buydu.

"Onlar başkalarının yaşamlarını ya da nasıl yaşadıklarını umursamazlar."

Kutsal tarikatın büyüyle ilgili önyargılarını gayet iyi bilen Vereesa bu konuda bir itirazda bulunma zahmetine girişmedi. Bir elf olduğu için kendisi de büyüyle iç içe büyümüştü ve hatta az da olsa birkaç büyü yapabilirdi. Bu yüzden de Rhonin'i paladinin kötümser bakış açısıyla görmüyordu. Rhonin ona pervasız biri gibi görünse de başkalarının yaşamlarını umursamayacak kadar acımasız gibi durmuyordu. Ejderhadan kaçarlarken Vereesa'ya yardım etmemiş miydi? Neden kendini tehlikeye atma zahmetine girsindi ki? Hasic'e kendi başına da ulaşabilirdi.

"Eğer bu olanların sorumlusu o değilse nereye kayboldu?" diye devam etti Lord Senturus. "Neden yıkıntıların arasında ona ait hiçbir iz yok? Eğer bu olayda masum olsaydı onun cesedi de yaptığı büyü sırasında ölen iki kardeşimizin yanında olurdu..." Hafifçe sakalını sıvazladı. "Hayır, bu kalleşçe iş onun suçu, sözlerime kulak verin."

Ve sen de bu yüzden onu bir hayvan gibi avlayacaksın, diye düşündü Vereesa. Yoksa neden Duncan en iyi beş şövalyesini kay-

bolan büyücüyu ararken kendileriyle birlikte gelmeleri için çağırıyordu ki? Vereesa'nın bir kurtarma görevi olarak gördüğü şey başka bir boyut almıştı. Patlamayı duyup yıkıntıları fark ettiklerinde elf kalbinin derinliklerinde bir sancı hissetmişti. Hem yol arkadaşının hayatta kalmasını sağlayamamış, hem de büyücü ve diğer iki adam boş yere ölüp gitmişti. Duncan ise en baştan beri olaya başka yönden bakmıştı, hele de aramaları sonucu yıkıntıların arasında Rhonin'in cesedine rastlayamayınca...

Vereesa'nın aklına ilk gelen goblin lağımcılarıydı. Büyük kalelerin içine sızıp öldürücü patlayıcılar yerleştirme konusunda çok ustaydılar. Ama kıdemli paladin, bölgesinin Gürüh'un bütün unsurlarından, özellikle de goblinlerden tamamen temizlendiği konusunda ısrar ediyordu. İğrenç yaratıkların bazı garip ve gerçekten inanılmaz uçan makinelere sahip olduğu bilinse de hiçbir rapor edilmiş değildi. Zaten böyle bir hava gemisinin fark edilmemesi için hantal bir aygıt için mümkün olmayacak bir şekilde, yıldırım hızıyla hareket etmesi gerekirdi.

Bu da patlamanın en olası kaynağının Rhonin olduğunu gösteriyordu tabii.

Vereesa ondan böyle bir şey beklemeydi, özellikle de görevini tamamlamaya kendini bu kadar adanmışken. Sadece, genç büyücüyu bulurlarsa Duncan ve diğerlerinin, gerçeği öğrenmeye fırsat vermeden onun hakkından gelmelerini engelleyebileceğini umuyordu.

Yakındaki kırsal bölgeyi baştan başa aramışlar, şimdi de asıl istikamet olan Hasic'e yönelmişlerdi. Her ne kadar genç şövalyelerin bazıları Rhonin'in gizemli büyülerini kullanarak kendini gideceği yer taşımış olabileceğini iddia etseler d Duncan Senturus belli ki büyücünün yeteneklerini bu bakımdan pek ciddiye alınacak şeyler olarak görmüyordu. Hain bu

gücünün izini bulup adaleti sağlayacaklarına büyük bir şevkli inanıyordu.

Gün ilerleyip güneş alçalmaya başladığında Vereesa bile Rhonin'in masumiyetinden kuşku duymaya başlamıştı. Bu felakete sebep olup sonra da kanlı olayın geçtiği yerden uzaklaşmış olabilir miydi?

"Birazdan kamp yapmamız gerekecek," diye açıkladı bir süre sonra Lord Senturus. Sıklaştan ağaçları inceledi. "Bir somu çıkacağını sanmam ama yine de karanlıkta yolculuk yapma k bir işimize yaramaz. Dibimizdeki avımızı fark etmeden geçmek istemem."

Vereesa diğerlerinininkinden üstün olan görüş gücünü hesaba katıp yola tek basma devam etmeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Eğer Gümüş El Şövalyeleri, Rhonin'i o yan-ll.....da değilken bulursa büyücünün pek fazla hayatta kalma

•,..şansı olmazdı.

Bir süre daha yola devam ettiler ama hiçbir şey bulamadığı. Güneş ufukta iyice görünmez olmuş, sadece yollarım aydınlatacak soluk bir ışık kalmıştı. Duncan söz verdiği gibi aranı, ı ya gönülsüz bir ara verdi. Şövalyelerine hemen kamp kurmaları için emir verdi. Vereesa atından indi ama gözleri hâla çevrelerindeki araziye tanyordu. Boş bir umutla ateş rengi içli büyücünün ortaya çıkmasını bekliyordu.

"Buralarda bir yerde değil, Leydi Vereesa."

Vereesa döndü ve paladinlerin liderine bakmak için bakış -lirim yukarı kaldırdı. Arama ekibinde bunu yapmasını gerektirecek kadar uzun boylu bir tek o vardı. "Bakmaktan kendimi alamıyorum, efendim."

"O alçağı yakında bulacağız."

"Önce anlatacaklarım dinlemeliyiz, Lord Senturus. Bence İmi yeterince adil."

Zırlara bürünmüş adam, ne fark eder ki dermiş gibi in in i /, silkti. "Günah çıkarmasına izin verilecek elbette."

Ondan sonra da Rhonin'i ya zincire vuracaklar ya da oracıkta infaz edeceklerdi. Gümüş El Şövalyeleri kutsal bir tarikat olabilirdi ama aynı zamanda adaleti yerine getirirken amaca ulaşmak için gerekli gördüklerini yapmalarıyla bilinirlerdi.

Vereesa özür dileyip kıdemli paladinin yanından ayrıldı. Diline hakim olamayıp onu çileden çıkaracak bir şey söylemek istemiyordu. Atını kamp alanının kenarında bir ağacın yanına kadar getirdi ve sonra ağaçların arasına daldı. Elf kendini en rahat hissettiği yer olan ormanın derinlerine doğru ilerlerken arkasında kalan kamptan gelen sesler yavaş yavaş duyulmaz oluyordu.

Yine aramaya kendi başına devam etme isteği aklını çelmeye başlamıştı. Onun için ormanın içinde süzülür gibi hareket etmek ve bir cesedin saklanabileceği yarıkları ve yaprak kümelerini bulmak çok kolaydı.

"Hemen *harekete* geçip *işleri kendi eşsiz* tarzında halletmeye hep *çok heves*lisin, öyle değil mi Vereesa?" diye sormuştu ilk hocası, korucuların seçkin eğitim programına alınmasından kısa bir süre sonra. Sadece en iyi kişiler koruculuk mertebesine seçiliyordu. "Bu sabırsızlıkla bir insan olarak bile doğabilirmişsin. Böyle *yapmaya devam edersen* korucuların arasında uzun süre kalamazsın..."

Birden fazla hocasının şüphelerine rağmen Vereesa başarılı olmuş ve kendi seçkin grubu içinde en iyilerin arasına girmişti. Şimdi ihtiyatsızlık yapıp bütün o eğitimi boşa çıkaramazdı.

Kendi kendine, ormanda birkaç dakika gevşedikten sonra diğerlerinin yanına dönmeye söz veren gümüş saçlı korucu ağaçlardan birine yaslanıp derin bir nefes verdi. Bu kadar basit bir görevde bile bir değil, tam iki kez başarısızlığa çok yaklaşmıştı. Eğer Rhonin'i hiç bulamazlarsa üstlerine söyleyecek bir şeyler bulması gerekecekti... hatta Dalaran'daki Kirin Tor meclisine de. Bunda hiçbir suç yoktu ama...

Aniden çıkan şiddetli bir rüzgâr Vereesa'yı .neredeyse yaslandığı ağaçtan yere yuvarlıyordu. Elf son anda ağaca tutunmayı başardı ama uzaklardan kulağına şövalyelerin şaşkın bağırışları ve etrafa saçılan eşyaların hararetili tangirtisi geliyordu.

Rüzgâr başladığı hızla kesiliverdi. Vereesa dağılan saçlarını yüzünden çekip hızla kampa geri koştu. Duncan ve diğerlerinin, bugün karşılaştıkları ejderhaya benzer korkunç bir gücün saldırısına uğradıklarından korkuyordu. Neyse ki daha kampa varmadan paladinlerin kampı onarmakla ilgili konuşmalarını duymaya başlamıştı. Kamp alanına girer girmez yerlere saçılmış kamp yatakları ve diğer eşyalar dışında hiçbir hasar olmadığını gördü.

Lord Senturus ona doğru hızlı adımlarla yaklaştı. Gözleri kaygı doluydu. "İyi misiniz, leydim? Bir yerinize bir şey olmadı ya?"

"Hiçbir şeyim yok. Rüzgâr beni şaşırttı o kadar."

"Hepimizi şaşırttı." Sakallı çenesini sıvazlayıp karanlık ormana göz gezdirdi. "Bu beni rahatsız etti, normal bir rüzgâr böyle esmez..." Adamlarından birine döndü. "Roland! Nöbetçi sayısını iki katma çıkar! Bu, bu garip fırtınanın sonu olmayabilir! "

"Emredersiniz, efendim! "diye seslendi zayıf ve solgun yüzlü bir şövalye. "Christoff! Jakob! Hemen..."

Şövalyenin sesi o kadar ani bir şekilde kesildi ki elfe dönmüş olan Duncan da Vereesa da adamın bir okla ya da arbaletle vurulup vurulmadığını görmek için ona baktı. Ama bunun yerine adamın kamp yatakları arasında yatan karanlık birine gözlerini dikmiş olduğunu gördüler. Bacakları bitişik ve dümdüz ileriye uzanmış, kolları göğüs kısmında çaprazlanmış ve neredeyse bir ölüm uykusundaki biri...

Yavaş yavaş Rhonin olduğu anlaşılabilen biri...

Vereesa ve şövalyeler onun çevresinde toplandı. Adamlardan biri bir meşale tutuyordu. Elf, büyücünün vücudunu in-

celemek için eğildi. Meşalenin titrek ışığında Rhonin solgun! ve kıpırtısız görünüyordu. Elf ilk başta onun nefes alıp almadığını anlayamadı. Vereesa onun yanağına uzandı...

Ve büyücünün gözleri sonuna kadar açılıp hepsinin irkilmesine neden oldu.

"Korucu... seni tekrar görmek... ne kadar güzel..."

Sözleri sona erince gözleri tekrar kapandı ve Rhonin tekrar uykuya daldı.

"Seni aptal büyücü!" diye bağırdı Duncan Senturus, ani-İ den sert bir sesle. "Değerli adamlarım öldükten sonra ortadan kaybolup ardından birden aramızda belireceğini ve sonra da yatıp uyuyabileceğini mi sandın?" Büyücüyü sarsıp uyandırmak için koluna uzandı; ama parmakları siyah elbiselere dokunur dokunmaz şaşkınlık dolu bir çığlık attı Duncan. Pala-din hırıldayarak eldivenli eline baktı. Sanki bir şey elini ısırmıştı. "Bir çeşit şeytani, görünmeyen ateş var çevresinde! Eldivenle bile sanki yanan bir kuru tutmuşum gibi hissettim!"

Şövalyenin uyarılarına rağmen Vereesa da kendisini bakmak zorunda hissetti. Kesinlikle bir rahatsızlık hissetti parmakları Rhonin'in elbiselerine dokunduğunda ama Lord Senturus'un anlattığı gibi yoğun bir his değildi bu. Yine de korucu elini geri çekip başıyla onayladı. Şu anda kıdemli paladini bu fark hakkında bilgilendirmek için bir sebep göremiyordu. I

Vereesa arkasında çeliğin kınından çıkarılırken çıkardığı sesi duydu. Bakışlarını hızla Duncan'a çevirdi. O da kılıcını! çeken şövalyeye dönmüş, başını iki yana sallıyordu. "Hayır,! Vexford, bir Gümüş El Şövalyesi kendini koruyacak durumda olmayan bir düşmanı katletmez. Bu leke yeminimizle bağdaşmayacak kadar büyük olur. Bence gece için nöbetçileri başına dikip sabah olunca bu büyücüye ne yapacağımıza karar verelim." Lord Senturus'un yılların etkisiyle yıpranmış yüzü acımasız bir ifade aldı. "Ve öyle ya da böyle uyanır uyanmaz adalet yerini bulacak."

"Yanında ben kalacağım/" diye müdahale etti Vereesa. "Başka birine daha gerek yok."

"Beni affedin, leydim; ama onunla olan birlikteliğiniz..."

Vereesa doğrulup bakışlarını elinden geldiğince kıdemli paladinin gözlerinin içine dikti. "Bir korucunun sözünden şüpheye mi düşüyorsunuz, Lord Senturus? Benim sözümden şüpheye mi düşüyorsunuz? Ona tekrar kaçması için yardım edeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Tabii ki hayır!" Duncan sonunda omuzlarını silkti. "İstedığınız buysa istediğiniz gibi olsun. Size izin veriyorum. Ama bütün gece boyunca nöbeti devralacak biri olmadan..."

"Bu benim seçimim. Emrinizde bir kişi eksikken zorlanmazsınız, değil mi?"

Vereesa onu dize getirmişti. Lord Senturus sonunda başını iki yana salladı ve diğer savaşçılara dönüp emirler vermeye başladı. Saniyeler sonra korucu ve büyücü kampın ortasında yalnız kalmıştı. Şövalyeler ellerini yakmadan onları nasıl kaldıracaklarını bilemedikleri için Rhonin katlanmış haldeki iki kamp yatağının üstünde bırakılmıştı.

Vereesa uyuyan adama dokunmadan onu inceleyebildiği kadar inceledi. Rhonin'in cüppesi bazı yerlerde yırtılmıştı ve yüzünde minik yaralar ve çürükler vardı; ama bunların dışında bir zarar görmemiş gibiydi. Yüzündeyse sanki fazlasıyla yorulmuş gibi bitkin bir ifade vardı.

Belki de zifiri karanlıkta incelediği için Vereesa'ya öyle gelmişti ama büyücü sanki çok daha hassas, hatta cana yakın görünüyordu. Doğrusu çekici bir görünümü olduğunu da kabul etmesi gerekirdi ama elf böyle düşünceleri zihninden hemen kovaladı. Vereesa büyücünün duruşunu daha rahat bir hale getirmek için bir yöntem düşündü ama bunu yapmanın tek yolu ona dokunabildiğim açık etmek demek olacaktı. Bu da sonuçta Lord Senturus'un Rhonin'i daha sıkı sıkıya emniyet altına alması için elfi kullanmasına neden olabilirdi. Bu Vereesa'nın büyücüye karşı olan sorumluluğuna ters düşerdi.

Başka bir çözüm bulamayan Vereesa boylu boyunca uzanmış vücudun yanma yerleşip etrafa bakındı. Olası bir tehlikeye karşı çevreyi kolağan ediyordu. Rhonin'in birden ortaya çıkması ona hâlâ şüpheli geliyordu. Her ne kadar büyücü bu konuda pek fazla açıklama yapmış sayılmasa da Duncan'ın söyledikleri de bir şey ifade etmiyordu. Rhonin, kendini büyüyle kampın ortasına taşıyabilecek halde değil gibiydi. Gerçi böyle bir çaba şu anki komaya yakın durumunu açıklardı ama yine de bunda kulağa yanlış gelen bir şey vardı. Vereesa daha çok, kaçırılmış ve sonra da kaçıranın onunla işi kalmayınca fırlatıp atılmış bir adama baktığını hissediyordu.

Geriye tek bir soru kalıyordu... Kim böyle akıl almaz bir şey yapardı... ve neden?

Hepsinin kendisine karşı olduğunun bilincinde olarak uyandı.

Eh, belki de hepsi değildi. Rhonin yanında elf korucusuyla birlikte tam olarak nerede durduğunu bilmiyordu... Tabii ki eğer ayakta duracak hali vardiysa. Onu sağ salım Hasic'e ulaştırma sözü anlaşılan büyücüyü dindar şövalyelere karşı bile koruması anlamına geliyordu ama yine de bilinmezdi. Son görevinde grupta Vereesa'dan yaşça büyük bir elf korucusu vardı. O korucu, büyücüye Duncan Senturus'un davrandığından farklı davranmamıştı. Aslına bakılırsa yaşlı paladinin düzeyli tavrına bile sahip değildi.

' Rhonin soluğunu hafifçe verdi. Şu an için ayıldığını kimsenin fark etmesini istemiyordu. Tam olarak nerede durduğunu anlamak için yapabileceği tek bir şey vardı ama düşüncelerini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Kendisine ilk sorulacak sorular arasında felakette nasıl bir payı olduğu ve sonra ona ne olduğu olacaktı. Bitkin durumdaki büyücü ilk soruya az da olsa cevap verebilirdi ama ikinci sorunun cevabını kendisi de ancak onlar kadar biliyordu.

Artık daha fazla erteleyemezdi. Rhonin bir kez daha soluk aldı ve kasıtlı olarak uyanıyormuş gibi gerindi.

Yan tarafında hafif bir hareketlenme olduğunu duydu.

Büyücü planlanmış bir kayıtsızlıkla gözlerini açıp bakındı. Görüş alanını Vereesa'nın kaygı dolu yüz ifadesi doldurunca içi huzurla ve (şaşırtıcı bir şekilde) hazla doldu. Korucu öne eğilmiş, çarpıcı gök mavisi gözleri onu yakından inceliyordu. Bir an için, bu gözler ona çok yakışıyor, diye düşündü... Sonra şangırdayan metalin sesi onu, diğerlerinin de ayıldığından haberdar olduğu konusunda uyarınca zihnindeki düşüncüyü uzaklaştırdı.

"Tekrar yaşayanların arasına dönmüş, değil mi?" diye gürledi Lord Senturus. "Bunun ne kadar süreceğini göreceğiz..."

İnce yapılı elf hemen ayağa fırlayıp paladinin yolunu kesti. "Sadece gözlerini açtı! Sorgulamadan önce en azından kendine gelmesi ve yemek yemesi için zaman verin!"

"Temel haklarından hiçbirini esirgeyecek değilim, leydim; ama sorularıma kahvaltısını ederken cevap verecek, daha sonra değil."

Rhonin, Duncan'ın kendisine tehditkâr bir şekilde bakan çatık kaşlı yüzünü görebilecek kadar dirseklerinin üstünde dikleşti. Gümüş El Şövalyelerinin kendisine bir çeşit hain, hatta katil gözüyle baktıklarını biliyordu. Güçsüz durumdaki büyücü kaleden aşağı bir kaya gibi ölümüne yuvarlanan talihsiz nöbetçiyi hatırladı ve belki de onun gibi başka kurbanlar olabileceğinden şüphelendi. Kuşkusuz birileri Rhonin'in surlardaki varlığını rapor etmiş ve kutsal tarikatın önyargıları eldeki gerçeklerle birleşince yanlış cevaba erişmişlerdi, her zaman olduğu gibi.

Onlarla kavgaya etmek istemiyordu; bu durumdayken bir ya da iki hafif büyü dışında bir şey yapabileceğinden de şüpheliydi zaten. Ama eğer onu kaledeki olay için suçlayacak olurlarsa Rhonin kendini savunmaktan da geri kalmazdı.

Elimden geldiğince cevap vereceğim, diye karşılık verdi büyücü. Ayağa kalkmaya çabalarken Vereesa'nın yardımını geri çevirdi. "Ama sadece mideme biraz yemek ve su giderse."

Şövalyelerin normalde tatsız tuzsuz olan karavanası Rhonin'e ilk lokmadan itibaren nefis ve lezzetli geldi. Ilık matara suyu bile daha çok şaraba benziyordu. Rhonin birden vücudunun sanki bir haftadır zorla açlığa mahkûm edilmiş gibi olduğunu fark etti. Genel davranış kurallarına pek aldırmandan hazla ve tutkuyla yiyordu. Şövalyelerden bazıları onu eğlenerek izliyordu; diğerleri, özellikle de Duncan, daha çok iğrenmiş görünüyordu.

Açlığı ve susuzluğu sonunda dinmeye başlamıştı ki sorgulama başladı. Lord Senturus onun karşısına oturdu. Gözleri şimdiden büyücüyü yargılıyordu. Hırıldayarak konuştu: "Günah çıkarma zamanı geldi çattı, Rhonin Kızılkafe! Mideni dol-durdun, şimdi de ruhunu günahlarının yükünden boşaltma zamanı! Bize, kale surlarında yaptığın kötülük hakkındaki gerçekleri anlat..."

Vereesa, eli kılıcının kabzasında, yeni iyileşmeye başlamış olan büyücünün yanında duruyordu. Açıkçası bu gayri resmi mahkemede onun savunmasını üstlenmiş gibi bir hali vardı. Rhonin bunun sadece korucunun verdiği sözle ilgisi olmadığı düşünüyordu. Ejderhayla olan deneyimlerinden sonra Vereesa kesinlikle onu bu mankafalardan çok, daha iyi tanımıştı.

"Size bildiklerimi anlatacağım ki çok fazla bir şey olduğu söylenemez, efendim. Kale surlarında duruyordum ama oluşan yıkım benim suçum değil. Bir patlama duydum, surlar sarsıldı ve zırhlı askerlerinizden biri talihsiz bir şekilde aşağı yuvarlandı. Bunun için duyduğunuz üzüntüyü paylaşıyorum..."

Henüz miğferini takmamış olan Duncan bir elini kırışmış ve seyreli saçlarında gezdirdi. Öfkesine hakim olabilmek için yığıtçe bir mücadele veriyormuş gibiydi. "Hikâyen-

de yüreğindeki çukurlar kadar geniş boşluklar var, büyücü, ve daha doğru düzgün bir şey anlatmadın! Bütün çabalarına rağmen hayatta kalanlar oldu, o yıkımdan önce senin büyü yaptığını görüp hayatta kalanlar! Yalanların seni mahkûm ediyor!"

"Hayır, beni mahkûm eden sizsiniz, sadece var oldukları için bütün büyücüleri mahkûm ettiğiniz gibi," diye karşılık verdi sakince Rhonin. Sert bisküviden bir ısırık daha alıp devam etti: "Evet, efendim, bir büyü yapıyordum ama sadece uzak mesafelerle iletişim kurmaya yarayan bir büyü. İttifak'ın en yüksek güçleri tarafından verilmiş olan görevime devam edebilmek için bir üstümden tavsiye alacaktım... Buradaki şerefli korucu de sözlerime kefil olacaktır sanıyorum."

Vereesa daha şövalyenin bakışları ona dönmeden konuşmaya başladı: "Sözlerinin hepsi doğru, Duncan. Böyle bir zarara yol açması için hiçbir sebep göremiyorum..." Yaşlı savaşçının itiraz etmesine fırsat vermeden elini kaldırdı. Bütün büyücülerin büyü yapmayı öğrenir öğrenmez lanetlendiğini tekrarlayacaktı kuşkusuz. "... ve eğer bu onun haklarım ve özgürlüğünü sağlayacaksa siz dahil her adamla dövüşmeye hazırım."

Elfle karşı karşıya gelme fikri Lord Senturus'un canını sıkılmış gibiydi. Rhonin'e ters ters baktı ama sonra başım salladı yavaşça. "Pekâlâ. Sağlam bir savunucun var, büyücü, onun sözüne ve kefaletine güvenerek senin olanlardan sorumlu olmadığını kabul ediyorum." Sözlerini bitirir bitirmez parmağını büyücüye doğru salladı. "Ama bu süre içinde ne yaşadığım bana biraz daha anlatacaksın ve eğer hafızanı zorlayarak söyleyebilirsen, yüksek bir ağaçtan düşen yaprak gibi aramıza nasıl düştüğünü de..."

Rhonin içini çekti. Bu konuşmadan kaçamayacağını biliyordu. "İstediğiniz gibi olsun. Size bildiğim her şeyi anlatmaya çalışacağım."

Ortada anlatacak daha önce bahsettiklerinden pek fazla bir şey yoktu. Bitkin durumdaki büyücü bir kez daha surlara çıkışını, ona bu görevi veren kişiyle temas kurmaya çalışmasını ve her yeri alt üst eden patlamayı anlattı.

"Ne duyduğundan emin misin?" diye sordu Duncan Senturus, hemen.

"Evet. Bunu kanıtlamam mümkün değilse de bir patlayıcının sesi gibiydi."

Patlama olmuş olması sorumluların goblinler olduğu anlamına gelmiyordu ama elbette yıllarca süren savaş böyle düşünceleri büyücünün zihninde bile kökleştirmişti. Lordaeron'un bu kısmında kimse goblinlerin varlığına rastlamamıştı ama Vereesa bir öneride bulundu: "Duncan, belki de daha önce bizi takip eden ejderha yanında bir iki goblin taşıyordu. Goblinler küçük ve zayıftır; en azından birkaç gün boyunca saklanabilirler. Bu bayağı bir şeyi açıklar."

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti-istemeye istemeye Duncan. "Ve bu doğruysa iki kat fazla tetikte olmalıyız. Goblinlerin kargaşa ve yıkımdan başka uğraşları yoktur. Kesinlikle bir kez daha saldıracaklardır."

Rhonin hikâyesine devam etti. Nasıl güvenilir sandığı kuleye kaçtığını ve kulenin nasıl üstüne çöktüğünü anlattı. Ama sonra, Senturus'un onun şimdi söyleyeceği sözlerle en azından kuşkuyla bakacağına emin olduğu için devam etmekte tereddüt etti.

"Ve sonra... bir şey... beni yakaladı, efendim. Ne olduğunu bilemiyorum; ama beni bir oyuncak gibi kaldırdı ve harabeye dönen yerden apar topar uzaklaştırdı. Maalesef, çok sıkı tutulduğum için nefes alamadım ve gözlerimi tekrar açtığımda..." Büyücü, Vereesa'ya baktı. "Onun yüzünü gördüm."

Duncan gerisini bekledi ama bu bekleyişinin boşa olduğu belli olunca zırhla kaplı dizine sertçe vurdu ve bağırды; "Bu kadar mı? Bütün bildiğin bu mu?"

"Hepsi bu."

"Alonsus Faol'un ruhu adına!" dedi aniden, sert bir sesle paladin. Mirası, öğrencisi Uther Aydınlıksaçan aracılığıyla, kutsal tarikatın kurulmasını sağlayan başpiskoposun adını anmıştı. "Bize hiçbir şey söylemedin, işe yarar hiçbir şey! Bir an için düşünmüş olsam..." Vereesa'daki hafif bir değişim durmasına neden oldu. "Ama bir söz verdim ve bir başkasının sözünü aldım. Önceki kararına bağlı kalacağım." Ayağa kalktı. Belli ki büyücüyle daha fazla yan yana kalmak niyetinde değildi. "Ayrıca şimdi, burada başka bir karar daha veriyorum. Zaten Hasic'e giden istikametteyiz. Elimizden geldiğince hızlı harekete geçip seni gemine ulaştırmamak için bir sebep göremiyorum. Bırakalım da onlar senin durumunla uygun gördükleri şekilde ilgilensinler! Bir saat içinde buradan gideceğiz. Hazırlan, büyücü!"

Bunu söyledikten sonra Lord Duncan Senturus arkasına döndü ve uygun adımda uzaklaştı. Sadık şövalyeleri de hemen onu takip etti. Rhonin, korucunun varlığı dışında yalnız kalmıştı. Vereesa onun karşısına geçip oturdu. Korucunun gözleri onunkilere takılmıştı. "Yola çıkabilecek kadar iyi durumda mısın?"

"Bitkinlik ve birkaç çürük dışında tek parça halinde gibiyim, elf." Rhonin ağzından çıkan sözlerin düşündüğünden biraz daha fazla sert çıktığını fark etti. "Özür dilerim. Evet, yola çıkabilirim. Limana zamanında yetişeyim yeter."

Korucu tekrar ayağa kalktı. "Hayvanları hazırlayayım. Duncan fazladan bir binek getirdi, seni bulmamız halinde kullanmak için. Hazır olduğunda seni bekliyor olması için ona bir göz atacağım."

Elf arkasına döndüğünde büyücünün içinde alışılmadık, güçlü bir duygu yükseldi. "Teşekkür ederim, Vereesa Rüzgâr-koşan."

Vereesa omzunun üstünden baktı. "Atlarla ilgilenmek rehberlik vazifemin bir parçası."

Tek taraflı bir sorgulamaya dönüşebilecek bu tartışmada yanımda kaldığın için demek istedim."

"Bu da benim vazifemin bir parçası. Öğretmenlerime senin gideceğin yere varmanı sağlayacağıma dair söz verdim." Sözlerine rağmen ağzının kenarları bir an için gülümser gibi yukarı doğru kıpırdadı. "En iyisi hazırlanın, Üstat Rhonin. Bu, atlara binip kır gezisine çıkmaya benzemeyecek. Barışmak için çok zamanımız var."

Elf onu kendi haline bıraktı. Rhonin sönmekte olan kamp ateşine bakarken, olan bitenleri düşündü. Vereesa öylesine söylediği sözlerinde gerçeğe ne kadar yaklaşmış olduğunu bilmiyordu. Hasic'e yolculuk kolay bir gezi olmayacaktı ama bunun tek sebebi zaman değildi.

Büyücü hiçbirine karşı tam anlamıyla dürüst olmamıştı, elfe bile. Evet, Rhonin hikâyesinin hiçbir bölümünü atlamamıştı ama çıkardığı sonuçların bazılarını kendine saklamıştı. Paladinler söz konusu olunca hiç suçluluk duymuyordu ama Vereesa'nın, yolculukları ve onun güvenliği için gösterdiği adanmışlık büyücüde biraz vicdan azabı yaratıyordu.

Rhonin patlayıcıları kimin yerleştirdiğini bilmiyordu. Goblinlerdi her halde. Aslında hiç umurunda değildi. Onu asıl ilgilendiren şeyi atlayıvermiş, hatta konuyu değiştirmişti. Yıkılan kuleden çekilip alındığını anlatırken, bunu dev bir elin yaptığını hissettiğini söylememişti. Büyük olasılıkla ona inanmayacaklardı ya da Senturus için bu, onun iblislerle birlik olduğunun kanıtı olacaktı.

Rhonin'i dev bir el kurtarmıştı; ama bir insan eli değildi bu. Bilincini yitirmeden önceki kısa an bile onun pullu bir deriyi tamamlayabilmesi için yeterli olmuştu... ve Rhonin'in bütün vücudundan daha uzun olan, şeytani, kıvrık pençeleri.

Büyücüyü mutlak bir ölümden bir ejderha kurtarmıştı... ve Rhonin'in bunun sebebi hakkında hiçbir fikri yoktu.

ALTI

Eee, o nerde? Bu itibarım yitirmiş salonlarda volta atarak kaybedecek zamanım yok!"

Terenas'a belki bininci kez aynı şeyi yapıyormuş gibi gelse de Genn Griyele'nin sert çıkışma cevap vermeden önce sessizce ona kadar saydı içinden. "Lord Prestor çok geçmeden aramızda olacak, Genn. Bu konuyu görüşmek için hepimizi bir araya getirmek istediğini biliyorsun."

"Öyle bir şeyden haberim yok," diye söylendi siyah ve gri renkli zırhlara bürünmüş, heybetli adam. Genn Griyele krala, giyinmeyi öğrenmiş bir ayıdan başka bir şeyi hatırlatmıyordu; gerçi giydikleri de hep kaba saba şeylerdi. Zırhı her an patlayacak gibi duruyordu ve bir testi daha kaliteli ale yuvarlarsa ya da Terenas'ın aşçılarının hazırladığı Lordaeron çöreklerinden bir tane daha mideye indirirse gerçekten de patlayacaktı. •

Griyele'nin bir ayıyı andıran dış görünüşüne ve kibirli, fütursuz davranışlarına rağmen kral, güneyden gelen savaşçıyı küçümsemiyordu. Griyele'nin siyasi yönetimdeki zekâsı efsane haline gelmişti, bu son durumda da daha az başarılı değildi. Uzaklardaki krallığı hiç ilgilendirmeyen bir meselede Gilneas'in söz sahibi olmasını nasıl sağladığı Terenas'ı hâlâ şaşırtan bir soruydu.

"Rüzgâra esmemesini söylesen de olurdu," dedi daha uy-

gar bir ses, büyük salonun diğer ucundan. "Bu yarattığı bir an için susturmaya çalışmaktan daha çok işe yarardı o."

İmparatorluk salonunda, geçmişte Lordaeron tarihindeki en önemli anlaşmaların yapıldığı bu yerde buluşma kararı almışlardı. Zengin tarihi ve kadim ama debdebeli dekorasyonu ile salon, burada gerçekleşen bütün tartışmalara çok büyük bir önem hissi katıyordu... ve Alterac meselesi de İttifak'ın devamını etkileyecek kadar önemeliydi.

"Eğer sesim hoşunuza gitmediyse, Amiral, iyi işlenmiş çelik bir daha onu ya da herhangi başka bir şeyi, duymamanızı sağlar," dedi homurdanarak.

Amiral Daelin Proudmoore ustalık gerektiren tek bir hamlede ayağa fırladı. Yüzünde dış etkilerle çizgiler oluşmuş ince yapılı denizci, genelde yeşil denizci üniformasının yanında asılı duran kılıcına uzandı ama şingirdayan kılıç.kını boştu... Genn Griyele'ninki de öyle. Daha en başta üzerinde gönülsüzce de olsa anlaşılan ilk konu devlet başkanlarının hiçbirinin tartışmalara silahla katılmamasıydı. Hatta Gümüş El Şövalyelerinden seçilmiş nöbetçiler tarafından üstlerinin aranmasını bile kabul etmişlerdi... Genn Griyele bile. Gümüş El Şövalyeleri, Terenas'a görünür bağlılığına rağmen, hepsinin J güven duyduğu tek askeri birlikti.

Bu inanılmaz zirve toplantısının bu noktaya kadar bile ulaşabilmesi Prestor sayesindeydi elbette. Önde gelen bölgelerin yöneticileri nadiren bir araya gelirdi. Genelde, yine ara sıra olsa da elçiler ve diplomatlar aracılığıyla görüşürlerdi. Ancak eşsiz Prestor, ferenas'ın rahatsız müttefiklerini, maiyetlerim ve kişisel muhafızlarını dışarıda bırakarak yüz yüze tartışmaları için bir araya getirebilirdi.

Bir de genç asilzadenin kendisi gelseydi...

"Lordlarım!" Kral çaresizce yardım uman bakışlarını pencerenin kenarında duran, sert bakışlı kişiye çevirdi. Adam salonun görelî sıcaklığına rağmen derilere ve kürklere bürün-

müştü. Terenas, Thoras Trolcelladı'nın hiddetli yüzünde sadece sık ve uzun sakalıyla sivri uçlu burnunu seçebiliyordu. Thoras'ın dışarıdaki manzaraya yoğunlaşmış görünen ilgisine rağmen, Terenas onun diğer devlet adamlarının her vurgusunu ve sözünü çok yakından takip ettiğini biliyordu. Bu kriz ortamında Terenas'a yardım etmek için hiçbir şey yapmaması kralın aklına sadece, bu gittikçe çılgınlaşan gerginliğin başlamasından beri aralarını açan görüş ayrılığını getiriyordu.

Lanet olsun sana lord Perenolde, diye düşündü Lordaeron kralı. Bizi bütün bu karmaşanın içine sokmasaydın keşke!.

Hükümdarların kavgaya tutuşması ihtimaline karşı kutsal tarikatın şövalyeleri hazır beklese de fiziksel şiddet Terenas'ı, insan krallıklarının ittifakını ayakta tutma umutlarının yıkılması kadar korkutmuyordu. Ork tehlikesinin sonsuza dek ortadan kalkmış olduğuna bir an için bile inanmamıştı. İnsanlar bu çok önemli zamanda birlikte hareket etmeliydi. Kayıp Azeroth krallığının sürgün durumundaki halkının kral naibi Anduin Lothar'ın burada olabilmesini isterdi ama bu mümkün değildi. Lothar olmadan da geriye sadece...

"Lordlarım! Yapmayın, yapmayın! Bu kesinlikle size yakılan bir davranış değil!"

"Prestor!" dedi Terenas, soluğunu tutarak. "Şükürler olsun" Uzun boylu, kusursuz görünüşlü adam büyük salondan ireri girdiğinde diğerleri de ona döndü. Kendinden *yaşça* büyük nisanlar üstünde ne şaşırtıcı bir etkisi var, diye düşündü kral. Odadan İçeri giriyor ve kavga son buluyor! Birbirlerine feci şekilde düşman olanlar ■ ilahlarını bırakıp barıştan bahsetmeye başlıyor!

Evet, kesinlikle Perenolde'nin yerine geçecek kişi oydu.

Terenas odayı boylu boyunca geçen dostunu seyretti. Her hükümdarı sırayla selamlıyor ve her birine en iyi dostuymuş gibi davranıyordu. Belki de gerçekten de öyleydiler Çünkü krala, Prestor içinde hiç kibir barındırmayan biri gi-

bi geliyordu hep. Sert mizaçlı Thoras'la da fütursuz Griyele'yle de ilgilenirken sanki onlarla en iyi nasıl konuşacağını biliyordu. Ona hiçbir zaman tam bir hayranlık duymayanlar sadece Dalaran büyücüleriydi ama onlar da zaten büyücüydü işte.

"Geç gelişim için beni bağışlayın," diye başladı genç asilzade. "Bu sabah atıma binip kırdı biraz gezmeye karar vermişim ama geri dönmemin bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim."

"Özür dilemenize gerek yok," diye karşılık verdi kibarca Thoras Trolcelladı.

İşte bu da Prestor'un neredeyse büyüleyici etkisinin başka .: bir örneğiydi. Bir dost ve saygı duyulan bir müttefik olmakla birlikte Thoras Trolcelladı epey çaba göstermeden kimseyle kibar konuşamazdı. Kısa ve net cümlelerle konuşup sonra sessizliğe gömülürdü. Sessiz kalması hakaret amaçlı değildi, Terenas bunu zaman içinde öğrenmişti. Tek sebep, Thoras'ın uzun konuşmalardan rahatsız olmasıydı. Soğuk ve karlı Stromgarde'nin yerlisi olduğundan her zaman hareketi çene çalmaya tercih ederdi.

Bu da Lordaeron kralının, Prestor'un gelişine daha çok sevinmesine neden oldu.

Prestor odaya göz gezdirdi ve konuşmaya başlamadan önce herkesle bir kez göz göze geldi. "Hepinizi tekrar görmek ne kadar güzel! Umarım bu sefer aramızdaki ayrılıkları giderebiliriz. Böylece daha sonraki buluşmalarımızda artık iyi birer dost ve silah arkadaşı oluruz..."

Griyele adeta şevkle başını salladı. Proudmoore'nin yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı, sanki asilzadenin gelişi dualarının kabulü olmuştu. Terenas hiçbir şey söylemedi. Toplantının idaresini yetenekli dostunun ellerine teslim etmişti. Diğerleri Prestor'la ne kadar konuşursa kralın, önerisini sunması o kadar kolay olurdu.

İncelikle oyulmuş fildişi masanın etrafında toplandılar. Bu masa Terenas'ın büyükbabasına, Quel'Thalas elfleriyle yaptığı başarılı bir sınır müzakeresinin ardından kendisine bağlı ■ kuzey devletleri tarafından hediye edilmişti. Kral her zaman JJ__ yaptığı gibi ellerini masanın üstüne sıkı sıkı koyup atasının kendisine yol göstermesini bekledi. Masanın öte tarafındaki Prestor'un gözleri bir an onunkilerle buluştu. O karanlık, güçlü göz yuvarlaklarına bakmak cüppeye bürünmüş hükümdarı rahatlatı. Prestor her türlü anlaşmazlığı çözerdi nasıl olsa.

Böylece görüşmeler başladı. Önce gayet resmi başlangıç sözleri, sonra daha ateşli, sert sözcükler döküldü ağızlardan. Yine de Prestor'un rehberliğinde, hiçbir şiddet tehdidi duyulmadı. Birden fazla kez katılımcılardan birini ya da diğerini sakinleştirmesi ve onunla özel konuşması gerekmişti ama her seferinde bu gizli görüşmeler Prestor'un şahin bakışlı yüzünde bir gülümseme ve İttifak bağlarının onarılmasında büyük bir ilerlemeyle son bulmuştu.

Toplantının bitmesine az kala Terenas da onunla böyle bir görüşme yaptı. Griyele, Thoras ve Amiral Proudmoore kralın en kaliteli brendisinden içerken Prestor ve hükümdar şehre ı epeden bakan pencerenin yanında yan yana geldi. Terenas hu manzarayı hep sevmişti çünkü buradan halkının refahını ■.emredebiliyordu. Şimdi, bu toplantı sürerken bile, tebaası işlerine koşturuyor, yaşam mücadelelerine devam ediyordu. < »uların Terenas'a olan inancı onun yorgun zihnine cesaret veriyordu. Onların, krallarının bugün vereceği kararı anlayışla karşılayacaklarını biliyordu.

"Bunu nasıl yaptın bilmiyorum, evlat," diye fısıldadı kar-'..ınsdakine. "Diğerlerinin gerçeği görmesini sağladın, gerekli olanı! Gerçekten de bu odada oturuyor ve hem birbirleriyle hem de benimle uygarca konuşuyorlar! Genn ve Thoras'ın bana bakarken utanacaklarını bile düşündüm bir ara!"

"Onları ikna edebilmek için elimden ancak bu kadarı geldi, efendim ama iltifatınız için teşekkür ederim."

Terenas başını iki yana salladı. "İltifat mı? Hiç de değil! Prestor, evladım, sen tek başına İttifak'ın paramparça olmasını önledin! Onlara ne anlattın?"

Karşısındakinin yakışıklı yüz hatlarına gizli niyetlerini belli eden bir bakış yerleşti. Prestor, gözleri Terenas'a dikili vaziyette hükümdara doğru eğildi. "Biraz şundan, biraz bundan. Sözler... Amirale denizler üstündeki hakimiyetinin devamı sözü, hatta bu Gilneas'a bir kuvvet gönderip orayı ele geçirmek anlamına gelse de; Griyele'ye Alterac'ın kıyı kesimine yakın sömürgeler verme sözü... ve Thoras Trolcelladı da bu bölgenin doğu kısmının kendisine bırakılacağını düşünüyor... Hepsi, ben Alterac'ın meşru yöneticisi olunca..."

Bir an için kralın ağzı açık kaldı, doğru duyduğundan emin olamamıştı. Prestor'un büyüleyici gözlerinin içine baktı ve bu korkunç şakanın sonunu bekledi. Böyle bir şey gelmeyince Terenas sonunda hızlı hızlı ve sessizce konuşmaya başladı: "Sen aklını mı kaçırdın, evlat? Böyle konuların şakası bile fazlasıyla çirkin ve..."

"Ve buna rağmen sen bu konuda bir tek şey bile hatırlamayacaksın, bildiğin gibi." Lord Prestor öne doğru eğildi. Gözleri Terenas'ın bakışlarını yakalamıştı ve kurtulmalarına' izin vermiyordu. "Onların da kendilerine tam olarak ne dediğimi hatırlamayacakları gibi. Tek hatırlaman gereken; benim gösterişli, küçük kuklam; sana siyasi bir üstünlük garantisi verdiğim ama bu üstünlüğün sonuca ulaşip başarılı olması, benim Alterac'ın yöneticisi olarak atanmama bağlı. Bum anladın mı?"

Terenas'ın anlayabileceği başka bir şey yoktu. Prestor yıkıma uğramış toprakların yeni hükümdarı seçilmeliydi. Lordaeron'un güvenliği ve İttifak'ın istikrarı buna bağlıydı.

"Anladığımı görüyorum. İyi. Şimdi geri döneceksin ve gö

rüşme artık sona ermek üzere olduğuna göre, son olarak cesur kararını açıklayacaksınız. Griyele zaten en sessiz kalan kişi olacağını biliyor ama birkaç gün içinde kabul edecek. Proudmoore seni destekleyecek ve durumu kafasında biraz evirip çevirdikten sonra Thoras Trolcelladı da benim hükümdar atanmama razı olacak."

Bir şey... ifade etmek zorunda hissettiği bir fikir kralın hafızasını uyardı. "Hiçbir... hiçbir hükümdar... Dalaran ve Kirin Tor'un onayı... onayı olmadan seçilemez..." Aklından geçenleri tamamlamak için mücadele etti. "Onlar da İttifak'ın üyesi..."

"İyi ama bir büyücüye kim güvenir ki?" diye ona hatırlattı Prestor. "Kim onların gündemini bilebilir? Bu yüzden daha en başta onları bu işten uzak tutmanı sağladım, değil mi? Büyüçülere güvenilmez... ve en sonunda onların icabına bakmak gerekir."

"İcabına bakmak... Elbette, haklısın."

Prestor'un gülüşü yüzüne yayıldı ve normalden çok daha fazla olan dişlerini açığa çıkardı. "Her zaman için." Kolunu dostça Terenas'ın omzuna attı. "Şimdi diğerlerinin yanma dönmemizin zamanı geldi. Yaptıklarım seni oldukça tatmin etti. Birkaç dakika içinde önerini yapacaksınız... ve biz de ondan sonrasına bakacağız."

"Evet..."

İnce yapılı adam kralı diğer hükümdarların yanma kadar götürdü... ve onların yanma vardıklarında Terenas'ın düşünceleri tekrar yapması gereken işe çevrildi. Prestor'un dehşetli sözleri şimdi kralın bilinçaltının derinliklerinde gömülüydü, siyahlara bürünmüş asilzadenin olmasını istediği yerde...

"Brendi hoşunuza gitti mi, dostlarım?" diye diğerlerine sordu Terenas. Onlar başlarıyla onayladıktan sonra kral gülümseyerek devam etti: "Geri dönerken hepinizin yanında bir sandık olacak, ziyaretiniz için birer hediye."

"Dostluğun çok güzel bir kanıtı, sizce de öyle değil mi?" diye Terenas'ın yanındakilere bir yanıt beklercesine sordu Prestor. Hepsi başarıyla onayladı, hatta Proudmoore, Lordaeron hükümdarına kadeh kaldırdı.

Terenas ellerini sıkı sıkı birleştirdi. "Ve bunun için buradaki genç arkadaşımıza teşekkür etmeliyiz. Sanırım hepimiz buradan ayrılırken onu eskisinden daha da çok yakınımızda hissedeceğiz."

"Henüz bir anlaşma imzalamadık," diye ona hatırlattı Genn Griyele. "Hatta bu durum hakkında ne yapacağımıza bile karar vermedik daha."

Terenas bir tereddüt yaşadı. Harika bir başlangıçtı bu. Büyük önerisi için neden daha fazla beklesindi ki?

"İşte bu noktada, dostlarım," dedi kral, Lord Prestor'u kolundan tutup masanın başına getirerek. "Hepimize uygun düşecek çözümü bulduğumu düşünüyorum..."

Lordaeron kralı Terenas genç dostuna kısaca gülümsedi. Genç asilzadenin, elde etmek üzere olduğu büyük mükâfat hakkında hiçbir fikri yoktu. Evet, bu görev için kusursuz bir adamdı gerçekten de. Alterac'ın başında Prestor oldukça İttifak'ın geleceği güvende olacaktı.

Ondan sonra da Dalaran'daki güvenilmez büyücülerin icabına bakma sırası gelecekti...

* * *

"Bu adil değil!" diye patladı yapılı büyücü. "Bizi bu işin dışında bırakmak için hiçbir sebepleri yok!"

"Hayır, yok," diye karşılık verdi yaşlı kadın. "Ama bıraktılar."

Daha önce Hava Divanı'nda buluşmuş olan büyücüler yine aynı yerde buluşmuştu, yalnız bu sefer sadece beşi vardı. Rhonin'in Krasus olarak bildiği büyücü, bu büyümlü yerde ye-

rini almamıştı ama diğerleri dış dünyadaki olaylardan daha fazla bekleyemeyecek kadar endişeliydiler. Yeteneksizlerin lordları kendi başlarına toplanmış, Kirin Tor'un rehberliği olmaksızın ciddi bir durumu tartışıyorlardı. Bu konseydekilerin çoğu Kral Terenas'a ve diğer hükümdarlara saygı duyuyor olsa da Lordaeron yöneticisinin daha önce benzeri görülmemiş, böyle bir toplantı düzenlemesi onları rahatsız etmişti. Geçmişte bu gibi olaylarda Kirin Tor'un merkez konseyinden biri mutlaka yer almıştı. Dalaran, İttifak in savunmasının ön saftığında olduğu için bu gayet adildi.

Ama zaman değişiyor gibiydi.

"Alterac sorunu çok önceden çözülebilirdi," diye fikrini belirtti yaşlı elf. "Bu süreçte almamız gereken rol konusunda ısrar etmiş olmalıydık."

"Başka bir olaya sebep olmak için mi?" diye yüksek ve sert bir sesle karşılık verdi sakallı adam. "Son zamanlarda diğer diyarların bizden nasıl uzaklaştığını fark etmedin mi? Sanki orklar Grim Batol'a kadar püskürtüldüğünden beri bizden korkuyorlar!"

"Saçma! Yeteneksizler her zaman büyüden şüphe etmiştir ama davaya inancımız tartışılmaz!"

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Yeteneklerimizden korkanlar için bu ne zamandan beri önem kazandı? Orklar hezimete uğradığından beri halk, bizim onlar gibi olmadığımızı, her bakımdan onlardan üstün olduğumuzu fark etmeye başladı."

"Bu çok tehlikeli bir düşünce, bizim için bile," diyen Kralus'un sakin sesi duyuldu. Yüzü görünmeyen büyücü her zamanki yerinde duruyordu.

"Tam zamanında geldin!" Sakallı büyücü yeni gelene dondu. "Bir şey bulabildin mi?"

"Çok az. Toplantı koruma altında değildi... Buna rağmen ırk okuyabildiğimiz yüzeysel düşüncelerdi. Onlar da bize şu

ana kadar bilmediğimiz bir şey açıklamadı. Sonunda bir parça olsun sonuç elde edebilmek için başka yöntemlere başvurmam gerekti."

Genç kadın konuşmaya kalkıştı: "Bir karara vardılar mı?"

Krasus bir an tereddütten sonra eldivenli elini kaldırdı. "Bakın..."

Divanın tam ortasında zeminin üstüne oyulmuş sembolün tam üstünde uzun boylu bir insan görüntüsü şekillendi. Her bakımdan, bir araya gelmiş büyücüler kadar (hatta belki de daha fazla) gerçek duruyordu. Adamın zarif, siyah giysilere bürünmüş görkemli bedeni ve şahin bakışlı, yakışıklı yüzü, altı büyücünün de bir an sessizliğe bürünmesine neden oldu.

"Bu da kim?" diye sordu aynı kadın.

Krasus cevap vermeden önce karşısındakilere göz gezdirdi. "Alterac'ın yeni yöneticisini saygıyla selamlayın, Kral Birinci Prestor."

"Ne?"

"Küstahlık bu!"

"Bunu biz olmadan yapamazlar... değil mi?"

"Bu Prestor da kim?"

Rhonin'in hamisi omzunu silkti. "Kuzeyden gelen, önemsiz bir soylu. Mallarına el koyulmuş, hiçbir desteği yok ama kendini sadece Terenas'a değil, Genn Griyele dahil bütün hepsine yarandırmış gibi görünüyor."

"İyi ama onu nasıl kral yaparlar?" diye çıkıştı sakallı büyücü.

"Dışarıdan bakıldığında çok da kötü bir seçilmiş gibi durmuyor. Bu durumda Alterac tekrar bağımsız bir krallık haline gelecek. Öğrenebildiğim kadarıyla diğer hükümdarlar onu oldukça saygı değer buluyor. Tek başına İttifak'ın dağılmasını engellemiş gibi görünüyor."

"Yani onu onaylıyor musun?" diye sordu yaşlı kadın.

Krasus onun sorusuna cevaben ekledi: "Ayrıca bir geçmişi de yok gibi. Bu görüşmelere dahil edilmememizin sebebi

bu olsa gerek. En garibi de büyüyle yoklandığında bir boşluktan ibaret olması."

Diğerleri aralarında mırıldanarak bu garip haberi tartıştılar. Kafası diğer hepsininki kadar karışmış olan yaşlı büyücü merakla sordu: "Son söylediğinle ne demek istedin?"

"Demek istediğim büyü yordamıyla onu inceleme çabaları ortaya hiçbir şey çıkarmıyor. Kesinlikle hiçbir şey. Sanki Lord Prestor aslında yokmuş gibi... ama elbette var olması gerekir. Onu onaylıyor muyum? Sanırım ondan korkuyorum."

Bir araya gelmiş olan büyücülerin en yaşlısından gelen bu sözler hepsini derinden etkiledi. Bir süre için tepelerinde bulutlar süzüldü, fırtınalar koptu ve gün geceye döndü ama Kirin Tor'un efendileri sadece sessizce bekledi. Her biri gerçekleri kendince kavramaya çalışıyordu.

Genç erkek sessizliği bozdu. "O zaman o bir büyücü, değil mi?"

"Bu akla gelen en mantıklı açıklama," diye cevap verdi Krasus, ona katıldığını vurgulamak için başını hafifçe öne eğerek. .

"Güçlü bir büyücü," diye mırıldandı elf.

"Bu da mantıklı."

"Peki öyleyse kim?" diye devam etti elf büyücüsü. "İçimizden biri mi? Bir hain mi? Bu yetenekte bir büyücüyü kesinlikle bilmemiz gerekir!"

Genç kadın görüntüye doğru eğildi. "Yüzü bana tanıdık gelmiyor."

"Bu şaşırtıcı değil," diye sertçe karşılık verdi yaşlı olanı. "Bizler de binlerce maske takabildiğimize göre..."

Bir şimşek Krasus'un cüppesinde çaktı ama o bunu fark etmedi. "İki hafta içinde resmi bildiride bulunacaklar. Ondan sonra da eğer diğer hükümdarlardan biri fikrini değiştirmezse, bu Lord Prestor bir ay sonra krallık tacım takacak."

"Bunu protesto etmeliyiz."

"Başlangıç için evet; ama asıl yapmamız gereken şu Lord Prestor hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmaktır diye düşünüyorum. Her çatlağı, her mezarı dikkatlice araştırıp onun geçmişini ve gerçek unvanını açığa çıkarmalıyız. O zamana kadar onunla yüzleşmeye cesaret edemeyiz çünkü kesin olan bir şey varsa o da onun biz hariç bütün İttifak üyelerinin desteğine sahip olduğudur."

Yaşlı kadın başını salladı. "Ve eğer diğer krallıklar bizi bir baş belası olarak görmeye başlarlarsa, onların bir araya gelmiş gücüyle biz bile başa çıkamayız."

"Hayır, bunu yapamayız."

Krasus elinin bir hareketiyle Prestor'un görüntüsünü ortadan kaldırdı ama genç asilzadenin yüzü, Kirin Tor üyelerinin her birinin zihnine kazınmıştı bile. Sessiz kalarak bu vazifenin önemi konusunda anlaşılmış oldular.

"Tekrar gitmem gerekiyor," dedi Krasus. "Hepinize tavsiyem benim yaptığımı yapıp bu tehlikeli konu üzerinde iyice düşünmenizdir. Ne kadar anlaşılmaz ve imkânsız olsalar da bütün izleri takip edin ama bunu çabuk yapın. Her ne kadar şu anda hükümdarlar fikir birliği içinde olsalar da Alterac tahtına bu muamma yerleşirse, İttifak'ın uzun süre sağlam kalacağım sanmıyorum." Derin bir nefes aldı. "Ve bu olursa Dalaran'ın da diğerleriyle birlikte düşeceğinden korkuyorum."

"Bu bir tek adam yüzünden mi?" diye heyecanla sordu sakallı büyücü.

"Onun yüzünden, evet."

Ve diğerleri onun sözlerini düşünürken Krasus tekrar ortadan kayboldu...

... ve kendi odasında şekillendi. Keşfettiği şey yüzünden hâlâ titriyordu. Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu çünkü Krasus diğer büyücülere karşı tam anlamıyla dürüst olma-

inişti. Bu gizemli Lord Prestor'la ilgili, diğerkleriyle paylaştığından çok daha fazla şeyden haberdardı... ya da en azından şüphe duyuyordu. Onlara her şeyi anlatabilmiş olmayı isterdi ama o zaman Krasus onların sadece kendi akıl sağlığı konusunda şüpheye düşmelerine neden olmakla kalmaz, sözlerine inanmış olsalardı bile, kendisi ve kullandığı yöntemler hakkında çok fazla şeyi açık etmiş de olurdu.

Bu çaresiz zamanda buna bile razı olabilirdi.

Umarım yapmalarını beklediğim şekilde davranırlar. Karanlık odasında tek başına kalınca Krasus en azından cüppesinin başlığını açmaya cesaret edebildi. Odayı aydınlatan tek şey, görünür bir kaynağı olmayan loş bir ışıktı. Bu rahatsız edici olmayan parlaklıkta yakışıklı, yaşlı bir adamın solgun ve bir deri bir kemik kalmış hatları görünüyordu. Kara kara parlayan gözleri onun görüldüğünden çok daha yaşlı ve yorgun olduğunun belirtilerini taşıyordu. Üç uzun yara izi, sağ yanağı boyunca yan yana uzanıyor, çok uzun zamandır orada olmalarına rağmen hafifçe zonkuyorlardı.

Üstad Büyücü sol elini, eldivenli avucu yukarı gelecek şekilde açtı. Bu avucun yukarısında birden açık mavi bir küre belirdi. Krasus diğer elini kürenin üstünde gezdirdi ve hemen kürenin içinde görüntüler oluşmaya başladı. Bu görüntüleri seyretmek için geri yaslandı. Yüksek, taş bir sandalye arkasındaki boşluğu doldurmuştu.

Krasus bir kez daha Kral Terenas'ın sarayına baktı. Taştan yapılına kraliyet binası bu diyarın hükümdarlarına nesillerdir hizmet etmişti. İkiz taretler minyatür bir kaleye benzeyen, gri, debdebeli ana binanın iki yanında kat kal: yükseliyordu. Lordaeron bayraklarının hem taretlerde, hem de kapılı girişte dalgalandığı göze çarpıyordu. Kralın Muhafız Alayı uniformalarıyla askerler kapıların dışında nöbet bekliyorlardı, içeri-deyse Gümüş El Şövalyelerinden birkaçı görevdeydi. Normal şartlar altında paladinler sarayı koruma görevinde yer almaz-

lardı ama konuk hükümdarların hâlâ tartıştığı birkaç ikinci derecede önemli konu olması nedeniyle şu anda güvenilir savaşçılara ihtiyaç vardı.

'Büyücü diğer elini tekrar kürenin üstünden geçirdi. Sarayın görüntüsünün solunda içerideki bir odanın resmi belirdi. Büyücü odaya bakmaya devam ederek onu daha net görebileceği bir açıya getirdi.

Görüntüde Terenas ve genç dostu vardı. Demek ki zirve toplantısının sona ermesine ve yakında diğer yöneticilerin gidecek olmasına rağmen Lord Prestor hâlâ kralın yanındaydı. Krasus, siyahlara bürünmüş asilzadenin zihnini yoklamayı denemek için dayanılmaz bir istek duydu ama bundan vazgeçti. En iyisi bu imkânsız olduğunu düşündüğü ustalığı diğerlerinin denemesine izin vermektir. Prestor gibi biri kuşkusuz böyle bir hamleyi bekliyor olacak ve bunun icabına hemen bakacaktı. Krasus henüz kendi varlığını açığa çıkarmak istemiyordu.

Bununla birlikte adamın düşüncelerini yoklamaya kalkış-masa da en azından geçmişini araştırabilirdi... Bu işe başlamak için kraliyet sığınmacısının kralın koruması altında kaldığı şatodan daha iyi bir yer olabilir miydi? Krasus tek elini kürenin üstünde salladı ve yeni bir görüntü, söz konusu olan binanın çok uzak mesafeden görünüşü belirdi. Büyücü binayı bir an için inceledikten sonra önemli bir şey görmeyince ve hissetmeyince büyülu araştırma alanını yakınlaştırdı.

Küredeki görüntü binayı çevreleyen yüksek surlara yakınlaşınca beklediğinden de basit bir büyü Krasus'un geçişini bir an için engelledi. Krasus büyüü etkisiz kılmadan kolayca aştı. Şimdi önünde şatonun hemen dış kısmı vardı. Zarif cephesine rağmen şatonun iğrenç bir yer olduğu belli oluyordu. Prestor'un temiz ve düzenli bir ev istediği açıktı ama sıcak ve! samimi olması konusunda aynı şey söylenemezdi. Bu, büyüye hiç de şaşırtıcı gelmemişti.

Hızlı bir araştırma ikinci bir savunma büyüsunü ortaya çıkardı. Bu seferki daha özenli hazırlanmıştı; ama yine de Krasus'un atlatamayacağı bir şey değildi. Zayıf adam elinin beceri isteyen bir hareketiyle bir kez daha Prestor'un hazırladığı engeli aştı. Krasus biraz sonra içeri girmiş olacaktı ve orada...

Küre karardı.

Karanlık, kürenin kenarlarından dışarı taşıtı.

Karanlık, büyücüye doğru uzandı.

Krasus kendini sandalyeden attı. Gecenin saf karanlığı kadar siyah dokunaçlar taş sandalyenin üstünü kapladı ve sanki onun yerinde büyücü varmışçasına her tarafına sarıldılar. Krasus ayağa kalktığı anda dokunaçların geri çekildiğini gördü... Sandalyeden geriye hiç iz kalmamıştı.

İlk dokunaçlar ona ulaşmak üzereyken büyülü küreden geriye kalan karartının içinden yeni dokunaçlar çıkmaya başlamıştı. Büyücü geriye doğru tökezledi. Yaşamı boyunca çok az defa başına gelen bir şekilde bir an için korkudan hareket edemedi. Sonra kendine gelen Krasus birkaç ömür boyunca hiçbir canlının duymadığı sözcükler mırıldandı. Kendisinin hile ağzına almadığı, sadece hayranlıkla okumuş olduğu sözcükler...

Tam önünde, pamuk gibi koyu bir bulut kıvılcımlar saçarak ortaya çıktı. Bulut hemen, kurbanını arayan dokunaçlara doğru süzüldü ve onlarla havada buluştu.

Yumuşak buluta dokunan ilk dokunaçlar ufalanıp küle dönüştüler ve bu küller de yere düşer düşmez yok olup gittiler. Krasus rahatlayarak derin bir nefes verdi... ve sonra korku dolu bakışlarla ikinci dokunaç dizisinin kendi karşı büyüsunü örtmesini seyretti.

"Bu olamaz..." diye mırıldandı, gözleri fal taşı gibi açılan k. "Bu olamaz!"

Diğerlerinin sandalyeye yaptığı gibi bu kapkara kollar da bulutu içine almış, emmiş, yiyip bitirmişti.

Krasus neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Sadece yasak bir büyü olan Sonsuz. Açlık böyle hareket edebilirdi. Daha önce yapıldığına hiç şahit olmasa da büyü sanatıyla' kendisi kadar uzun süredir uğraşan biri onun kötülük dolu varlığını tanırdı. Ama büyüde bir değişiklik yapılmış olmalıydı çünkü Krasus'un seçtiği karşı büyü bu tehlikeyi sona erdirecek olandı. Bir an için öyle gözükmüştü... ama sonra uğursuz bir dönüşüm gerçekleşmişti. Kara büyü'nün özü değişmişti. Şimdiyse ikinci dokunaç dizisi Krasus'a doğru geliyordu ve o, kolların kendisini yutmasını bir an önce nasıl engelleyeceğini bilemiyordu.

Odadan kaçmayı düşündü ama Krasus, dünyanın neresine saklanırsa saklansın korkunç şeyin peşinden gelmeye devam edeceğini biliyordu. Bu, Sonsuz Açlık'ın kendine has dehşetinin bir parçasıydı: Amansız takibi genelde kurbanının yenilgiyi kabul etmeden önce yorgunluktan tükenmesini sağlardı.

Hayır, Krasus buna bir son vermeliydi... Hemen şimdi, burada.

Bunu yapabilecek sadece bir tek büyü kalmıştı. Büyü onu güçten düşürecek, günlerce halsiz bırakacaktı ama Krasus'un bu korkunç tehditten kurtulmasını sağlayabilirdi.

Tabii onu Lord Prestor'un tuzağının yapacağı gibi rahatlıkla öldürebilirdi de.

Dokunaçlardan biri ona ulaşınca kendini yana attı. Durumu ölçüp biçmek için daha fazla vakit yoktu. Büyüyü formüle etmek için sadece saniyeleri vardı. Şu anda bile Açlık onu yakalayıp bir bütün halinde sarmak için geliyordu.

Yaşlı büyücünün fısıldadığı sözcükler sıradan birine Lordaeron dilinin tersten okunmuş ve yanlış hecelerde vurgu yapılmış hali gibi gelirdi. Krasus her sözcüğü dikkatle telaffuz etti. İçinde bulunduğu zor durumdan dolayı dilinin bir kez olsun sürçmesi büyücünün tam anlamıyla yitip gitmesi de-

mekü. Sol elini yaklaşmakta olan karanlığa uzatıp yayılmakta olan dehşetin tam merkezine odaklanmaya çalıştı.

Gölgeler sandığından çok daha hızlı hareket etti. Son sözcükler ağzından dökölürken *Açlık* onu yakaladı. Tek bir ince W dokunaç kendini, Krasus'un uzattığı elinin üçüncü ve dördüncü parmaklarına doladı. Büyücü önce hiçbir acı hissetmedi ama parmakları gözlerinin önünde yok olup yerlerinde açık, kanayan yaralar bıraktılar.

Son heceyi neredeyse tükürerek söylerken. ıstırap birden bütün vücuduna yayıldı.

Küçük odasının içini patlayan bir güneşin ışınları doldurdu.

Dokunaçlar, yanan ocağın üstündeki buz parçaları gibi eriyiverdi. Işık o kadar parlaktı ki gözlerini sıkı sıkı kapamış olan Krasus'u kör edencesine bulduğu her köşe ve boşluktan gözünün içine doluyordu. Soluğu kesilen büyücü yaralı elini tutarak yere düştü.

Bir tıslama sesi kulaklarına basınç yaparak, zaten artmış olan nabzını daha hızlandırdı. İnanılmaz bir ısı derisini kavurdu. Krasus çabuk bir ölüm için dua etmeye başladığını fark etti.

Tıslama, yoğunluğu giderek artan bir kükremeye dönüştü. Sanki odanın tam ortasında bir yanardağ patlamak üzereydi. Krasus bakmaya, çalıştı ama ışık hâlâ ezici bir etkiye sahipti. Kollarını ve bacaklarını gövdesine yaslayıp kaçınılmaz olanı beklemeye başladı.

Ve sonra... ışık yok olup gitti. Oda zifiri bir karanlığa gömölüdü.

Üs (ad büyücü ilk başta hareket edemedi. Eğer Açlık onun için şimdi gelmiş olsaydı onu karşı koyamayacak durumda bulacaktı. Krasus dakikalarca gerçeklik duygusunu geri kazanmaya çalışarak yattığı yerde kaldı. Sonunda kendine geldiğinde de korkunç yarısından akıp giden kanı durdurdu.

Krasus sağlam elini yaralı olanın üstünden geçirip kanlı boşluğu tamamen kapattı. Oluşan yarayı iyileştirmesi mümkün değildi. Kara büyüünün dokunduğu hiçbir şey yeniden oluşturulamazdı.

Sonunda gözlerini açmaya cesaret edebildi. İlk başta, ışıksız oda bile ona çok parlak geldi ama zamanla gözleri karanlığa uyum gösterdi. Krasus gölgeler içindeki birkaç şekli (galiba eşyaları) çıkarabildi ama başka bir şey göremedi.

"Işık..." diye mırıldandı bitap durumdaki büyücü.

Tavana yakın bir yerde, bir anda küçük, zümrüt yeşili bir küre ortaya çıkıp odanın her yerine soluk bir aydınlık yaymaya başladı. Krasus etrafına göz gezdirdi. Gerçekten de gördüğü şekiller eşyalarından geriye kalanlardı. Sadece sandalyeden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Açlık gibi o da tamamen ortadan yok olmuştu. Çok şeye mal olmuş olsa da kazanan Krasus olmuştu.

Ya da belki de olmamıştı. Birkaç saniyelik zaman diliminde bu kadar çok felaket yaşamış ama karşılığında eline hiçbir şey geçmemişti. Lord Prestor'un şatosunu araştırma girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Ama yine de...

Krasus kendini sürükleyerek ayağa kalktı. İlk sandalyenin tıpatıp benzerini oluşturup sandalyeye nefes nefese çöktü. Mahvolmuş parmaklarına bir an göz atıp kanamasının durduğundan emin oldu. Büyücü, asilzadenin kaldığı yere tekrar bakmak için mavi bir kristal oluşturdu. Aklında korkunç bir fikir belirmişti, sadece bir an bakmakla doğruluğunu kanıtlayabileceğine inandığı bir fikir.

iş tef Büyünün izleri belirindi. Krasus izleri takip etmeye devam edip birbiriyle kesiştikleri yerlere baktı. Dikkatli olmalıydı, yoksa elinden son anda kurtulduğu kötülüğü tekrar uyandırırdı.

Doğrulama başarılı oldu. Sonsuz Açlık'ın yapılışındaki ustalık, büyü'nün üstünde ilk karşı saldırısını boşa çıkaracak şekilde yapılmış değişiklik... İkisi de Kirin Tor'un, insanlığın ve hatta elflerin sunabileceği en iyi büyücülerin, bile' ötesinde bir bilgi ve yöntemi gösteriyordu.

Ama büyüyle ilişkileri elflerden bile eskiye dayanan başka bir ırk vardı.

"Artık kim olduğunu biliyorum..." Krasus soluk soluğa, Prestor'un mağrur görüntüsünü oluşturdu. "Kullandığın bu şekle rağmen artık onun kim olduğunu biliyorum!" Şiddetli bir öksürük bir an soluğunu kesti. Bu çetin sınav Krasus'tan çok şey götürmüştü ama çeşitli yollarla karşı koyduğu gücün kime ait olduğunun farkına varmak ona bir büyü'nün yapabileceğinden daha derin bir darbe indirmişti. "Kim olduğunu biliyorum... Kanatlıölüm!"

YEDİ

Duncan dizginlerine asılıp atını durdurdu. "Bir terslik var."

Rhonin de aynı şeyi hissetmişti ve bu his kalede başına gelenlerle ilgili şüpheleriyle birleşince, şu anda karşılaştıkları durumun onun göreviyle bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Hasic uzaklarda görünmüştü ama bu hareketsiz, sessiz bir Hasic'ti. Büyücü hiçbir şey duymuyordu, kulaklarına hiçbir faaliyetin sesi gelmiyordu. Bunun gibi bir limanın onlara kadar ulaşacak bir gürültüyle inlemesi gerekirdi. Ama birkaç kuş sesi dışında hiçbir yaşam belirtisi duyulmuyordu.

"Bize başlarına bir bela geldiğine dair bir haber gelmedi," diye Vereesa'yı bilgilendirdi kıdemli paladin. "Öyle bir haber alsaydık çoktan buraya gelmiş olurduk."

"Belki de yolculuk yüzünden hepimizin sinirleri fazla gergindir." Yine de korucunun sesi bile alçak ve ihtiyatlı çıkmıştı. I

O kadar uzun zaman orada öylece beklediler ki sonunda, Rhonin'in duruma el koyması gerekti. Diğerlerinin şaşkın bakışları arasında atım hızla ileri sürdü. Onlar gelse de gelmese de Hasic'e varmaya kararlı görünüyordu.

Vereesa hızla büyücünün peşinden gitti ve tabii ki Lord-Senturus da aceleyle onu takip etti. Gümüş El Şövalyeleri çürüğü ondan almak için atlarını dörtnala koştururken Rhoj

nin gülmemek için kendini tuttu. Onların kibrine ve gösteriş merakına bir süre daha katlanabilirdi. Öyle ya da böyle, limana vardıktan sonra nasıl olsa büyücü ve onun zoraki yol arkadaşları ayrılacaklardı.

Tabii ki... limandan geriye bir şey kaldıysa. Atlan bile sessizlikten etkilenmiş, devam etme konusunda gittikçe daha kararsız olmuşlardı. Bir yerden sonra Rhonin atını ilerlemesi için zorlamak zorunda kaldı ama şalyelerden hiçbiri büyücünün yaşadığı güçlükle alay *etmeye* kalkmadı.

Grup limana yaklaştıkça o yönden gelen bazı canlılık belirtisi sesler duymaları biraz rahatlamalarına neden oldu. Çekiç sesleri geliyordu. Birileri bağıştı. Hareket eden at arabalarının sesleri duyuldu. Çok fazla ses yoktu ama bu kadarı da en azından Hasic'in sadece hayaletlerle dolu olmadığının kanıtıydı.

Yine de bir şeylerin yanlış gittiğinin farkında olarak, ihtiyatlı bir şekilde yaklaşıyorlardı. Vereesa ve şalyelerin birer elleri kılıçlarının kabzasındaydı. Rhonin de büyülerini hızlı hızlı aklından geçiriyordu. Kimse ne olmasını beklediğini bilmiyordu ama hepsi ne olacaksa bir an önce olacağını hissediyordu.

şehrin kapılarına yaklaşmışlardı ki Rhonin gökyüzüne yükselen  belirsiz şekli fark etti.

Büyücünün atı ürküp huysuzlandı. Vereesa, Rhonin'in halcim olamadığı dizginleri yakalayıp hayvanı kontrol altına aldı. şalyelerin bazıları kılıçlarına davrandılar ama Duncan hemen silahlarını kınlarına geri sokmalarını işaret etti.

Birak saniye sonra devasa griffonlardan oluşan bir l, grubun karşısında alçaldı. İki en *yüce* ağaların tepesine konmuş, üçüncüsüyse tam onların yolunun üstüne iniş yapmıştı.

"Hasic'e doğru at sürenler kimdir?" diye sordu üçüncü griffonun binicisi. Bronz tenli, sakallı savaşçı, büyücünün

omzuna kadar bile gelemesse de Rhonin'i atıyla birlikte havaya kaldırabilirmiş gibi duruyordu.

Duncan hemen öne çıktı. "Sizi saygıyla selamlarım, griffon binicisi! Ben Gümüş El Şövalyelerinden Lord Duncan Senturus'um ve bu grubu limana götürüyorum! Eğer izniniz olursa Hasic'in başına bir talihsizlik gelip gelmediğini sormak isterim."

Cüce kaba bir kahkaha attı. Onun, toprağa daha bağlı olan kuzenlerinin gürbüz görüntüsüyle hiç ilgisi yoktu. Daha çok bir ejderha tarafından yakalanıp ezilerek kısaltılmış barbar bir savaşıya benziyordu. Bu cücenin omuzları en güçlü şövalyeninkilerden daha genişti. Kaslarıysa kendine özgü bir şekilde dalgalanıyormuş gibiydi. Tıknağ ve katı yüzünün ardında valisi bir yeleyi andıran saçları uçuşuyordu.

"Eğer bi çift ejderhaya 'talihsizlik' denebilirse, evet, Hasic'in başına gelen buydu! Üç gün önce geldiler, bulabildikleri her şeyi paramparça edip ateşe verdiler! Benim filom buraya tam bu sabah varmasaydı değerli limanınızdan geriye kalan sağlam hiçbir şey bulamazdınız, insan! Onları havada yakaladığımızda daha yeni başlamışlardı! Şan ve şeref dolu bi savaştı ama bugün Glodin'i kaybettik!" Cüceler yumruklarını kalplerinin üstüne vurdular. "Ruhu sonsuza dek gururla savaşsın!"

"Bir ejderha gördük," diye müdahale etti Rhonin, üçlünün büyücünün daha önceden bahsini duyduğu kahramanlık ağıtlarından birini söylemelerinden korkarak. "Bu saatlerdeydi. Üzerinde bir ork terbiyecisi vardı. Sizden üç tanesi gelip onunla savaştı..."

Diğer savaşın bahsi açılınca, büyücü ağzını açtığından beri ona kaşlarını çatarak bakan binicilerin liderinin gözleri birden parladı ve yüzüne tekrar geniş bir gülümseme yayıldı. "Evet, onlar da bizlerdik, insan! Korkak sürüngeni takip edip havada yakaladık! O da çetin ve tehlikeli bi savaştı! Şu yuka

rıdaki Molok..." Rhonin'in sağındaki ağacın tepesindeki kendisinden daha toplu ve hafif kel cüceyi işaret etti. "... çok iyi bir balta kaybetti ama en azından çekici hâlâ duruyor, öyle değil mi Molok?"

"Çekicimi kaybetmektense sakalımı kökünden kazırım, Falstad!"

"Evet öyle, bayanları en çok etkileyen şey çekiştir, değil mi?" diye karşılık verdi Falstad, kıkırdayarak. Cüce, Vereesa'yı ilk defa fark etmiş gibi görünüyordu. Kahverengi gözleri parıladı. "Bakın burada da zarif bi elf leydi varmış!" Hâlâ griffonun üstünde olduğundan selam verirken güçlükle eğilebil-di. "Falstad Ejderhabiçen hizmetinizdedir, elf leydim!"

Rhonin geç de olsa Quel'Thalas elflerinin Aerie'li vahşi cücelerin güvendiği tek halk olduğunu hatırladı. Tabii bu Falstad'ın Vereesa'ya olan ilgisinin tek nedeni gibi durmuyordu. Senturus gibi griffon binicisi de elfi çok çekici bulmuştu.

"Selamlarımı sunarım, Falstad," diye törensel bir ağırbaşlılıkla karşılık verdi gümüş saçlı korucu. "Ve ustaca dövüşerek kazanılmış zaferinizi kutlarım. İki ejderha, hiçbir filonun hafife alamayacağı bir şeydir."

"Benimki için sadece bi günlük iş, sadece bi günlük iş!" elinden geldiği kadar elfe doğru eğildi. "Ama şimdiye kadar sizin halkınızdan biri bu bölgeyi hiç şereflelendirmemiş ti, özellikle de sizin gibi zarif bi leydi! Bu zavallı savaştı size nasıl yardım edebilir?"

Rhonin ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Cücenin sözleri değilse bile ses tonu basit bir yardımdan daha fazlasını öneriyordu. Böyle şeyler büyücüyü rahatsız etmemeliydi ama nedense şu anda ediyordu.

Her halde Duncan Senturus da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı çünkü herkesten önce davranıp soruya cevap verdi: . "Vardım önerinizi takdirle karşılıyoruz ama buna gerek duyacağımızı sanmam. Yapmamız gereken bu büyücüyü, ken-

dişini bu kıyılardan uzağa taşımak için bekleyen gemiye ulaştırmaktan ibaret."

Paladinin verdiği karşılıktan sanki Rhonin, Lordaeron'dan sürgün ediliyormuş gibi bir sonuç çıkıyordu. Sinirini içine atan büyücü dişlerini sıkıp ekledi: "İttifak adına bir gözlem görevindeyim."

Falstad etkilenmemiş görünüyordu. "Hasic'e girmeni ve gemini aramam engellemek için elimizde bi sebep yok, insan ama ejderhaların saldırısından sonra geriye pek fazla şey kalmadığını göreceksin. Senin gemi de büyük olasılıkla suyun üstünde enkaz halinde yüzüyor dur!"

Bu düşünce Rhonin'in aklından da geçmişti zaten ama onu cüceden duymak, umutlarının darmadağın olmasına neden olmuştu. Yine de görevinin daha bu kadar başındayken yenilgiyi kabul edemezdi. "Bunu öğrenmeliyim."

"O zaman yolunuzdan çekileceğiz." Falstad bineğini öne doğru sürdü. Vereesa'ya son kez uzun bir bakış atıp sırtıttı. "Benim için gerçekten zevkti, elf leydim!"

Korucu başını sallarken cüce ve bineği gökyüzüne doğru yükseldi. Devasa kanatların yarattığı rüzgâr gruptaki herkesin gözlerine tozların dolmasına neden oldu. Griffonun havalanırken aniden yaklaşması en cesur atları bile gerilettili. Diğer biniciler de Falstad'a katıldı ve üç griffon hızla göklere doğru uzaklaştılar. Rhonin şimdiden küçülmüş olan şekillerin bir: sıra halinde Hasic'e yönelmelerini ve inanılmaz bir hızla uçup gitmelerini seyretti.

Duncan ağzına dolan tozları tükürdü. Yüzündeki ifadeden, cüceler hakkındaki düşüncelerinin büyücüler hakkındaki düşüncelerinden daha iyi şeyler olmadığı anlaşılıyordu. "Hadi yolumuza devam edelim. Belki şansımız yaver gider."

Başka bir şey Söylemeden limana doğru yol aldılar. Hasic'in Falstad'ın onlara söylediğinden de fazla zarara uğramış olduğunu anlamaları uzun sürmedi. Rastladıkları ilk binalar

az çok sağlamdı ama her geçen an görünürdeki hasar daha da artıyordu. Dış taraftaki tarlalar kavrulmuş, toprak sahiplerinin evlerinden geriye sadece tahta parçaları kalmıştı. Taş temelli g cl  yapılar yıkımdan daha az hasar görmüştü ama zaman zaman tamamen yıkılmış olanlarını da görüyorlardı. Sanki ejderhalardan biri o binaları ateşe vermek için özel bir çaba sarf etmişti.

Yanık kokusu özellikle büyücünün aşırı duyarlı duyularını etkilemişti. Dev canavarların yakıp kömüre evirdiēi şeylerin hepsi tahtadan yapılmamıştı. Hasic halkının ne kadarı bu gözü dönmüş baskında telef olmuştu acaba? Rhonin bir yandan, savaşı kazanma şansları sıfıra inmiş orkların aresizliēini arılayabiliyordu ama öte yandan... böylesine ölümlerin bir bedeli olmalıydı.

Garip bir şekilde, asıl limana yakın birçok bölge hiç hasar görmemiş gibi görünüyordu. Rhonin bu bölgelerin en kötü durumdakiler olmasını beklemişti ama gördükleri asık suratlı işçiler dışında buradaki her şey sanki Hasic hiç saldırıya uēramamıř gibiydi.

"Belki de gemi her şeye raēmen saēlam kalmıştır," diye Vereesa'ya mırıldandı büyücü.

"Sanmıyorum. Bu tam tersini gösteriyor."

Bakışlarını korucunun g sterdiēi tarafa, limanın iç kısmına çevirdi. Gözlerini kısıp g rd ē  şeyi tanımlamaya çalıştı.

"Bu bir geminin direēi," diye bilgi verdi Duncan, sert bir leşle. "Geri kalanı şüphesiz yiēit mürettebatla birlikte suyun dibinde yatıyor."

Rhonin kendini dilinin ucuna varan bir laneti savurmaktan son anda engelledi. şimdi limana göz gezdirince deniz yüzeyinin parça parça olmuş tahtalar ve başka malzemelerle dolmuş olduēunu görebiliyordu. Burada bir düzineden fazla gemi enkazının y zd ē n  tahmin etti. Limanın evresinin niye saēlam kaldıēını şimdi bir parça anlamıştı: Orklar İttifak

gemilerinin kaçmasını engellemek için bineklerini önce onlara saldırtmış olmalıydı. Bu, neden Hasic'in dış bölgelerinin iç bölgelerine göre daha çok hasar , gördüğünü açıklamıyordu ama belki de bu hasarın çoğu griffon binicileri geldikten sonra oluşmuştu. Bir yerleşimin kanlı bir savaşın ortasında kalıp zarar görmesi ilk defa olan bir şey değildi. Yine de cüceler o arada gelmeseydi yıkım çok daha korkunç olacaktı. Orklar ejderhalarını, limanı dümdüz etmek ve gördükleri herkesi katletmek için kullanacaklardı.

Nasılsa tahminler yürütmek eldeki sorunu çözmeye yardım etmeyecekti. Bu sorun da artık Khaz Modan'a varmak için kullanacağı bir gemisi olmamasıydı.

"Görevin sona erdi, büyücü," dedi yüksek sesle Lord Senturus. Rhonin bu sözler için hiçbir iyi niyetli gerekçe göremedi. "Başarısız oldun."

"Yine de bir tekne bulabilirim. Kiralayacak kadar param var..."

"Peki kim buradan Khaz Modan'a senin vereceğin gümüş paralar için yola çıkacak? Bu zavallı garibanlar yeterince belayla uğraştı. Onlardan -bazılarının bu yıkımı yapan orkların elinde tuttuğu topraklara gönüllü olarak gitmesini mi bekliyorsun?"

"Tek yapabileceğim bunun olup olmayacağını öğrenmek. Ayırdığınız zaman için teşekkür ederim, efendim ve size en iyi dileklerimi sunarım." Elfe dönen Rhonin ekledi: "Ve sana da kuru... Vereesa. Unvanına saygınlık katıyorsun."

Vereesa şaşırmış görünüyordu: "Senden henüz ayrılmıyorum."

"Ama görevin..."

"Sona ermiş değil. Seni burada gidecek hiçbir yerin olmadan bırakmam doğru olmaz. Hâlâ Khaz Modan'a gitmenin bir yolunu arıyorsan sana yardım için elimden geleni yapmalıyım... Rhonin."

Duncan birden eğerinde dikleşti. "Ve tabii biz de durum böyleyken çekip gidemeyiz! Şerefimiz üzerine yemin ederim ki bu görevin hâlâ sürdürülmeye değer olduğuna inanıyorsanız ben ve kardeşlerim sizi gideceğiniz yere göndermek için elimizden ne geliyorsa yapacağız!"

Vereesa'nın şimdilik yanında kalma kararı Rhonin'in hoşuna gitmişti ama Gümüş El Şövalyeleri olmadan da işini halledebilirdi. "Teşekkür ederim, lordum; ama burada yardıma ihtiyacı olan birçok kişi var. Tarikatınız Hasic'in iyi insanlarına kendilerini toparlamaları için yardım etse daha iyi olmaz mı?"

Bir an için Rhonin, yaşlı savaşıdan kurtulduğunu düşündü ama gözle görünür şekilde düşünüp taşındıktan sonra Duncan yüksek sesle fikrini açıkladı: "Sözlerinde ilk kez erdem var, büyücü; ama sanırım hem senin görevinin, hem de Hasic'in varlığınımdan faydalanmasını sağlayabiliriz. Adamlarım halkın kendini toplamasına yardımcı olacak ve ben de sana bir gemi bulup bulamayacağımızla bizzat ilgileneceğim! Bu, sorunu gerektiği gibi çözmüş olmalı, öyle değil mi?"

Rhonin yenilgiyi kabul edip başıyla onayladı. Yanındaki Vereesa daha kibar, bir karşılık verdi: "Yardımanız kuşkusuz çok değerli, Duncan. Teşekkürler."

Kıdemli paladin diğer şövalyeleri işlerinin başına gönderdi; sonra o, Rhonin ve korucu nasıl araştırma yapacakları hakkında kısaca görüştüler. Az sonra, farklı yönlere gitmenin daha çok yeri araştırmak demek olacağına fikir birliğine vardılar, akşam yemeğinde geri dönüp olasılıkları gözden geçirmek üzere anlaştılar. Lord Senturus'un aralarından herhangi , birinin bir şey elde edeceğinden kuşku duyduğu ortadaydı; ama Lordaeron'a ve İttifak'a karşı sorumluluğu (ve büyük olasılıkla Vereesa'ya sırlısklam aşık olması) nedeniyle işin kendi üstüne düşen kısmını yerine getirecekti.

Rhonin limanın kuzey bölümünü, bir sandaldan daha büyük herhangi bir tekne arayarak baştan başa dolaştı ama ej-

derhalar işlerini eksiksiz yapmışlardı. Güneş batmak üzereydi ve o henüz diğerlerine iletecek bir şey bulamamıştı. Düşündükçe kendisini neyin daha çok rahatsız ettiği konusunda kararsız kalmıştı... Bir taşıt bulamamasının mı, yoksa pek yüce şövalye efendinin Rhonin'in içinde bulunduğu çıkmaz için bir çözüm bulması ihtimalinin mi?

Bir büyücünün bu kadar uzun mesafeleri aşabilmesi için bazı yöntemler vardı ama bunlar şimdiye kadar sadece, hem efsanevi, hem de lanetlenmiş olan Medivh gibilerinin güvenerek kullanmış olduğu şeylerdi. Rhonin büyüü başarıyla yapmış olsa bile bu, sadece bölgedeki bir ork sihirbazı tarafından fark edilme tehlikesini taşımıyordu. Karanlık Geçit'in bulunduğu bölgede oluşan etki sonucu, varacağı yerin konumunda beklenmedik değişiklikler olması ihtimali de vardı. Rhonin kendini faaliyete geçmiş durumdaki bir yanardağın üstünde bulmak istemezdi. Ama bu yolculuğu yapmak için başka nasıl bir yöntem kullanabilirdi ki?

Bir cevap bulmaya uğraşırken çevresinde, Hasic'i yeniden oluşturmaya çalışanlar mücadelelerine devam ediyordu. Kadınlar ve çocuklar limanda yüzer durumda buldukları bütün enkaz parçalarını toplamış, işe yarar durumdakileri ayıklayıp geri kalanları daha sonra atmak üzere bir kenara yığıyorlardı. Şehir muhafızlarından seçilmiş özel bir birim kıyı şeridinde dolaşüyor ve gemileriyle birlikte denizin dibini boyla-yan denizcilerin suyla dolup şişmiş cesetlerini arıyorlardı. Halktan insanların bazıları aralarında gezen siyahlara bürünmüş, kuvvetli büyücüye gözlerini dikerek bakıyordu. Anne babaların bir kısmı o geçerken çocuklarını kenara çekiyordu. Rhonin ara sıra suçlama izleri taşıyan yüzler görüyordu. Sanki her nasıl yaptıysa bu korkunç saldırıya kendisi neden olmuştu. Böyle acı dolu bir zamanda bile sıradan halk, büyücülere karşı duyduğu önyargılarını ve korkularını unutmuyordu.

Bir çift griffon başının üstünden uçarak geçti. Cüceler yeni bir saldırı ihtimaline karşı nöbeteydi. Rhonin bölgede yakın zamanda başka bir ejderha saldırısı olacağını zannetmiyordu. Sonuncusu orklara fazlasıyla pahalıya patlamıştı. Falstad ve arkadaşları aşağı inip geride kalanlara yardım etseler liman şehrine daha çok yararlan olurdu ama itimatsız büyücü, Lordaeron'un en cana yakın müttefikleri sayılmayacak olan cücelerın uzakta ve yukarda kalmayı tercih edeceklerini düşünüyordu. İyi bir nedenleri olsa kuşkusuz Hasic'i bile tamamen terk edip giderlerdi, burada, kalıp... Başka bir neden...

"Elbette..." diye mırıldandı Rhonin. Güney batıya doğru alçalan iki yarattığı ve binicilerini seyretti. Cücelerden başka kim onun önerisini çekici bulabilirdi ki? Başka kim o kadar deliydi?

Kendini düşürebileceği komik duruma aldırılmayan Rhonin gittikçe uzaklaşan griffonların peşinden koştu.

Vereesa limanın en güney ucundan iğrenerek ayrıldı. Hiçbir şey elde edememişti ve üstüne üstlük Hasic şimdiye kadar uğradığı bütün insan yerleşimleri içinde en kötü kokanıydı. Bunun sebebi felaket ya da balık kokusu değildi. Hasic sadece pis kokuyordu, o kadar. Çoğu insanın koku alma duyusu pek çalışmazdı, buradakilerinse kesinlikle hiç yoktu.

Korucu bu yerden bir an önce kurtulmalıydı. Daha ciddi bir göreve atanabileceği yere, kendi ırkının yanma dönmek istiyordu; ama Vereesa, Rhonin için yapabileceği her şeyi yaptığı konusunda kendini ikna etmedikçe buradan gönül rahatlığıyla ayrılamazdı. Yine de ortada büyücünün yolculuğuna devam edebilmesi için kullanabileceği hiçbir yöntem yoktu. Korucu artık bu görevin sadece gözlem için olmadığına emindi. Rhonin böyle basit bir görev için olamayacak kadar fazla kararlılık göstermişti. Hayır, aklında başka bir şey olmalıydı.

Vereesa keşke onun ne olduğu bilebilseydi...

Akşam yemeği saati çabucak gelmişti. Hiçbir umudu kalmayan korucu gideceği yere en kestirmeden varmasını sağlayacak sokakları ve ara yolları kullanarak, bazen tıkanmasına neden olan kokulara aldırmadan iç mahallelere doğru ilerledi. Hasic'in komşularına, özellikle de büyük Hillsbrad ve Southshore diyarlarına giden kara yolları da vardı, ikisine de ulaşmak bir haftadan fazla sürecek olsa da belki de ellerindeki tek seçenek buydu.

"Vay... benim güzel elf leydim!"

Vereesa önce kendisiyle konuşanın etrafındaki halktan biri olduğunu sanıp yanlış yöne baktı; ama sonra böyle hitapları son olarak kimin kullandığını hatırladı. Sağma dönen korucu bakışlarını daha aşağı çevirdi... ve kısa boylu ihtişamıyla Falstad'ı gördü. Vahşi cücenin gözleri ısıltı ısıltı ve açık ağzında geniş, ukala bir sırıtma ifadesi vardı. Bir omzuna bir çuval yüklemiş, diğerineyse büyük çekicini asmıştı. Bu yüklerin herhangi birinin ağırlığı bir elfi ya da insanı güçten düşürüp yere yığılmasına neden olurdu; ama Falstad ikisini de kendi ırkına özgü bir rahatlıkla taşıyordu.

"Üstad Falstad, selamlarımı sunarım."

"Lütfen! Dostlarım için ben sadece Falstad'ım! Kendi olağanüstü kaderim dışında hiçbir şeyin efendisi değilim!"

"Ben de dostlarım için sadece Vereesa'yım." Cüce fazlaca kendini beğenmiş görünse de davranışlarındaki bir şey ondan hoşlanmamayı zorlaştırıyordu; tabii bu hoşlanma Falstad'ın sandığı kadar fazla değildi. Elfe olan ilgisini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu, hatta bakışları ara sıra korucunun yüzünden aşağılara kayıveriyordu. Vereesa bu duruma hemen müdahale etmesi gerektiğine karar verdi. "Ve onlar sadece bana saygı gösterdikleri sürece dostum olarak kalabilirler. Böylece ben de onlara aynı şekilde karşılık veririm."

Kara göz küreleri tekrar elfinkilerle buluştu; ama bunun

dışında Falstad'ın tavırları gayet masumaneydi. "Büyücüyü yolculuğa çıkarma çabalarınız nasıl gidiyor, elf leydim? Pek iyi değil sanırım, hatta hiç iyi değil!"

"Hayır, pek iyi sayılmaz. Anlaşılan hasar görmemiş gemilerin hepsi daha güvenli bir noktaya varmak üzere ellerinden geldiğince çabuk denize açılmış..."

"Çok yazık, çok yazık! Bunu bi testi dolusu sert içki içerken tartışmalıyız! Ne dersin?"

Vereesa cücenin içten ısrarına hafifçe gülmek için kendini zor tuttu. "Belki başka zaman. Hâlâ tamamlamam gereken bir vazifem var ve senin de..." Korucu çuvalı işaret etti. "... kendi vazifen varmış gibi görünüyor."

"Bu küçük keseyi mi diyorsun?" Ağır çuvalı rahat bir hareketle döndürdü. "Sadece biraz erzak. Bu insan yerleşiminden ayrılmadan bize yetecek kadar bi şey. Tek yapmam gereken bunları Molok'a vermek, ondan sonra sen ve ben rahatça..."

Korucunun dudaklarında oluşmak üzere olan kibar ama daha net bir ret cevabı, bir griffonun uzaklardan gelen öfkeli ötüşüyle yok olup gitti. O da Falstad da dikkat kesilirken griffonun sesini tartışma sesleri takip etti. Cüce hiçbir şey söylemeden arkasına döndü. Çuvalı yere atmış ve fırtınaçekicini eline almıştı. Onun heybetinde ve iriliğinde biri için o kadar inanılmaz bir hızla harekete geçmişti ki Vereesa hemen peşinden gitmiş olsa da Falstad sokağın yarısını aşıp gözden kaybolmuştu bile.

Vereesa kendi silahını kınından çekip temposunu artırdı. Sesler daha gür ve keskin çıkmaya başlamıştı; elim içinde rahatsız edici bir his bu seslerden birinin Rhonin'e ait olduğunu söylüyordu.

Sokak az sonra, yıkımın meydana getirdiği boş alanlardan-birinde son buldu. Bu alanda liderlerini bekleyen birkaç griffon binicisi ve anlaşılmaz bir nedenle onların yanma gidip

konuşma gereği duymuş olan büyücü vardı. Büyücülerin deli olduğu söylenirdi genelde; ama eğer Rhonin vahşi cücelerle tartışmanın güvenli bir iş olduğunu düşünmüşse onların en delilerinden biri olmalıydı.

Gerçekten de cücelerden biri onu cüppesinin kopçasından kavrayıp yerden otuz santim kadar yükseğe kaldırmıştı.

"Sana bizden uzak dur dedim, pis yaratık! Kulakların işitmiyorsa onları zevkle koparırım!"

"Molok!" diye bağırdı Falstad. "Bu büyücü ne yaptı da seni bu kadar sinirlendirdi?"

Hâlâ Rhonin'i havada tutmaya devam eden diğer cüce liderine döndü. Burnunu baştan başa geçen bir yara ve daha az komik denebilecek yüz hatları dışında Falstad'ın ikizi gibiydi. "Bu herif Tüpan ve diğerlerini önce ana kamp yerin kadar takip etmiş, ardından Tüpan onu defedip uçtuktan sonra, buluşmak için anlaştığımız bu yere kadar peşinden gelmiş! Ona üç kez toz olmasını söyledim; ama bu insanın mantıklı olanı görmeye niyeti yok! Ben de daha yüksekten görmesi kolay olur diye düşündüm!"

"Büyücüler..." diye mırıldandı filonun lideri. "Neler çektiğini çok iyi anlıyorum, elf leydim!"

"Söyle arkadaşına onu yere bırakсын, yoksa iyi bir elf kılıcının onun çekicinden üstün olduğunu göstermek zorunda kalırım."

Falstad gözlerini kırıştırarak elfe döndü. Korucuya, onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Bakışları bir an parlak ve keskin çeliğe, sonra da korucunun kararlı, kısık gözlerine döndü.

"Bunu yaparsın, değil mi? Bu yaratığı, daha insanlar var olmamışken halkınızla dost olanlara karşı savunursun!"

"Beni savunmasına gerek yok," dedi Rhonin. Havada sallanmakta olan büyücü içinde bulunduğu bu zor durumdan korkmuştan çok cam sıkılmış görünüyordu. Belki de Mo

lok un bir hamlede onun belini kırabileceğinin farkında değildi. "Şu ana kadar sinirlerime hakim oldum; ama..."

Bu noktadan sonra Rhonin'in söylediği her şey bir kavganın başlamasına yarayacaktı. Vereesa hızlı davrandı. Eliyle işaret edip büyücüyü susturan korucu aynı anda Falstad'la Molok'un arasına geçmişti. "Tam bir rezalet! Güruh daha tam anlamıyla yok edilmedi bile; ama şimdiden birbirimizin gırtlığına sarılmaya kalkıyoruz. Müttefikler birbirine böyle mi davranır? Söyle savaşçılarına onu bıraksınlar, Falstad, sonra da bu sorunu öfkeyle değil de sağduyuyla çözebilir miyiz, bir bakalım."

"O sadece bi büyücü..." diye mırıldandı griffon binicilerinin lideri; ama buna rağmen başını sallayıp Molok'a Rhonin'i bırakması için işaret etti.

Diğer cüce gönülsüzce onun istediğini yaptı. Rhonin cüppesine çeki düzen verdi ve saçlarını geriye atıp düzeltti. Yüzünde her an savunmaya geçmeye hazır bir ifade vardı. Vereesa onun sükunetini koruması için dua etti.

"Ne oldu burada?" diye büyücüye sordu elf.

"Onlara sadece basit bir teklifte bulundum, hepsi bu. Bu şekilde tepki vermiş olmaları onların barbar..."

"Bizden onunla Khaz Modan'a uçmamızı istedi!" diye çıkıştı Molok.

"Griffon binicileriyle mi?" Vereesa, Rhonin'in korkusuzluğuna ve pervasızlığına hayran kalmadan edemedi. Denfzi bu canavarlardan birinin sırtında geçmek... hem de onu kullanan kişi olarak değil, dizginleri tutan cücenin arkasındaki yolcu olarak... Büyücü, Molok ve diğerlerini bunu yapmak için ikna etmeye çalıştığına göre görevi gerçekten de belli ettiğinden daha önemli olmalıydı. Cücelerin onun deli olduğunu düşünmeleri pek de şaşırtıcı değildi doğrusu.

"Onların yeterince yetenekli ve gözü pek olduklarını düşünmüştüm... Ama gördüğüm kadarıyla yanılmışım."

Falstad bu sözlere içermişti. "Eğer korkak olduğumuzu, ima etmeye çalışıyorsan, insan, Molok'un yapmasını engellediğim şeyi sana ben yaparım! Aerie Dorukları'nın cücelerinden daha yiğit kişiler, daha kuvvetli savaşçılar yoktur! Seninle germiyorsak bu Grim Batol'un orklarından ya da ejderhalarından korktuğumuzdan değil, senin soyundan birine dokunmanın verdiği rahatsızlığı yaşamak istemememizdendir!"

Vereesa büyücünün sinirlenmesini bekliyordu; ama Rhonin sadece dudak bükmeyle yetindi. Falstad'ın böyle bir karşılık vermesini bekliyor gibiydi. Kendisinin büyücüyle ilgili geçmişteki düşüncelerini ve yorumlarını aklına getiren korucu, Rhonin'in ömrü boyunca böyle peşin hükümlerle yaşadığını tahmin etti.

"Lordaeron adına görevdeyim," diye karşılık verdi büyücü. "Önemli olması gereken tek şey bu... ama anladığım kadarıyla bunun bir önemi yok." Cücelere arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Hâlâ kılıcını sıkı sıkı tutan Vereesa, Rhonin'in sözde gözlem göreviyle ilgili kuşkularıyla deliye dönmüş halde hızlı ve çılgınca bir karar aldı. "Bekle, büyücü!" Elfin ani seslenişiyse biraz şaşırması olduğu belli olan büyücü durakladı. Korucuysa onunla konuşmak yerine tekrar griffon binicilerinin liderine döndü. "Falstad, bizi Grim Batol'un mümkün olduğunca yakma ulaştırmanız için hiçbir umut yok mu? Eğer yoksa, Rhonin ve ben tam anlamıyla yenilgiye uğramış olacağız."

Cücenin yüzüne sıkıntılı bir ifade yayıldı. "Büyücünün tek başına yolculuk yapacağını sanıyordum."

Vereesa cüceye ukala bir bakış attı ve kendisini dikkatle seyreden Rhonin'in, sözlerini yanlış anlamamasını umdu. I "İyi ama güçlü bir ork baltasıyla karşı karşıya kaldığında ne, gibi bir şans olabilir ki? Bir iki tanesini büyüleriyle hailede-,i bilir; ama orklar yakınma gelirse kılıç tutan sağlam bir kola ihtiyaç duyacaktır."

Falstad elim, kılıcını savurmasını seyretti. Cücenin yüzündeki sıkıntılı ifade dağılmıştı şimdi. "Evet öyle. Ve bu da kılıç tutsa da tutmasa da sağlam bi kol!" Cüce önce Rhonin'e sonra da adamlarına baktı. Upuzun sakallarını çekiştirip bakışlarını Vereesa'ya çevirdi. "Onun için pek bi şey yapmazdım; ama senin için... ve tabii Lordaeron İttifakı için... bunu yapmaya fazlasıyla razıyım. Molok!"

"Falstad! Ciddi olamazsın..."

Cücelerin lideri arkadaşının yanma gitti ve kolunu şaşkınlıktan dehşete düşmüş Molok'un omzuna dostça attı. "Bu savaşımıza yarar sağlayacak, kardeşim! Bu yiğitlikle ne kadar övüneceğini düşün! Belki de yolumuzun üstünde, tarihçemize eklemek için bi iki tane ejderha bile katlederiz, ne dersin?"

Çok az sakinleşmiş olmakla birlikte Molok sonunda başıyla onayladı. "Ve tahminimce bayanı sen arkanda taşıyacaksın..."

"Elfler bizim en eski müttefiklerimiz olduğuna ve ben de filonun lideri olduğuma göre, elbette! Rütbem bunu gerektirir, değil mi, kardeşim?"

Molok bu sefer sadece başıyla onayladı. Yüzündeki ters bakış tam tersini söylüyordu aslında.

"Harika!" diye kükredi Falstad. Tekrar Vereesa'ya döndü. "Aerie Doruklarının cüceleri bi kez daha imdada yetişiyor! Buna içilir, bi iki testi biraya ne dersiniz?"

Diğer cüceler, hatta Molok bile bu öneriyi keyifle karşıladı. Korucunun gördüğü kadarıyla Rhonin bu noktada kendisinin muaf tutulmasını tercih ederdi; ama büyücü sesini çıkarmamaya karar vermişti. Vereesa büyücüye onu Khaz Modan'a, hatta belki de Grim Batol'un yakınma götürecek taşıtı sağlamıştı. Bu da buna dahil olan herkese minnettarlığım göstermesini gerektirirdi. Doğrusu Falstad ve diğerleri de Rhonin'den kurtulmuş olmaktan memnun olurlardı; ama Vereesa yanında griffon binicileri dışında konuşabileceği birinin olacak olmasına için için şükrediyordu.

"Size katılmaktan mutluluk duyarız," diye karşılık verdi I sonunda korucu. "Öyle değil mi, Rhonin?"

"Fazlasıyla." Sesi en fazla, dişlediği elmada kurt olduğunu keşfeden birininki kadar coşkulu çıkmıştı.

"Mükemmel!" Falstad'ın bakışları bir an bile büyücüye j dönmemişti. Vereesa'yla konuşmaya devam etti cüce: "Deniz Boğası hâlâ sağlam ve geçmişte yaptığımız iyi işlerden dolayı bize minnettardır! Oradakiler bize birkaç fıçı bira ikrama ederler her halde! Gelin!"

Cüce, Vereesa'ya şahsen refakat etmek konusunda ısrar edebilirdi; ama korucu ustaca bir hareketle onun yanından uzaklaştı. Falstad büyük olasılıkla şu anda bira için, bir elf için olduğundan daha istekliydi ki korucunun saygısız hareketini fark etmemişti. Adamlarına eliyle işaret ederek onları en sevdikleri hana doğru yönlendirdi.

Rhonin, Vereesa'nın yanına geldi; ama korucu, cücelerin peşinden gitmek için hamle yaptığında büyücü onu kenara çekti. Yüzünde karanlık bir ifade vardı.

"Ne yaptığını sanıyordun?" diye fısıldadı ateş rengi saçlı büyücü. "Khaz Modan'a sadece ben gidiyorum!"

"Eğer seninle geleceğimi söylemeseydim oraya ulaşma şansın hiç yoktu. Cücelerin daha önce nasıl tepki verdiğini gördün."

"Kendini neyin içine soktuğunu bilmiyorsun, Vereesa!"

Korucu yüzünü onunkine iyice yaklaştırdı meydan okurcasına. "Neymiş o? Ortada sadece Grim Batol'u gözlemekten daha fazlası söz konusu. Bir şeyler tasarlıyorsun, değil mi?"

Rhonin neredeyse ona cevap vermeye hazır görünüyordu; ama o anda başka biri çıkageldi. İkisi de döndüler ve onlara doğru gelen Duncan Senturus'a baktılar.

Elf öylece kalakaldı. Falstad'ı kendisini ve Rhonin'i karşı i kıyıya geçirmesi konusunda ikna etmeye çalışırken paladini hiç düşünmemişti. Şövalyeyi zaten yeterince tanıyan Vereesa

paladinin de onlarla birlikte gelme konusunda ısrar edeceğinden korkuyordu.

Öfkesi hâlâ korucuya yönelik olan büyücü , bunu henüz düşünmemiş gibiydi. "Bu konuyu baş başa kalabildiğimiz bir zaman konuşuruz, Vereesa; ama şunu aklından çıkarma... Khaz Modan'a ulaştığımızda ben, sadece ben yola devam edeceğim! Sen sevgili dostumuz Falstad'la birlikte geri döneceksin... Ve biraz daha ileri gitmeyi düşünürsen..."

Gözlerinde kelimenin tam anlamıyla alevler belirdi. Korkusuz elf bile şaşkınlık içinde geri çekilmekten kendini alamadı.

"... seni buraya kendi ellerimle geri gönderirim!"

SEKİZ

Qrim Batol'a yaklaşıyorlardı. Nekros bugünün geleceğini biliyordu. Kıyametçekici'nin ve Gürüh'un ana gücünün felaketle sonuçlanan yenilgisinden beri, galip insanların ve onların müttefiklerinin ork diyarı Khaz Modan'dan geriye kalanlara doğru ilerleyecekleri zamanı bekleyerek gün sayıyordu. Evet, Lordaeron ittifakı her adımında kıran kırana savaşmak zorunda kalmıştı; ama işte sonunda başarmışlardı. Nekros sınırda toplanmaya başlayan orduları bile hayalinde canlandırabiliyordu.

Bununla birlikte ordular saldırıya geçmeden önce orkları daha da yıpratmayı umuyorlardı. Eğer Kryll'in sözlerine güvenebilirse, ki şu anda ona yalan söylemesi için hiçbir sebep yoktu, ortada Ejderhakraliçesi'ni serbest bırakmak ya da yoka etmek için hazırlanmış gizli bir plan vardı. Tam olarak kaç kişi gönderildiğini söyleyememişti goblin; ama Nekros bu kadar önemli bir operasyonun, kuzey batıya doğru artan askeri faaliyet haberleri de hesaba katılırsa, en azından bir alay seçme şövalye ve korucuya kapsayacağını hayal edebiliyordu. Tabii ki büyücüler de olacaktı... güçlü büyücüler.

Ork elindeki tılsımı kaldırdı. İblis Ruhu bile ini yeterince koruyabilmesini sağlayamazdı. Şefinden de bir yardım bekleyemezdi şu anda. Zuluhed, müritlerinin kuzeye yapılması beklenen saldırı için hazırlanmalarını sağlıyordu. Daha küçük

birkaç şaman yardımcısı güney ve batı sınırlarını gözlüyordu; ama Nekros onlara, Kryll'in akli dengesine güvendiği kadar güvenirdi. Hayır, her zaman olduğu gibi yine her şey sakat orka ve onun alacağı kararlara bağlıydı.

Taş koridordan topallayarak geçip ejderha binicilerinin kaldığı yere vardı. Deneyimli savaşçılardan pek fazlası kalmamıştı geriye; ama Nekros'un fazlasıyla güvendiği bir tanesi hâlâ ön saflarda savaşıyordu.

İri yarı savaşçıların çoğu odanın ortasındaki masanın etrafında toplanmıştı. Bu masa onların tartıştığı, yemek yediği, içtiği ve zar attığı yerdi. Toplanmış kalabalıktan gelen gürül-ı illerden anlaşıldığı kadarıyla birileri şimdiden iyi kazanıyordu. Biniciler Nekros'un müdahalesinden pek hoşlanmayacaklardı; ama orkun başka seçeneği yoktu.

"Torgus! Torgus nerede?"

Savaşçılardan bazıları ona baktı. Sinirli homurtuları onu, verdiği bu rahatsızlığın önemli bir gerekçesi olması konusunda uyarıyordu. Takma bacaklı ork dişlerini gösterip kalın kaşlarını çatı. Bacağını kaybetmiş olsa da o buraya lider seçilmişti ve kimse, ejderha binicileri bile, ona hak ettiği saygıyı göstermemelik edemezdi.

"Eee? Biriniz bir şey söylesin, yoksa Ejderhakraliçesi'ne yemesi için vücut parçaları vereceğim!"

"Burdayım, Nekros..." Grubun içinden kocaman bir vücut çıktı. Bütün diğer orklardan bir kafa uzundu. Nekros'a gözlünü dikmiş olan ork kendi ırkı için bile çirkin sayılırdı. Uzun ve sivri dişlerinden biri kırılmıştı, bir ayınınkini andımı basık ve geniş yüzü iki yandan yaralarla bezenmişti. Yaşlı '...savaşçının iki katı genişliğindeki omuzları, Nekros'un sağlam bacağının kalınlığındaki kash kollarla birleşiyordu. "Burdayım..."

Torgus kendisinden üst rütbeli orka doğru ilerlerken diğer biniciler onun yolundan hızla ve saygıyla çekildiler. Torgus üs-

tün bir ork askerinin, karşısındakinin tüylerini ürperten özgüveniyle yürüyor ve bunu hakkıyla yapıyordu çünkü onun yönetimindeki ejderhası bütün kardeşlerinden daha fazla yıkıma neden olmuş, hepsinden fazla griffon binicisi öldürmüş ve insan ordularını hepsinden fazla bozguna uğratmıştı. Kıyametçekici'nin, Karael'in ve tabii Zuluhed gibi birçok kabile şefinin madalya ve nişanlan göğsündeki balta kayışında sallanıyordu.

"Ne istiyorsun, ihtiyar? Bir tane daha yedi atsaydım hepsini yolmuş olacaktım! Söyleyeceğin düzgün bir şey olsa iyi olur!"

"Ne için eğitildiysen o!" diye çıkıştı Nekros. Kendini bu savaşçıya karşı bile küçük düşürmemeye kararlıydı. "Yoksa artık sadece bahis savaşlarında mı dövüşüyorsun?"

Diğer binicilerin bazıları bir şeyler mırıldandı ama Torgus ilgilenmiş gibi görünüyordu. "Özel bir görev mi? Birkaç değersiz köylüyü tutuşturmaktan daha önemli bir şey mi?"

"İçinde askerler olan bir iş... ve de bir büyücü ya da belki de iki! Bu oyun kulağına daha hoş geliyor mu?"

Hayvani, kırmızı göz yuvarlakları kısıldı. "Anlatmaya devam et, ihtiyar..."

Rhonin onu Khaz Modan'a ulaştıracak taşıtı bulmuştu. Bunun düşüncesi bile büyücüyü yeterince sevindirmeliydi ama bu taşıtı kullanmanın bedeli ona çok fazla gelmiş gibi görünüyordu. Ondan hoşlanmadıklarını gizlemeyen ve doğrusu onun da kendilerinden pek haz etmediği cücelerle uğraşmak zorunda olmak yeterince kötüydü zaten. Bir de Vereesa'nın 'büyücüyle birlikte gelme talebi (aslında Falstad'ın onayını almak için gerekli olan bir bahane de olsa) Bhonin'in bütün planlarını alt üst etmişti. Öncelikli olan onun Grim Batol'a tek başına yolculuk etmesiydi... Gereksiz hiçbir yandaş olmadan, ikinci bir felaket tehlikesi yaşamadan...

Başka kimse ölmeden...

Ve sanki durum yeterince kötü değilmiş gibi, Lord Duncan Senturus'un nasıl yapıp edip ikna edilmesi imkânsız Falstad'ı, paladini de yanlarına almaları için ikna ettiğini öğrenmişti.

"Bu delilik!" diye kim bilir kaçınıcı kez tekrar etti Rhonin. "Başka birine gerek yok!"

Şimdi bile, griffon binicileri onları denizin diğer tarafına taşımak için hazırlanırken bile, kimse onu dinlemiyordu. Kimse onun ne dediğini umursamıyordu. Hatta biraz daha itiraz ederse kendini Khaz Modan'a gitmeyen tek kişi olarak bulacağından korkmaya başlamıştı; tam bir saçmalıktı bu. Falstad'ın şu ara ona nasıl baktığı düşünülürse...

Duncan adamlarıyla buluşmuş, komutayı Roland'a verip emirlerini iletmişti. Sakallı şövalye sağ kolu olan genç adama bir madalyon ya da ona benzer bir şey verdi. Rhonin bunu pek ciddiye almadı, Gümüş El Şövalyelerinin ufak tefek her olay için bin çeşit seremonisi olmalıydı; ama yanma gelen Vereesa fazla ses çıkarmamayı tercih ederek büyücünün kulağına fısıldadı: "Duncan, Roland'a komuta mührünü teslim et-ı i. Eğer yaşlı paladinin basma bir şey gelirse Roland adamlarının arasında kalıcı olarak onun mevkiine yükselecek."

Büyücü korucuya bir şey sormak için döndü ama elf ondan uzaklaşmıştı bile. Rhonin ona fısıltıyla tehdit savurduğundan beri elim tavırları büyücüye karşı daha resmiydi. Rhonin onu geri göndermek zorunda kalmak istemiyordu ama görevi yüzünden Vereesa'nın başına bir şey gelmesini de istemezdi. Hatta Duncan Senturus'un bile başına kötü bir şey gelmesini istemezdi. Gerçi paladin'in Khaz Modan'ın içinde hayat-ı.1 kalma şansı büyük ihtimalle büyücününkinden fazlaydı.

"Uçuş zamanı!" diye bağırdı Falstad. "Güneş gökyüzünde yükseldi, ihtiyaçlar bile kalkıp gündelik işlerini yapmaya başlamıştır! Sonunda hepimiz hazırlanabildik mi?"

"Ben hazırım," diye karşılık verdi Duncan, alışkanlık olmuş bir ağırbaşlılıkla.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi büyücü, hemen. Herhangi bir gecikmeden sorumlu tutulmak istemezdi. Kendi dediği olsaydı o ve bir griffon binicisi önceki gece yola çıkmış olacaktı; ama Falstad gün boyu yorulan hayvanların bütün gece dinlenmeleri gerektiği konusunda ısrar etmişti... ve Falstad'ın sözleri cüceler için kanundu.

"O zaman griffonlarımıza binelim!" Cüce, Vereesa'ya neşeyle gülümseyip binmesine yardımcı olmak için elini uzattı. "Elf leydim?"

Korucu gülümseyerek griffonun üstündeki yerini aldı. Rhonin ilgisiz bir ifade takınmak için çabaladı. Vereesa'nın Falstad dışında herhangi bir cüceyle yolculuk yapmasını tercih ederdi; ama böyle bir şeyi teklif etmekle tam bir budala durumuna düşerdi. Hem zaten korucunun kiminle yolculuk ettiğinden ona neydi?

"Çabuk ol, büyücü!" diye söylendi Molok. "Bu yolculuk bi an önce sona ersin istiyorum!"

Daha hafif şeyler giymiş olan Lord Senturus geri kalan binicilerden birinin arkasına geçti. Yandaş bir savaşçı olarak gördükleri paladine sempati duymuyorlarsa bile saygı duyuyorlardı. Kutsal tarikatın savaştaki üstün yeteneklerini ve yiğitliğini biliyorlardı. Bu da büyük olasılıkla Lord Senturus'un kendisini de yanlarında götürmeleri konusunda onları ikna etmesini kolaylaştırmıştı.

"Sıkı tutun!" diye Rhonin'e emretti Molok. "Yoksa yolu tamamlamadan balık yemi olursun!"

Bunu söyledikten sonra cüce, griffonu ileri sürdü... ve sonra da gökyüzüne yükseldiler. Büyücü elinden geldiği kadar sıkı tutundu. Kalp atışlarını boğazında hissetmenin verdiği doğal olmayan bir duygu, ona bunun güvenli bir yolculuk olacağının garantisi olmadığını anlatır gibiydi. Rhonin daha önce hiç griffona binmemişti ve hayvanın engin kanatları yukarı aşağı savruldukça, hayatta kalması halinde böyle

bir şeyi bir daha asla yapmamaya karar verdi. Yarı kartal, yarı aslan yaratığın şiddetli kanat çırpışlarıyla birlikte büyücünün de midesi bir yukarı bir aşağı hareket ediyordu. Herhangi başka bir yol olsaydı, Rhonin onu seve seve tercih ederdi.

Bununla birlikte yaratıkların inanılmaz bir hızla yol aldığını itiraf etmek zorundaydı. Dakikalar içinde grup sadece Hasic'in değil bütün sahilin görüş alanından çıkmıştı. Kesinlikle ejderhalar bile bu hızla baş edemezdi, gerçi yine de zorlu bir yarış olurdu bu. Rhonin daha küçük olmalarına rağmen üç yaratığın, kırmızı devin kafasına doğru nasıl hamle yaptıklarını hatırladı. Griffonlar için bile ustalık gerektiren bir hareketti bu ve büyük olasılıkla çok az yaratık bunu başarabilirdi.

Aşağılarda deniz vahşice çırpıyor, dalgalar tehdit edercesine yükselip sonra çok alçaklarda yok olup gidiyordu. Rüzgâr Rhonin'in yüzüne hızla çarpıyor, nemli hava onu, en azından biraz korunabilmek için cüppesinin kukuletasını sıkı sıkı örtmek zorunda bırakıyordu. Molok ise sert hava hareketinden etkilenmemiş görünüyordu, hatta aslında bundan keyif bile aldığı söylenebilirdi.

"Sence... sence Khaz Modan'a varmamız ne kadar sürer?"

Cüce omzunu silkti. "Birkaç saat, insan! Daha net bi şey söyleyemem!"

İyice karamsarlaşan düşüncelerini kendine saklayan büyücü, cüceye yanaştı ve yolculuğu elinden geldiğince umursamamaya çalıştı. Altında bu kadar çok su olduğu düşüncesi Rhonin'i tahmin ettiğinden de çok rahatsız etmişti. Hasic'le Khaz Modan sahilleri arasında sadece harabeye dönmüş Tol Barad ada krallığı bitmek bilmeyen dalgalardan bir süre kurtulmalarını sağlayabilirdi; ama Falstad daha önce grubun buraya inmeyeceğini söylemişti. Orklar tarafından savaşın başlarında talan edilmiş yerde birkaç dayanıklı yabani ot ve böcekten daha gelişmiş hiçbir canlı Güruh'un kanlı zaferinden sağ çıkamamıştı. Adadan sanki ölümün yaydığı görünmez bir

ışık yükseliyordu. Bu o kadar yoğundu ki büyücü bile cücenin kararına karşı çıkmadı.

Hiç durmadan uçtular. Rhonin bir ara yol arkadaşlarına şöyle bir bakmaya cesaret edebildi. Duncan elbette yüzüne vuran rüzgâr ve sisi her zamanki mağrur duruşuyla karşılıyordu. Anlaşılan sakallı yüzünü ıslatan nemi umursadığı yoktu. En azından Vereesa bu delice yolculuk şartlarından etkilenmiş görünüyordu. Büyücü gibi o da başını elinden geldiğince aşağı indirmiş, upuzun gümüş rengi saçlarını seyahat pelerinin başlığının içine tıkmış ti. Falstad'a iyice sokulmuştu ve Rhonin'in görebildiği kadarıyla cüce, elfin bu rahatsızlığından keyif alıyormuş gibiydi.

Büyücünün midesi sonunda neredeyse katlanılabilecek kadar yatışmıştı. Rhonin güneşe dikkatle bakıp yaklaşık beş saat ya da daha fazladır havada olduklarını hesap etti. Griffonun uçuş hızı göz önüne alınırsa kesinlikle yolun yarısını aşmış olmaları gerekirdi. En sonunda Molok'la aralarındaki sessizliği bozup bu hesabının doğru olup olmadığını sordu.

"Yarısı mı?" Cüce güldü. "İki saat sonra batı Khaz Mordan'ın kayalıklarım uzaklarda görürüz sanırım! Yarısı ha! Heh!"

Yol arkadaşının beklenmedik mizah anlayışından çok bu haber Rhonin'in gülümsemesine sebep oldu. Şimdiye kadar yolculuğun dörtten üçüne yakınıni atlatabilmişti. Birkaç saat sonra ayakları yere sağlamca basabilecekti. İlk defa olarak onu durduracak korkunç bir felaket yaşamadan bir ilerleme kaydedebilmiş ti.

"Oraya varınca inebileceğimiz bir yer biliyor musun?"

"Bi sürü yer var, büyücü! Korkmana gerek yok! Senden bi an önce kurtulacağız! Sadece oraya ulaşmadan sağanak yağmura yakalanmayalım diye dua et!"

Rhonin başını yukarı kaldırıp dikkatle son yarım saattir ortaya çıkmış olan bulutlara baktı. Yağmur getiren bulutlar olabi-

lirlerdi; ama Rhonin bunu öyle olduğunu pek zannetmiyordu. Öyle bile olsalar, yağmur grubun varacağı yere ulaşmasına yetecek kadar süre başlamayacakmış gibi görünüyordu. Artık kaygılanması gereken tek konu, diğerleri Lordaeron'a döndükten sonra kendisinin Grim Batol'a en kolay nasıl gidebileceğiydi.

Rhonin diğerlerinin gerçeği öğrenmeleri halinde onun niyetini ne kadar kahramanca bulacaklarını çok iyi biliyordu. Aklına yine onu rahat bırakmayan hayaletler geldi, geçmişten gelen hortlaklar... Bu çılgın maceradaki gerçek yol arkadaşları onlardı, onu devam etmeye zorlayan dehşet nöbetçileriydiler. Başarmasını ya da bunu denerken ölmesini seyredeceklerdi. -

Denerken ölmesini... Önceki yol arkadaşlarının ölümünden beri kim bilir kaçınıcı kez bunun belki de en iyi son olabileceğini düşünüyordu. Belki ancak o zaman Rhonin hayal gücünün yarattığı hayaletleri değil de kendi kendini huzura kavuşturacaktı.

Ama önce Grim Batol'a varmalıydı.

"İşte, büyücü!"

Birden irkildi. Bir ara farkında olmadan dalıp gitmişti. Rhonin, Molok'un omzu üstünden onun gösterdiği yöne doğru baktı. Büyücü ilk başta hiçbir şey göremedi çünkü okyanusun üstündeki sis hâlâ gözlerine doluyordu; ama bakışlarını netleştirdikten sonra ufukta iki siyah nokta gördü. İki sabit nokta... "Bu kara mı?"

"Evet, büyücü! Khaz Modan'ın ilk belirtileri!"

İşte bu kadar yakındılar! Rhonin yolun geri kalan kısmında uyuya kalmış olduğunu fark edince içi yeniden canlılık ve şevkle doldu. Khaz Modan! Yolun bundan sonrası nasıl tehlikeler dolu olursa olsun büyücü en azından buraya kadar varmıştı. Griffonların süzülüş hızı düşünülürse sadece kısa bir süre sonra karaya...

Dikkatini iki yeni nokta çekti. Gökyüzündeki hareket eden iki nokta... Onlara yaklaşıyormuş gibi gittikçe büyüyen iki nokta...

"Bunlar da ne? Bize doğru gelen ne?"

Molok öne doğru eğilip gözlerini kısıtı. "Northeron'un sarp ve engibeli buzul kayalıkları adına! Ejderhalar! İki tane!"

Ejderhalar...

"Kırmızı mı?"

"Gökyüzünün ne renk olduğu önemli mi, büyücü? Ejderha ejderhadır! Ve sakalım üstüne yemin ederim ki hızla bize doğru geliyorlar!"

Rhonin diğer griffon binicilerinin olduğu tarafa göz atınca Falstad ve ötekilerin de ejderhaları fark ettiğini gördü. Cüceler hemen filonun düzeninde değişiklik yapmaya başladılar. Yayılarak daha küçük ve vurulması zor birer hedef halini aldılar. Büyücü, Falstad'ın arka safta kaldığını fark etti. Bunun sebebi büyük ihtimalle Vereesa'nın onunla birlikte olmasıydı. Öte yandan Duncan Senturus'un üstünde yol aldığı griffon öne çıkmış, grubun geri kalanını neredeyse arkalarda bırakmıştı.

Ejderhalar da bir strateji doğrultusunda hareket ediyordu. Daha büyük olanı önce yükseldi, sonra da diğerinden ayrıldı. Rhonin o anda iki dev yarattığın griffonları aralarına almayı amaçladıklarını anladı. Böylece kendilerinden küçük olan hayvanları ve binicilerini tek tek avlamaları kolaylaşacaktı.

Ejderhaların üstlerindeki iri figürler az sonra büyücünün hayatı boyunca gördüğü en büyük, en hayvani iki orka dönüştüler. Daha büyük ejderhanın üstündeki liderleriymiş gibi görünüyordu. Lider, baltasını diğer orka doğru sallayıp onun ejderhasıyla birlikte aksi istikamete dönmesini sağladı.

"Bunlar deneyimli biniciler!" diye bağırды Molok, büyük bir şevkle. "Özellikle de sağdaki! Bu görkemli bi savaş olacak!"

Ve Rhonin'in hayatına mal olabilecek bir savaş; tam da görevini tamamlayabilmek için bir fırsat bulmuş gibi görünüyorken... "Onlarla savaşamayız! Sahile varmam lazım!"

Molok'un rahatsızca homurdandığını fark etti. "Benim yerim savaş meydanıdır, büyücü!"

"Benim görevim daha öncelikli!"

Bir an için cücenin onu griffonun üstünden atabileceğini düşündü. Sonra Molok epey isteksizce de olsa başını sallayıp bağırdı: "Elimden geleni yapacağım, büyücü! Eğer bir boşluk bulursak sahile gitmeyi deneriz! Orada seni atarım ve böylece birbirimizden kurtuluruz!"

"Kabul!"

Daha fazla konuşmadılar çünkü o sırada iki düşman kuvvet birbirine ulaşmıştı.

Hızlı ve çok daha çevik olan griffonlar ejderhalara doğru hamle yaptılar ve hemen küçük olanı öfkeliendirmeye başladılar ama üstlerindeki fazla yükler nedeniyle griffonların hiçbiri her zamanki hızlarıyla manevra yapamıyordu. Ustura gibi tırnaklarla dolu devasa bir pençe neredeyse Falstad ve Vereesa'ya sert bir darbe indiriyor, bir kanat az kalsın Duncan'la cüceyi sürüklüyordu. Paladin ve yanındaki cüce, ejderhaya yakın uçmaya devam ediyordu. Sanki ejderhaya, onlarla bir çeşit tuhaf yakın dövüşe girişmesi için meydan okuyorlardı.

Molok az bir çabayla fırtınaçekicini çıkardı ve onu sallayarak, sanki biri az önce saçlarını tutuşturmuş gibi bağırmaaya başladı. Rhonin cücenin savaşın hararetine dalıp verdiği sözü unutmayaacağını umuyordu.

İkinci ejderha alçaldı. Ne yazık ki kendine hedef olarak Falstad ve Vereesa'yı seçmişti. Falstad griffonunu ileri sürdü ama hayvan terkisinde elf varken kanatlarını yeterince hızlı çırpamıyordu. İri yarı ork, sürüngen yardımcısını ileri sürerken ölümcül naralar atıyor, dev savaş baltasını çılgınca savuruyordu.

Rhonin dişlerini sıktı. Onların yok olup gitmesine seyirci kalamazdı, özellikle de korucunun.

"Molok! Büyük olanın peşinden git! Onlara yardım etmemiz lazım!"

Bu emre itaat etmeye hevesli görünen yaralı yüzlü cüce önceki isteğim hatırlattı Rhonin'e: "Çok değerli görevine ne oldu?"

"Git hadi!"

Molok'un yüzüne geniş bir sırtış yayıldı. Büyücünün bütün kemiklerine işleyen bir çığlık atıp griffonu ejderhaya doğru sürdü.

Cücenin arkasında oturan Rhonin bir büyü hazırladı. Kırmızı canavar Vereesa'ya ulaşmadan önce sadece birkaç saniyeleri kalmıştı...

Falstad bineğine ani bir kavis çizdirerek döndü. Bu manevra ejderha binicisini şaşırtmıştı. Dev canavar, kendisinden küçük rakibinin manevra kabiliyetine ayak uyduramadı ve süzülerek yanından geçti griffonun.

"Sıkı tutun, büyücü!"

Molok'un griffonu neredeyse dümdüz aşağı iniyordu. Rhonin içinden yükselen korkunun kendisini alt etmesine izin vermemeye çalışarak büyüünün son kısmına geçti. Eğer büyüü yapabilecek kadar nefes alabilirse...

Cüce, orkun dikkatini kendisine çeken bir savaş narası attı. Kaşları çatılan şekilsiz yaratık yeni düşmanıyla karşılaşmak için döndü.

Fırtınaçekici ve savaş baltası bir an çarpıştı.

Bir kıvılcım sağanağı büyücüyü neredeyse tutunduğu yerden düşürüyordu. Griffon şaşkınlık ve acıyla çığlık attı. Molok neredeyse oturduğu yerden aşağı yuvarlanıyordu.

En hızlı tepki veren binekleri oldu. Griffon gökyüzüne doğru, neredeyse yukarıda kümelenen bulutlara kadar yükseldi. Molok oturduğu koltukta tekrar dikleşerek bağırdı: "Aerie adına! Bunu gördün mü? Çok az silah ve onu kullanan kişi bi fırtınaçekicine karşı koyabilir! Bu harika bi kapışma olacak!"

"Bırak da önce ben bir şey deneyeyim!"

Cücenin yüzüne karanlık bir ifade yerleşti. "Büyü mü yapacaksın? Bu işin şerefi ve yiğitliği nerede?"

"Eğer ejderha seni yaklaştırmazsa orkla nasıl savaşacaksın? Şansımız bir kez yaver gitti!"

"Pekâlâ! Savaşın keyifli kısmını benden çalmadığın sürece olur!"

Rhonin ona söz vermedi çünkü tam olarak bunu yapabilmeyi umuyordu. Hızla peşlerine takılmış olan ejderhaya baktı ve gizli güçleri açığa çıkaran sözcükleri mırıldandı. Büyücü son hece ağzından dökülürken bakışlarını yukarıdaki bulutlara çevirdi.

Bir yıldırım peşlerindeki devin üstüne düşüverdi.

Yıldırım ejderhayı baştan başa çarpmıştı; ama etkisi Rhonin'in umduğu gibi olmadı. Yaratığın bütün vücudu bir kanat ucundan diğer kanat ucuna kadar titretilen bir ışıkla parıltıya kapıldı ve canavar öfke dolu, acı bir çığlık attı; ama canavar gökyüzünden aşağı bir taş parçası gibi düşmemişti. Aslında, fazlasıyla canı yanmış olan ork bile bir an için oturduğu yerden öne doğru fırlamak dışında bir şey yapmamıştı.

Hayal kırıklığına uğrayan büyücü en azından devasa yarattığı sersemletmiş olmakta teselli buldu. Aynı zamanda artık ne kendisinin, ne de Vereesa'nın yakın bir tehdit altında olmadığını düşündü. Ejderha ancak kendini havada tutmakla uğraşıyordu.

Rhonin elini Molok'un omzuna koydu. "Sahile! Hemen şimdi!"

"Sen budalanın teki misin büyücü? Az önce savaşla ilgili söylediklerine..."

"Şimdi!"

Büyücünün sahip olduğu herhangi bir otoriteye bağlılığından çok bu sinir bozucu yükten bir an önce kurtulmak istediğinden Molok griffonunu gönulsüzce diğer tarafa yönlendirdi.

Etrafa bakman tedirgin büyücü Vereesa'nın varlığına işaret eden bir iz bulmaya çalıştı. Ne elf, ne de Falstad ortalarda gözüküyordu. Rhonin eski emrini iptal edip yeni bir emir vermeyi düşündü; ama Khaz Modan'a varmak *zorunda* olduğu-

nun farkındaydı. Cüceler bu bir çift canavarla baş edebilirdi her halde...

Evet, her halde bunu yapabilirlerdi...

Molok'un griffonu şimdiden onları az önce dövüşükleri ejderhadan uzaklaştırmış sayılırdı. Rhonin yine geri dönmeyi geçirdi aklından.

O anda uçsuz bucaksız bir gölge üstlerini kapladı.

Adam da cüce de bakışlarını şaşkınlık ve dehşetle yukarı kaldırdı.

İkisi de diğer tarafa yoğunlaşmışken ikinci ejderha onların tepesine dikilmişti.

Griffon ejderhadan uzaklaşmak için dalışa geçmeye kalktı. Cesur hayvan bunu az kalsın başarıyordu da; ama ejderhanın pençesi onun sağ kanadını delip geçmişti. Aslan vücutlu yaratık ıstırapla kükrediy ve çaresizce havada kalmak için mücadele etti. Rhonin yukarı bakınca ejderhanın ağzının açıldığını gördü. Devasa dehşet onları bütün olarak yutmaya niyetliydi.

Ejderhanın arkasından ikinci bir griffon süzülerek yaklaştı. Üstünde Duncan ve diğer cüce vardı. Paladin griffonun üstünde tuhaf bir şekilde durmuş, cüceyi bir şey yapması için yönlendirmeye çalışıyor gibiydi. Rhonin şövalyenin ne yapmaya çalıştığını hakkında en ufak bir fikre sahip değildi; tek bildiği ejderhanın, büyücü uygun bir büyü yapmaya fırsat bulamadan tepelerine bineceğiydi.

Duncan Senturus atladı.

"Tanrılar ve iblisler adına!" diye haykırdı Molok çünkü vahşi cüce ilk defa olarak başka bir varlığın cesareti ve deliliği karşısında hayretler içinde kalmıştı.

Rhonin geç de olsa paladinin ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Deneyimli şövalye başka birini ölümün karanlık çukurlarına düşürecek bir hamleyle, ejderhanın boynuna inanılmaz, kusursuz bir iniş yaptı. Duncan ejderhanın kalın boynuna sarılıp dengesini sağlamaya çalışırken, canavar ve

onun ork terbiyecisi en sonunda neler olup bittiğini çözebilmişti.

Ork baltasını kaldırıp Lord Senturus'un sırtına doğru savurdu. Balta son anda ıskalamıştı. Duncan orka sadece bir kez _baktı ve ondan sonra sanki barbar düşmanını unuttu. Ejderhanın onu ısırmak için beceriksizce çabalamasını umursamayan şövalye kendini güçlükle ileri taşımaya çalkıyordu.

"Bunu yapması için deli olmalı!" diye bağırdı Rhonin.

"Hayır, büyücü... O bir savaşçı."

Rhonin cücenin yumuşak ve saygı dolu ses tonundan bir şey anlayamamıştı... Ta ki Duncan'ı bacakları ve tek koluyla sürüngenin boynuna sıkı sıkı sarılmış, parıldayan kılıcını çekerken görene dek. Paladinin arkasındaki ork gözlerinde ölümcül, kırmızı bir ateşle, yavaş yavaş ileri doğru sürünüyordu.

"Bir şeyler yapmamız lazım! Beni ona yaklaştır!" dedi Rhonin.

"Çok geç, insan! Artık kahramanlık şarkıları söylemenin zamanıdır..."

Ejderha, Duncan'ı silkeleyip atmaya çalışmıyordu. Kuşkusuz bunun nedeni terbiyecisine de aynı şeyi yapmaktan kaçmamasıydı. Ork şövalyeye göre daha güvenle hareket ediyor, vuruş mesafesine hızla yaklaşıyordu.

Duncan neredeyse canavarın kafasının gerisinde oturuyordu şimdi. Şövalye uzun kılıcını yukarı kaldırdı. Niyeti kılıcını tam merkeze, omurgayla kafatasının birleştiği yere saplamaktır.

İlk hamle orktan geldi.

Balta Lord Senturus'un sırtına girdi. Silah şövalyenin yolculuk için seçtiği ince zincir zırhı yarıp geçmişti. Duncan çığlık atmadı ama öne doğru düşerken neredeyse kılıcı elinden düşüyordu. Ancak son anda kendini sabitleyebildi. Şövalye kılıcının ucunu, hedeflediği noktaya bastırabilmişti; ama gücünün tükenmeye başladığı açıkça görülüyordu.

Ork baltasını tekrar kaldırdı.

Rhonin aklına gelen ilk büyüü yaptı.

Güneş ışınları kadar yoğun bir ışık orkun gözlerinin, önünde patladı. Şaşkın bir feryatla geriye düşen orkun hem silahındaki eli, hem de tutunmakta olan eli boşta kaldı. Çaresiz ork ellerini tutunacak bir şey bulmak için boş bir çabayla sağa sola uzattı. Sonra da çığlıklar atarak ejderhanın boynunun yanından aşağı yuvarlandı.

Büyücü kaygılı bakışlarını hemen paladine çevirdi. Şövalye de ona bakıyordu. Rhonin o bakışta neredeyse minnettarlıkla saygının bir karışımını gördüğünü düşündü. Sirtında yayılmakta olan koyu kırmızı lekeye rağmen Duncan doğrulmayı başarmış, kılıcını kabzası yukarı gelecek, şekilde kaldıracığı kadar yükseğe kaldırmıştı.

Ejderha artık hareketsiz durması için bir neden kalmadığını fark edip hızla alçalmaya başladı.

Lord Duncan Senturus kılıcını boyunla kafatası arasındaki yumuşak bölgenin derinlerine sapladı. Keskin çelik yarısına kadar dev yarattığı etine gömüldü.

Kırmızı canavarın vücudu istemsiz bir seğirmeyle sarsıldı. Tanrısal kanı, aldığı yaradan fışkırmaya başladı. Bu kan o kadar sıcaktı ki paladinin haşlanmasına neden oldu. Şövalye geriye kaçarken elleri boşta kaldı.

"Ona doğru git, kahretsin!" diye bağırdı Molok'a Rhonin. "Ona doğru git!"

Cüce onun dediğini yaptı ama Rhonin, Duncan'a asla zamanında ulaşamayacaklarını biliyordu. Karşıdan başka bir griffonun süzülerek yaklaştığını gördü: Falstad ve Vereesa... Griffon binicilerinin lideri bineğinde bu kadar çok yük varken bile paladini bir şekilde kurtarmayı umuyordu.

Bir an için gerçekten de bunu başaracak gibiydi. Falstad'ın griffonu düşmek üzere olan savaşçıya yaklaştı. Duncan başını kaldırıp önce Rhonin'e sonra da Falstad'la Vereesa'ya baktı.

Sonra başını salladı... ve öne doğru devrilip, çığlık çığlığa haykıran ejderhanın üstünden aşağı yuvarlandı.

"Hayır!" Rhonin bir elini uzaktaki figüre doğru uzattı. Lord Senturus'un zaten ölmüş olduğunu biliyordu, aşağı düşenin sadece bir ceset olduğunu biliyordu; ama bu manzara büyücünün son görevinin bütün kaygılarını ve başarısızlıklarını yeniden canlandırmıştı. Korkuları gerçek olmuştu işte; yanında gelenlerden birini kaybetmişti bile. Duncan'ın kendi ısrarıyla gelmesi de bir şey değiştirmiyordu.

"Dikkat et!"

Molok'un ani uyarısı onu dalıp gittiği düştten kaldırdı. Bakışlarını yukarı çevirip, ölüm kıvranımlarına rağmen havada olan ejderhaya baktı. Canavar çılgın gibi dönüp duruyor, devasa kanatları dört bir yana savrularak adeta tesadüfî bir şekilde çarpıyordu. Falstad kendi hayvanını bu kanatlardan birinden son anda uzaklaştırdı; ama Rhonin bu sefer kendisinin ve Molok'un diğer kanadın darbesinden kaçamayacağını çok geç fark etti.

"Yürü, seni lanet hayvan!" diye kükredi Molok. "Yürü..."

Kanat onlara bütün hızıyla çarpı ve büyücüyü oturduğu yerden kopardı. Büyücü cücenin bağırmasını ve griffonun çılgınlığını duydu. Şaşkınlıktan dona kalan Rhonin en azından bir an için yükseldiğini hayal meyal fark etti. Sonra yer çekimine yenik düşen yarı baygın büyücü alçalmaya başladı... hızla.

Bir büyü yapmalıydı. Herhangi bir büyü. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın Rhonin daha ilk sözcükleri bile hatırlayacak kadar konsantre olamıyordu. Büyücünün bir parçası, bu sefer kesinlikle öleceğini biliyordu.

Karanlık onu içine aldı; ama bu doğal olmayan bir karanlıktı. Rhonin belki de bayılıyor olabileceğini düşündü; ama sonra karanlığın içinden bir ses gürledi... Büyücünün hafızasının derinliklerini uyaran bir ses.

"Yine elimdesin, ufaklık! Sakın korkma, sakın korkma!"

Sürüngen pençesi o kadar büyüktü ki Rhonin büyücüyü kaplayan avucun tamamını dolduramadı bile.

DOKUZ

Duncan!"

"Artık çok geç, elf leydim!" diye seslendi Falstad. "Erkeğin çoktan öldü... ama ardında görkemli bi destan bırakarak!"

Ne görkemli destanlar, ne de Lord Senturus'a karşı gerçekte duyduğu hayranlık hissinden fazlasının olduğunu zannedilmesi Vereesa'nın umurunda değildi. Önemli olan tek şey daha çok kısa bir süredir tanımaya başladığı yiğit bir adamın yok olup gitmesiydi. Doğru, Falstad gibi, elf de aşağı düşenin sadece Duncan'ın cansız vücudu olduğunu hemen fark etmişti; ama buna rağmen onun trajik ölümünün dehşeti korucuyu derinden yaralamıştı

Yine de Vereesa'yı biraz olsun teselli eden, Duncan'ın neredeyse imkânsız başardığını bilmektir. Ejderha ölümcül bir darbe almıştı ve bu darbenin etkisiyle çılgınca kıvranmaya devam ediyordu. Ölmek üzere olan dev, kılıcı kafatasının başladığı yerden çekmeye çalışıyor; ama çabaları gittikçe daha da yetersiz kalıyordu. Devasa yarattığın, denizin derinliklerindeki celladının yanma gitmesi sadece an meselesiydi.

Yine de ejderha ölümlerine bile bir tehdit oluştuyordu. Kanatlarından biri neredeyse ona ve cüceye çarpacaktı. Falstad canavarın çılgın hareketlerinden sakınmak için griffonunu da-

lışı geçirmişti. Vereesa değerli yaşamına sıkı sıkı tutundu, artık Duncan'ın yazgısıyla daha fazla ilgilenemezdi.

İkinci ejderha da griffonlar için hâlâ bir tehditti. Falstad dehşetli pençeler tarafından yakalanmalarını engellemek için _bineğini tekrar yükseltip diğer canavarın yukarısına uçurdu. Başka bir griffon binicisi, hızla kapanan çenelerden son anda kurtuldu.

Burada daha fazla kalamazlardı. Bu ikinci yarattığı kullanan ork belli ki griffonlarla hava savaşında engin deneyim sahibiydi. Ejderhası eninde sonunda cücelerden birini yakalayacaktı. Vereesa daha fazla kişinin ölmesini istemiyordu. "Falstad! Buradan gitmek zorundayız!"

"Senin için bunu yapardım, elf leydim; ama sanırım pullu canavar ve onun terbiyecisi böyle düşünüyor!"

Gerçekten de ejderha, büyük olasılıkla orkun emriyle, bütün dikkatini Vereesa'ya ve yanındaki cüceye vermiş gibi görünüyordu. Belki ork, griffondaki ikinci biniciyi fark etmiş ve korucunun önemli biri olduğunu düşünmüştü. Aslında iki kırmızı devin varlığı bile elfin aklını soru işaretleriyle doldurmuştu... Özellikle de buraya geliş sebeplerinin Rhonin'in göreviyle ilgili olup olmadığı konusunda. Öyle olması için kendisinden çok büyücünün hedef seçilmesi gerekirdi...

Peki Rhonin neredeydi? Falstad griffonu daha hızlı gitmesi için zorlarken ve peşlerindeki ejderha gittikçe yaklaşırken elf hızla etrafına bakındı; ama büyücüye ait bir ize rastlayamadı. Bu durumdan rahatsız olarak bir kez daha göz attı. Vereesa büyücüyü göremediği gibi onun üstüne bindiği griffonun da nerede olduğunu bulamıyordu.

"Falstad! Rhonin'i göremiyorum..."

"Bunu başka zaman düşünürüz! Şu an sıkıca tutunman daha önemli!"

Korucu onun dediğini yaptı... ve bunu tam zamanında yaptı. Aniden griffon öyle sert bir kavis çizdi ki Vereesa bir

an tereddüt etmiş olsaydı hayvanın üstünden fırlayıp gitmiş olacaktı.

Pençeler elf ve cücenin az önce bulunduğu yerdeki boşluğu delip geçti. Düş kırıklığıyla kükreyen ejderha yana doğru bir dönüş yaptı.

"Savaşmaya hazır ol, elf leydim! Görüldüğü kadarıyla başka bi seçeneğimiz olmayacak!"

Cüce fırtınaçekicini eline alırken Vereesa yayını kaybetmiş olmasına tekrar lanet etti. Evet, bir kılıcı vardı; ama korucu,; henüz Duncan'ınki gibi bir fedakârlıkta bulunmaya hazır değildi. Ayrıca hâlâ Rhonin'e ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Büyücünün durumu onun için hâlâ öncelikliydi.

■ Ork da kendi uzun savaş baltasını çıkardı. Şimdi baltayı kafatasının üstünde çeviriyor, valisi savaş naraları atıyordu. Falstad ona kendi, gırtlaktan çıkan narasıyla karşılık verdi. Vereesa'yla ilgili daha önceki kaygılarına rağmen şimdi dövüşmeye fazlasıyla hevesli olduğu çok açıktı. Yapacak bir şeyi kalmayan korucu, cücenin amacına ulaşmasını, umarak bekledi.

Gece kadar karanlık, muazzam bir şekil savaşanların arasına daldı ve kırmızı ejderhaya saldırıp yarattığı da terbiyecisini de şaşkına çevirdi.

"Bu da nesi, yüce..." diyebilirdi Falstad sadece.

Elfin dili tutulmuştu.

Kırmızı devin kanatlarının iki katı genişlikte siyah kanatlar Vereesa'nın bütün görüşünü kaplamış, bu kanatlardan, yansıyan metalik bir parıltı korucuyu neredeyse kör etmişti. Olağanüstü bir kükreme sesi, bir gök gürültüsü gibi yeri göğü salladı ve griffonların kaçışmasına neden oldu.

Uçsuz bucaksız boyutlarda bir ejderha, daha küçük kırmızı yaratığa dişlerini geçirmişti. Karanlık ve kısık gözleri, küçük canavara küçümsemeye bakıyordu. Orkun kullandığı ejderha siyah yaratığa kükrediyordu ama bu yeni düşmanı dişine göre bulmadığı belli oluyordu.

"Artık burada işimiz kalmadı, elf leydim! Bu, siyah ejderhanın ta kendisi!"

Siyah dev, kanatlarını sonuna kadar açtı. Güçlü çenelerinden dökülen ses Vereesa'ya zalim, alaycı bir kahkahayı hatırlattı. Elf tekrar, bu yeni gelen canavarın engin vücudunun çoğunu kaplayan metali... metal levhaları fark etti. Ejderhaların doğal zırhların delmek zaten yeterince zordu; böyle bir yaratık, sert pullarla kaplı derisini korumak için nasıl bir metal kullanıyor olabilirdi ki?

Kendi sorusunun cevabını çabucak buldu: Adamantium. Delinmesi neredeyse mümkün olmayan pullardan tam anlamıyla üstün olan tek metal oydu... ve şimdiye kadar sadece bir tek ejderha, güç ve kibir adına kendini böylesine büyük bir ıstırapın içine sokmuştu.

"Kanatlıölüm..." diye fısıldadı elf. "*Kanatlıölüm...*"

Elfler arasında, uzun zaman önce beş büyük ejderhanın, gizemli ve doğal güçleri temsil eden beş devin var olduğu söylenirdi. Bazılarına göre kızıl Alexstrasza yaşamın özünün ta kendisini temsil ediyordu. Diğerleri hakkında çok az şey bilinirdi çünkü ejderhalar insanların var olmasından bile önceleri içine kapalı, münzevi bir yaşam sürmüşlerdi. Elfler onların etkisini hissetmiş, hatta çeşitli vesilelerle onlarla ilişki de kurmuşlardı; ama eskinin yaratıkları sırlarını hiçbir zaman tam anlamıyla açığa vurmamışlardı.

Yine de ejderhalar içinde bir tanesi vardı ki kendisinin bütün canlılar tarafından tanınmasını sağlamıştı. Dünyaya, bütün ırklardan önce kendi türünün hüküm sürdüğünü hatırlatmıştı. İlk başta başka bir isme sahip olsa da çok uzun zaman önce kendisine Kanatlıölüm ismini seçmişti çünkü bu isimle çevresindeki küçük yaratıklara karşı duyduğu küçümsemeyi ve onlar hakkındaki niyetlerini daha iyi gösteriyordu. Vereesa'nın ırkının yaşlıları bile, kara devî harekete geçiren dürtünün ne olduğunu bildiklerini iddia edemiyordu;

ama ejderha bütün bu yıllar boyunca elflerin, cücelerin ve insanların kurduğu dünyayı yok etmek için elinden geleni yapmıştı.

Elflerin ona verdiği başka bir isim vardı. Sadece unutulmaya yüz tutmuş elf dilinde ve fısıltıyla söylenen bir isim: Xaxas. Hepsi de korkunç, birçok anlamı olan kısa bir isim... Kargaşa... Öfke... Patlayan yanardağların ve yeri göğe katan depremlerin içinde saklı olan hiddetin vücuda gelmiş hali... Eğer Alexstrasza dünyayı bir arada tutan yaşamsal elementleri temsil ediyorduyorsa, o zaman Kanatlıölüm onu her an parçalara ayırmaya çalışan yıkıcı güçlerin bir örneğiydi.

Ama şimdi karşılarında durmuş, onları kendi türünden bir yaratıktan korumaya çalışıyor gibiydi. Elbette Kanatlıölüm büyük ihtimalle durumu böyle görmüyordu. Bu karşısındaki, en büyük rakibinin renginde, kırmızı pullu bir düşmandı. Kanatlıölüm kendisinden farklı renkteki ejderhaların tümünden nefret ederdi ve karşısına çıkanların hepsinin yok olup gitmesi için elinden geleni yapardı; ama en çok Alexstrasza'nın derisiyle kaplı olanlardan tiksiniirdi.

"Bu inanılmaz bi manzara, öyle değil mi?" diye mırıldandı Falstad, ilk defa olarak kısık bir sesle konuşarak. "Halbuki kötülük dolu canavarın ölmüş olduğunu sanıyordum!"

Korucu de öyle sanmıştı. Kirin Tor en iyi insan ve elf büyücülerinin güçlerini kara öfkenin yarattığı tehdidi tamamen (en azından iddia edilen buydu) ortadan kaldırmak için birleştirmişti. Kanatlıölüm'ün, vücuduna kaynak yapmaları konusunda ikna ettiği deli goblinlerin işi olan metal plakalar bile onu büyüldü saldırılardan koruyamamıştı. Ejderha ölmüş, ölmüştü...

Ama görüldüğü kadarıyla şimdi tekrar zaferle uçuyordu.

Orklara karşı yürütülen savaş birden çok önemsiz kalmıştı. Khaz Modan'daki ork kalıntılarının hepsi bir araya gelse bu tek, uğursuz devle mukayese edilebilir miydi?

Siyah olanı gibi onun da erkek olduğu belli olan daha ufak ejderha, Kanatlıölüm'ü ısırmak için saldırdı. Yaratığın burnu, siyah canavarın sol pençesiyle yakalayıp ezebileceği kadar yakınma yaklaştı; ama nedense Kanatlıölüm bu pençesini vücuduna yakın ve kapalı tutuyordu. Bu pençesini kullanmak yerine kuyruğıyla düşmanım kamçılایan ejderha, kırmızı devin geriye doğru yalpalamasına neden oldu. Eriyik halinde ateşle dolu, sıra sıra damarlar gibi duran hareketli metal plakalar, siyah ejderha hareket ettikçe boğazı ve gövdesi boyunca parılıyor ve her kükreyişinde alevlerle doluyordu. Efsaneye göre bu ateş damarlarına dokunmak, tamamen yanma riskini göze almak demektir. Bazılarına göre bu, ejderhanın salgıladığı bir asitten kaynaklanıyordu; ama başka anlatılanlara göre buna neden olan gerçek alevdi.

Her iki durumda da sonuç ölüm demektir.

"Ork ya eşsiz bi cesarete sahip ya bi aptal ya da bineğine hakimiyetini tamamen kaybetmiş!" Falstad başını sağa sola salladı. "Elimde seçenek olsa ben bile böyle bi kavgada yer almam!"

Diğer griffonlar yaklaştı. Vereesa bakışlarını karşısında haşmetle gerinen ejderhalardan güçlükle ayırıp yeni gelenleri gözden geçirdi; ama ne Molok'u, ne de Rhonin'i göremedi. Küçük grupları şimdi gerçekten de sadece kendisi ve dört cüceden ibaretti.

"Büyücü nerede?" diye seslendi diğerlerine. "Nerede o?"

"Molok öldü," diye Falstad'a bildirdi içlerinden biri. "Bineği denizin üstünde yatıyor!"

Cüceler kısa boylarına rağmen inanılmaz kaslı ve ağır vücutlara sahipti, bu yüzden de bir cücenin vücudunun suyun üstünde kalması zordu. Falstad ve diğerleri griffonun cesedini, savaşçının akıbetinin delili olarak kabul etmişlerdi.

Buna rağmen Rhonin bir insandı ve bu yüzden de ister ölmüş olsun ister yaşıyor, vücudunun bir süre için suyun üs-

tünde kalması daha yüksek ihtimaldi. Vereesa bu küçük umuda sarıldı. "Peki ya büyücü? Büyücüyü gördünüz mü?"

"Bence bu gayet açık, elf leydim," diye karşılık verdi Falstad, ona bakarak.

Korucu, cücenin doğru söylediğini bildiği için çenesini kapadı. Kaledeki olay en azından soru işaretleriyle doluydu;, ama burada her şey kesin görünüyordu. Rhonin'in büyülerini bile onu bu yükseklikte kurtaramazdı. Bu yükseklikten aşağıdaki suya çarpmak da taş zemine çarpmak gibiydi...

Aşağı bakmaktan kendini alamayan Vereesa diğer kırmızı ejderhanın yarı batmış suretini seçebildi. Rhonin- ve Molok'un ölümüne yol açan, bu canavarın son kasılmaları sırasında yaptığı delice dönüşlerden biri olmalıydı. Elf sadece ölümün ikisini de çabuk almış olmasını diledi.

"Ne yapalım, Falstad?" diye seslendi diğer cücelerden biri.

Falstad çenesini sıvazladı. "Kanatlıölüm hiçbir savaşçıyla iyi geçinmez! Bu kendinden ufak yaratıkla işi bitince bizim peşimize takılacaktır! Onunla kapışmak düzgün bi savaş olmaz! Derisini çürütmek için bile yüz tane fırtınaçekici lazım! En iyisi geri dönüp ne gördüğümüzü diğerleriyle paylaşmak!"

Diğer cüceler buna katılıyor gibi görünüyordu; ama Vereesa, her şey gayet açık olsa da bu kadar çabuk pes edemeyeceğini biliyordu. "Falstad! Rhonin bir büyücü! Ölmüş olabilir; ama eğer yaşıyorsa... eğer hâlâ suyun üstünde bir yerlerde sürükleniyorsa... hâlâ yardımımıza ihtiyaç duyabilir!"

"Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama sen budalanın tekisin, elf leydim! Kimse böyle bi düşüştən sağ çıkamaz, hatta bi büyücü bile!"

"Lütfen! Sadece yüzeyi şöyle bir tarayalım... Sonra gidebiliriz!" Ondan sonra da hiçbir şey bulamazlarsa ellin büyücüye ve onun asla tamamlanamayacak görevine karşı sorumluluğu kesinlikle sona erecekti. Korucu duyduğu suçluluk his-

sinin çok çok uzun bir süre daha devam edeceğini biliyordu; ama bu konuda elinden hiçbir şey gelmezdi.

Falstad kaşlarını çatdı. Adamları ona, Kanatlıölüm'ün yakınında biraz daha vakit kaybetmesi için delirmiş olması gerektiğini anlatmaya çalışır gibi bakıyordu.

"Pekâlâ!" dedi cüce, hırıltılı bir sesle. "Ama sadece senin hatırın için, sadece senin hatırın için!" Diğerlerine dönüp emir verdi: "Bizsiz geri dönün! Çok geçmeden peşinizden geliyor olacağız; ama herhangi bi nedenle geri dönmezsek birilerinin siyah ejderhanın döndüğünden haberdar olmasını sağlayın! Gidin hadi!"

Diğer cüceler bineklerini batıya doğru sürerken Falstad kendi hayvanını dalışa geçirdi. Denize doğru hızla inerken bir çift yabancı kükreme sesi elfin de cücenin de kaygı dolu gözlerle yukarı bakmasına neden oldu.

Kanatlıölüm ve kırmızı ejderha birbirlerine böğürmeye devam ediyorlardı. Her bağırış bir öncekinden daha yüksek ve sert çıkıyordu. İki canavar da tırnaklarını öne çıkarmıştı, ikisinin de kuyrukları havayı çılgınca kırbaçlıyordu. Kanatlıölüm'ün üstündeki al çizgiler ona korkunç ve neredeyse doğaüstü bir görüntü veriyordu. Dev yaratık sanki efsanelerde-ki iblislerden biriydi.

"Heybet gösterisi sona erdi," diye açıkladı Vereesa'nın yol arkadaşı. "Birazdan dövüşecekler! Orkun ne yapmaya çalıştığını çok merak ediyorum!"

Ork, Vereesa'nın umurunda bile değildi. Elf dikkatini tekrar Rhonin'i aramaya yönlendirdi. Griffon suyun birkaç metre üstünde süzülürken Vereesa'nın gözleri insanı bulmak için boş bir çabayla etrafı tarıyordu. Ondand geriye bir iz kalmış olmalıydı! Çaresiz korucu, ölü griffonun çok uzakta olmayan ters dönmüş cesedini bile görebiliyordu. Ölü ya da diri, büyücü yakınında bir yerde olmak zorundaydı... Eğer kendini tehlikeden uzağa taşıyacak bir büyü yapmamışsa tabii.

Falstad homurdandı. Zamanlarını boşa harcadıklarım düşündüğü belliydi. "Burada hiçbir şey yok!"

"Sadece biraz daha!"

Yabani haykırışlar dikkatlerini tekrar gökyüzüne çekti. İki yaratık da dövüşe kararlılıkla girmişti. Kırmızı ejderha, Kanatlıölüm'ün çevresinden dolaşmayı denedi ama kendisinden büyük yaratık onun için çok iri bir engel oluşturmuştu. Sırf zarlı kanatlar bile daha küçük ejderhanın geçip gitmesi engelleyen duvarlar gibiydi. Kırmızı yaratık bu kanatlardan birini yakmaya çalıştı; ama Kanatlıölüm kanatlarını çırparak alevlerin önünden çekildi. Zaten kenara çekilmemiş olsaydı da ateş, kanadını hafifçe alazlamaktan fazlasını yapamayacaktı her halde.

Rakibini yakma çabası içindeki ejderha bu arada kendini de saldırıya açık bırakmıştı. Siyah dev, kırmızı ejderhanın en yakındaki kanadını rahatlıkla pençeleyebilirdi; ama sol ön pençesi yine kapalı ve göğsüne yakın duruyordu. Pençesini kullanmak yerine kuyruğunu kırbaç gibi savurarak diğer canavarı tekrar geriye doğru itti.

Kanatlıölüm yaralı gibi durmuyordu. Peki o zaman neden saldırıya geçmiyordu?

"Bu kadar yeter! Daha fazla aramayacağız!" diye bağırdı Falstad. "Bunu söylemek üzücü de olsa, senin büyücü denizin dibinde! Onun yanma gitmek istemiyorsak hemen buradan ayrılmalıyız!"

Elf o an cüceye aldırmadı. Siyah ejderhayı seyredip garip dövüş tekniğine bir anlam vermeye çalışıyordu. Kanatlıölüm kuyruğunu, kanatlarını ve pençelerini kullanıyordu... ama sol pençesi hariç. Ara sıra, sağlıklı olduğu açıkça anlaşılacak kadar oynatıyordu pençeyi; ama sonra hep vücuduna yaklaştırıyordu yeniden.

"Neden?" diye mırıldandı Vereesa. "Bunun için sebep ne?"

Falstad elfin kendisiyle konuştuğunu sandı. "Çünkü burada, olası bi ölümden başka bi şey geçmeyecek elimize! Fals-

tad ölümden asla korkmasa da onunla kendi şartları altında tanışmayı tercih eder, bu zırhlara bürünmüş mahlukun istediği şekilde değil."

Tam o anda Kanatlıölüm, bir pençesini kullanmadığı halde rakibini yakaladı. Engin kanatları küçük ejderhayı tamamen kaplamış, upuzun kuyruğu kırmızı yaratığın kollarını sarmıştı. Siyah dev geri kalan üç pençesiyle düşmanının gövdesinde bir dizi kanlı yarık açtı. Bu yarıklardan biri küçük ejderhanın gırtlığının merkezine yakındı.

"Yukarı, lanet olası!" diye güçten düşmüş olan griffonuna emretti Falstad."Dinlenmek için biraz daha beklemen gerek! Önce bizi buradan uzaklaştır!"

Kürkle kaplı hayvan elinden geldiğince yükselirken Vereesa, Kanatlıölüm'ün diğer ejderhanın göğsünde yeni bir dizi derin yara açmasını seyretti. Kırmızı deve hayat veren sıvı vücudundan ince bir yağmur gibi dökülerek aşağıdaki denize yağıyordu.

Olağanüstü bir çaba harcayan kırmızı yaratık sonunda kendini diğer ejderhadan kurtarmayı başardı. Yalpalayan canavar Kanatlıölüm'den uzaklaştı, sonra ne yapacağına karar verememiş gibi bir an tereddüt yaşadı.

Vereesa'yı şaşırtan bir şekilde, kırmızı ejderha birden döndü ve Khaz Modan'a doğru kontrolsüzce uçmaya başladı.

Savaş bir ya da iki dakikadan fazla sürmemişti; ama bu kısa zaman aralığında Kanatlıölüm düşmanını neredeyse parçalamıştı.

Garipti ama siyah dev onun peşinden gitmemişti. Bunun yerine kafasını çevirip göğsüne yakın tuttuğu pençesine dikkatle baktı ejderha. Sanki katlanmış parmaklarının arasındaki bir şeyi inceliyordu.

Bir şeyi... Yoksa birini mi?

Rhonin yıkılan kuleden kurtuluşuyla ilgili Duncan'a ve Vereesa'ya ne demişti? Ne olduğunu bilemiyorum; ama beni bir oyun-

cak gibi kaldırdı ve harabeye dönen yerden apar topar uzaklaştırdı. Başka nasıl bir yaratık yetişkin bir adamı bir oyuncakmışçasına tutup taşıyabilirdi ki? Korucunun apaçık ortada olanı görmesini engelleyen şimdiye kadar böyle inanılmaz bir olayın hiç duyulmamış olduğu gerçeğiydi. Büyücüyü tehlikenin içinden çekip çıkaran bir ejderhaydı!

Peki ama... Bu, Kanatlıölüm müydü?

Siyah ejderha aniden Khaz Modan'a doğru uçmaya başladı; ama tam olarak kırmızı yaratığın kaçtığı yöne gitmiyordu. Dev onlardan uzaklaşırken Vereesa onun hâlâ tek avucunu kendine yakın tuttuğunu fark etti. Sanki çok kıymetli bir yükü korumak için elinden geleni yapıyordu.

"Falstad! Onu takip etmek zorundayız!"

Cüce, Vereesa'ya, sanki elf ondan griffonu ejderhanın ağzından içeri sürmesini istemiş gibi bir bakış attı. "Ben savaşımların en cesuruyum, elf leydim; ama teklif ettiğin şeyden delirmeye başladığın sonucunu çıkarıyorum!"

"Rhonin, Kanatlıölüm'ün elinde! Ejderhanın ön pençelerinden birini kullanmamasının sebebi Rhonin!"

"O zaman büyücü ölmüş sayılır, yoksa siyah ejderha büyücüyü aperatif niyetine yutmak dışında başka ne yapsın ki?"

"Öyle olsaydı Kanatlıölüm onu çoktan yemiş olurdu. Hayır, kesinlikle Rhonin'e ihtiyacı var."

Falstad yüzünü buruşturdu. "Çok fazla şey istiyorsun! Griffon yorgun ve yakında yere inmesi gerekecek!"

"Lütfen! Sadece gidebildiğin kadar git! Onu bu şekilde bırakamam! Bir yemin ettim!"

"hiçbir yemin seni bu kadar bağlayamaz," diye mırıldandı griffon binicisi; ama yine de bineğini Khaz Modan'a doğru çevirdi yeniden. Hayvan itiraz sesleri çıkarsa da binicisine itaat etti.

Vereesa, Falstad'ın haklı olduğunu bildiğinden başka bir şey söylemedi. Tam olarak anlam veremediği bazı nedenler-

le Şu anda bile Rhonin'i kaçınılmaz görünen kaderine terk edemiyordu.

Korucu kendi zihninin derinliklerini eŐelemek yerine dikkatini Kanatlıölüm' n küçülmekte olan görüntüsüne verdi. Ejderhanın Rhonin'e ihtiya ı vardı. Bu elfe fazlasıyla anlamlı gelmişti.

Ama bütün diŐer yaratıklardan nefret eden; orkların, elflerin, cücelerin ve insanların yok olması için uŐraŐan Kanatlıölüm büyücüden ne isteyebilirdi ki?

Elfin aklına Duncan Senturus'un b y c lerle ilgili düşüncesi geldi. Sadece Gümüş El Şövalyeleri tarafından deŐil sıradan halkın çoğu tarafından da paylaŐılan bir düŐünceydi bu. Duncan onun için lanetli demişti. İyiliğe olduğu kadar kötülüğe de yönelebilecek biri... Belki de bütün yaratıkların en uŐursuzuyla bir anlaşma yapabilecek biri...

Acaba paladin farkında olduğundan daha büyük bir gerçeği mi dile getirmişti? Yoksa Vereesa Şu anda ruhunu Kanatlıölüm'e satmıŐ bir adamı mı kurtarmaya çalışıyordu?

"O senden ne istiyor, Rhonin?" diye mırıldandı elf. "Senden ne istiyor?"

Krasus'un kemikleri hâlâ ağrıyor ve acı zaman zaman bütün vücuduna yayılıyordu; ama kendini en azından halletmesi gereken dertlerle uŐraŐabilecek kadar iyileŐtirebilmiŐti. Yine de bu bilgi onların kendi üstlerine düşen vazifelerini ilgilendirse de olanları konseyin geri kalan üyelerine anlatmaya kalkıŐmamıŐtı. Şimdilik Kanatlıölüm' n insan kılığı Kirin Tor'da sadece ve sadece Krasus'un kendisi tarafından bilinmeliydi. Krasus'un diŐer planlarının başarısı çok büyük ihtimalle buna bağlı olacaktı.

Ejderha, Alterac kralı olmaya çalışıyordu! Y zeyssel bakıldığında saçma, imkânsız bir fikirdi; ama Krasus'un siyah ejderhayla ilgili bildikleri Kanatlıölüm' n aklında çok daha kar-

maşık, çok daha sinsi bir şey olduğunu düşündürüyordu ona. Lord Prestor İttifak üyeleri arasında barış yaratmak için çabalıyor olabilirdi; ama Kanathölüm sadece kan ve kargaşa istiyordu... ve bu da onun önemsiz bir tahta kral olmasının getirdiği barışın, daha sonrası için tasarladığı çok daha büyük karışıklığa giden ilk adım olacağı anlamına geliyordu. Evet, bugünkü barış yarınki SÜVÜŞ demekti.

Bunu Kirin Tor'dakilere anlatamazsa da Krasus'un konuşabileceği başkaları da vardı. Onlar tarafından defalarca reddedilmişti; ama belki bu defa içlerinden biri onu dinlerdi. Belki de büyücünün hatası onların araçlarını kendi yanma çağırması olmuştu. Belki de dehşeti onların odalarından içeri sokarsa büyücüyü dinlerlerdi.

Evet... o zaman onu dinleyebilirlerdi.

Krasus karanlık odasının ortasında durmuş, kukuletasını yüzünü tamamen örtecek kadar öne çekilmişti. Ağzından, kendisini yardımlarına en çok ihtiyaç duyduklarından birinin yanma götürecek sözcükler döküldü. Yeterince aydınlık olmayan odanın görüntüsü bulanıklaştı ve tamamen karardı...

Ve hemen sonra büyücü buz ve karla kaplı bir mağaradaydı.

Krasus buraya çok çok uzun zaman önce yaptığı ziyaretlere rağmen, çevresine korku ve saygının birleşimi bir hisle kalakalmış halde göz gezdirdi. Kimin bölgesinde durduğunu biliyordu ve yardımına ihtiyaç duydukları içinde en çok buradakinin bu küstah tecavüze kızacağını da. Kanathölüm bile bu dondurucu mağaranın efendisine saygı duyardı. Çok az kişi şimdiye kadar soğukun kalbi olan, yaşam barındırmayan Northrend'deki bu odaya gelmişti... ve çok daha azı buradan sağ çıkabilmişti.

Saf kristaldenmiş gibi duran kocaman sarkıtlar buzlu tavandan sarkıyordu. Bazıları büyücünün iki, hatta üç katı uzunluktaydı. Diğer kayalık oluşumlar, sadece mağara zemi-

ninin çoğunu değil, duvarları da kaplayan kaim kar örtüsünden dışarı taşıyordu. İç taraflardaki bir geçitten odaya ışık giriyor, her tarafa titreşerek parıldaayan hayalet görüntüleri saçıyordu. Bu büyüü yerin dışındaki soğuk ve donuk topraklardan bir şekilde içeri girmiş olan, hafif rüzgârın sarkıtlara her değişinde oluşan gökkuşakları odanın içinde dans ediyordu.

Ancak bu kış manzarasının güzelliği ardında başka korkunç görüntüler saklıydı. Krasus büyüleyici kar örtüsünün içindeki donmuş şekilleri ve hatta yer yer bazı uzuvları seçebiliyordu. Çoğunun bu bölgede yaşayan az sayıdaki iri hayvanlara ait olduğunu biliyordu; ama birkaçı, özellikle de tüyler ürpertici bir ölümle bükülmüş elin belli ettiği bir tanesi, buraya izinsiz girmeye cüret edenlerin sonlarını ortaya koyuyordu.

Davetsiz misafirlerin akıbetinin kaçınılmazlığını belli eden daha sinir bozucu kanıtlar, muhteşem buz oluşumlarının içinde gizliydi çünkü bunlardan bazılarının içinden geçmişte çağırılmadan gelmiş olanların donmuş cesetleri sarkıyordu. Krasus en bildik olanlarından birkaç buz trolünü seçebildi. Güneydeki akrabalarının vücutlarının iki katından daha geniş vücutlarıyla bunlar devasa, barbar, soluk derili yaratıklardı. Ölüm onları alırken pek şefkat göstermemişti. Hepsinin yüzünde ıstırapın izleri vardı.

Büyücü bakmaya devam ettikçe wendigo olarak bilinen acımasız hayvan adamlardan ikisini gördü. Onlar da ölümcül buzların içinde donup kalmıştı; ama troller korkunç ölüm anında duydukları dehşeti yansıtırken wendigolar yüzlerinde öfkeyle dolu ifadelerle taşlaşmışlardı. Sanki hiçbiri böylesine bir belaya bulaştıklarına inanamıyordu.

Krasus buz tutmuş odada ilerlerken dehşetli koleksiyondaki diğer parçalara göz atıyordu. Burada en son bulunduğundan beri diğerlerine bir elfle iki ork eklenmişti. Bu da savaşın bu ıssız ikametgâha kadar yayıldığını gösteriyordu. Ork-

lardan biri daha nasıl bir sonla karşı karşıya olduğunu fark edemeden donmuş gibi görünüyordu.

orkların ilerisinde rastladığı bir ceset Krasus'un bile ürpermesine neden oldu. Bu ilk bakışta dev bir sürüngen gibi duruyordu, bu buz tutmuş cehennemde bulunması yeterince garip bir yaratıktı. Ama bir halka şeklinde bükülmüş vücudun üst kısmı birden değişmeye, silindirik şekli insan gövdesine benzer bir yapıya dönüşmeye başladı; ama bu insan gövdesi bir miktar pulla kaplıydı. İki enli kol, büyücüyü yaratığın tüyler ürpertici yazgısına katılmaya davet eder gibiydi.

Ağzı ince bir yarıktan ibaret, dişleri bir ejderhaninkiler kadar keskin olan ve yassı burnu dışında bir elfinkini andıran bir yüz yeni geleni selamlıyordu. Gözbebekleri olmayan karanlık gözler hiddetle parlıyordu. Vücudunun alt kısmı görünmeyen, karanlıklar içindeki varlık, elf ya da insan sanılabilir-di ama Krasus onun aslında ne olduğunu biliyordu... daha doğrusu bir zamanlar ne olduğunu. İsmi büyücünün ağzında, sanki Krasus'un karşısındaki uğursuz, buzlarla kaplı kurban onu zorluyormuş gibi istemsizce şekillenmeye başladı.

"Ma..." diye başladı Krasus.

"Sssen küsstahsssm, başşşka bir şşşey değil, değil, değil," diye sözünü kesti, rüzgârla sürükleniyormuş gibi gelen, fısıltı halindeki bir ses.

Yüzü görünmeyen büyücü döndüğünde duvarlardan birindeki buzun bir kısmının öne çıktığını gördü... ve sonra da insana yakın bir şeye dönüştüğünü. Gerçi bacaklar biçimsiz bir açıyla bükülmüş, çok inceydi ve vücudu da daha çok bir böceğinkini andırıyordu. Baş kısmı da bir insanınkiyle sadece üstünkörü benzerlik içindeydi. Çünkü gözleri, burnu ve ağzı varsa da bunlar sanki sanatçının biri kardan bir heykel yapmaya başlamış ama yüz hatlarını belirten ilk çizgiler belli oldukça bunun anlamsız bir fikir olduğuna karar verip işini yarıda bırakmış gibiydi.

Titrek ışıqla parlayan bir pelerin tuhaf figürü örtüyordu. Pelerinin kukuletası yoktu; ama ardında upuzun ve sivri uçlu yakaları yükseliyordu.

"Malygos..." diye mırıldandı Krasus. "Keyfin nasıl?"

"Rahatssız edilmedikççe huzzurluyum, huzzurluyum, huzzurluyum."

"Başka seçeneğim olmadığından buradayım."

"Her zaman başka bir ssseççenek vardır... Gidebilirsssin, gidebilirsssin, gidebilirsssin! Yalnız kalırım!"

Ama büyücü mağaranın efendisinin sözleriyle yılmış değildi. "Yoksa burada neden bu kadar sessiz ve bu kadar yalnız kalmak zorunda kaldığını unuttun mu, Malygos? Bu kadar çabuk mu unuttun? Sonuçta sadece birkaç yüzyılda..."

Buzla kaplı yaratık yüzünün göz sayılabilecek kısımlarını yeni gelene dikmiş, mağaranın çevresinde tehditkâr ve kibirli bir şekilde yürüyordu. "Hiççbir şşşeyi unutmadım, unutmadım, unutmadım!" dedi sert rüzgâr. "Hele de karanlık günleri hiçç..."

Krasus, devamlı Malygos'un karşısında kalmak için yavaş hareketlerle dönüyordu. Karşındakinin saldırması için bir sebep göremiyordu ama diğerleri içinde, hâlâ yaşayanların en yaşlısı olan Malygos'un belki birazcık kafadan üşütmüş olabileceğini ima edenler olmamış değildi.

Değnek gibi incecik bacaklar kar ve buzun üstünde rahatlıkla hareket ediyor, o bacakların ucundaki pençeler zeminin derinlerine kadar saplanıyordu. Bu, Krasus'a soğuk iklimli kutuplardaki insanların kızaklarla hareket etmesini hatırlattı.

Malygos'un görüntüsü hep böyle olmamıştı. Hatta şimdi bile bu şekle bürünmek zorunda değildi. Malygos şu an için bu görüntüye sahipti çünkü zihninin derinliklerinde bir yerde bu şekli doğuştan sahip olduğu şekle bile tercih ediyordu.

"O zaman kendine Kanatlıölüm diyenin sana ve senin kanından olanlara ne yaptığımı hatırlıyorsun."

Acayip yüzü çarpılan, pençeleri gerilen Malygos tıslamaya benzer bir ses çıkardı.

"Hatırlıyorum..."

Mağara birden daha sıkışık bir yer halini almıştı sanki. Krasus, Malygos'un azap dolu dünyasına boyun eğmenin kendisini teslim etmek demek olacağının fazlasıyla bilincinde olduğundan iradesine hakim olarak bekledi.

"Hatırlıyorum!"

Buz sarkıtları titreşti. Onların çıkardığı ses önce tiz bir çan sesiyken, sonra hızla yükselerek neredeyse kulakları sağır edecek bir çınlamaya dönüştü. Malygos buzların arasında yol açarak büyücünün yanına geldi. Ağzı keskin ve geniş bir çizikten ibaretti. Ahım sönük bir taklidi olan yerin altındaki çukurlar derinleşmişti.

Kar ve buz etrafa yayıldı, büyüdü ve odayı gittikçe daha fazla doldurdu. Krasus'un etrafında bir miktar kar bir hortum gibi döndü, yükseldi ve efsanelere yaraşır büyüklükte hayali bir dev şeklini aldı... Kışa özgü bir ejderhanın şekli... Hayaletlere özgü bir ejderhanın şekli...

"Yemini hatırlıyorum," diye yıları gibi tısladı korkunç figür. "Yaptığımızzz anlaşılmayacak hatırlıyorum'. Başışka kim-ssse ölmeyecek! Dünya sssonsssuza de koruncak!"

Büyücü başıyla onayladı. Kukuletası yüzünü gizlediği için Malygos bile bu hareketini görmemişti. "İhanete kadar."

Kar ejderhası kanatlarını gerdi. Gerçekten daha hayal, hayalden daha gerçekti. Mağaranın efendisinin duygularına tepkiyle hareket ediyordu. Haşmetli çeneleri bile sanki asıl konuşan Malygos değil de hayali kuklaymış gibi açılıp kapanıyordu.

"İhanete, ihanete, ihanete kadar..." Kar ejderhası etrafa buz parçaları püskürttü. Bu buzlar o kadar sert ve ölümcüldü ki kayalık duvarlara saplanıp kaldılar. "Kanatlıölüm'e kadar!"

Krasus tek elini Malygos'un göremeyeceği bir yerde tuttu. Her an hızlı bir büyü yapmak için bu elini kullanması gerekebilirdi.

Neyse ki korkunç yaratık kendine hakim olabildi. Başını iki yana sallayarak (kar ejderhası da onun bu hareketini tekrarladı) daha aklı başında bir sesle ekledi: "Ancak ejderhanın çağı zzzaten sssona ermişşti ve hiçççbirimiz, hiçççbiri-mizz, hiçççbirimiz, ondan korkmak içççin bir sssebeb göremedik! Ama o, dünyanın görüntülerinden biriydi; onun en bayağı ve düzzzenssssizzz yanssımasssı! Hepsssinin içççinde en çççok onun çççağı kalıcı olmuşştu!"

Krasus tam önündeki zemin titreyince geri sıçradı. Önce Malygos'un kendisini gafil avlamaya çalıştığını sandı; ama bir saldırı gelmedi. Bunun yerine zemin yükselerek başka bir ejderha şekli oluşturdu. Bu seferki toprak ve kayadan oluşuyordu.

"Gelecek içççin, demişşti," diye devam etti Malygos. "Dünyadaki yaşşşama gözzz kulak olmak içççin geriye sssadece in-sssanlarm, elflerin ve cücelerin kalacağı zzzaman içççin, demişşti! Bütün toplulukları, bütün sssürüleri, bütün büyük ejderhaları... görüntüleri... bir araya getirip korkunçç parççayı tekrar yaratalım, tekrar şşşekiliendirelim ve böylece bizzz yok olup gittikten sssonra bile dünyanın korunmasssım ssağlayacak anahtar elimizzde olsssun!" Kafasını yukarı kaldırıp, yarattığı iki hayale baktı. "Ve ben, ben, ben... ben, Malygoss, ona desstek olup diğerlerini ikna ettim!"

İki ejderha birbirlerinin etrafında bir sarmal oluşturarak döndüler, birbirlerine dönüşştiler ve defalarca iç içe geçip durdular. Krasus gözlerini onlardan ayırıp kendi kendine bir gerçeği hatırlattı: Karşısındaki yaratık Kanatlıölüm'den diğer bütün yaratıklardan tiksindiğinden daha fazla tiksiniyor olsa da bu, Malygos'un ona yardım edeceği anlamına gelmiyordu... hatta onun dondurucu mağaradan çıkmasına izin vereceği anlamına da.

"Ve böylece bütün ejderhalar, özzzellikle de görüntüler, o şşşeyi kendileriyle doldurdu. Bir anlamda kendilerini ona bağladılar..." dedi yüzü görünmeyen büyücü.

"Kendilerini sssonsuzzza dek onun insssafma bıraktılar!"

Krasus başıyla onayladı. "Onun kendileri üstünde sonsuza dek güç sahibi olacak tek şey olmasını sağladılar ama o zaman onun aslında ne olduğunu bilmiyorlardı." Eldivenli ellerinden birini kaldırıp bahsi geçen nesnenin bir illüzyonunu yarattı. "Ne kadar aldatıcı görüldüğünü hatırlıyor musun? Ne kadar basit görünümlü bir nesne olduğunu hatırlıyor musun?"

Görüntünün oluşmasıyla Malygos'un şaşkınlıktan nefesi kesildi ve yaratık detişetle sindi. İkiz ejderhalar yıkıldı, kar ve kaya parçaları her tarafa saçıldı ama ne büyücüye ne de onun ev sahibine dokunmadılar. Gümbürtü boş geçitlerde yankılandı. Kuşkusuz yukarıdaki engin, boş ve vahşi topraklara kadar ulaşacaktı ses.

"Kaldır onu ortadan, kaldır onu ortadan, kaldır onu ortadan!" dedi Malygos, neredeyse inleyerek. Pençeli elleri, belli belirsiz şekiller olan gözlerini korumaya çalışıyordu. "Onu bana daha fazla gösterme!"

Ancak Krasus'un durmaya niyeti yoktu. "Bak ona, dostum! Irkların en eski olanının çöküşüne bak! İblis Ruhu olarak bilinen şeye bak!"

Basit, parıltılı disk büyücünün eldivenli avucunun üstünde dönüyordu. Bu o kadar gösterişsiz bir altın ödülüdür ki gerçekte sahip olduğu güç fark edilmeden birçoklarının elinden geçip gitmişti. Buradaki sadece bir illüzyon olmasına rağmen Malygos'un kalbine o kadar büyük bir korku salmıştı ki yaratığın kendini ona bakmaya zorlaması bir dakikadan fazla sürmüştü.

"Bütün ejderhaların özünü oluşturan büyülerle işlendi, ilk başta Ateş Lejyonu'nun iblisleriyle savaşmak için yaratıldı

ama sonra onu yaratan büyüsel güçleri içine hapsedti!" Başlığı yüzünü örten büyücü Malygos'a doğru yaklaştı. "Ve savaş bittikten hemen sonra Kanatlıölüm tarafından bütün diğer ejderhalara ihanet etmek için kullanıldı! Onun tarafından, müttefiklerine karşı kullanıldı..."

"Kesss artık! İbliss Ruhu kayboldu, kayboldu, kayboldu; ve sssiyah ejderha da öldü, elf ve insssan büyücüleri tarafından katledildi!"

"Öyle mi?" Krasus iki ejderha hayalinden geriye kalanlara doğru bir adım attı ve büyülü diskin görüntüsünü yok edip onun yerine bir başka görüntü oluşturdu. Bir insan görüntüsü, siyahlara bürünmüş bir adam... Gözleri, görünüşünün düşündürdüğünden çok daha yaşlı olan, kendinden emin, genç bir asilzade...

Lord Prestor...

"Bu adam, bu ölümlü Alterac'ın yeni kralı olacak. Lordaeron İttifakı'nın tam kalbindeki Alterac'ın, Malygos. Onda sana tanıdık gelen bir şey yok mu? Özellikle sana?"

Buzla kaplı yaratık yakma geldi. Gözleri sahte asilzadenin dönüp duran görüntüsündeydi. Malygos, Prestor'u dikkatle, ihtiyatla inceledi... ve duyduğu dehşet yavaş yavaş arttı.

"Bu bir insssan değil!"

"Söyle, Malygos. Kimi gördüğünü söyle."

İnsansı olmayan gözler Krasus'unkilerle buluştu. "Bunu ssen de çccok iyi biliyorsssun! 0 Kanatlıölüm!" Bir zamanlar bir ejderhanın heybetli suretine sahip olan şekilsiz varlık hayvansı bir tıslama çıkardı. "Kanatlıölüm..."

"Evet, Kanatlıölüm," diye karşılık verdi Krasus. Sesinin tonu neredeyse duygusuzdu. "İki kez öldü sanılan Kanatlıölüm. İblis Ruhu'nu kullanan ve Ejderhanın Günü'ne geri dönüş umutlarını sonsuza kadar sona erdiren Kanatlıölüm... Şimdi de kendi hain arzuları için genç ırkları yönetmek isteyen Kanatlıölüm."

"Onları birbirleriyle sssavaşıtıracak..."

"Evet, Malygos. Onları geriye sadece çok azı kalıncaya kadar birbirleriyle savaşıtıracak... ve sonra da Kanatlıölüm kalanların işini bitirecek. Onun nasıl bir dünya arzu ettiğini biliyorsun. Sadece kendisinin ve onun takipçilerinin yer aldığı bir dünya... Kanatlıölüm'ün arındırılmış diyarı... Kendi cinsinden olmayan ejderhalara bile yer olmayan bir dünya."

"Hayırır...."

Malygos'un şekli birden her yönde genişledi ve derisi sürungen derisi görüntüsü aldı. Bu derinin rengi de buz beyazından koyu ve soğuk, gümüşü mavi bir renge dönüştü. Bacakları kalınlaştı ve yüzü uzayıp ejderha görüntüsüne yaklaştı. Ama Malygos dönüşümünü tamamlamadı ve bu durum onu bir ejderhayla bir böceğin korkunç bir karışımını andıran, kâbuslardan fırlamış bir canavar şeklinde bıraktı. "Ben onunla ittifak kurdum ve bu yüzzzden sssürüm yıkımı yaşşısa-dı. Ben, benden geriye kalan ssson şşseyim! İbliiss Ruhı benim çççocuklcırımı ve arkadaşşılarımı benden aldı. Sssadece hepimizzze ihanet edenin yok olup gittiği ve lanetli disssskin yeryüzünden sssonsssuazza dek sssilindiği gerçççeğiyle yaşşışadım..."

"Bizler de öyle, Malygos."

"*Ama o yaşşıyor! Yanşıyor!*"

Ejderhanın ani hiddeti mağarayı titretti. Buzdan mızraklar karla kaplı zemine saplanarak Krasus'u daha fazla sallayan yeni sarsıntılar yarattılar.

"Evet, o yaşıyor, Malygos. Senin kurban verdiğin her şeye rağmen yaşıyor..."

Dehşetli dev ona dikkatli bir bakış attı. "Çççok şey kaybettim... çççok fazla! Ama sssen, kendine Krasssus diyen sssen, bir zzzamanlar bir ejderha vücudunda olan sen de her şşşeyini kaybettin!"

Çok sevdiği kraliçesine ait hayaller Krasus'un zihninden hızla geçti. Alexstrasza'nın kırmızı sürüsünün göklerde süzül-düğü günlerin hayalleri zihninde dalga dalga canlandı...

Krasus bir zamanlar onun eşlerinin ikincisi olmuştu... ama sevgide ve bağlılıkta birincisiydi.

Büyücü başını iki yana sallayıp zihninden acı veren hatıraları dağıttı. Göklerde devriye gezme arzusunu bir kez daha bastırmak zorundaydı. Koşullar değişene kadar insan olarak kalmak zorundaydı, Krasus olarak kalacaktı... kırmızı ejderha Korialstratz olarak değil.

"Evet... çok şey kaybettim," diye karşılık verdi sonunda Krasus. Kendine hakim olabilmişti. "Ama bir şeyi geri kazanmayı umuyorum... Hepimiz için bir şeyi."

"Nassıl?"

"Alexstrasza'yı serbest bırakacağım."

Malygos delice bir kahkahayla kükredi. Uzun uzun ve zalim bir kahkahaydı bu, deliliğiyle bile açıklanamayacak kadar uzun bir kahkaha... Kahkahası, büyücünün tam istediği gibi alayla doluydu. "Bu ssenin iççin gayet faydalı olur... tabii böylesssi-ne imkânssız bir hedefi gerççekleşştirebilirssen! Peki bu bana ne yarar ssağlayacak? Bana ne öneriyorsssun, ufaklık?"

"Onun hangi Görüntü olduğunu biliyorsun. Onun senin için ne yapabileceğini biliyorsun."

Kahkaha kesiliverdi. Malygos tereddüt içindeydi. İnanmak istemediği belliydi ama çaresizce buna engel olamıyordu. "Bunu yapamazzz... yokssa yapabilir mi?"

"Ben bunun mümkün olabileceğine inanıyorum. Çabalarına degecek kadar yüksek bir ihtimal olduğuna inanıyorum. Hem zaten seni bekleyen başka bir gelecek var mı ki?"

Büyücünün karşısındakinin ejderha hatları daha da yoğunlaştı ve vücudu inanılmaz bir şekilde şişmeye başladı. Şimdi artık Krasus'un beş, on, hatta yirmi katı büyüklüğünde bir canavar duruyordu aynı yerde. Dehşetli yaratıkta Malygos'un ilk başta sahip olduğu görüntüsünden neredeyse eser kalmamıştı. Krasus'un karşısında bir ejderha duruyordu. İnsanoğlunun var olmasından önceki zamanlardan beri görülmemiş bir ejderha...

Gerçek vücuduna geri dönüşüyle birlikte Malygos'un kaygıları da geri dönmüş görünüyordu çünkü hemen Krasus'un hem sorulmasını beklediği, hem de. bundan korktuğu soruyu sormuştu: "Orklar... Orklar onu nasssıl tutssak edebiliyorlar? Bunu hep merak ettim, merak ettim, merak ettim..."

"Onu esir edebilmelerinin tek yolunu biliyorsun, dostum."

Ejderha gümüş rengi kafasını geri çekip tısladı. "İbliss Ruhu mu? Bu değerssiz yaratıklar İbliss Ruhu'na mı ssahip? O kötülük dolu görüntüyü bu yüzzzden mi bana gösssterdin?"

"Evet, Malygos, İblis Ruhu onlarda ve ellerine ne geçirdiklerinin tam olarak bilmediklerini sanıyorsam da Alexstrasza'yı gücünün son kertesinde tutmaya yetecek kadarını biliyorlar... ama işin en kötü yanı bu değil."

"Bundan daha kötü ne olabilir?"

Krasus yaşlı ejderhayı neredeyse Ejderhakraliçesi'ni kurtarmaya yardım etmesini sağlayacak kadar akıl sağlığına yaklaştırdığını biliyordu; ama Malygos'a şimdi söyleyecekleri bu başarısını bir anda yerle bir edebilirdi. Ama yine de sevgili dışisine aşkından da öte nedenlerle, Kirin Tor büyücülerinden biri kılığında gizlenen ejderha, tek olası müttefikine gerçeği söylemek zorundaydı. "Artık Kanatlıölüm'ün benim ne yaptığımı bildiğini sanıyorum... Lanetli disk... ve Alexstrasza... onun olana kadar durmayacak."

on

Son birkaç gündür ikinci kez Rhonin ağaçların arasında uyandı. Ancak bu sefer onu karşılayan Vereesa'nın yüzü değildi ve bu durum büyücüde biraz düş kırıklığı yarattı. Onun yerine, karşısında karmakta olan bir gökyüzü ve mutlak sessizlik vardı. Ormanda hiçbir kuş ötmüyor, hiçbir hayvan yaprakların arasında gezmiyordu.

Kötü bir şey olacağına dair bir önsezi büyücünün içine doldu. Yavaş ve ihtiyatlı bir şekilde başını kaldırıp etrafına bakındı. Rhonin ağaçları ve çalıları gördü; ama başka bir şey yoktu. Ortada herhangi bir ejderha yoktu, özellikle de inanılmaz heybetli ve tehlikeli olan...

"Ooo, demek sonunda uyanabildin..."

Kanatlıölüm?

Rhonin az önce de bakmış olduğu halde soluna dönüp baktı. Gözleri kaygıyla, büyüyen gölgelerin bir kısmının yerlerinden ayrılıp bir araya gelmesini ve tanıdığı birini andıran, kukuletalı bir adama dönüşmesini seyretti.

"Krasus?" diye mırıldandı ama hemen sonra bunun kendisinin yüzü görünmeyen hamisi olamayacağını fark etti. Karşısında hareket eden şey gölgeleri gururla taşıyor, onların bir parçasıymış gibi yaşıyordu.

Hayır, ilk tahmininde haklı olmalıydı: Kanatlıölüm. Şekli insana benziyordu; ama eğer ejderhalar böyle şekil değiştirebili-

yorduysalaf, karşısındaki sadece siyah canavarın ta kendisi olabilirdi.

Kukuletanın altında bir yüz göründü. Bu karanlık, yakışıklı, şahin bakışlı bir adamın yüzüydü. Soylu bir yüz... En azından görünüşte. "İyi misin?"

"Hâlâ tek parça halindeyim, sağ ol."

İnce ağız, kenarlarında neredeyse bir gülümsemeye ben zer şekilde hafifçe yukarı doğru büküldü. "O zaman beni tanıyorsun, değil mi, insan?"

"Sen... Sen Yok Edici Kanatlıölüm'sün."

Adamın çevresindeki gölgeler hareketlenip biraz azaldılar. Neredeyse bir insanın ya da elfin olduğu sanılabilecek yüz biraz daha belirginleşti. Ağzın kenarları biraz daha büküldü. "Birçok isminden biri de bu, büyücü. Ve hem diğlerleri kadar doğru, hem de diğlerleri kadar yanlış bir isim." Kafasını yana eğdi. "Doğru seçim yaptığımı biliyordum. Karşına bu şekilde çıkmama bile şaşırmamış görünüyorsun.

"Sesin aynı. Onu asla unutamam."

"O zaman çoğu kişiden daha akıllısın, ölümlü dostum. Gözlerinin önünde şekil değış tirşem bile beni tanımayacak olanlar var!" Siluet kıkırdadı. "Eğer kanıt görmek istersen bunu hemen şimdi bile yapabilirim!"

"Teşekkür ederim, gerek yok" Gündüzden geriye kalan son izler büyücünün uğursuz kurtarcısının ardında solup gidiyordu. Rhonin ne kadar süredir baygın olduğunu... ve Kanatlıölüm'ün kendisini nereye getirdiğini merak ediyordu. En çok da neden hâlâ hayatta olduğu kafasını kurcalıyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum, büyücü Rhonin. Daha çok sana görevinde yardım etmek istiyorum."

"Görevimde mi?" Krasus ve Kirin Tor'un merkez konseyi dışında kimse onun gerçek görevini bilmiyordu. Hatta Rhonin konseydekilerin hepsinin bundan haberdar olduğundan

da kuşkulanmaya başlamıştı. Kendi gizli gündemleri herkesten saklanan üstad büyücüler ağzı sıkı kişilerdi her halde. Karşısındaki her ne kadar görevden bahsetse de kesinlikle, bu konulardan habersiz olmalıydı.

"Ah, evet Rhonin, görevin." Kanatlıölüm'ün gülümsemesi birden bire bir insana ait olamayacak kadar genişledi. Bu gülümsemenin ortaya çıkardığı dişler keskin ve sivriydi. "Büyük Ejderhakraliçesi'ni serbest bırakmak, muhteşem. Alexstrasza'yı!"

Rhonin içgüdüsel olarak tepki verdi. Ejderhanın onun gerçek görevini nasıl öğrendiğini bilemiyordu; ama hiç kimsenin Kanatlıölüm'ün bunu keşfetmesini istemeyeceğinden emindi. Kanatlıölüm bütün varlıkları küçük görürdü ve buna kendi cinsinden olmayan ejderhalar da dahildi. Tarih boyunca geçmişe ait hiçbir hikâyede, bu büyük canavar ve kırmızı kraliçe arasındaki bir sevgiden bahsedilmemişti.

Bitkin durumdaki büyücünün acilen hazırladığı büyü savaş zamanında çok işine yaramıştı. Güçlü elleri altı şövalye ve dost bir büyücünün kaniyle sulanmış bir ork saldırdığında bu büyü onun canını almıştı. Başka bir defa büyücü onu daha düşük seviyede kullandığında, Rhonin öldürücü büyüsünü yapmakta olan bir ork sihirbazını etkisiz hale sokmuştu. Bütün bunlara rağmen Rhonin onu ejderhalara karşı hiç denemiş değildi. Parşömenler, büyü'nün kadim devleri zaptetmekle özellikle işe yaradığını ısrarla yazardı...

Kanatlıölüm'ün etrafında altın halkalar oluştu...

... ve gölgelerle kaplı figür onların içinden geçip gitti.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Kanatlıölüm'ün pelerininin kır kol uzandı. Eli işaret etti.

Rhonin'in yattığı yerin hemen yanında duran bir taş delice cızırdamaya başladı... ve sonra da büyücünün gözleri önünde eridi. Eriyik halindeki taş, toprağın içine akıp her bulduğu çatlaktan içeri sızdı ve eridiği kadar hızlı bir şekil-

de gözden kayboldu. Bütün bunlar sadece bir iki saniye sürmüştü.

"Bunu sana da yapabilirdim, büyücü, eğer istemiş olsaydım. Artık bana iki kez hayat borçlusun; bunun üçüncü ve son olmasını ister misin?"

Rhonin mantıklı davranıp başını hayır anlamında salladı.

"En sonunda makul bir hareket." Kanatlıölüm ona doğru geldi. Yaklaştıkça daha somutlaşıyordu. Bu sefer büyücünün diğer tarafını işaret etti. "İç. Onu son derece canlandırıcı bulacaksın."

Bakışlarını aşağı çeviren Rhonin çimlerin üstünde bir şarap testisinin durduğunu gördü. Onun birkaç saniye önce orada olmadığı gerçeğine rağmen Rhonin içkiyi aldı ve hiç tereddüt etmeden testiye ağzına dayayıp yudumladı. Bunun bir nedeni şu anda dayanılmaz susuzluğunun onu zorlamasıysa da asıl neden ejderhanın, ret cevabını başka bir küstahça davranış olarak algılayabilecek olmasıydı. O anda Rhonin'in elinden gelen tek şey işbirliğiydi... ve umut etmek.

Siyahlara bürünmüş figür tekrar hareketlendi. Tam anlamıyla belirsizleşiyor, adeta gerçekliğim kaybediyordu. Değil Kanatlıölüm'ün, herhangi bir ejderhanın bile insan şekline bürünebilmesi büyücüyü rahatsız ederdi. Bunun gibi bir yarattığın Rhonin'in halkı arasında neler yapabileceğini kim bilebilirdi? Böyle düşünülürse Rhonin, Kanatlıölüm'ün bu yöntemle karanlık gücünü çoktan yaymadığını nereden bilebilirdi?

Ve öyleyse ejderha neden şimdi böyle bir sırrı Rhonin'e açsındı... eğer sonunda onu susturmak gibi bir niyeti yoksa?

"Hakkımızda çok az şey biliyorsun."

Rhonin'in gözleri açılı verdi. Kanatlıölüm'ün güçleri arasında başkalarının düşüncelerini okumak da mı vardı acaba?

Ejderha, insanın sol tarafına yerleşti. Dalga dalga kaban cüppesinin ardında kaldığı için Rhonin'in göremediği bir sandalye ya da iri bir kayaya oturuyormuş gibiydi. İki yana dökülen saf gece kadar karanlık saçlarının arasında hiç kırpıl-

mayan, kapkara gözler Rhonin'in bakışlarıyla buluştu ve onları bozguna uğrattı.

Büyücü bakışlarım kaçırırken Kanatlıölüm bir önceki sözünü tekrarladı: "Hakkımızda çok az şey biliyorsun."

"Ejderhalar... ejderhalar hakkında çok fazla belge yok. Araştırmacıların çoğunu yediler."

Kendi espri yapma çabası Rhonin'e çok cılız gelse de Kanatlıölüm bunu çok eğlendirici bulmuş gibiydi. Ejderha güldü. Zalim bir kahkahaydı bu. Başkaları için delice sayılabilecek bir kahkaha...

"İrkinizin ne kadar komik olabileceğini unutmşum, küçük dostum! Ne kadar komik!" Çok geniş, çok etkileyici bir gülümseme bütün o uğursuz ihtişamıyla yüzüne geri döndü. "Evet, bunda doğruluk payı vardır mutlaka."

Tehditkâr siluetin karşısında yatmaktan artık rahatsız olan Rhonin oturduğu yerde doğruldu. Ayağa da kalkmayı düşünmştü; ama Kanatlıölüm'ün tek bir bakışı', büyücüyü bunu böylesine nazik bir zamanda yapmanın pek akılcıca olmayacağı konusunda uyarır gibiydi.

"Benden ne istiyorsun?" diye tekrar sordu Rhonin. "Senin için ne önem taşıyorum?"

"Sen ulaşılacak amaç için bir araçsın. Uzun zamandır gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hedefe giden yolsun... Çaresiz bir yaratığın çaresiz bir hamlesi..."

Rhonin ilk başta anlayamadı. Sonra ejderhanın yüzündeki düş kırıklığı ifadesini gördü. "Sen... çaresiz misin?"

Kanatlıölüm tekrar ayağa kalktı. Kollarını sanki uçmaya niyetliymiş gibi açtı. "Ne görüyorsun, insan?"

"Simsiyah bir adam. Ejderha Kanatlıölüm'ün başka bir kılığa girmiş hali."

"Dışarıdan bakıldığında doğru bir cevap; ama daha fazlasını görmüyor musun, küçük dostum? İrkimin sadık birliklerini görmüyor musun? Siyah ejderhaları... ya da aynı şekilde

kırmızı olanları, bir zamanlar, insanların ve hatta elflerin gelişinden çok önceleri gökyüzünü dolduran ejderhaları görüyor musun?"

Kanathölüm'ün lafı tam olarak nereye getirmeye çalıştığından emin olamayan Rhonin başını iki yana sallamakla yetindi. Bir tek şeyden emin olmuştu: Konu akıl sağlığı olunca bu yaratık pek kararlı sayılmazdı.

"Onları görmüyorsun," diye söze girdi ejderha. Derisi de şekli de birazcık daha sürüngenleşmişti. Gözleri kısıldı ve dişleri uzayıp keskinleşti. Cüppeli figürün kendisi bile irileşmiş-ti. Sanki bir çift kanat cüppesini delip dışarı taşıyacaktı. Kanat-hölüm maddeden çok gölgeye dönüşmüştü, artık dönüşümünün ortasındaki büyüğü bir varlıktı.

"Onları görmüyorsun," diye tekrar söze girdi, gözlerini kısa bir süre için kapatarak. Kanatlar, gözler, dişler... hepsi yeniden bir saniye önceki görüntülerini aldı. Kanathölüm maddeselliğini de insanlığını da geri kazanmıştı; her ne kadar insanlığı sadece yüzeydeyse de. "... çünkü onlar artık yoklar."

Oturdu ve avucu yukarı dönük olan elini uzattı. Birden bu elin yukarısında görüntüler canlandı. Yemyeşil bir ihtişamla kaplı bir dünyada küçük, ejderhamsı şekiller uçuyordu. Her tarafta gökkuşağının renkleriyle süslü ejderhalar kanat çırpıyordu. İnsanın içine işleyen bir mutluluk hissi havayı doldurmuş, bu Rhonin'i bile etkilemişti.

"Dünya bizimdi ve ona çok iyi bakıyorduk. Büyü bizim-di ve onu çok iyi koruyorduk. Yaşam bizimdi... ve onun keyfini çok iyi sürüyorduk."

Ancak resme yeni bir şey eklenmişti. Kuşkulu gözlerle bakan büyücünün bu küçük şekillerin elfler olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü ama bunlar Vereesa gibi elfler değildi. Bunların da kendilerine göre bir güzelliği vardı ama bu soğuk, kibirli bir güzellikti. Sonuçta Rhonin'de tiksinti uyandıran bir güzellik...

"Ama başkaları geldi: Kısa ömürlü aşağı ırklar. Aptalca cüretkârlıklarıyla, çok büyük bir tehlike yaratacağını bildiğimiz bir işe giriştiler." Kanatlıölüm'ün sesi neredeyse kara elflerin güzelliği kadar soğuk bir tona bürünmüştü. "Ve akılsızlıkları yüzünden başımıza iblisleri getirdiler."

Rhonin hiç düşünmeden öne doğru eğildi. Bütün büyücüler Ateş Lejyonu da denilen iblis güruhunun efsanelerini araştırırdı; ama böylesine dehşetli varlıklar bir zamanlar var olmuşsa bile Rhonin buna dair bir kanıt bulamamıştı. Onlarla karşılaştığını iddia edenlerin çoğu, genelde akli dengesinin güvenilirliği tartışılır kişilerdi.

Ancak büyücü, iblislerin bir anlık görüntüsünü yakalama- . ya çalışırken Kanatlıölüm birden elini kapatıp görüntüyü ortadan kaldırdı.

"Ejderhalar olmasaydı bu dünya ayakta kalamazdı. Bin tane ork güruhu bile bizim karşı karşıya geldiğimiz şeyle, kendimizi feda ettiğimiz şeyle kıyaslanamazdı! O zaman bir tek varlık gibi dövuştük! İblisleri dünyamızdan kovarken kanlarımız savaş meydanlarına karıştı..." Siyahlar içindeki adam gözlerini bir an için kapattı. "... ve bunlar olurken aslında kurtarmaya çalıştığımız şeyin idaresini kaybettik. Irkımızın çağı sona erdi. Elfler, cüceler ve sonunda insanlar geleceği sahiplendiler. Sayımız azaldı ve daha da kötüsü, birbirimizle savaştık. Birbirimizi katlettik."

Buraya kadarını Rhonin de biliyordu. Herkes var olan beş ejderha sürüsünün arasındaki kini bilirdi, özellikle de siyah ve kırmızı olanların. Bu kinin kaynağı geçmiş çağların içinde kaybolup gitmişti ama belki büyücü şimdi bu korkunç gerçeği öğrenebilirdi. "İyi ama bu kadar çok şeyi feda ettikten sonra neden birbirinizle savaştınız?"

"Yanlış fikirler, yanlış anlaşmalar... Anlatmaya vaktim olsa da hepsini kavrayamayacağım birçok etken." Kanatlıölüm içini çekti. "Ve bu etkenler yüzünden sayımız-bu kadar azaldı."

Bakışları değişip tekrar yoğunlaştı. Bu bakışlar Rhonin'inkileri delip geçecek gibiydi. "Ancak bunlar geçmişte kaldı! Yapılması gerektiği halde yapılmamış olan her şeyi telafi edeceğim... Yapmış olmam gereken her şeyi, insan. Ejderhakraliçesi Alexstrasza'yı serbest bırakmana yardım edeceğim."

Rhonin ağzından çıkacak ilk karşılığı son anda engelledi. İyi huylu tavırlarına ve büründüğü kılığa rağmen karşısındaki hâlâ ejderhaların en korkuncuydu. Kanatlıölüm arkadaşı ve samimi davranıyordu ama yine de yanlış bir sözcük Rhonin'i tüyler ürpertici bir ölüme götürebilirdi.

"Ama..." Sözcüklerini dikkatle seçmeye çalıştı. "Sen ve o düşmansınız."

"İrkimin bu kadar uzun zamandır savaşmasına neden olan aynı anlamsız sebepten dolayı. Hatalar yapıldı, insan; ama artık bunları düzelteceğim." Gözleri büyücüyü kendine çekti, kendi gözlerinin ta içine kadar. "Alexstrasza ve ben düşman olmamalıyız."

Rhonin buna katılmak zorundaydı. "Tabii ki olmamalısınız."

"Bir zamanlar en büyük müttefiklerdik, en iyi dostlar... ve bu tekrar olabilir, bana katılmıyor musun?"

Büyücü bu, insanın içine işleyen gözler dışında bir şey göremiyordu. "Katılıyorum."

"Sen de onu tek başına kurtarmak için yola çıktın."

Rhonin'in içine bir tedirginlik hissi doldu ve büyücü birden Kanatlıölüm'ün bakışlarından rahatsız oldu. "Bunu nasıl... bunu nasıl öğrendin?"

"Bunun bir önemi yok, değil mi?" Gözler, insaninkileri tekrar ele geçirdi.

Rahatsızlık hissi geçti. Her şey ejderhanın delici bakışlarıyla geçip gitti. "Hayır, sanırım yok."

"Tek başına başarısız olurdun. Buna hiç kuşku yok. Şimdiye kadar neden vazgeçmedin, bunu ben bile anlayamıyo-

rum! Ama şimdi, şimdi benim yardımımıla, imkânsızı başarabilirsin, dostum. Ejderhakraliçesi'ni kurtaracaksın!"

Bunu söyledikten sonra Kanatlıölüm bir elini ileri uzattı. Bu elin avucunda küçük, gümüş bir madalyon duruyordu. Rhonin'in parmakları görünüşte kendi istemleriyle uzanıp madalyonu aldı ve kendine yaklaştırdı. Rhonin bakışlarını aşağı çevirip madalyonun çevresine oyulmuş rünleri ve ortasındaki siyah kristali inceledi. Rünlerden bazılarının anlamını biliyordu; diğerleriniyse, güçlerini sezebilse de hayatında hiç görmemişti.

"Alexstrasza'yı kurtarabileceksin, benim sevimli, küçük kuklam." Ağzındaki geniş gülümseme sonuna kadar yayıldı. "Çünkü bununla, sana bütün yol boyunca rehberlik etmek için ben de orada olacağım..."

Bir ejderha nasıl ortadan kaybolabilirdi?

Bu soru kim bilir kaçınıcı kez sinir bozucu varlığıyla karşılarına dikiliyordu; ama buna ne Vereesa'nın, ne de onun yol arkadaşının bulabildiği tatmin edici bir cevap yoktu. Daha da beteri gece Khaz Modan'ın üstüne çökmeye başlamıştı ve zaten çoktan beridir halsiz düşmüş olan griffon kesinlikle daha fazla ilerleyecek durumda değildi.

Kanatlıölüm, uzakta da olsa, bütün yolculuk boyunca görüş mesafesinde kalmıştı. Gözleri elfinkiler kadar keskin olmayan Falstad bile iri siluetin Khaz Modan'ın içlerine doğru uçtuğunu görebilmişti. Kanatlıölüm sadece ara sıra bir bulutun içine girdiğinde ortadan kaybolmuştu; ama bunlar da bir iki saniye kadar sürmüştü.

Son bir saate kadar...

Devasa yaratık ve yükü daha önce girdikleri gibi son bir bulutun içine girmişti. Falstad griffonunu aynı istikamette tutmuş ve hem Vereesa, hem de cüce, canavarın diğer tarafta görünmesini beklemişti. Bu bulut tek başına duran, güney doğrultu-

sunda kilometrelerce mesafedeki en yakın buluttu. Korucu ve yol arkadaşı onun neredeyse tamamını görüyordu. Kanatlı-ölüm'ün çıktığı zamanı kaçırmış olmaları mümkün değildi. Buluttan hiçbir ejderha çıkmamıştı.

Dikkatle bakarak beklemişlerdi. Bekleyecek halleri kalmayınca da Falstad hayvanını buluta doğru sürmüştü. Bu kesinlikle Kanatlıölüm'ün orada saklanıyor olması riskine katlanmak demektir. Ancak siyah ejderha hiçbir yerde yoktu. Ejderhaların en büyüğü ve en uğursuzu kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolmuştu.

"Bu bi işe yaramayacak, elf leydim," diye sonunda seslendi griffon binicisi. "İnmemiz gerekecek. Ne biz daha fazla ilerleyebiliriz, ne de bu zavallı binek!"

Vereesa'nın içinde bir yer bu takibi devam ettirmek istese de elf buna razı olmak zorundaydı. "Pekâlâ!" Korucu aşağıdaki manzaraya göz gezdirdi. Bildiği kadarıyla kıyı ve ormanlar epey zaman önce çok daha kayalık, yaşama daha az elverişli bir bölgeye dönüştürülmüştü. Bu bölge de sonunda Grim Batol kayalıklarının içine kadar ulaşmıştı. Hâlâ ağaçlık araziler vardı; ama genele bakıldığında bitki örtüsü çok seyrek kalıyorlardı. Ejderhalarıyla devriye gezen orklar tarafından fark edilmeden saklanabilecekleri tek yer tepelerdi. "Şu ilerideki bölge nasıl?"

Falstad, korucunun ileriye işaret eden parmağını takip etti. "Saçlı sakallı nineme benzeyen şu eğri büğrü tepeleri mi; diyorsun? Evet, güzel seçim! O tepelere doğru alçalacağız!"

Bitap düşmüş olan griffon alçalma komutuna minnetle itaat etti. Falstad bineği en sık tepelere doğru yönlendirdi, tam olarak da diğerlerinin arasında küçük bir vadi gibi kalan bir tanesine. Hayvan inerken Vereesa sıkı sıkı tutundu. Gözleri iniş sırasında bile olası bir tehlikeyi kolluyordu. Khaz Modan'ın bu kadar derinlerinde orkların mutlaka uç karakolları olmalıydı.

"Aerie'ye şükürler olsun!" diye gürledi cüce, griffondan indiklerinde. "Göklerdeki özgürlüğü ne kadar sevsem de hiç-bi şeyin üstünde bu kadar zaman oturulmaz!" Griffonun aslan yelesini okşadı. "Ama sen iyi bir hayvansın ve de suyla yemeği fazlasıyla hak ediyorsun!"

"Yakında bir akarsu gördüm," diye bilgi verdi Vereesa. "Belki balık da vardır."

"O canı isterse gidip onu bulur." Falstad bineğinin yularım ve ona bağlı diğer koşumlarını çıkardı. "Ve bunu kendi başına yapar." Griffonun sağrısına hafifçe vurdu ve hayvan havaya doğru sıçradı. Yaratık üstündeki yüklerden kurtulunca tekrar eski enerjik halini almıştı.

"Bu yaptığın akıllıca mı?"

"Sevgili elf leydim, onun gibisi için balık pek doyurucu değildir! En iyisi daha uygun bi şey avlaması için yalnız kalması. Karnı doyunca geri gelecektir. Birisi onu görse de... eh, Khaz Modan'da bile hâlâ birkaç vahşi griffon var." Korucu rahatlamış görünmediğinden Falstad ekledi: "Sadece kısa bi süre için gidecek. Anca kendimize bi yemek hazırlamamıza yetecek kadar bi süre."

Yanlarında az bir erzak vardı. Cüce hemen bunları bölüştürdü. Yakında akan bir dere olduğu için ikisi de mataralarında ne kadar su kaldıysa içtiler. Orklarla dolu bir bölgenin bu kadar içlerinde ateş yakmak söz konusu olamazdı. Neyse ki gece soğuk geçmeyecek gibiydi.

Griffon gerçekten de çabucak midesini doyurup geri dönmüştü. Hayvan Falstad'ın yanına yerleşti. Cüce yemeğini bitirip bir elini yavaşça yaratığın kafasına koydu.

"Görünürde bi şey yok," dedi sonunda. "Ama orkların yakınlarda olmadığını varsayamayız."

"Sırayla nöbet mi tutmamız lazım?"

"Yapılacak en iyi iş bu olur. İlk sıra benim mi, senin mi?"

Uyuyacak hali olmayan Vereesa gönüllü oldu. Falstad itiraz etmedi ve içinde bulundukları koşullara rağmen hemen uzanıp birkaç saniye sonra da uykuya daldı. Vereesa cücenin bunu yapabilmesini takdir etti. Keşke kendisi de bu bakımdan onun gibi olabilseydi.

Gece, çocukluğunda yaşadığı ormanlara göre çok sessiz , geldi ona; ama korucu kendi kendine bu kayalık toprakların yıllar önce orklar tarafından yağmalandığını hatırlattı. Doğru, vahşi yaşam hâlâ varlığını sürdürebilmişti (griffonun doymuş karnı buna kanıttı) ama Khaz Modan'daki yaratıkların çoğu QulThalâs'takilere göre daha tedirgindi. Orklar da ejderhalar da ağırlıklı olarak taze etle beslenirdi.

Gökyüzünde birkaç yıldız göze çarpıyordu ama elf ırkına özgü gece görüşü olmasaydı Vereesa karanlıkta neredeyse kör gibi kalırdı. Rhonin'in bu karanlıkta nasıl yol aldığını merak etti. Tabii ki hâlâ hayatta olması halinde... Acaba o da burasıyla Grim Batol arasındaki çorak topraklarda mı dolaşıyordu? Yoksa Kanatlıölüm onu buralardan bile ötedeki bir yere, hatta belki de korucunun hiç bilmediği bir diyara mı götürmüştü?

Rhonin'in siyah ejderhayla bir tür ittifak içinde olduğuna inanmak istemiyordu ama eğer öyle bir şey yoksa Kanatlıölüm büyücünden ne isteyebilirdi ki? Acaba Vereesa kendisini ve Falstad'ı çılgın gibi ejderhanın peşine taktığı halde, zırhlı devin taşıdığı değerli yük Rhonin değil miydi?

Bir sürü soru vardı ama hiç cevap yoktu. Morali bozulan korucu cüceden ve onun bineğinden uzaklaşıp kefene sarılmış gibi duran tepeleri ve ağaçları incelemeye cesaret etti. Üstün görüş gücüyle bile görünenler karanlık şekillerden ibaretti. Kilometrelerce mesafede hiç ork yokmuş gibiye de bu karartılar elfe çevresindekilerin daha bunaltıcı ve tehlikeli görünmesine neden oldu.

Kılıcı hâlâ kınında olan Vereesa biraz daha ilerlemeyi göze aldı. Az sonra budanmış bir çift ağaçla karşılaştı. İki

de içinde çok az yaşam kalmıştı. Elf onlara sırayla dokunduğunda onların ne kadar halsiz, ölmeye ne kadar hazır olduklarını hissetti. Az da olsa Güruh'un yarattığı dehşetten çok öncelerine varan geçmişlerini de sezebiliyordu. Bir zamanlar Khaz Modan, tepe cücelerinin ve başkalarının evlerini kurduğu sağlıklı bir yerdii. Ancak cüceler orkların bitmek tükenmek bilmeyen saldırıları karşısında kaçmışlar ama bir gün geri dönmeye yemin etmişlerdi.

Oysa ağaclar kaçamamıştı.

Elf tepe cücelerinin geri dönüş gününün yakın olduğunu hissediyordu; ama o zaman geldiğinde bu ağaclar ve onlar gibi birçok şey için artık çok geç olacaktı. Khaz Modan yeniden canlanabilmek için onlarca yıla gereksinim duyacaktı... eğer bir gün bunu başarabilirse tabii ki.

"Metin olun," diye ağaclarla fısıldadı Vereesa. "Size söz veriyorum yeni bir Bahar gelecek." Ağacların ve diğer bütün bitkilerin dilinde Bahar sadece bir mevsim değil aynı zamanda umut, hayatın yeniden doğuşu demektii.

Elf geri çekildiğinde iki ağaç da biraz daha düz, biraz daha uzun görünüyordu. Sözlerinin onlar üstündeki etkisi Vereesa'yı gülümsetti. Büyük bitkilerin birbirleriyle anlaşmak için ellerin bile kavrayışının ötesinde yöntemleri vardı. Belki onun cesaretlendirmesi diğerlerine de ulaşacaktı. Belki de onlardan bazıları her şeye rağmen hayatta kalacaktı. Elf bunu sadece umut edebilirdi.

Ağaclarla kurduğu kısa iletişim korucunun zihnindeki ve kalbindeki yükü hafifletmişti. Kayalık tepeler artık o kadar kötülük dolu gelmiyordu ona. Elf şimdi daha istekli ilerliyordu. Her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağından emindi, hatta Rhonin için bile.

Nöbet süresinin sonu beklediğinden çok daha çabuk gelmişti. Vereesa neredeyse Falstad'ı bir süre daha uyandırmamayı düşünüyordu (horultusundan anlaşıldığı üzere cüce de-

rin bir uykudaydı) ama yorgunluğu savaşta bocalamasına neden olursa, sorun olmaktan başka işe yaramayacağım da biliyordu. Elf biraz isteksiz de olsa yol arkadaşının yanına geri gitmek için döndü...

... ve bir anda durdu. Kurumuş bir dalın neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir sesle kırılması, korucuyu birinin ya da bir şeyin yaklaşmakta olduğu konusunda uyarmıştı.

Vereesa, Falstad'ı uyandırmaya kalkışmadı çünkü karşısında- I kini gafil avlama şansını kaçırmak istemiyordu. Uyuklayan griffon binicisinin ve bineğinin yarımından geçerken arkadaki karanlık manzarayla ilgileniyormuş gibi davranıyordu. Yine aynı yönden daha hafif bir kıpırtı sesi duydu. Acaba sadece bir tek davetsiz misafir mi vardı? Belki öyleydi, belki de değildi. Ses | onu bu tarafa çekmek için özellikle yapılmış olabilirdi, böylece Vereesa sessizce bekleyen diğer düşmanları fark etmeyecekti.

Hafif kıpırtı sesi tekrar geldi... ve onu yabancı bir ötüş takip etti. Ardından muazzam bir şekil elfin yanından geçti.

Vereesa hareket edenin, ağaçların arasındaki canavar bir mahluk değil de Falstad'ın griffonu olduğunu anladığı halde silahını hazır etmişti. Elf gibi, hayvan da zor duyulan sesi fark etmiş ama korucunun aksine eldeki seçenekleri hesap etme ,| gereği duymamıştı. Kanatlı yaratık kendi soyunun taşıdığı keskin bir içgüdüyle tepki vermişti.

"Ne var?" diye homurdandı Falstad, bir cüceden beklenmeyecek bir rahatlıkla ayağa fırlayarak. fırtınaçekicini çekmiş, dövüşmeye hazırdı.

"Şu yaşlı ağaçların ardında bir şey var! Bineğin onun peşinde!"

"İyi, umarım onu yemeden ne olduğunu görmeye fırsatımız olur!"

Vereesa 'karanlıkta sadece griffonun gölgelerle kaplı silüetini görebiliyor ama düşmanlarını seçemiyordu. Ancak korucu, kanatlı yaratığının yanında başka bir çılgılık daha du-

yabiliyordu. Bu, hiç de bir meydan okuma ılığı gibi çıkmıyordu.

"Hayır! Hayır! Git başımdan! Git başımdan! Üstümden çekil! Ben lezzetli bir lokma değilim!"

İkili, ılgın seslenişlere doğru koştı. Griffonun köşeye sıkıştırdığı şey her neyse pek tehdit gibi durmuyordu. Ses tanıdık gelmişti; ama kime ait olduğunu bilemiyordu elf.

"Geri dur!" diye bineğine seslendi Falstad. "Geri dur, dedim! Söz dinle!"

Aslansı yaratık ilk başta söz dinlemeye hevesli görünmüyordu, sanki yakaladığı şeyin kendisine ait olduğu ya da serbest bırakmaya gelmeyecek bir şey olduğu kanısındaydı. Gagalı kafasının ardındaki karanlıktan ağlamaklı bir ses geliyordu. Fazlasıyla ağlamaklı bir ses...

Çocuğun biri Khaz Modan'ın orta yerinde tek başına gezmeye mi kalkmıştı? Elbette öyle bir şey olamazdı. Orklar bu toprakları yıllardır ellerinde tutuyordu! Böyle bir çocuk nereden gelebilirdi ki?

"Lütfen, ah lütfen, lütfen! Bu önemsiz zavallıyı şu canavardan kurtarın.. Pöfff! Amma da nefesi varmış!"

Elf donup kaldı. Hiçbir çocuk böyle konuşmazdı.

"Geri dur, seni kahrolasıc!" Falstad bineğinin sağrısını tokatladı. Hayvan bir kez kanatlarını gerip gırtlaktan gelen bir sesle öttü, sonra da geriye gidip avından uzaklaştı.

Kısa ve kaslı bir figür sıçrayarak ayağa kalktı ve hemen diğer tarafa doğru yöneldi; ama korucu daha hızlı hareket edip ileri atılmıştı. Vereesa davetsiz misafiri yakaladığında elindekinin upuzun bir kulak olduğunu fark etti.

"Ah! Lütfen canımı yakma! Lütfen canımı yakma!"

"Ne yakaladın?" diye mırıldandı griffon binicisi, elfin yanına gelerek. "Hiç bu kadar ayaklayan bi şey görmedim! Sustur onu yoksa icabına bakmak zorunda kalacağım! Duyabilecek kadar yakındaki bütün orkları koşar adım buraya getirecek!"

"Ne dediğini duydun," dedi canı sıkılan elf, elinin altında kıvranıp duran şekle. "Sessiz ol!"
İstenmeyen konukları sustu.-

Falstad belindeki bir keseye uzandı. "Burada durumu biraz aydınlatacak bi şeyim var, elf leydim. Gerçi sınırim ne tür bi leş yiyen yakaladığımızı biliyorum!"

Cüce küçük bir nesne çıkardı. Çekicini kenara koyduktan sonra bu nesneyi kaim el ayalarının arasında ovdu. Bunu yapar yapmaz nesne soluk bir ışıkla parlamaya başladı. Birkaç saniye sonra parlama artmış ve sonunda da nesnenin bir tür kristal olduğu ortaya çıkmıştı.

"Ölen bi arkadaşın hediyesiydi," diye açıkladı Falstad. Parıldayan kristali tutsaklarının yanına yaklaştırdı. "Şimdi bakalım haklı mıymışım... Evet, ben de böyle düşünmüş tüm!"

Vereesa da aynı şeyi düşünmüştü. O ve cüce, bulabilecekleri en güvenilir yaratığı tutsak almışlardı: Bir goblini.

"Casusluk mu yapıyordun?" diye gürledi korucunun yol arkadaşı. "Belki de senin hemen icabına bakıp bu işi halletmeliyiz!"

"Hayır! Hayır! Lütfen! Bu rezil yaratık bir casus değil! Ork dostu değilim ben! Sadece emirleri dinledim!"

"Peki o zaman burada ne işin var?"

"Saklanıyorum! Saklanıyorum! Gece gibi bir ejderha gördüm! Ejderhalar goblinleri yemeye çalışır, bilirsiniz!" Çirkin, yeşil yaratık bu son sözünü sanki herkesin anlaması gereken bir şeymiş gibi söylemişti.

Gece gibi bir ejderha mı? "Siyah bir ejderha mı demek istiyorsun?" Vereesa goblini kendine yaklaştırdı. "Gördüğün şey bu muydu? Ne zaman?"

"Çok değil! Karanlık çökmeden hemen önce!"

"Gökte miydi, yerde miydi?" . "Yerde! O..."

Falstad elfe baktı. "Bi goblinin sözüne güvenemezsin, elf leydim! Onlar doğru kelimesinin anlamını bilmez!"

' Bir tek soruya cevap verebilirse ona inanırım. Goblin, bu ejderha yalnız mıydı, eğer değildiyse yanındaki kimdi?"

"Goblin yiyen ejderhalardan bahsetmek istemiyorum!" diye başladı goblin; ama Vereesa'nın kılıcının dürtmesiyle sözcükler bir anda ağzından dökülmeye başladı: "Yalnız değil! Yalnız değil! Yanında başka biri var! Belki yemek için; ama önce konuşmak için! Dinlemedim! Sadece uzaklaşmak istedim! Ejderhaları ve büyücülerini sevmem..."

"Büyücüler mi?" dedi elfle Falstad. Vereesa umutlarına hakim olmaya çalışıyordu. "O iyi durumda mıydı, şu büyücü yani? Sağlığı yerinde miydi?"

"Evet..."

"Tarif et onu."

Goblin küçük kol ve bacaklarını sallayarak kıvrandı. Korucu ince 'görünen bu kollara aldanacak değildi. Goblinler biçare görüntülerinin ardına gizlenen güçleri ve kurnazlıklarıyla ölümcül birer savaşçıya dönüşebilirdi.

"Kızıl yeleli ve acayip kibirli! Uzun boyluydu ve koyu mavilere bürünmüş! Hiç isim bilmiyorum! Hiç isim duymadım!"

Çok ayrıntılı bir tarif sayılmazdı; ama kesinlikle yeterliydi. Kaç tane uzun boylu, koyu mavi cüppeli, kızıl saçlı büyücü olabilirdi ki burada? Hele de Kanatlıölüm'ün yanında...

"Bu bana senin arkadaşın gibi geldi," diye karşılık verdi Falstad, homurdanarak. "Anlaşılan sonuçta haklıymışsın."

"Peşinden gitmemiz gerek."

"Karanlıkta mı? Birincisi, elf leydim, daha hiç uyumadım bile ve ikincisi, karanlık bizi gözlerden uzak tutsa da başka bi şeyi görmemizi de feci zorlaştırır... Hatta bi ejderhayı bile!"

Takibe hemen şimdi devam etmeyi ne kadar istese de Vereesa cücenin haklı olduğunu biliyordu. Yine de sabaha kadar bekleyemezdi. Değerli zaman geçip gitmiş olurdu. "Sade-

ce birkaç saate ihtiyacım var, Falstad. Bana bu kadar zaman ver, sonra da yola çıkalım."

"Hâlâ karanlık olacak... ve belki unutuyorsun ama ne kadar büyük olursa olsun Kanatlıölüm gece gibi simsiyahtır!"

"Onu aramak zorunda değiliz ama." Elf gülümsedi. "En azından onun nereye indiğini biliyoruz zaten... ya da aramızdan biri biliyor."

İkisi de bakışlarını goblinine çevirdi. Yaratığın, başka bir yerde olmayı çok istediği belliydi.

"Ona güvenebileceğimizi nereden bileceğiz? Bu küçük, yeşil hırsızların nam salmış yalancılar olduğu uydurulmuş bi şey değil!"

Korucu kılıcının keskin ucunu goblinin gırtlığına doğru çevirdi. "Çünkü elinde iki seçenek olacak: Ya bize Kanatlı-ölüm'ün ve Rhonin'in nereye indiğini gösterecek ya da onu kesip ejderhalara yem yapacağım."

Falstad kıkırdadı. "Ne dersin, Kanatlıölüm'ün midesinin bile bunun gibi bi şeyi kaldırabilir mi?"

Kısa boylu tutsakları titredi ve hiç gözbebeği olmayan, tedirgin, sarı gözleri katıksız bir korkuyla büyüdü. Kılıcın ucunun yakınlığına rağmen çılgın gibi hoplayıp zıplamaya başlamıştı goblin. "Size memnuniyetle gösteririm! Gerçekten memnuniyet duyarım! Ben ejderhalardan korkmam! Size rehberlik edip arkadaşınıza götüreceğim!"

"Sesini alçalt, seni sersem!" Korucu, şeytani yarattığı tutan elinin baskısını artırdı. "Yoksa dilini kesmemi mi istersin?"

"Özür, özür, özür..." diye mırıldandı yeni yol arkadaşları. Şimdi sesini kısmıştı goblin. "Bu sefil yaratığa zarar vermeyin..."

"Peh! Bu, goblinler için bile zavallı bi mahluk!"

"Bize yolu gösterdiği sürece önemi yok."

"Bu zavallı size çok iyi rehberlik edecek, hanfendi! Çok çok iyi!"

Vereesa durumu iyice bir düşündü. Onu şimdilik bağlamamız lazım..."

"Onu bineğime bağlayacağım. Bu, iğrenç kemirgeni kontrol altında tutar."

Goblinin yüzü bu son öneri üzerine iyice hasta bir görünüm aldı. O kadar kötü görünüyordu ki gümüş saçlı korucu, yeşil yaratığa acımış ti biraz. "Pekâlâ; ama hayvanının ona zarar vermemesini sağla."

"O hareketlerine dikkat ettiği sürece." Falstad tutsağa bir bakış attı.

"Bu zavallı mahluk hareketlerine dikkat edecek; sahiden, gerçekten..."

Vereesa kılıcının ucunu goblinin gırtlğından çekip onu biraz sakinleştirmeye çalıştı. Belki de biraz incelikle acınacak haldeki varlıktan daha fazla yararlanabilirlerdi. "Bizi gitmek istediğimiz yere götürürsen biz de seni, aç bir ejderhayla karşılaşmadan önce serbest bırakacağız. Bu konuda sana söz veriyorum." Bir an sustu. "Bir adın var mı, goblin?"

"Evet, hanfendi, evet!" Vücuduna göre çok iri olan kafası yukarı aşağı sallandı. "Adım Kryll, hanfendi, Kryll!"

"Peki, Kryll, dediğimi yap ki her şey yolunda gitsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Goblin hafifçe zıpladı olduğu yerde. "Ah, evet evet, anlıyorum, hanfendi! Sizi temin ederim bu sefil yaratık sizi tam gitmeniz gereken yere götürecekt!" Elfe delice bir sırıtsıyla baktı. "Size söz veriyorum..."

on BİR.

Hekros bir sonraki hareketine karar vermeye çalışırken iblis Ruhu'na dokundu. Ork komutanı neredeyse bütün gece uyuyamamıştı. Torgus'un görevinden dönememiş olması yaşlı savaşçının içini kemiriyordu. Başaramamış mıydı? İki ejderha da ölmüş müydü? Eğer öyleyse insanlar Alexstrasza'yı kurtarmak için ne biçim bir kuvvet yollamış olabilirlerdi? Terkilerinde büyücüleri taşıyan griffon binicilerinden oluşan bir ordu mu? Kesin olan İttifak'ın bile böyle büyük bir kuvveti yollamaya gücünün yetmeyeceği idi. Hele de kuzeydeki savaş ve kendi iç çekişmeleri sürerken...

içindeki kaygıları paylaşmak için Zuluhed'le temas kurmaya çalışmıştı ama şaman onun büyüsel mesajına karşılık vermemişti. Ork bunun ne demek olduğunu biliyordu: Zuluhed diğer tarafta işler bu kadar korkunç durumdayken kendisine astının hayal ürünü korkuları gibi gelen şeylerle zaman kaybedemezdi. Şaman, Nekros'un, her ork savaşçısının yapması gerektiği gibi kararlılık ve kesinlikle harekete geçmesini bekliyordu... Bu da sakat subayı tekrar başladığı noktaya döndürmüştü.

İblis Ruhu ona büyük bir komuta gücü veriyordu ama Nekros, onun gerçek gücünün küçük bir kısmını bile anlayamadığının farkındaydı. Aslında cehaletinin derinliğini idrak etmesi orku, büyülu nesneyi şu ana kadar kullandığı kadardan

daha fazla kullanmayı denemeye kalkışmaktan bile alıkoyuyordu. Zuluhed hâlâ astına ne teslim ettiğinin farkında değildi. Nekros'un kendi kendine keşfettiği kadarıyla İblis Ruhü öyle bitmek bilmez bir güce sahipti ki ustalıklı kullanıldığında, ork subayının Khaz Modan'ın kuzey bölgesinde toplandıklarını bildiği İttifak güçlerinin tamamını büyük ihtimalla silip süpürebilirdi.

Sorun, dikkatsizce kullanıldığında diskin bütün Grim Bator'u ortadan kaldırabilecek olmasıydı.

"Bana iyi bir balta ve iki işe yarar bacak ver, seni en yakın yanardağa fırlatayım..." diye altın diske mırıldandı ork.

Bu sırada bezgin görünümlü bir savaşçı Nekros'un karargah odasından içeri daldı. Komutanının sinirli bakışını umursamaz görünüyordu. "Torgus dönüyor!"

Sonunda iyi haber! Komutan derin bir nefes verip rahatladı. Torgus dönüyorsa en azından bir tehlike sona ermiş demektir. Nekros koltuğundan neredeyse sıçrayarak kalktı. Torgus'un en azından bir tutsak getireceğini umuyordu; Zuluhed her halde bunu beklerdi. Biraz işkencenin ardından yalvarıp yakaracak olan insandan kuzeye yapılacak olan akınla ilgili ihtiyaç duydukları her şeyi kesinlikle öğrenirlerdi. "En sonunda! Ne kadar uzakta?"

"Birkaç dakika. Daha fazla değil." Diğer orkun çirkin yüzünde sinirli bir ifade vardı ama Nekros bunu şimdilik görmezden geldi. Güçlü ejderha binicisini karşılamak için sabırsızlanıyordu. En azından Torgus onu düş kırıklığına uğratmamıştı.

İblis Ruhü'nu ortadan kaldırıp ejderha binicilerinin iniş ve kalkışlarda kullandığı geniş mağaraya doğru aceleyle ilerledi. Haberi getiren savaşçı hemen arkasından geliyordu. Garip bir şekilde sessizdi ama Nekros bu seferki sessizliği memnuniyetle karşıladı. Tek duymak istediği Torgus'un, yabancılara karşı kazandığı büyük zaferle ilgili anlatacaklarıydı.

İçlerinde hayatta kalmış olan binicilerin çoğunun bulunduğu bir kısım ork da Torgus'u mağaranın geniş ağzında bekliyordu. Nekros bu düzensizliğe kaşlarını çattı; ama onların da kendisi gibi, üstün savaşçının muzafferane gelişini sabırsızca beklediğini biliyordu.

"Yol açın! Yol açın!" Çevresindekileri iterek geçerken tan yerinin soluk ışığına doğru baktı. Önce iki ejderhayı da göremedi. Yakında burada olacaklarını fark eden gözcünün bütün orklardan daha keskin gözleri vardı anlaşılan. Sonra... sonra Nekros yavaş yavaş uzaklardaki karanlık bir şekli fark etti. Yaklaştıkça büyüklüğü de artıyordu.

Sadece bir tane miydi? Takma bacaklı ork homurdandı. Bu da başka bir büyük kayıptı; ama tehlike bertaraf edildiğine göre artık Nekros bunu idare edebilirdi. Ork hangi ejderhanın geri döndüğünü bilemiyordu; ama diğerleri gibi o da bunun Torgus'un bineği olmasını bekliyordu. Hiç kimse Grim Batol'un en büyük savaşçısını yenemezdi.

Ama yine de... ejderhanın şekli belirginleştikçe Nekros onun düzensiz bir şekilde uçtuğunu fark etti. Kuyruğu hemen hemen kontrolsüzce sallanıyor, kanatları parçalanmış gibi duruyordu. Gözlerini kısınca canavarı gerçekten de-bir binicinin idare ettiğini gördü; ama bu binici, bilinci tam olarak yerinde değilmiş gibi eğerine neredeyse yarı yığılmış bir şekilde oturmuştu.

Rahatsız edici bir ürperti komutanın omurgası boyunca dolaştı

"Yer açın!" diye bağırırdı ork. "Yer açın! İniş için çok fazla yere ihtiyacı olacak!"

» Gerçekten de Nekros paldır küldür kenara çekilirken, Torgus'un bineğinin bu geniş mağaradaki hemen her boşluğa ihtiyacı olacağını fark etti. Ejderha yaklaştıkça uçuşundaki kararsızlık kendini daha çok belli ediyordu. Öyle kötü bir manevra yaptı ki kısa bir an için Nekros dev yarattığın mağara-

mın yan tarafına çarpacağını bile düşündü. Ancak en sonunda, belki de terbiyecisinin yönetimiyle, kırmızı canavar içeri girmeyi başardı.

Ejderha yere çarparak onların arasına indi.

Yaralı canavar hızını alamayıp öne doğru kayınca orklar şaşkınlık ve dehşetle bağırdılar. Kanatlardan birinin çarptığı bir savaşıncının ayakları yerden kesildi. Kuyruk öne arkaya savrularak duvarlara sert darbeler indirdi ve tavandan iri kaya parçalarının düşmesine neden oldu. Nekros duvarlardan birine sıkı sıkı yaslanıp dişlerini kenetledi. Her tarafta tozlar uçuşuyordu.

Birden mağaraya bir sessizlik çöktü. Bu sessizlik anında ejderhanın yolundan çekilmeyi başarmış olanlar ve sakat subay, karşılarındaki devasa yaratığın mağarasına geri dönebilmiş olduğunu fark etmeye başladı... ama ölmek için.

Ama binici için aynı şey geçerli değildi. Tozların içinden bir figür yükseldi. Sendeleyen ama yine de etkileyciliğini koruyan figür kendini dev cesetten kurtarıp kayarak aşağı indi. Yere vardığında neredeyse dizlerinin üstüne düşüyordu. Ağzından kanla toprak tükürdü ve sonra elinden geldiğince etrafına bakındı. Bir şey arıyordu... Bir şey...

Nekros'u arıyordu.

"Yenildik!" diye böğürdü ejderha binicilerinin en cesuru, en güçlüsü. "Yenildik, Nekros!"

Torgus'un kibirli halinin yerini başka bir şey almıştı. Komutanı, geç de olsa bunun teslimiyet olduğunu anladı. Her zaman için tereddütsüz savaşa giren Torgus şimdi fazlasıyla yenilgiyi kabul etmiş görünüyordu.

Hayır! *Hayır, o olmamalıydı!* Yaşlı ork elinden geldiğince hızlı bir şekilde büyük savaşıncısına doğru topalladı. Yüzündeki ifade kararmıştı. "Sus! Bu konuşmaların hiçbirini istemiyorum! Kabileleri utandırıyorsun! Kendini utandırıyorsun!"

Torgus başarabildiği kadar bineğinin ölüsüne yaslandı.

"Utandırmak mı? Hiçbir utanç duymuyorum, ihtiyar! Sadece gerçeği gördüm... ve gerçek, artık hiç umudumuzun kalmadığıdır! Burda umudumuz yok!"

Diğer orkun kendisinden uzun ve heybetli olması gerçeğini görmezden gelen Nekros biniciyi omuzlarından yakalayıp sarstı. "Konuş! Sana böyle haince şeyler söyleten ne?"

"Bak bana, Nekros! Bineğime bak! Bunu neyin yaptığını biliyor musun? Neyle dövüştüğümüzü biliyor musun?"

"Bir griffon sürüsü mü? Büyücülerden oluşan bir ordu mu?"

Hâlâ Torgus'un göğsüne iğneli olan şeref nişanları kan lekeleriyle kaplanmıştı. Ejderha binicisi gülmeye çalıştı ama bir öksürük nöbetine yakalandı. Nekros sabırsızca bekledi.

"Öyle... öyle olsaydı daha adil bir dövüş olurdu! Hayır, sadece bir avuç griffon gördük... büyük olasılıkla onlar yemdi! Öyle olmaları gerek! İşe yarar bir kuvvet olmak için çok küçük..."

"Bırak şimdi bunu! Bunu size ne yaptı?"

"Bunu ne mi yaptı?" Torgus'un bakışları komutanını aşır diğer savaşçılara vardı. "Ölümün ta kendisi... Siyah bir ejderha kılığına bürünmüş ölüm!"

Korku dolu bir şaşkınlık orkların arasında dolaştı. Nekros bu sözler üzerine vücudunun kasıldığını hissetti. "Kanatlı-ölüm mü?"

"Hem de insanlar için savaşıyor! Tam griffonlardan birine saldıracaktım ki bulutların içinden çıktı! Son anda kaçabildik!"

Bu olamazdı... ama yine de... olmuş olması gerekirdi. Torgus bu kadar boş bir yalan söylemezdi. Eğer bunu Kanatlı-ölüm'ün yaptığını söylüyorduyse (dev cesedi süsleyen yarıklar ve kopmuş parçalar da sözlerini epey doğruluyordu) o zaman bunu Kanatlıölüm yapmıştı.

"Anlatmaya devam et! Hiçbir ayrıntıyı atlama!"

Ejderha binicisi kendi durumuna rağmen onun dediğini yaptı. Kendisinin ve diğer orkun önemsiz görünen grubu fark edişini anlattı. Bunlar belki de öncülerdi. Torgus birkaç cüce, bir elf ve en azından bir de büyücü görmüştü. Her nasılsa tek başına ejderhalardan birini katleden bir insan savaşçısının beklenmedik fedakârlığı ayrı tutulursa, basitçe seçilmiş bir gruptu bu.

Diğer ejderha öldüğünde bile Torgus daha fazla sorun çıkmasını beklemiyordu. Büyücü biraz canlarını sıkımsı ama savaşın ortasında ortadan kayboluvermiş, büyük olasılıkla aşağı düşüp ölmüştü. Ork, grubu yok etmeye hazır bir şekilde saldırıya geçmişti.

İşte o zaman Kanatlıölüm saldırmıştı. Siyah dev, Torgus'un ilk başta terbiyecisinin talimatlarını dinlemeyi reddedip savaşa giren hayvanını kolaylıkla alt etmişti. Korkak olmasa da Torgus zırhlı devle savaşmanın anlamsızlığını hemen anlamıştı. Mücadele boyunca defalarca kez bineğine, geri dönmesi için bağırmıştı. Kırmızı ejderha ancak yaraları dayanamayacağı kadar fazlalaşınca binicisine itaat edip kaçmıştı.

Hikâye ilerledikçe Nekros bütün kâbuslarının gerçeğe dönüştüğünü gördü. Goblin Kryll onu İttifak'ın, Ejderhakraliçesi'ni orkların elinden almaya çalışacağından haberdar ederken doğruyu söylemişti; ama iğrenç yaratık bu görev için toplanmış kuvvetler konusunda ya bilgisizdi ya da efendisine söyleme zahmetine girmemişti. Her nasılsa insanlar inanılmaz olanı başarmışlardı... İki tarafın da saygı duyduğu ve korktuğu tek yaratıkla anlaşma yapmışlardı.

"Kanatlıölüm..." diye mırıldandı Nekros.

İyi ama niçin zırhlı devi böyle bir görevde kullanma savurganlığına girmişlerdi ki? Torgus buldukları grubun öncü ya da yem olması gerektiği konusunda kesinlikle haklıydı. Çok daha büyük bir kuvvet onların ardından geliyor olmalıydı.

Nekros aniden hâlâ eksik olan parçayı buldu.

Diğer orklarla yüzleşmek için arkasına döndü. Sesinin titrememesi için mücadele ediyordu. "Saldırı başladı; ama kuzeyde değil! İnsanlar ve müttefikleri önce bizim için geliyorlar!"

Savaşçılar ümitsiz gözlerle birbirlerine baktılar. Güruh'taki kimsenin hayal bile etmediği kadar büyük bir tehditle karşı karşıya olduklarını kesinlikle anlamışlardı. Savaşta yiğitçe savaşıp ölmek başka şeydi, mutlak bir katliama maruz kalacağını bilmek başka şeydi.

Vardığı sonuç Nekros'a çok mantıklı gelmişti. Saldırıya umulmadık bir şekilde batıdan başlayıp Khaz Modan'ın güneyini ele geçirecekler, Ejderhakraliçesi'ni serbest bırakacaklar ya da katledeceklerdi. Güruh'tan geriye kalanları kuzeyde, Dun Algaz'ın yakınlarında ana desteklerinden yoksun halde bırakacaklardı. Sonra da Grim Batol'dan ilerleyeceklerdi. Güneyden ve Dun Modr'dan saldıranların arasında kalanlarla ork ırkının son umutları yıkılacaktı. Hayatta kalanlarsa insanların kurduğu, denetim altındaki iskân bölgelerine yerleştirilecekti.

Zuluhed onu dağ ve tutsak ejderhayla ilgili bütün konularda yetkili kılmıştı. Şaman, Nekros'un mesajına cevap verecek durumda değildi ve bu da onun, Nekros'a yapması gerektiği şeyler konusunda güvendiğini varsayıyor olması demekti. Peki o zaman, Nekros da tam olarak bunu yapacaktı.

"Torgus! Kendini toparla ve biraz uyu! Sana daha sonra ihtiyacım olacak!"

"Nekros..."

"Dediğimi yap!"

Yaşlı orkun gözlerindeki öfke, üstün savaşçının bile itirazından vazgeçmesine neden oldu. Torgus başıyla onaylayıp başka bir savaşçıdan destek alarak uzaklaştı. Nekros dikkatini tekrar diğerlerine yöneltti. "Öncelikli olan her şeyi toplayın ve arabalara yükleyin! Samanla doldurulmuş sandıklardaki

bütün yumurtaları taşıyın... ve onları sıcak tutun!" Bir an durup kafasında belirlediği yapılacaklar listesini gözden geçirdi. "Hâlâ doğru düzdün eğitilemeyecek kadar vahşi olan, bütün ejderha yavrularını gebertmeye hazır olun!"

Bu son söz Torgus'un durmasına neden oldu. O ve diğer biniciler komutanlarına dehşet dolu gözlerle baktılar. "Yavruları gebertmek mi? Onlara ihtiyacımız..."

"Sadece çabuk taşınabilecek şeylere ihtiyacımız olacak... Bir ihtimale karşı dikkate almalıyız!" Uzun boylu ork bakışlarını ona dikti. "Ne ihtimali ne?"

"Ölümkanadı'nın icabına bakamamam ihtimali ne..."

Şimdi herkes ona, sanki vücudundan ikinci bir kafa çıkmış ve bir ogre oluvermiş gibi bakıyordu.

"Ölümkanat'ın icabına bakmak mı?" diye homurdandı diğer binicilerden biri.

Nekros'un gözleri, Ejderhakraliçesi'yle uğraşırken ona en çok yardımı dokunan baş çobanını aradı. "Sen! Benimle gel! Anneyi nasıl taşıyacağımıza karar vermemiz gerek!"

Torgus sonunda neler döndüğünü anlayabilmişti. "Grim Batol'u terk edeceksin! Her şeyi kuzeydeki hatlara götüreceksin!"

"Evet..."

"Onlar da peşinden gelecek! Kanatlıölüm peşinden gelecek!"

Takma bacaklı ork homurdandı. "Size bir emir verildi... Yoksa etrafımda güçlü savaşçılar yerine sızlanıp duran ayakçılar mı var?"

Sözleri istediği etkiyi yaratmıştı. Torgus ve diğerleri dik-leşti. Nekros sakat olabilirdi; ama komuta hâlâ ondaydı. Planının ne kadar delice olduğunu düşünseler de emirlerine itaat etmek dışında bir şey yapamazlardı.

Yaşlı ork yaralı savaşçıyı ve yolundaki diğer hepsini iterek geçerken zihnindeki düşüncüler kendisinden de hızlı ilerli-

yordu. Evet, Ejderhakraliçesi'ni açık bir yerde, hatta gerekirse bu mağaranın ağzında tutması şarttı. Nekros için en iyisi bu olacaktı.

O da insanların yapmış olduğu şeyi yapıp bir yem hazırlayacaktı... Başarısız olması halindeyse en azından yumurtalar Zuluhed'e ulaşmalıydı. Sadece onlar bile hayatta kalsa bu Güruh'a fayda sağlardı... ve eğer Nekros zafere ulaşırsa, bu yaşamına bile mal olsa, orkların hâlâ bir şansı olacaktı.

Güçlü ellerinden biri yavaşça İblis Ruh'u taşıyan keseye uzandı. Nekros Kafatasiezen, gizemli tılsımın gücünün sınırlarını merak etmişti... Şimdi bunu öğrenmek için fırsatı olacaktı.

Şafağın solgun aydınlığı Rhonin'i, ömründe daldığı en derin uykulardan birinden kaldırdı. Büyücü biraz çaba göstererek dikleşti ve nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Ağaçlık bir alandaydı, rüyasında gördüğü handa değil. Kendisinin ve Vereesa'nın oturmuş muhabbet ettiği...

Uyandın... Güzel...

Sözcükler beklemediği şekilde zihnine doldu ve onu neredeyse şoka uğrattı. Rhonin fırlayarak ayağa kalktı, bir çember çizerek döndü ve sonunda sesin kaynağını fark etti.

Boynunda asılı duran küçük madalyona attı elini. Bir önceki gece Kanathölüm tarafından kendisine verilen madalyondu bu.

Madalyonun ortasındaki dumanlı siyah kristalden soluk bir parıltı yayılıyordu. Rhonin ona baktıkça bütün gece boyunca olanları tek tek hatırlamaya başladı. Buna dev yarattığının verdiği söz de dahildi: Sana bütün yol boyunca rehberlik etmek için ben de orada olacağım, demişti ejderha.

"Neredesin?" diye sordu büyücü.

Başka bir yerde, diye cevapladı Kanathölüm. Ama aynı zamanda seninleyim...

Bunu düşünmek Rhonin'i ürpertti. Ejderhanın teklifini neden kabul etmişti ki? Her halde başka bir seçeneği olmadığı için...

"Şimdi ne olacak?"

Güneş doğuyor. Yok çıkman lazım...

Çevresine dikkatle göz gezdiren ihtiyatlı büyücü, bakışlarını doğu tarafındaki manzaraya yöneltti. Ağaçlar bu tarafta azalıp kayalık, kurak bir bölgeye geçiş sağlıyordu. Haritalardan bildiği kadarıyla bu alan Grim Batol'a ve orkların Ejderhakraliçesi'ni tuttuğu dağa gidiyordu. Rhonin, Kanatlı-ölüm'ün kendisini buraya kadar getirerek onu birkaç günlük yol tepmekten kurtardığını tahmin etti. Eğer hızlı ilerlerse Grim Batol sadece iki üç günlük mesafede olmalıydı.

Bu yöne doğru yürümeye başlamıştı ki Kanatlıölüm onu hemen durdurdu.

Gitmen gereken yol bu değil.

"Neden? Doğrudan dağa gidiyor."

1/2 de orkların pençesine, insan. Bu kadar aptal mısın?

Rhonin bu hakarete sinirlenmişti ama dilinin ucuna kadar gelen sert bir karşılığı içine attı. Sadece: "O zaman nereye?" diye sordu.

Seyret...

Ve birden insanın zihninde, şu anda bulunduğu yerin çevresinin bir görüntüsü oluştu. Rhonin daha bu olağanüstü resmi doğru düzgün sindiremeden zihnindeki görüntü hareket etmeye başladı. Resim önce yavaşça, sonra da gittikçe hızlanarak Kelli bir yol boyunca ilerledi. Ağaçların arasından hızla geçip kayalık alana vardı. Buradan kıvrılıp döndü ve görüntüler baş döndürücü bir şekilde hızlanmaya devam etti. Uçurumları ve vadileri ok gibi aştı, belli belirsiz seçilebilen ağaçların arasından geçti. Rhonin zihnindeki görüntüler yüzünden sallanıp düşmemek için en yakın ağaç gövdesine tutunmak zorunda kaldı.

Tepeler yükseldikçe daha tehlikeli göründüler ve en sonunda da ilk dağlara dönüştüler. Bundan sonra bile, belli bir doruğa sabitlenene kadar, resimler yavaşlamamıştı. Bu doruk büyücünün tereddütlerine rağmen onu kendine çekiyordu.

Doruğun en aşağı kısmına varınca Rhonin'in görüşü öyle aniden yukarı yöneldi ki büyücü neredeyse bütün denge hissini yitirdi. Görüntü büyük doruğa tırmanırken hep, girinti ve çıkıntı yapan kayalık oluşumlar içeren bölgeleri gösteriyordu. Yukarıya çıktı, çıktı ve en sonunda dar bir mağara ağzına vardı...

... ve başladığı gibi aniden sona erdi. Titreyen Rhonin kendini tekrar yaprakların arasında bulmuştu.

Bu yol senin, hedefimize ulaşmanı sağlayacak tek yol...

"Ama bu yolu izlemek daha uzun sürer. Hem de çok daha tehlikeli yerlerden geçmeyi gerektirir!" Dağın yamacını tırmanmayı düşünmek bile istemiyordu. Bir ejderhaya basit gelen yol bir insan için çok tehlikeli görünüyordu, onun gibi büyü yeteneği olan biri için bile.

Yardım göreceksin. Sana bütün yolu yürütmek zorunda olduğumu söylemedim...

"Ama..."

Yola çıkma zamanının geldi, dedi ısrarla ses.

Rhonin yürümeye başladı... ya da daha doğrusu Rhonin'in bacakları yürümeye başladı.

Bu etki sadece birkaç saniye sürmüştü ama büyücüyü hareketlendirmek için yeterli olmuştu. Bacakları kendi kullanımına geçince, başka bir ders daha yaşamak istemeyen Rhonin hızını artırdı. Kanatlıölüm ona aralarındaki bağın ne kadar güçlü olduğunu kolaylıkla göstermişti.

Ejderha bir daha konuşmadı; ama Rhonin, Kanatlıölüm'ün onun zihninin derinliklerinde bir yerde pusuya yattığını biliyordu. Siyah ejderha, bütün gücüne rağmen Rhonin üzerinde tam bir hakimiyete sahip değilmiş gibiydi. En azından

Pvhonin'in düşünceleri, ejderha müttefikinin denetiminin ulaşamayacağı bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Aksi halde Kanatlölüm şu anda büyücüden pek memnun kalmazdı çünkü Rhonin şimdiden kendini ejderhanın etkisinden kurtarmanın bir yolunu arıyordu.

Garipti. Önceki gece Kanatlölüm'ün kendisine söylediklerinin çoğuna inanmaya dünden razı gibiydi, hatta siyah devin Alexstrasza'yı kurtarmak istediğiyle ilgili bölüme bile. Ama şimdi içinde bir gerçekçilik hissi doğmuştu. Elbette bütün yaratıklar içinde en az Kanatlölüm en büyük düşmanının serbest kaldığını görmek isterdi. Savaş boyunca kırmızı kraliçenin soyunu yok etmeye çalışan o değil miydi?

Ancak büyücü Kanatlölüm'ün, konuşmalarının ilerleyen bölümlerinde bu soruya da cevap vermiş olduğunu hatırladı.

"Alexstrasza'nın çocukları orklar tarafından büyütüldü, insan. Bütün diğer yaratıklara karşı olmaları için eğitildiler. Kırmızı ejderhanın serbest kalması onun soyundan gelmiş olanların neye dönüştüğü gerçeğini değiştirmeyecek. Hâlâ efendilerine hizmet ediyor olacaklar. Onları katlediyorum çünkü bundan başka seçenek yok... Anlıyor musun?"

Ve Rhonin o zaman bunu anlamıştı. Ejderhanın ona bir gece önce anlattığı her şey gayet doğru gelmişti büyücüye... Ama günün ışıkları altında büyücü bu doğruların altında yatanlardan kuşkuya düşmüştü. Kanatlölüm'ün söylediği her şey, tam olarak söylemek istediklerini yansıtıyor olabilirdi; ama bu onun sözlerinin başka, çok daha karanlık nedenler gizlemediği anlamına gelmiyordu.

Rhonin madalyonu çıkarıp atmaya niyetlendi; ama bunu yapmak kesinlikle zoraki müttefikinin dikkatini çekerdı. Kanatlölüm için .büyücünün yerini bulmak çok kolay olurdu. Ejderha ne kadar hızlı olabileceğini kanıtlamıştı zaten. Rhonin ayrıca, zırhlı devin kendisi için geri dönmesi halinde ona dostça davranacağından da şüpheliydi.

şimdilik yapabileceği tek şey seşilmiş olan yolda ilerlemeye devam etmekte. Rhonin'in aklına yanında herhangi bir erzak, hatta matara bile olmadığı geldi. Bütün o yükler şimdi denizde, talihsiz Molok'un ve onların griffonlarının yanındaydı. Kanatlölüm ona herhangi bir şey temin etme gereği bile duymamıştı. Ejderhanın ona önceki gece verdiği yemek ve iki her halde büyücünün alıp alacağı bütün gıdaydı.

Rhonin telaşsızca hareket etmeye devam etti. Kanatlölüm ondan dağa varmasını istemişti ve büyücü de bunu kabul etmişti. Her naslsa Rhonin oraya ulaşacaktı.

Gittikçe daha tehlikeli olan arazide yukarı doğru çıkmaya devam ederken düşüncelerinin Vereesa'ya kaymasını engelle-yemiyordu. Elf görevi için inatçı bir kararlılık göstermişti; ama artık geri dönmüştü elbette... Tabii saldırıdan sağ çıkmışsa... Korucunun hayatını kaybetmiş olabileceği fikri Rhonin'in boğazının birden dğmlenmesine neden oldu. Büyücü bir an tökezler gibi oldu. Hayır, kesinlikle kurtulmuştu. Sağduyu da onun Lordaeron'a ve ırkının yanma döndüğünü söylüyordu.

Evet, kesin böyle olmuştu...

Rhonin durdu. Dönüp etrafına bakınmasını söyleyen bir dürtü dolmuştu içine. Vereesa'nın sağduyulu hareket etmediğine dair büyük bir şüphe duyuyordu. Yola devam etmek konusunda ısrar etmiş, hatta belki de ikna edilmesi imkânsız Falstad'ı bile onu Grim Batol'a uçurması için ikna etmişti. şimdi bile, başına başka bir şey gelmemiş olması halinde Vereesa onun peşinde olabilirdi elbette. Yavaş yavaş ona yaklaşıyor olabilirdi.

Büyücü batıya doğru bir adım attı....

insan...

Rhonin, Kanatlölüm'n sesi beyninin iini doldurunca kfretmemek için kendini zor tuttu. Ejderha nasıl olur da bu kadar çabuk haberdar olabilirdi? Acaba aslında büyücünün düşüncelerini okuyabiliyor muydu?

insan... Kendini toparlayıp bir şeyler yemenin zamanı geldi...

"Ne... ne demek istiyorsun?"

Durdun. Yemek ve su arıyordun, değil mi?

"Evet." Ejderhaya doğruyu söylemenin bir manası yoktu.

Onlardan çok az bir uzaklıktasın. Tekrar doğruya dön ve birkaç dakika daha yola devam et. Ben sana rehberlik edeceğim.

Elindeki fırsatı kaçıran Rhonin itaat etti. Engebeli patikada tökezleyerek ilerledikten sonra yavaş yavaş, bu çorak yerde yetişmiş küçük bir ağaç kümesine vardı. Khaz Modan'ın en kötü kısımlarında bile yaşamın nasıl yeşerebildiğini görmek şaşırtıcıydı. Rhonin sırf gölge için bile zoraki müttefikine minnettar oldu.

Korunun tam ortasında arzu ettiğin şeyi bulacaksın...

Arzu ettiği her şeyi bulamayacaktı; ama büyücü bunu Kanatlıölüm'e söyleyemezdi. Yine de ilerleyişinde bir sabırsızlık vardı. Su ve yemek ona her an biraz daha cazip geliyordu. Birkaç dakikalık bir dinlenme de kesinlikle iyi gelecekti.

Ağaçlar kendi türlerine göre kısaydı. Yükseklikleri ancak üç buçuk metreyi buluyordu; ama altları epey gölgelikti. Rhonin koruya girdi ve hemen etrafına bakındı. Buralarda bir dere ve birkaç meyve olmalıydı her halde. Kanatlıölüm uzak bir mesafeden başka nasıl bir yemek sunabilirdi ki ona?

Ortada kesinlikle bir ziyafet vardı. Ağaçlık alanın tam ortasına Rhonin'in bulmayı hayal etmediği tarzda yiyecek ve içeceklerden oluşan küçük bir sofra yerleştirilmişti. Kızarmış tavşan, taze ekmek, dilimlenmiş meyve ve (mataraya dokunduğunda hayretler içinde kaldı) soğuk su.

Ye, diye mırıldandı ejderhanın sesi.

Rhonin bu emre zevkle itaat edip yemeğin içine gömüldü. Tavşan taze pişirilmiş ve baharatlarla zenginleştirilmişti; ekmeğin üstünde hâlâ fırının mis kokusu vardı. Görgü kurallarına aldırmayıp matarayı başına dikti... ve kabın artık yarısına kadar boş olması gerekirken hâlâ tamamen dolu olduğu-

nu fark etti. Bundan sonra Rhonin hiç düşünmeden, susuzluğunu bastırana kadar içti. Kanatlıölüm'ün, onun sağlıklı olmasını istediğini biliyordu... En azından büyücü dağa ulaşana kadar.

Kendi büyü gücüyle de bir şeyler yaratabilirdi ama bu, daha sonraki nazik anlarda ihtiyaç duyacağı gücü ondan çekip alırdı. Zaten Rhonin böyle bir yemeği yaratabileceğinden de çok emin değildi; en azından fazla çaba harcamadan...

Kanatlıölüm'ün sesi umduğundan çabuk duyuldu: Tıka basa doydun mu?

"Evet... evet, doydum. Teşekkür ederim."

Harekete geçme zamanı. Yolu biliyorsun.

Rhonin yolu gerçekten biliyordu. Aslında ejderhanın ona gösterdiği bütün güzergâhı zihninde canlandırabiliyordu. Anlaşılan Kanatlıölüm, piyonunun yanlış yöne sapıp kaybolmayacağından emin olmak istemişti.

Başka seçeneği olmayan büyücü ejderhanın dediğini yaptı. Sadece bir kez arkasına bakacak kadar durdu. Tanıdık gümüş saçları uzaklarda görebileceğini umuyordu çaresizce. Yine de bir yandan; ne Vereesa'nın, ne de Falstad'ın kendisim takip etmemiş olmasını istiyordu. Görevi yüzünden zaten Duncan ve Molok yitip gitmişti; Rhonin'in omuzlarında çok fazla ölümün yükü vardı.

Gün ilerledi. Güneş neredeyse ufuk çizgisine inmeye başlamışken Rhonin, Kanatlıölüm'ün seçtiği yoldan şüpheye düşmeye başlamıştı. Bir ork nöbetçisinin yakınından geçmek bir yana öyle bir şey görmemişti bile ve kuşkusuz Grim Batol'da hâlâ bu nöbetçilerden olmalıydı. Aslında bir ejderha bile görmüş değildi. Ya onlar artık buralarda devriye gezmiyordu ya da büyücü onların menzilinden çıkacak kadar böl-! geden uzaklaşmıştı.

Güneş daha da alçalmıştı. Kanatlıölüm tarafından büyüyle yaratıldığı anlaşılan ikinci bir yemek de Rhonin'i tatmin et-

miş değildi. Günün son ışıkları da yok olup gidince büyücü durup önünde uzanan manzarayı kavramaya çalıştı. Şu ana kadar görebildiği tek dağ sırası fazlasıyla uzakta duruyordu. Değil orkların ejderhayı tuttuğu doruğa, sırf bu dağlara varması bile birkaç gününü alırdı.

Eh, kendisini buraya kadar getiren Kanatlıölüm'deydi; insanın gideceği yere nasıl ulaşacağını da o açıklardı her halde.

Gözleri hâlâ uzaklardaki dağlarda olan Rhonin madalyonu kavrayıp boşluğa konuştu: "Seninle konuşmam lazım."

Söyle...

Aslında bu yöntemin işe yaramasını pek beklememişti. Şimdiye kadar hep ejderha kendisiyle temas kurmuştu; tersi olmamıştı. "Bu yolun beni dağa götüreceğini söyledin; ama öyleyse bile bu, eldeki zamandan çok daha uzun sürecektir. Doruğa yaya bir şekilde bu kadar çabuk varmamı nasıl beklediğini anlamıyorum."

Daha önce de söylemiş olduğum gibi, bütün yolu bu kadar ilkel bir yöntemle aşmak durumunda değilsin. Göndermiş olduğum yol görüntüsü, kaybolmadığından her zaman emin olmanı sağlamak içindi.

"İyi de oraya nasıl ulaşacağım?"

Sabırlı ol. Onlar yakında yanında olacak.

Onlar mı?

Olduğun yerde kal. En iyisi bu.

"Ama..." Rhonin, Kanatlıölüm'ün artık onunla konuşmadığını fark etti. Büyücü yine madalyonu boğazından koparıp kayaların arasına savurmak istedi; ama bu ona ne sağlayacaktı? Rhonin'in hâlâ ork diyarına varması gerekiyordu.

Kanatlıölüm kimi kast etmişti?

Ve birden o sesi duydu. Daha önce duyduğu seslerden hiçbirine benzemiyordu bu. İlk düşüncesi bunun bir ejderha olabileceğiydi; ama öyle olsaydı bile bu ejderhanın felaket bir sindirim güçlüğü olmalıydı. Rhonin iyice kararmakta olan gökyüzüne dikkatle baktı. İlk başta bir şey görememişti.

Kısa bir an yanıp sönen bir ışık dikkatim çekti. Yukardan gelen bir ışıktı bu.

Rhonin, Kanatlı ölüm'ün onu orklara ele verdiğini düşündü'. Işık da kesin bir ejderha binicisinin elindeki meşale ya da kristaldı. Büyücü bir büyü hazırladı. Ne kadar boş bir çaba olacak olursa olsun, savaşmadan teslim olmayacaktı.

Sonra ışık bir kez daha yanıp söndü. Bu defa daha uzun sürmüştü. Rhonin kısa bir süre için kendini tamamen aydınlanmış buldu. Karanlık göklerde pusuya yatan geçirtili yaratık her neyse, büyücü ona mükemmel bir hedef teşkil ediyordu şimdi.

"Sana burada olduğunu söylemiştim!"

"Bunu zaten biliyordum ki! Sadece senin gerçekten bilip bilmediğini anlamak istedim!"

"Yalancı! Bilmiyordun işte! Bilmiyordun işte!"

Genç büyücünün dudakları kuşkuyla büküldü. Nasıl bir ejderha kendi kendine bu kadar yüksek ve delice bir sesle tartışırdı ki?

"Lambaya dikkat et!" diye söylendi seslerden biri.

Işık birden Rhonin'den uzaklaşıp hızla yukarı yöneldi. Işık demeti kısa bir süre muazzam, oval bir şeklin üstüne düştü (burası ön tarafta bir noktaydı) ve sonra arka tarafta titreşti. Büyücü böylece bunun, üstünde dumanlar tüten, gürültülü bir şekilde gaz püskürten ve oval kısmının bittiği yerde dönen bir pervane olan bir alet olduğunu anladı.

Bir balon, diye düşündü şaşkınlıkla Rhonin. Bir zeplin!

Savaşın en şiddetli safhasında bir kere bu olağanüstü tasarımlardan birini görmüştü. İnanılmaz, gazla dolu gömlek kısımları o kadar devasaydı ki iki üç binicili at arabalarını bile yerden kaldırılabilirlerdi. Savaş sırasında hem karadaki, hem de denizdeki düşman kuvvetlerini gözetlemek için kullanılmıştı bu aletler. Ancak Rhonin'i en çok şaşırtan onların varlığı değil, çalışmak için büyüden başka kaynaklar kullanmalarıydı:

Petrol ve su... Balonu harekete geçiren makine ne büyüyle yapılmıştı, ne de çalışmak için büyüye ihtiyaç duyuyordu. Pervaneyi döndüren cihaz insan gücü olmadan işliyordu.

Işık tekrar ona döndü. Bu sefer kararlılıkla Rhonin'in üstünde sabitlenmişti. Uçan balondakiler büyücüyü görüş alanlarına almışlardı ve onu bir daha kaybetmeye niyetleri yokmuş gibi görünüyordu. Hayranlık içindeki büyücü ancak o zaman tam olarak hangi ırkın böyle bir şeyi yapmayı hayal edebilecek kadar dahi ve bir o kadar da deli olabileceğini hatırlayabildi.

Goblinler... Ve goblinler de Güruh'a hizmet ederdi.

Yakındaki en iri kayaya doğru fırladı. En azından uçan bir balona uygun bir büyü bulana kadar ortadan kaybolabilmeyi umuyordu; ama sonra kafasının içinde tanıdık bir ses yankılandı.

Orada kal!

"Yapamam! Yukarıda goblinler var! Hava araçları yerimi tespit etti! Orkları çağıracaklar!"

Kıpırdamayacaksın!

Rhonin'in ayakları kendisine itaat etmemeye karar vermişti. Ayakları onun sözünü dinlemek yerine büyücüyü, asap bozucu balon ve onun daha da asap bozucu pilotlarıyla yüz yüze gelmesi için geri döndürmüştü. Zeplin tam talihsiz büyücünün başının üstünde bir noktaya doğru alçalmaya başladı. Gözlem aracının yanından sarkıtılan bir ip merdiven, Rhonin'in hemen yanına düştü.

Taşıtın geldi, diye açıkladı Kanatlıölüm.

on İKİ

Lord Prestor'un tahta çıkması neredeyse kaçınılmaz," dedi zümrüt küredeki karanlık figür. "Hemen hemen inanılmaz derecede bir ikna yeteneği var. Haklısın, o bir büyücü olmalı."

Odasının ortasında oturmakta olan Krasus küreye dikkatle baktı. "Hükümdarları buna inandırmak için daha çok kanıt gerekecektir. Kirin Tor'a olan güvensizlikleri her geçen gün artıyor... ve bu da o yakında kral olacak kişinin işi olabilir."

Diğer konuşmacı, merkez konseydeki yaşlı kadın, başıyla onayladı. "İzlemeye başladık. Tek sorun bu Prestor'un bulunmasının çok zor olması. Biz farkına varmadan konutuna girip çıkabiliyormuş gibi görünüyor."

Krasus hafif bir şaşkınlık yaşamış gibi yaptı. "Bu nasıl olur?"

"Bilmiyoruz. Daha da kötüsü, şatosu bazı çok ciddi büyülerle çevrilmiş. Bu sürprizlerden biri yüzünden neredeyse Drenden'i kaybediyorduk."

Kirin Tor'un en yakın danışmanı Drenden, Krasus'un bu sözleri üzerine, konutunun...

"İhtiyatlı hareket etmeliyiz," dedi Krasus, ciddiyetle. "Seninle daha sonra tekrar konuşacağım."

"Ne yapmayı tasarlıyorsun, Krasus?"

"Bu genç asilzadenin geçmişini araştırmayı."

"Bir şey bulacağını mı düşünüyorsun?"

Kukuletalı büyücü omuz silkti. "Tek yapabileceğimiz umut etmek."

Kadının görüntüsünü yok edip geriye yaslandı ve düşünmeye başladı. Krasus kendisiyle aynı mevkideki büyücüleri yanlış yola yönlendirdiği için pişmanlık duyuyordu, hatta buna onların iyiliği için yapsa da. En azından onların Kanatlı -ölüm'ün 'fani' işlerine müdahaleleri siyah ejderhayı meşgul edebilirdi. Bu da Krasus'a biraz daha zaman kazandırırды. Tek dileği başka kimsenin Drenden gibi kendini tehlikeye atmamasıydı. Eğer diğer krallıklar onlara karşı saf tutarsa Kirin Tor'un onların bütün gücüne ihtiyacı olacaktı.

Malygos'u ziyaret için yaptığı kısa gezi pek tatminkâr olmamıştı. Malygos sadece isteğini göz önünde bulunduracağına söz vermişti. Krasus büyük ejderhanın, Kanatlıölüm'ün icabına kendi canı istediği zaman bakabileceğine inandığından kuş kullanmış ti. Gümüşü mavi dev, böyle bir zamanın artık hiçbir ejderha için söz konusu olmadığını pek farkında değildi. Eğer Kanatlıölüm şimdi durdurulamazsa, bir daha hiçbir zaman durdurulamayabilirdi.

Bu da Krasus'u, tercih etmediği bir seçenekle daha baş başa bırakıyordu.

"Bunu yapmak zorundayım..." Diğer büyükleri aramalıydı, diğer Görüntüler'i. Onlardan birini ikna ettiğinde de Malygos'un verdiği yardım sözü geçerli olabilirdi.

Ancak Düş Efendisi her zaman için ulaşılmaz biri olmuştu... Demek ki Krasus'un elinde kalan en iyi seçenek, uşakları Krasus'un teklifini defalarca reddetmiş olan Zamanın Efendisi'yle temasa geçmekti.

Zaten tekrar denemekten başka ne yapabilirdi ki?

Krasus ayağa kalktı ve mesleğinin gerektirdiği birçok malzemenin küçük şişe ve tüplerde düzenlenmiş halde durduğu tezgaha doğru seğirtti. Sıra sıra kavanozlara göz gezdirdi. Bakışlarının hızlı hızlı geçtiği kimyasallar ve büyülü nesneler, Kirin Tor'daki büyücülerin onu fazlasıyla kıskanmalarına ve de bu parçalardan çoğunu nasıl temin ettiği konusunda epey merak duymalarına neden olurdu. Onun ne kadar uzun süredir büyücülük sanatını öğrendiğini bilselerdi...

İşte! Solmuş tek bir çiçek içeren küçük bir tüp durmasına neden olmuştu.

Eon Gülü... Bütün dünyada sadece bir tek yerde bulunurdu. Aşkına vermek için Krasus kendi elleriyle koparmıştı onu. Orklar ine baskın yapıp bir türlü kabullenemediği bir şekilde kraliçeyi ve diğerlerini tutsak ettiğinde Krasus çiçeği saklamıştı.

Eon Gülü... Ortadaki altın renkli yuvarlak kısmı çevreleyen olağanüstü değişik renklerde beş taçyaprağı vardı. Krasus tüpün ağzını açtığı anda, ona birden gençliğini hatırlatan zayıf bir koku burnuna kadar ulaştı. Biraz tereddüt ettikten sonra parmaklarını tüpün içine uzatıp solmuş çiçeği tuttu...

... ve ince uzun parmaklarıyla dokunduğunda çiçeğin birden efsanevi göz alıcılığını yeniden kazanmasıyla şaşkına döndü.

Alev kırmızısı. Zümrüt yeşili. Kar gümüşü. Derin denizlerin mavisi. Gece yarısı siyahı. Her taçyaprak, ressamların ancak rüyalarında görebileceği bir güzelliği yansıtıyordu. Hiçbir nesne onun var oluşundan gelen güzelliğini geçemez, hiçbir çiçek onun muhteşem kokusuyla yarışamazdı.

Nefesini bir an tutan Krasus muhteşem çiçeği avucunun içinde ezdi.

Sonra parçalan öbür eline döktü. Ellerinin ayalarından parmaklarına doğru bir ürperti yayıldı; ama ejderha bunu

umursamadı. Kalıntıları başının üstünde, elinden geldiğince yüksekte tutan büyücü gizli güçlerle dolu sözcükleri mırıldandı... ve masallardan çıkma çiçekten geriye kalanları yere attı.

Ama ufalanmış parçalar taşa değer değmez kuma dönüşüverdi. Kum oda zeminine yayıldı; odayı kaplamaya, odanın her yerini doldurmaya başladı; her şeyi kapladı ve her şeyi silip süpürdü...

... ve Krasus kendini ansızın girdap gibi dönen, sonsuz bir çölün ortasında buldu.

Ancak bu hiçbir ölümlünün (ya da bu bakımdan Krasus'un bile) görmediği tarzda bir çöldü çünkü burada gözün görebildiği her yerde etrafa saçılmış halde bulunan parçalar surlar, çatlamış ve aşınmış heykeller, paslanmış silahlar ve hayattayken yanında ejderhaların cüce gibi kaldığı devasa bir yaratığın yarı gömülmüş kemikleriydi (büyücü gördüğü şey karşısında nefessiz kaldı). Etrafta binalar da vardı. İlk bakışta bu binaların ve çevrelerindeki geçmişe ait parçaların tek ve engin bir medeniyete ait olduğu sanılabilirdi ama daha dikkatli bakıldığında aslında hiçbir yapının bir diğeriyle ilgisi olmadığı görülebilirdi. Lordaeron insanları tarafından yapılmış olması gereken ve her an yıkılacak gibi duran bir kule, cüce-lerin elinden çıkma olduğu kesin olan kubbeli bir binayı gölgede bırakıyordu. Biraz daha ilerde çatısı parçalanmış, kemerli bir mabet kayıp Azeroth krallığının izlerini taşıyordu. Krasus'un yakınında daha soğuk bir yapı duruyordu: Bir ork şefinin ordugâhı.

Bir düzine adamı taşıyabilecek kadar geniş bir gemi, yarısı kumların altında gömülü halde bir kum tepesine saplanmış duruyordu. İlk Stromgarde kralının hükümranlığından kalma bir zırh daha küçük bir kum tepesine saçılmıştı. Bir elf rahibinin öne eğilmiş heykeli hem gemi hem de zırh için son duaları ediyormuş gibiydi.

Bu, Krasus'u bile donduran, şaşırtıcı, inanılmaz bir manzaraydı. Doğrusu büyücünün önündeki görüntüler, devasa bir tanrının korkunç antikalardan oluşan koleksiyonuna benziyordu... bu da aslında gerçekten çok uzak sayılmazdı.

Buradaki kalıtların hiçbirinin kökeni bu yer değildi. Aslında burada hiçbir ırk, hiçbir medeniyet doğmuş değildi. Büyücünün karşısındaki harikaların her biri titizlikle ve sayısız yüzyıllar boyunca dünyanın her yerindeki farklı noktalardan toplanmıştı. Krasus gördüklerine güçlükle inanabiliyordu çünkü bunun için harcanmış çaba bile onun hayal gücünü sarsıyordu. Bunca tarihi parçayı, bu kadar narin ve bu kadar devasa olanları, bu yere getirmek...

Yine de bütün bunlara rağmen, gözlerinin önündeki manzaraya rağmen, bekledikçe Krasus'un içine bir sabırsızlık çörekledi. Bekledi. Varlığının fark edilmiş olduğuna dair hiçbir işaret olmadan bekledi.

Geçmiş haftalar boyunca olanların zaten yıpratmış olduğu sabrı sonunda tükendi.

Bakışlarını yarı insan yarı boğa bir heykelin taştan yüz hatlarına dikti. Heykelin sol kolu yeni gelenin gitmesini ister gibi ileri uzanmıştı.^ "Burada olduğunu biliyorum, Nozdormu! Biliyorum! Seninle konuşacağım!"

Ejderha büyücü sözlerini bitirince bir rüzgâr koptu ve kumlar her yere saçılıp görüşünü engelledi. Krasus gerçek bir kum fırtınası ona tokat gibi çarptığında yerinden kıpırdamadı. Rüzgâr etrafında uludu, öyle yüksek sesle uludu ki büyücü kulaklarını tıkamak zorunda kaldı. Fırtına onu yerden kaldırıp fırlatıp atmak için uğraşıyordu; ama büyücü hem büyü kullanarak hem de fiziksel çabayla buna direniyordu. Geri döndürülemeyecekti. Konuşmasına fırsat verilmeden asla!

En sonunda kum fırtınası bile onun yıldırılmayacağını anlamış gibi görünüyordu. Krasus'tan uzaklaşıp biraz uzakta-

ki bir kum tepesine yöneldi. Tozdan oluşan bir hortum yükseldi ve gittikçe daha yükseğe, daha yükseğe çıktı.

Hortum bir şekil almaya başladı... Bir ejderha şekli. Malygos'dan iri değilse de en az onun kadar iriydi. Kumdan oluşan bu yaratık hareket etti ve tozlu, kahverengi kanatlarını gerdi. Kum, yaratığa gittikçe daha fazla eklenip ona boyut katıyordu; ama bu kum altınla karışık gibiydi çünkü Krasus'un karşısında oluşmaya devam eden dev, çöl güneşinin alev alev ışığı altında her an biraz daha parılıyordu.

Rüzgâr dindi; ama ejderhamsı devden bir tek altın ya da kum tanesi kopmamıştı. Kanatları sertçe çarpı ve boynu gerindi. Gözkapakları açılıp altın renginde, ısıltılı mücevherleri açığa çıkardı.

"Korialstraszzz..." dedi kumdan dev, tükürür gibi. "Rahatımı bozmaya nasıl cüret ederssin? Huzurumu bozmaya nasıls cüret ederssin?"

"Buna cüret ettim çünkü başka seçeneğim yoktu, ey Zamanın Efendisi!"

"Unvanlar benim gazabımı dindirmeyecek... Gitssen iyi olur..." Mücevherler alev alev parıladı. "...Hemen şimdi!"

"Hayır! Sana bütün ejderhaları ilgilendiren bir tehditten bahsetmeden gitmeyeceğim! Bütün yaratıkları ilgilendiren bir tehdit!"

Nozdormu homurdandı. Bir kum kümesi Krasus'u baştan başa sardı; ama büyücünün yaptığı büyü ondan etkilenmemesini sağlamıştı. Kimse Nozdormu'nun diyarında bir tek kum tanesinin içinde nasıl bir büyüün olabileceğini bilemezdi. Bir parça kum, Korialstras denen ejderhanın bütün geçmişini hiç yaşanmamış gibi silmeye yetebilirdi. Krasus bütün varlığını yitirebilirdi ve hatta sevgilisi tarafından bile hatırlanmaz olurdu.

"Ejderhalar mı dedin? Bu sseni neden ilgilendiriyor? Ben bırada ssadece bir ejderha görüyorum ve o kesinlikle ölüm-

lü büyücü Krasusss değil... Artık değil! Git hadi! Kolekssssiyonuma geri dönmem lazım! Değerli zamanımın çoğunu çaldın zaten!" Kanatlarından biri boğa adam heykelinin üstüne onu himaye edercesine yerleşti. "Toplanacak çok şey var, düzenlenecek çok şey var..."

Beş Görüntü'nün en büyüklerinden biri olan, Zaman'ın kendisinin bile içinden aktığı bu ejderhanın, şu anda ve gelecekte olanları zerre kadar umursamaması birden Krasus'u çileden çıkardı. Dev yarattığı ilgilendiren tek şey dünyanın geçmişinden oluşan değerli koleksiyonuydu. Uşaklarını ve halkını bulabildikleri her şeyi getirmeleri için gönderiyordu... Sırf efendileri, bir zamanlar olmuş olanlarla kendini çevrelesin, ne olduğuyla ve ne olacağıyla ilgilenmesin diye.

Sırf o da Malygos'un yaptığı gibi, ırklarının yok olup gidişini kendi dilediği şekilde görmezden gelsin diye.

"Nozdormu!" diye bağırarak, tekrar parıldayan kum ejderhasının dikkatini kendi üstüne topladı. "Kanatlıölüm yaşıyor!"

Nozdormu bu habere fazla tepki vermeyince büyücü dehşete düştü. Kahverengi ve altın renklerindeki dev yaratık bir kez daha homurdanarak ikinci bir kum kümesinin küçük figürün üstüne hücum etmesine neden oldu. "Evet... ne olmuş?"

Sözcükler Krasus'un ağzından şaşkınlıkla döküldü: "Biliyor musun?"

"Cevaplandırmaya bile değmeyecek bir sssoru. Şimdi, eğer beni daha fazla rahatsssız etmek için bir sebebin yoksa gitme zamanın geldi." Ejderha kafasını geriye attı. Mücevheratla süslü gözleri alev alevdi.

"Bekle!" Bütün ağırbaşlılığını unutan büyücü kollarını ileri geri salladı. Neyse ki Nozdormu durup onu rahatsız eden bu keneden kurtulmak için hazırlamaya başladığı büyüü yarıda kesti. "Siyah ejderhanın yaşadığını biliyorsan onun ne yapmak niyetinde olduğunu da biliyorsun! Bunu nasıl görmezden gelebilirsin?"

Çünkü diğer her şeyle birlikte, Kanatlıölüm da zamanın içine karışacak... O bile eninde sonunda bir parçası olacak... benim bu koleksiyonumun..."

"Ama eğer bana katılırsan..."

"Söyleyeceğini sssöyledin." Parıldayan kum ejderhası daha da yükseldi ve o yükseldikçe çöl de uçuşup onun vücuduna, biçimine katıldı. Rüzgârla yerlerinden sökülen Nozdormu'nun tuhaf koleksiyonundaki bazı küçük nesneler bu kumla birleştiler ve o an için tam anlamıyla ejderhanın bir parçası haline geldiler. "Şimdi beni yalnız bırak..."

Şimdi rüzgârlar sadece ve sadece Krasus'un çevresinde kırbaç gibi saklıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşın ejderha büyücü bu sefer olduğu yerde durmayı başaramadı. Geriye doğru sendeledi ve aniden patlayan amansız bora tarafından gittikçe daha kuvvetle itildi.

"Buraya hepimizin iyiliği için geldim!" diye bağırabildi Krasus.

"Rahatımı bozmamalıydın. Hiç gelmemeliydin..." Parıltılı mücevherler alevlendi. "Assslında bu en iyissii olurdu..."

Bir kum sütunu zeminden hızla fırlayıp aciz durumdaki büyücüyü içine çekti. Krasus başka hiçbir şey göremiyordu. Gittikçe boğucu olmaya başlamıştı, nefes almak mümkün değildi. Kendi hayatını kurtarmak için bir büyü yapmaya çalıştı; ama Görüntüler'den birinin kudretine karşı, Zamanın Efendisi'ne karşı, onun önemli sayılabilecek güçleri bile çok küçük kalıyordu.

Havasız kalan Krasus sonunda yenilgiyi kabul etti. Bilinci kaybolurken öne doğru yığıldı...

... ve şaşkın bakışlarla, Eon Gülü'nün taçyapraklarının, hiçbir etkileri olmadan taş zemine düşmelerini seyretti.

Büyü işe yaramış olmalıydı. Vücudu, Yüzyılların Efendisi Nozdormu'nun diyarına taşınmış olmalıydı. Nasıl Malygos büyü'nün vücuda gelmiş haliyse, Nozdormu da zamanı

ve zamansızlığı temsil ederdi. Beş Görüntü'nün en güçlülerinden biriydi. Güçlü bir müttefik olabilirdi, özellikle de Malygos yine birdenbire deliliğiyle baş başa kalmayı seçerse Nozdormu olmadan Krasus'un zafer umutları çok azalacaktı.

Dizlerinin üstüne eğilen büyücü taçyaprakları toplayıp büyüü tekrarladı. Bütün bu uğraşları için Krasus'un kazandığı tek ödöl korkunç bir baş ağrısı oldu. Ama bu nasıl olabilirdi? Her şeyi doğru yapmıştı! Büyü işe yaramalıydı... Tabii eğer Nozdormu büyücünün ondan bir şey isteme niyetini bir şekilde fark edip Krasus'un çöl diyarına geçişini engelleyen bir büyü yapmamışsa...

Krasus küfretti. İlk başta güçlü ejderhayı kendi planına katılmaya ikna etme umudu ne kadar az olsaydı da, Nozdormu'yu ziyaret etme şansı olmazsa geriye hiç umudu kalmayacaktı. Böylece geriye sadece Düş Efendisi kalıyordu... Krasus'un ömrü boyunca hiç konuşmamış olduğu tek Görüntü ve hepsi içinde en ulaşılmazıydı. Büyücü onunla nasıl temasa geçebileceğini bile bilmiyordu çünkü sıklıkla söylenen şey Ysera'nın tamamen gerçek dünyada yaşamadığıydı... Onun için düşler gerçeklikti.

Dışler gerçeklikti... Büyücünün aklına umutsuz bir plan geldi. Öyle umutsuz bir plandı ki bu eğer başka bir büyü ustası tarafından kendisine teklif edilseydi Krasus o alışılmış halinden uzaklaşıp kahkahalarla gülerdi buna. Ne kadar da gülünçtü! Ne kadar da çaresizdi!

Ama Nozdormu'da olduğu gibi, bunda da başka seçeneği yoktu.

İksir, büyülü nesne ve tozlardan oluşan sıralara geri dönen | Krasus küçük, siyah bir şeyeyi aradı. Yüzyıldan fazla zamandır hiç dokunmamış olsa da şeyeyi çabucak buldu. Onu en son kullandığında... katledilemez sanılanı katletmeye yaramıştı. Şimdiyse büyücü sadece onun en zalim özelliklerinden bi-

rini ödünç almayı düşünüyordu ve bunu yapmakla yanlış bir hesap yapmadığını umuyordu.

Bir arbalet okunun ucundaki üç damla, Derinlerin Devi Manta'yı öldürmüştü. Üç damla bir ejderhadan üç kat daha büyük ve güçlü bir yaratığı katletmişti. Kanatlıölüm gibi neredeyse hepsi Manta'nın durdurulamaz olduğunu sanmıştı.

Şimdiyse Krasus zehrin bir kısmını kendisi için kullanmayı düşünüyordu.

"En derin uyku, en derin düşler..." diye mırıldandı kendi kendine, küçük şişeyi aşağı indirirken. "Orada olmalı, orada olmak zorunda..."

Başka bir raftan bir kupa ve saf suyla dolu bir tüp çıkardı. Bir yudumluk suyu ölçüp kupaya döken ejderha büyüci, sonra da küçük şişeyi açtı. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde açık şişeyi içinde su olan kupanın yanına getirdi.

Üç damla Manta'yı saniyeler içinde öldürmüştü. Acaba Krasus'a bu en tehlikeli macerada yardım etmesi için kaç damla gerekirdi?

Ölüm ve uyku... Doğaları birbirine çok yakındı. Çoğu kişinin farkına vardığından çok daha yakın... Kuşkusuz Ysera'yı burada bulacaktı.

Ölçebildiği en minik damla sessizce suya düştü. Krasus küçük şişenin ağzını kapatıp kupayı eline aldı.

"Bir yatak," diye mırıldandı. "'En iyisi bir yatak kullanmak."

Hemen arkasında bir yatak oluştu. Lordaeron kralının üstünde yatmaktan mutluluk duyacağı, yumuşacık yastıklarla bezeli bir yataktı bu. Krasus da onun üstünde iyi bir uyku çekmeye niyetliydi... Belki de sonsuza dek.

Yatağa oturdu ve kupayı dudaklarına kadar kaldırdı. Ama belki de son. içkisi olacak şeyi içmeye hazırlanırken insan kılığındaki ejderha son kez kadeh kaldırdı.

"Sana Alexstrasza'm, her zaman sana."

"Burada birileri varmış, bu kesin," diye mırıldandı Vereesa, zemini incelerken. "Biri insan... diğerini tam olarak çözemiyorum."

"N'olur söyle, farkı nasıl anlıyorsun?" diye sordu Falstad, gözlerini kısarak. İki izi birbirinden ayıramıyordu. Aslında elfin gördüklerinin yarısını bile gördüğü söylenemezdi.

"Buraya bak. Şu çizme izine." Topraktaki kavisli bir çizgiyi işaret ediyordu. "Bunlar insan tarzı çizmeler: sıkı ve rahatsız..."

"Buna katılıyorum. Peki diğeri... Teşhis edemediğin?"

Korucu doğruldu. "Şey, buralarda bir ejderha olduğuna dair hiçbir iz yok; ama şurada bildiğim hiçbir şeye uymayan izler var."

Vereesa, kendi keskin gözlerine çok garip gelen izleri Falstad'ın hâlâ görememiş olduğunun farkındaydı; ama cüce topraktaki tuhaf çizgileri çözmek için elinden geldiğince uğraşıyordu. "Bunu mu kastediyorsunuz, elf leydim?"

İzler insanın (elbette bu Rhonin'di) bir ara durmuş olduğu yere doğru gidiyordu. Ancak bunlar ayak izi değildi, hatta pençe izi bile değildi. Elfin gördüğüne göre sanki buradan bir şey süzülerek geçmiş ve arkasından da bir şeyi sürüklemişti.

"Bu bizi hedefimize, bu küçük yeşil canavarın bizi ilk götürdüğü yerden daha fazla yaklaştırmadı!" Falstad, Kryll'i ensesinden tuttu. Goblinin iki eli de arkadan bağlıydı ve bir ucu griffonun boynuna bağlı olan bir ip de yaratığın beline sarılmıştı. Buna rağmen ne Vereesa, ne de vahşi cüce, zoraki yol arkadaşlarının bir yolunu bulup kaçmayacağına güvenebiliyordu. Özellikle Falstad gözünü Kryll'den ayırmıyordu. "Eee? Şimdi n'olacak? Bizi etrafta dolaştırıp durduğundan emin olmaya başladım! Büyücüyü gördüğünden bile kuşkuluyum!"

"Gördüm, gördüm, evet, gördüm!" Kryll suratına geniş bir gülümseme yerleştirdi. Onu tutsak alanları etkilemeye ça-

I işiyordu her halde; ama bir goblinin bütün dişlerini gösteren sırtması kendi ırkı dışındakileri etkilemek adına pek bir işe yaramazdı. "Onu tarif ettim, değil mi? Onu gördüğümü biliyorsunuz, değil mi?"

Vereesa, griffonun bir miktar yaprağın ardına saklanmış olan bir şeyi kokladığını fark etti. Korucu, kılıcıyla o noktayı dürttü ve sonra da oradaki nesneyi dışarı çekti.

Kılıcının ucunda küçük, boş bir şarap testisi sallanıyordu. Elf onu burnuna yaklaştırdı. Enfes bir şarap kokusu geldi burnuna. Elfin gözleri bir an için kapandı.

Falstad onun yüzündeki ifadeyi yanlış yorumlamıştı. "O kadar kötü mü? Cüce birası olmalı!"

"Tam tersine, bu kadar harika kokulu bir şeye Quel'Thalas'taki lordumun sofrasında bile rastlamamıştım. Bu testiği hangi şarap doldurduysa, elf lordunun stokundaki en iyi şaraptan bile çok çok üstün."

"Yani bu da demek ki...?"

Testiği kenara atan Vereesa başını iki yana salladı. "Bilmiyorum; ama nedense bunun, Rhonin'in bir süre için bile olsa burada olduğu anlamına geldiğini düşünmeden edemiyorum."

Yol arkadaşı ona kuşkuğu bir bakış attı. "Elf leydim, bunun olmasını sadece diliyor olamaz mısınız?"

"Bana bu bölgede başka kimin krallara layık bir şarap içebileceğini söyleyebilir misin?"

"Elbette! Siyah ejderha! Büyücünün iliklerini kemiklerinden emdikten sonra!"

Cücenin sözleri korucunun ürpermesine neden oldu; ama inancına sağdık kaldı. "Hayır. Kanatlılölüm onu buraya kadar getirmişse ziyafet çekmekten başka bir sebebi olmalı!"

"Sanırım olabilir." Hâlâ goblini sıkı sıkı tutmakta olan Falstad başını kaldırıp kararmakta olan gökyüzüne baktı. "Gece olmadan daha ileri gitmek istiyorsak yola devam etsek iyi olur."

Vereesa kılıcının ucunu Kryll'in gırtlığına değdirdi. "Önce bunu halletmemiz lazım."

"Ne halledeceğiz ki? Ya onu yanımızda götüreceğiz ya da dünyaya bi iyilik yapıp sıkıntı kaynağı bi goblini eksilteceğiz."

"Hayır. Onu serbest bırakacağıma söz verdim."

Cücenin kaim kaşları çatıldı. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Ne olursa olsun, bir söz verdim." Korucu, cüceye dik dik baktı. Eğer Falstad elfleri tanıması gerektiği kadar tanıyor olsaydı bu tartışmayı uzatmanın anlamsızlığını fark edebilirdi.

Oldukça gönülsüz de olsa griffon binicisi başıyla onayladı. "Tamam, dediğin gibi olsun. Bi söz verdin ve ben de seni sözünden döndürmeye çalışmayacağım." Pek de kendi kendine söylüyormuş gibi gelmeyen bir sesle de ekledi: "Ölsem de bunu yapmam..."

Tatmin olan Vereesa, KryU'in bileklerindeki bağları kesti ve belindeki ilmeği çıkardı. Goblin salıverilmesine o kadar sevinmişti ki etrafta tam anlamıyla hoplayıp zıpladı.

"Teşekkür ederim, sevgili hanfendim, teşekkür ederim!"

Korucu kılıcının ucunu tekrar yarattığın gırtlığına çevirdi. "Ama gitmeden önce son birkaç sorum daha olacak. Grim Batol'a giden yolu biliyor musun?"

Falstad bu soruyu tam olarak anlayamamıştı. Kaşlarını çatıp mırıldandı: "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Korucu, cücenin sorusunu bilerek görmezden geldi. "Evet?"

Kryll'in gözleri Vereesa'nın sorusunu duyar duymaz fal taşı gibi açıldı. Kül rengine dönüvermişti... ya da en azından yeşilin daha soluk bir tonuna. "Kimse Grim Batol'a gitmez, yardımsever hanfendim! Orada orklar var ve ejderhalar da! Ejderhalar goblin yer!"

"Soruma cevap ver."

Goblin yutkundu ve sonra nihayet kocaman kafasını yukarı aşağı salladı. "Evet, hanfendi, yolu biliyorum... Büyücünün orada olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ciddi olamazsın, Vereesa," diye gürledi Falstad. O kadar şaşırılmıştı ki ona ilk defa ismiyle hitap etmişti. "Eğer senin bu Rhonin, Grim Batol'daysa onu kaybettik demektir!"

"Belki... Belki de öyle değildir. Falstad, onun hep o yere varmak istediğini düşünüyorum. Ve bunun sebebi de sadece orkları gözlemlemek değil. Bence büyücünün başka bir sebebi var... Her ne kadar Kanatlıölüm'ün bu işle ilgisini bileme. -sem de."

"Belki de tek başına Ejderhakraliçesi ni serbest bırakmayı tasarlıyordur!" diye karşılık verdi griffon binicisi, alaylı bir homurdanmayla. "Sonuçta o bir büyücü ve herkes onların deli olduğunu bilir!"

Bu inanılmaz saçma bir fikirdi... ama bir an için Vereesa'nın donup kalmasına neden oldu. "Hayır... Sebep bu olamaz."

Bu sırada Kryll kara kara bir şeyler düşünüyor gibiydi. Düşündüğü her neyse onu hiç memnun etmemişti. En sonunda yüzü bir tiksinti ifadesiyle buruştu. "Hanfendi Grim Batol'a gitmek istiyor mu?"

Korucu bunu kafasında iyice tarttı. Bu yeminini bile aşan bir şeydi; ama devam etmek zorundaydı. "Evet, evet, istiyorum."

"Bakın, elf ley..."

"Eğer istemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin, Falstad. Şu ana kadar ki yardımların için teşekkür ederim; ama bundan sonra yola kendi başıma devam edebilirim."

Cüce başını şiddetle iki yana salladı. "Seni ork topraklarının ortasında bu güvenilmez sefil mahlukla yalnız mı bırakayım? Hayır, elf leydim! Falstad güzel bir kıızı, ne kadar yetenekli bir savaşıç olursa olsun yalnız başına bırakmaz! Birlikte gidiyoruz!"

Aslında elf onun yol arkadaşlığından dolayı minnet duymuştu. "Ama unutma: İstedğin zaman geri dönebilirsin."

"Sadece sen de benimle gelersen."

Korucu tekrar Kryll'e baktı. "Eee? Bana yolu anlatacak mısın?"

"Anlatamam, hanfendi." Zayıf yaratığın yüzündeki ifade giderek daha da ekşileşiyordu.

"En iyisi... En iyisi onu size göstermem."

Bu Vereesa'yı şaşırttı. "Sana özgürlüğünü bahşettim, Kryll..."

"Bunun için bu zavallı sefil size sonsuz minnet duyuyor, hanfendi... ama Grim Batol'a giden sadece tek bir yol vardır ve." Biraz kendini beğenmiş bir tavır takınmaya cesaret etti.

"Ben olmadan da ne cüce, ne de elf onu bulabilir."

"Benim bineğim var, seni küçük kemirgen! Yukarıdan uçup..."

"Ejderhalarla dolu bir yere mi?" Goblin kıkırdadı. Gülüşünde deliliğin izleri vardı. "En iyisi doğrudan ağızlarından içeri girip rahata ermek o zaman... Hayır, Grim Batol'a girmek için -tabii hanfendinin istediği tam olarak buysa- beni takip etmek zorundasınız."

Falstad bunlara kulak asmadan hemen itiraz etmeye başlamıştı; ama Vereesa, goblinin önerdiğinden başka seçenek göremiyordu. Kryll şimdiye kadar onları doğru yönlendirmişti ve elbette her ne kadar elf ona tamamen güvenmese de goblin onları yanlış yola saptırmaya çalışırsa bunu fark edebileceğinden emindi. Hem ayrıca goblinin Grim Batol'la bir işi olmadığı açıktı. Yoksa neden onu buldukları yerde olsun ki? Onun ırkından orklara hizmet edenlerin dağlık istihkâmda olması gerekirdi, Khaz Modan'ın tehlikeli yabani doğasında değil.

Bir de goblin onu Rhonin'e ulaştırabilirse...

Doğru seçim yaptığı konusunda kendi kendini ikna eden Vereesa cüceye döndü. "Onunla gideceğim, Falstad. Bu elimdeki en iyi... hatta tek seçenek."

Geniş omuzları düşen Falstad iç çekti. "Ben böyle düşünmüyorum; ama evet, seninle geleceğim... Sırf bu şeye göz kulak olmak için, böylece haklı çıkarsam onun dönek kafasını uçurabilirim!"

"Kryll, bütün yolu yayan mı gitmemiz lazım?"

Küçük, biçimsiz yaratık bir an ciddi ciddi düşündükten sonra cevap verdi: "Hayır. Az bir mesafeyi griffonla gidebiliriz." Bütün dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemeyle baktı elfe. "Canavarın nereye inmesi gerektiğini biliyorum!"

Falstad'ın kuşkuyla dolu olduğu açıksa da cüce griffona binmeye başlamıştı. "Sadece nereye gideceğimizi söyle, seni küçük kemirgen. Oraya ne kadar çabuk varırsak sen de o kadar çabuk kendi yoluna gidersin..."

Goblinin ağırlığı güçlü hayvanın yüküne pek artırmış sayılmazdı. Çok geçmeden griffon yola çıkmıştı. Falstad elbette bineğini daha rahat idare edebilsin diye önde oturuyordu. Kryll onun arkasında, Vereesa'ysa en arkadaydı. 'Elf kılıcını tekrar kınına yerleştirmiş, zoraki yol arkadaşlarının herhangi bir şeye teşebbüs etmesi ihtimaline karşı da hazırda bir hançer tutuyordu.

Ancak goblinin yönlendirmeleri her zaman çok açık olmasa da. Vereesa bir hile kokusu almıyordu. Kryll onları yere yakın tutuyor ve açık alanlardan uzağa yönelen yolları takip ettiriyordu. Uzaklarda, Grim Batol'un dağları gittikçe yaklaşıyordu. Korucu hedefine yaklaştığını fark edince bir heyecan hissi her yanını kapladı; ama bu heyecan, halen ne Rhonin'in ne de Kanatlıölüm'ün izine rastlamamış olduğu gerçeğiyle biraz yatıştı. Elbette orklar dağlık istihkâmın bu kadar yakınında, böylesine, büyük bir yaratığı gördü.

Sanki sırf ejderhaları düşünerek onlardan biri çağırılabilir-

miş gibi Falstad birden, devasa bir siluetin göğe doğru yükseldiği batı yönünü işaret etti.

"Kocaman!" diye seslendi cüce. "Kocaman ve taze kan gibi kırmızı! Grim Batol'un öncülerinden!"

Kryll hemen müdahale etti: "Aşağı!" Goblin bir koyağı işaret ediyordu. "Saklanacak çok yer var... Bir griffon için bile!"

Başka pek fazla seçeneği olmayan cüce onun dediğim yapıp bineğini aşağı yönlendirdi. Ejderhanın görüntüsü gittikçe büyüdü; ama Vereesa yarattığın aynı zamanda daha kuzey istikametinde ilerlediğini fark etti. Büyük olasılıkla Gürüh'un çaresiz durumdaki son kuvvetlerinin İttifak'ı durdurmaya çalıştığı yere, Khaz Modan'ın kuzey sınırlarına doğru gidiyordu. Bu da elfin buralardaki durumu merak etmesine neden oldu. Sonunda insanlar ilerlemeye başlamış mıydı? Acaba İttifak Grim Batol'a giden yolu çoktan yarılabilir miydi?

Öyle olmuş olsaydı bile Vereesa'nın amaçladığı şey için hâlâ çok geride sayılırlardı. Yine de İttifak'ın yaklaşması, buradaki orkların dikkatini yakın savunmalarından başka konulara kaydırırsa bir bakıma faydalı olabilirdi.

Griffon'dan vadiye indi ve içgüdüsel olarak, onları saklayacak gölgelik bir yer aradı. Hayvan korkak olmasa da ne zaman savaşa girmesi gerektiğini anlayacak sezgilere sahipti.

Vereesa ve diğerleri griffondan inip kendilerine saklanacak yer buldular. Kryll vücudunu kayalık bir duvara sıkı sıkı yaslamıştı. Yüzünde açık bir dehşetin ifadesi vardı. Korucu, ona gerçekten biraz acımıştı.

Dakikalarca beklediler ama ejderha geçip gitmedi. Çok çok uzun gibi gelen bir sürenin sonunda sabırsız korucu yarattığın yön değiştirip değiştirmediğini kendi gözleriyle görmeye karar verdi. Kayalara sağlam bir şekilde tutunup yukarı tırmandı.

Elf, kararmakta olan gökyüzünde hiçbir şey, bir nokta bile göremedi. Vereesa eğer içlerinden biri bakmaya cesaret edebilseydi aslında şimdiye kadar çoktan bu dar vadiden gitmiş olacaklarını düşündü.

"Ejderhadan hiç iz yok mu?" diye fısıldadı Falstad, korucunun yanına tırmanarak. Bir cüce için oldukça çevik hareketlerle ilerlemişti kayalık yüzeyde.

"Tehlike altında değiliz. Fazlasıyla güvenli görünüyor."

"Güzel! Ben tepelerdeki kuzenlerimin çok sevdiği, yerin altındaki deliklerden pek hazzetmem!" Aşağı inmeye başladı. "Tamam, Kryll! Tehlike geçti! Kendini oradan söke..."

Cücenin sesi aniden kesilince Vereesa başını hızla çevirdi. "Ne oldu?"

"Kahrolası kurbağa dölü gitmiş!" Kayalığın geri kalanını hızla indi. "Bi ateşböceği gibi gibi ortadan kayboldu!"

Aşağıya mümkün olduğunca güvenli bir şekilde atlayan korucu yakın çevreyi inceleme işinde Falstad'a katıldı. Gerçekten de, kaçan goblini görmeleri gerekmesine rağmen Kryll'e ait en ufak bir iz bile yoktu. Griffonun bile kafası karışmıştı sanki. O bile zayıf yaratığın tüydüğünü fark etmemiş gibiydi.

"Nasıl olur da öylece ortadan kaybolabilirdi?"

"Keşke bunu bilseydim, elf leydim! Ustaca bi numara!"

"Griffonun onu avlayabilir mi?"

"Neden öylesine gitmesine izin vermiyoruz ki? Onsuz daha iyiyiz!"

"Çünkü ben."

Ayağının altındaki toprak birden yumuşadı ve açıldı. Elfin çizmeleri saniyeler içinde gömülü verdi.

Çamura saplandığını düşünen Vereesa kendini kurtarmaya çalıştı; ama kurtulacağına, şimdi tehlikeli bir oranda daha da derine gömülmüştü. Sanki aşağı doğru çekiliyor gibiydi.

"Aerie adına, bu da ne...?" Falstad da gömülmüştü; ama cüce söz konusu olunca çamur onun bir anda dizlerine kadar

ulaşmış oluyordu. Korucu gibi o da kendini bu bataktan kurtarmaya çalışıyor; ama hiçbir başarı sağlayamıyordu.

Vereesa en yakındaki kayalık yüzeye elini uzatıp tutunmaya çalıştı. Bir an için bunu başarıp aşağı inişini yavaşlatsa da güçlü bir şey ayak bileğine sarılmış, korucunun elini tutunduğu yerden ayıracak kadar büyük bir kuvvetle çekiyor gibiydi.

Yukarıdan gelen, telaş içinde bir ötüş duydu Vereesa. Griffon cüce ve ellin yapamadığını yapıp aşağı sürüklenmeden önce kendini yukarı kaldıracakmıştı. Hayvan, Falstad'ın başının üstünde kanat çırparak görüldüğü kadarıyla efendisini yakalamaya çalışıyordu. Ama Vereesa hayvan alçalınca çamurlardan oluşan birkaç sütunun yukarı doğru fırlayarak griffonu yakalamaya çalıştığını dehşetle fark etti. Kanatlı yaratık bundan son anda kurtulup artık iki savaşıya da yardım edemeyecek kadar yükseğe çıkmak zorunda kaldı.

Bu da Vereesa'nın buradan nasıl kurtulacaklarıyla ilgili hiçbir fikri kalmamasına neden oldu.

Toprak beline kadar varmıştı bile. Diri diri gömülme düşüncesi elfi bile germişti; ama cücenin içinde bulunduğu çaresizlik onunkini önemsiz kılıyordu. Cüce, kısa boyu yüzünden şimdiden başını zeminin yukarısında tutmakta zorlanıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın griffon binicisinin haşmetli gücü bile onu kur taramıyordu. Öfkeyle yumuşak toprağı yakalasa da bu, avuçlarını ne idiğı belirsiz şeyle doldurmaktan başka işe yaramıyordu.

Korucu çaresizlikle ona doğru uzandı. "Falstad! Elime uzan! Uzan hadi!"

Cüce çabaladı. İkisi de bunun için çabaladı; ama aralarındaki boşluk çok fazla açılmıştı. Vereesa, çırpman yol arkadaşının kaçınılmaz bir şekilde dibe çekilmesini, giderek artan bir dehşetle seyretti.

"Elf..." diyebilirdi ancak cüce, gözden kaybolmadan önce.

Artık göğsüne kadar gömülmüş olan korucu bir an için

donup kaldı. Cücenin kaybolup gitmesinden geriye kalan tek iz olan küçük bir çamur tümseğine bakakalmıştı. Oradaki zemin kıpırdamıyordu bile. Ne bir el fırladı son bir çabayla ne de toprak örtüsü çılgınca hareket etti.

"Falstad..." diye mırıldandı elf.

Ayak bileklerinde yeniden beliren baskı onu daha da dibe çekti. Cücenin yaptığı gibi o da çevresindeki toprağa yapıştı ve parmaklarıyla derin yarıklar açtı; ama bu ona hiçbir şey kazandırmadı. Omuzları toprağın içine battı. Başını gökyüzüne kaldırdı. Griffonu göremese de çok tanıdık başka bir suret, elfin daha önce gözden kaçırdığı küçük bir çatlaktan eğilmişti.

Zayıf ışıktaki bile Kryll'in bütün dişlerini gösteren sırtışını görebiliyordu.

"Beni affedin, hanfendim; ama siyah ejderha kimsenin müdahale etmemesi konusunda ısrar etti ve sizin ölümlerinizi izlemeye iştirak etme görevini de bana bıraktı! Alelade bir iş, ayrıca benimki gibi kurnaz bir zekâyı da hak etmiyor; ama her şeye rağmen efendimin kocaman dişleri ve çok keskin pençeleri var! Onu geri çeviremezdim, değil mi?" Sırtışı iyice yayıldı yüzüne. "Anlayış göstereceğinizi umuyorum..."

"Sanal lanet..."

Yer Vereesa'yı yuttu. Çamurlu toprak elfin ağzına ve sanki oradan da aç akciğerlerine doldu.

Korucu kendinden geçti.

on üç

Goblinlerin hava gemisi bulutların arasından süzülüyordu. Hedefine yaklaşırken şaşırtıcı derecede sessizdi. Aracın ön kısmındaki Rhonin'in gözleri, kendisini gitmesi gereken yere kadar ulaştıracak olan iki figüre bakıyordu. Goblinler bir ileri bir geri koşturuyor, kadranlı aralar aralarında mırıldanıyorlardı. Büyücü böylesine bir harikayı bu kadar deli bir ırkın nasıl yaptığını idrak edemiyordu. Zeplin her an kendi kendini parçalayacakmış gibi oluyor ama goblinler her seferinde durumu düzeltmeyi başarıyor du.

Kanatlıölüm, araca binmesini söylediğinden beri Rhonin'le konuşmamıştı. Büyücü istese de istemese de ejderhanın ona bunu yaptıracağını bilmesine rağmen Rhonin ona gönülsüzce itaat etmişti. Hava gemisine tırmanırken, o için* deyken yere çakılırsa ne olacağını düşünmemeye çalışmıştı.

Goblinlerin isimleri Voyd ve Nullyn'du. Bu aracı onlar yapmıştı. Kendi söylediklerine göre büyük mucitlerdi ve hizmetlerini yüceler yücesi Kanatlıölüm'e sunmuşlardı. Elbette bu son sözlerinde hafif bir alay vardı; alay ve korku...

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu büyü.

Bu soru iki pilotun da ona, sanki Rhonin tamamen tozutmüş gibi bakmasına neden oldu. "Elbette Grim Batol'a!" de di ağzından tükürükler saçarak bir tanesi. Rhonin'in karşıl

mak talihsizliğini yaşıdığı goblinlerin hepsinden iki kat fazla dışı varmış gibiydi. "Grim Batol'a!"

Büyücü bunu zaten biliyordu elbette, ama kendisini tam olarak bırakacakları yeri öğrenmek istemişti. Rhonin bu ikisine, kendisini bir ork kampının ortasında bırakmayacakları konusunda güvenecek değildi. Maalesef daha Rhonin asıl sorusunu soramadan Voyd ve ortağı acil bir duruma müdahale etmek zorunda kalmışlardı. Bu seferki acil durum ana tanktan fışkıran buhardı. Goblinler hava gemisini çalışmak için hem su hem de petrol kullanıyorlardı ve bunlardan birini içeren bir parça tehlikeli bir anda bozulmamışsa, mutlaka diğerini içeren bir tanesi bozuluyordu.

Sonuçta bu gece Rhonin gibi biri için bile epey uykusuz geçmişti.

İçinden geçtikleri bulutlar o kadar sıklaşmıştı ki büyücü kendini yoğun bir sisin içinde yolculuk ediyormuş gibi hissetti. Ne kadar yüksekte seyrettiklerini bilmiyor olsaydı gökyüzünde değil de açık denizde yol aldıklarını hayal edebilirdi. Aslında iki yolculuğun da birçok ortak yönü vardı ve bunlardan biri de kayalıklara bindirmektir. Rhonin birçok kez aniden geminin bir yanında dağların şekilleniverdiğini görmüştü. Hatta birkaçı oldukça tehlikeli sayılabilecek kadar yakındı. Ancak büyücü korkunç sona hazırlanırken goblinler çevrelerindeki olası facialara şöyle bir göz atmaktan başka bir şey yapmadan tamir işlerine (ve hatta ara sıra da kestirmeye) devam ediyorlardı.

Gün çoktan ışıdı ama aşırı kapalı olan hava, her yeri gurup zamanındaymışçasına karanlığa gömmüştü. Voyd yolu bir çeşit manyetik pusula yardımıyla buluyor gibiydi; ama Rhonin bir ara bu aleti incelediğinde onun aniden yön değiştirme eğiliminde olduğunu fark etti. Sonunda büyücü, goblinlerin uçarken bir yön duyusundan çok şanslarına güvendikleri sonucuna vardı.

Daha önceden yolculuğun ne kadar süreceğiyle ilgili bir tahmin yapmıştı ama nedense Rhonin şimdiye kadar kaleye varmış olmaları gerektiğini hissetse de iki goblin oraya varmak için daha epeyce zamanları olduğu konusunda kendisine güven vermeye devam ediyorlardı. Yavaş yavaş, hava gemisinin çember çizip durduğundan kuşkulanmaya başladı. Bunun sebebi hatalı pusula da olabilirdi, goblinlerin herhangi bir niyeti de.

Rhonin her ne kadar dikkatini görevinden uzaklaştırma maya çalışsa da Vereesa onun düşüncelerini her an biraz da ha fazla meşgul ediyordu. Elf yaşıyorsa onun peşinden gelir di. Büyücü onu iyi tanıyordu.'Bu bilgi Rhonin'i sevindirdiği kadar korkutuyordu da. Elfin, hava gemisinden haberdar olması nasıl mümkün olabilirdi ki? Sonuçta Khaz Modan'da dolaşıp durabilir ya da doğru bir varsayımda bulunup doğrudan Grim Batol'a yönelebilirdi.

Eli, tutunduğu küpeşteyi sıktı. "Hayır..." diye kendi kendine mırıldandı. "Hayır... bunu yapmaz... Yapamaz..."

Duncan'ın hayaleti zaten büyücüyü rahat bırakmıyordu. Tıpkı önceki görevindeki adamların hayaletleri gibi... Molok bile diğer ölülerin yanındaydı. Bakışlarında büyücüyü kınayan bir ifade vardı. Rhonin şimdiden Vereesa'nın ve hatta Falstad'ın diğerlerinin yanındaki yerlerini aldıklarını hayal edebiliyordu. Boş gözleri büyücüye onca fedakârlıklarından sonra neden kendilerini terk ettiğini soruyordu.

Bu, Rhonin'in de sık sık kendine sorduğu bir soruydu.

"İnsan!"

Bakışlarını kaldırıp Nullyn'e baktı. Diğer goblinden daha bodur olan yaratık sadece bir kol mesafesinde duruyordu. "Ne var?"

"İnmek için hazırlanma zamanı." Goblin'in yüzünde kocaman, neşeli bir gülümseme belirdi.

"Geldik mi?" Rhonin karanlık düşüncelerinden sıyrılıp si-

sin içine doğru gözünü dikti. Aşağılarda bile sisten başka bir şey göremiyordu. "Hiçbir şey görmüyorum."

Nullyn'in ardındaki Voyd da yüzünde çok eğlendiğini gösteren bir sırtışıla ip merdiveni tutup boştaki ucunu yan taraftan aşağı attı. İpin geminin omurgasına çarpma sesi büyücünün duyduğu tek sestti. Merdiven kesinlikle aşağıda bir yere dokunmamış ü.

"Burası. Sahiden, gerçekten o yer burası, büyücü efendi!" Voyd küpeşteyi işaret etti. "Kendin bak!"

Rhonin de öyle yaptı... dikkatlice. Kanatlıölüm'ün ne istediği bir kenara, goblinlerin bir olup kendisini aşağı atmaları ihtimali Rhonin'e olasılık dışı gibi gelmiyordu. "Bir şey görmüyorum."

Nullyn özür diler gibi bir bakış attı büyücüye. "Bulutlardan dolayı, büyücü efendi! Senin insan gözlerinden bazı şeyleri saklıyor! Biz goblinlerin daha keskin gözleri vardır. Altımızda çok yumuşak, çok güvenli bir kaya çıkıntısı var! Merdivenden aşağı inersen seni nazikçe bırakırız, böylece görebilirsin!"

Büyücü tereddüt etti. Her şeyden çok bu zeplinden ve onun mürettebatından kurtulmak istiyordu; ama mesele, aşağıda gerçekten de ayak basılabilecek bir yer olup olmadığı konusunda goblinlerin sözüne körü körüne güvenmek olunca...

Beklenmedik bir şekilde Rhonin'in sol eli birden uzanıp Nullyn'i yakaladı. Rhonin'in elini geri çekme çabalarına rağmen büyücünün parmakları goblinin gırtlığını sarıp kuvvetlice sıkmaya başladı.

Kendisine ait olmayan ama insana aşın derecede tanıdık gelen bir ses tısladı: "Hiçbir numara, hiçbir hainlik yapılmayacağı konussunda emir verdim, solucan."

"Me-merhamet, büyük ve ha-haşmetli e-efendim!" diyebildi boğulmakta olan Nullyn. "Sadece bir oyundu! Sadece

o..." Gerisini getiremedi. Rhonin'in avucu daha da fazla kenetlenmişti gırtlığına.

Bakışlarını elinden geldiğince aşağı indirmek için çabalayan aciz durumdaki büyücü, madalyonda hafif bir parıltıyla parlayan siyah taşı gördü. Kanatlıölüm bir kez daha insan 'müttefikinin' kontrolünü ele geçirmek için onu kullanmıştı.

"Oyun mu?" diye mırıldandı Rhonin'in dudakları. "Oyun oynamayı seviyor musun? Oynaman için bir oyunum var, solucan..."

insanın kolu neredeyse hiç çaba harcamadan döndü ve çırpınmakta olan Nully'n'i küpeşteye doğru sürükledi. Voyd ciyaklayarak hızla motora doğru geriledi. Siyah ejderhanın Nully'n'i cehenneme göndermeye niyetli olduğunun kesinlikle farkında olan Rhonin, Kanatlıölüm'ün hakimiyetine karşı mücadele etti. Büyücünün goblina karşı bir sevgi hissettiği söylenemezdiyse de yarattığın kanını elinde görmek de istemezdi... Onları şu an için ejderha kullanıyor olsa da.

"Kanatlıölüm!" diye çıkıştı. Dudaklarının tekrar kendisine ait olmasına geç de olsa şaşırmişti. "Kanatlıölüm! Yapma!"

Seni eğlencelerine malzeme yapmış olmalarım mı tercih ederdin, insan? diye sordu kafasındaki ses. Uçamayan biri için bu düşünüş pek de hoş bir şey sayılmaz...

"Her halde o kadar salak değilim! Bir goblinin sözüyle küpeşteye tırmanacak değildim! Bu kadar şaşkın olduğumu düşünseydin beni daha en başta kurtarma zahmetine girmezdin!"

Doğru...

"Ayrıca benim de kendi güçlerim var." Rhonin, Kanatlıölüm'ün kullanma gereği duymadığı diğer elini kaldırdı. Birkaç sözcük mırıldanan büyücü işaret parmağının üstünde bir alev yarattı ve bu alevi zaten panik halinde olan Nully'n'in yüzüne çevirdi. "Aslında bir goblina ders vermenin başka yolları da vardır."

Zorlukla nefes alan ve kaçma şansı olmayan Nullyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve cılız yaratık kafasını iki yana sallamaya çalıştı. "Kö-kötülük istemedim! Sadece a-alay edecektim! Ca-canını yakmayacaktım!"

"Beni daha uygun bir yerde indireceksin, öyle değil mi? Kanatlıölüm'ün da benim de onaylayacağımız bir yerde..."
Nullyn sadece ayaklayabildi.

"Bu alevi daha da büyütebilirim." Büyülü alevin uzunluğu iki katma çıktı. "Aşağıdan bile gemi omurgasını tutuşturabilir, hatta belki yanıcı petrolü de aevlendirir..."

"Nu-numara yok! Nu-numara yok! Yemin!"

"Gördün mü?" diye sordu kızıl saçlı büyücü, görünmeyen muhatabına. "Onu aşağı atmaya gerek yok. Hem belki ondan tekrar yararlanmak istersin."

Buna cevap olarak Rhonin'in kontrol altındaki eli aniden Nullyn'i serbest bıraktı ve goblin küt diye güverteye düştü. Küçük yaratık bir süre olduğu yerde yatarak çaresizce nefesini toplamaya çalıştı.

Bu senin tercihin... büyücü.

İnsan derin bir nefes verdi ve sonra bakışlarını, hâlâ motorun yanında sinmiş olan Voyd'a çevirip ona seslendi: "Ne bekliyorsun? Bizi dağa götür!"

Voyd hemen itaat edip manivelaları çılınca hareket ettirmeye ve kadrânları kontrol etmeye başladı. Nullyn sonunda ortağına katılacak kadar kendine gelebilmişti. Yenik düşmüş goblin bir kez bile arkasına dönüp bakmadı.

Büyülü alevi söndüren Rhonin küpeşteden aşağı baktı. Şimdi en azından Grim Batol'un kayalıkları olduğunu umduğu birkaç oluşumu seçebiliyordu. Kanatlıölüm'ün daha önceki sözlerinden ve zihnine gönderdiği görüntülerden ejderhanın, büyücünün doğrudan doruğun oraya, hatta tercihen içeri girmeyi sağlayacak bir yarığın yakınlarında bir yere inmesini istediğini sanıyordu. Goblinler kesinlikle bunun bilincin-

dey diler. Şu durumda yapmayı tercih edecekleri başka bir şey, uzaktaki efendilerine ya da büyücüye karşı koymanın ne kadar aptalca bir iş olduğunu hâlâ öğrenmemiş oldukları anlamına gelirdi. Rhonin böyle bir şey olmaması için dua etti. Kanatlıölüm'ün, goblinlerin cezadan ikinci kez kurtulmasına izin vereceğini sanmıyordu.

Belli bir doruğa doğru yaklaşmaya başladılar. Rhonin hiç Grim Batol'da bulunmamış olsa da bu doruğu hayal meyal hatırlıyordu. Gittikçe artan sabırsızlıkla, daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Kuşkusuz bu, Kanatlıölüm'ün onun zihnine zorla soktuğu resimlerdeki dağ olmalıydı. Bunu belli edecek bir iz aradı: Akılda kalacak bir kaya çıkıntısı ya da tanıdık bir yarık...

İşte! Zihnindeki baş döndürücü yolculuk sırasında gördüğü dar mağara ağzının ta kendisi karşısındaydı. Burası ancak bir insanın içine girebileceği kadar genişti. Tabii yüzlerce metre yükseklikte yalçın kayaları tırmanmayı başarabilirse... Yine de işe yarayacaktı. Rhonin güçlkle sabredebiliyordu. Bela goblinlerden ve onların uçan makinelerinden kurtulacağı için bayram ediyordu.

İp merdiven büyücünün kullanımına hazır, hâlâ serbestçe sallanıyordu. İhtiyatlı büyücü, Voyd ve ortağı gemilerini manevra yapıp yaklaştırmak bekledi. Zeplin hakkındaki daha önceki görüşü ne olursa olsun, şimdi goblinlerin onu saygı duyulacak bir kesinlikle yönettiğini kabul etmek zorundaydı Rhonin.

Merdiven mağaranın hemen solundaki kaya duvara hafifçe tangırdarak -çarptı. "Burada sabitleyebilir misin?" diye Nullyn'e seslendi.

Hâlâ korku içinde olan pilotun karşılık olarak yaptığı tek şey kafasıyla onaylamak oldu ama bu Rhonin'i memnun etmişti. Başka numara olmayacaktı. Büyücüden korkmuyor ol-salar bile Kanatlıölüm'ün uzaktan onlara ulaşabileceğinden kesinlikle korkuyorlardı.

Derin bir nefes alan Rhonin yan taraftan aşığı inmeye başladı. Merdiven tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, hatta onu birkaç kez dağıın cephesine çarptırdı. Her darbeye yaşadığı şoku görmezden gelen büyücü son basamağı ulaşmak için hızlı hızlı inmeye devam etti.

Mağaranın ince kaya çıkıntısı Rhonin'in hemen altındaydı ama goblinler zeplini mümkün olduğunca doğru bir konumda yerleştirmiş olsa da dağıın tepesindeki rüzgâr Rhonin'i döndürüp duruyor ve sağlam bir noktaya varmasını engelliyordu. Büyücü üç kez ayağını yere basmayı dener ve her seferinde rüzgâr onu hedefinden uzaklaştırıp ayağının yüzlerce metre, yüksekliğindeki boşlukta sallanmasına neden oldu.

Daha da beteri, hava akımı kuvvetlendikçe araç da kaymaya başlamış, hatta ara sıra çok riskli birkaç santim boyunca sürüklenmişti. Goblinlerin sesi çılgın bir tartışma içinde olduklarını belli etse de tam olarak ne konuştukları, uğraş vermekte olan büyücüye kadar ulaşmıyordu.

Kayalığa atlama tehlikesini göze almak zorundaydı. İçinde bulunduğu durum düşünülürse büyü yapmak çok riskli olabilirdi. Rhonin'in güvenebileceğı tek şey fiziksel yetenektir... Bu da hiçbir zaman onun öncelikli tercihi olmamıştı.

Hava gemisi beklenmedik bir şekilde döndü ve onu sertçe kayalara yapıştırdı. Güçlkle tutunmayı başaran Rhonin'in soluğı kesildi. Eğer merdiveni bir an önce terk etmezse bir sonraki çarpma onu sersemletip tutunduğı yerden ölümcül bir şekilde kaymasına neden olabilirdi.

Derin bir nefes alan bitap durumdaki büyücü, kendisiyle kaya çıkıntısı arasındaki mesafeyi kolaçan etti. Merdiven onu tekrar kayalara yapıştıracak gibi ileri geri sallandı.

Rhonin çıkıntıya yakınlaşana kadar bekledi... ve kendini mağaraya doğru attı.

İnce kaya çıkıntısına düştüğünde büyücünün dudaklarından acı dolu bir inilti yükseldi. Ayaklan bir an için kaydı ve

bir tanesi basacak hiçbir yer bulamadı. Büyücü kendim ileri itmek için var gücüyle tırmandı ve sonunda bir ilerleme kaydetti.

En sonunda kendini yeterince güvende hissedince Rhonin kendini yere attı. Kan ter içinde kalmıştı. Birkaç saniye sonra nefesim tekrar ayarlayabilmiş ti. Yattığı yerde sırt üstü döndü.

Anlaşıldığı kadarıyla geride kalan Voyd ve Nullyn, hoşlanmadıkları yolcularından artık kurtulmuş olduklarının farkına varmıştı. İp merdiven hâlâ yanından sarkan goblin hava gemisi uzaklaşmaya başlamıştı.

Rhonin'in eli birden yükseldi. İşaret parmağı kaçmakta olan gemiyi işaret ediyordu.

Olaakların farkında olan büyüçü haykırmak için ağzını açtı: "Hayır!"

Daha önce elindeki titreşen alevi oluşturmak için sarf etmiş olduğu sözcükler şimdi tekrar ağzından dökülüyordu ama bu sefer onları söyleyen büyüçünün kendisi değildi.

Dehşet içindeki büyüçünün şimdiye kadar yarattığı bütün ateşlerden daha büyük, saf bir ateş yağmur parmağından fışkırdı... Hedefi doğrudan hava gemisi ve içindeki hiçbir şeyden şüphelenmemiş goblinlerdi.

Alevler zeplini sardı. Rhonin çığlıkları duydu.

Petrol tankı alev alan hava gemisi havaya uçtu.

Geriye kalan birkaç parça gökyüzünden aşağı saçılırken Rhonin'in kolu yanma düştü.

Nefes almakta zorlanan büyüçü sertçe çıkıştı: "Bunu yapman gerekmezdi!"

Rüzgâr patlamanın duyulmasını önleyecektir, diye karşılık verdi soğuk ses. Parçalar da pek kullanılmayan, derin bir vadiye düşecek. Zaten orklar, kendilerini deney uğruna yok eden goblinlere alışıktır. Fark edilmekten korkmana gerek yok... dostum.

Rhonin o anda kendi güvenliği için kaygılanmış değildi, tek düşündüğü goblinlerin hayatıydı. Savaşta ölmek başka

şeydi, siyah ejderhanın iki asi uşağına verdiği gibi bir ceza başka şeydi.

Mağaraya girersen senin için iyi olur, diye devam etti Kanatlı-ölüm. Dışarıdaki hava senin için pek uygun sayılmaz.

Ejderhanın ilgi dolu çabası onu zerre kadar sakinleştirmiş olmasa da Rhonin itaat etti. Gittikçe yükselen rüzgâr yüzünden çıkıntıdan aşağı uçmak istemezdi. İyi ya da kötü, ejderha onu hedefinin bu kadar yakınma kadar getirmişti. Buraya kadar kendi başına varabileceğinden kuşku duymuş olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Aslında içinde bir yer en baştan beri yok olup gideceğine inanmıştı... Tek umuduysa daha öncesinde yapması gereken telafiyi başarabilmiş olmasıydı. Belki şimdi bir şansı vardı...

O sırada korkunç bir ses Rhonin'i karşıladı, büyücünün hemen tanıdığı bir ses. Bir ejderhanın sesi, tabii ki genç ve sağlıklı bir ejderhanın... Ejderhalar ve orklar... Hepsi onu mağaranın derinliklerinde bekliyorlardı. Yalnız başına olan büyücü için bekliyorlardı.

Hepsi ona, hâlâ ilk başta hayal etmiş olduğu gibi ölebileceğim hatırlatıyordu...

İnsan güçlüydü. Düşündüğünden de güçlü...

Bir kez daha Lord Prestor kılığına bürünmüş olan Kanat-hölüm, seçmiş olduğu piyonu düşünüyordu. Kirin Tor'un bu inanılmaz saçma görev için göndermiş olduğu büyücüyü ele geçirmek yapılacak en basit iş gibi görünmüştü. Onların aptallığını zafere dönüştürecekti ejderha... ama kendi zaferine. Bu Rhonin, bunu siyah dev için gerçekleştirecekti. Gerçi bu, faninin sandığı gibi olmayacaktı.

Yine de büyücü, Kanatlıölüm'ün sandığından çok daha fazla direnç göstermişti. Kesinlikle güçlü bir iradeye sahipti. Olaylar sırasında yok olup gidecek olması iyi bir şeydi. Böyle güçlü bir irade, güçlü büyücülerin kaynağıydı. Medivh gi-

bi... Siyah dev, insanlar içinde sadece tek bir isme saygı duyardı ve o da Medivh'in ismiydi. Bir goblin kadar deli (ve tabii bir o kadar da tahmin edilemez) olan bu büyücü inanılmaz bir güce sahip olmuştu. Kanatlıölüm bile onunla isteyerek karşılaşmazdı.

Ama Medivh ölmüştü... ve son zamanlarda aksi yönde çıkan söylentilere rağmen siyah ejderha da bunun böyle olduğuna inanıyordu. Başka hiçbir büyücü deli büyücünün edindiği yeteneklerin yakınma bile yaklaşamamıştı ve eğer Kanatlıölüm başarılı olursa bundan böyle de yaklaşamayacaktı.

Zaten Rhonin ejderhaya, İttifak hükümdarlarının yaptığı gibi körü körüne itaat etmeseydi bile Kanatlıölüm'ün onun her hareketini izlediği gerçeğinden dolayı itaat edecekti. Bu i bakımdan şapşal goblinlerin başına gelenler güzel bir ders olmuştu. Belki tek amaçları yolcularının kalbine korku salmaktı ama Kanatlıölüm'ün böyle aptallıklara ayıracak zamanı yoktu. Kryll'i, görevlerini hiçbir saçmalık yapmadan tamamlayacak bir ikili seçmesi konusunda uyarılmıştı. Goblin lideri kendi işlerini tamamlayınca Kanatlıölüm onunla, yapmış olduğu seçimler hakkında konuşacaktı. Siyah ejderha pek memnun kalmış sayılmazdı.

"Başarısız olmasan iyi olur, minik kurbağa," diye yılan gibi tısladı ejderha. "Yoksa zeplindeki kardeşlerin, senin için hazırlayacağım sonla karşılaştırdınca başlarına gelenlerden dolayı kendilerini şanslı sayarlar..."

Goblinle ilgili bütün düşüncelerini zihninden silip attı. Lord Prestor'un Kral Terenas'la çok önemli bir toplantısı vardı. Konu Prenses Calia'ydı.

Bu topraklardaki bütün soylularınkinden daha şık giysiler içinde olan Kanatlıölüm, şatosunun ön koridorundaki upuzun aynada kendi görüntüsünü takdirle seyretti. Evet, her yanıla bir kral adayıydı. İnsanlar, içlerinde onun sahip olduğu güç ve saygınlığın bir parçasını bile taşıyor olsaydı ejderha

onların canlarını bağışlayabilirdi ama kendisine bakan yansıması, Kanatlıölüm'e insanların erişmeyi umut bile edemeyecekleri bir mükemmellik sunuyordu. Ejderha, sefil varlıklarını sona erdirerek onlara iyilik yapıyordu.

"Yakında," diye fısıltıyla kendi kendine söz verdi. "Kısa bir zaman sonra..."

Arabası onu doğrudan saraya götürdü. Nöbetçiler saygıyla selam verip onu hemen içeri buyur ettiler. Kanatlıölüm'ü girişteki salonda bir uşak karşıladı ve ona kralın şahsen karşılamak üzere burada bulunamamasından dolayı özürlerini sundu. Şimdi tamamen, sadece bütün taraflar arasında barışı sağlamak isteyen genç asilzade rolüne bürünmüş olan ejderha sıkılmış gibi davranmadı. İnsandan, kralın kendisini beklemek için uygun gördüğü yere kadar yol göstermesini isterken yüzünde bir gülümseme vardı. Kralın onun gelişine hazır olmaması beklediği bir şeydi. Özellikle de Terenas hâlâ kızma, kendisi için belirlenmiş olan gelecekten bahsetmemişse...

Tahta çıkmasına karşı çıkacak bütün muhalefet yok edilmiş ve taht onun pençesinden sadece günlerle ölçülecek bir uzaklıktayken Kanatlıölüm planlarına mükemmel bir ilave yapmıştı. Nüfuzunu artırmak için İttifak'taki kralların en güçlülerinden birinin kızıyla evlenmekten daha iyi ne yapılabilirdi ki? Elbette saltanat süren hükümdarların hepsi uygun seçenekler sunmuyordu. Aslında şu anda sadece Terenas'ın ve Daelin Proudmoore'nin bekar ve de çocukluk dönemini aşmış kızları vardı. Ancak Jaina Proudmoore çok gençti ve ejderhanın şimdiye kadar yaptığı araştırmalardan öğrendiği kadarıyla büyük olasılıkla daha şimdiden idare edilmesi çok zordu. Aksi takdirde Kanatlıölüm onun için bekleyebilirdi. Ama hayır, Terenas'ın kızı gayet iyi bir tercihti.

Calia'nın evlilik yaşma gelmesine hâlâ iki sene vardı ama iki yıl, yaşlanmayan bir ejderha için hiçbir öneme sahip olmayan bir süreydi. O zamana kadar hem kendi türünün di-

ger üyeleri onun egemenliğine tabi ya da ölmüş olacaklar hem de Kanathlıölüm kendini İttifak'ın temelini gerçek anlamda çökertecek bir siyasi konuma getirmiş olacaktı. Hayvani orkların dışardan yapamadığını, o içerden başaracaktı.

Uşak bir kapıyı açtı. "Eğer içeride beklerseniz, efendim, eminim Majesteleri kısa zamanda yanınızda olacaktır."

"Teşekkür ederim." Daldığı düşlerden henüz sıyrılamamış olan Kanathlıölüm içeride onu bekleyen iki yeni şahsı kapı ardında kapanana kadar fark etmedi.

Başlıklı pelerinler giymiş şahıslar, gölgeler içindeki başarılarıyla ona doğru hafifçe selam verdiler.

"Selamlarımızı sunarız, Lord Prestor," diye gürlledi sakallı olan.

Kanathlıölüm dilinin ucuna kadar gelen öfke dolu sözcükleri güçlkle engelledi. Kirin Tor'la yüzleşmeyi bekliyordu ama Terenas'ın sarayında değil. Ejderhanın, hükümdarların çoğunun üstünde büyüyle oluşturduğu Dalaran büyücülerine karşı duyulan düşmanlık hissi, büyücülerin buraya ziyarete gelme cüretkârlığını engellemiş olmalıydı.

"Ben de size selamlarımı sunarım, beyfendi ve hanfendi."

Kendi ırkı için yaşlı bir kadın sayılacak olan ikinci büyücü açıklamada bulundu: "Sizinle bundan daha erken görüşmeyi umuyorduk, lordum. Ününüz ittifak krallıkları içinde epey yayıldı... özellikle de Dalaran'da."

Büyücülerin sahip oldukları büyüsel güç özelliklerini büyük oranda gizliyordu. Kanathlıölüm tek bir hareketle onların örtülerini parçalayabilirdiyse de böyle bir şeyi yapmamayı tercih etti. Bu çifti ismen olmasa da zaten tanıyordu. Sakallı olan, ejderhanın büyü alanına tanındık gelmişti. Sanki yakın zamanda Kanathlıölüm ve büyücü karşılaşmıştı. Sahte asilzade bu büyücünün, kendi şatosuna girmek için düzenlenen iki büyük girişimden en az birinin sorumlusu olabileceğinden şüphelendi. Bu büyülerin içerdiği kudret düşünülürse Kanat-

lılölüm adamın değil kendisinin karşısına çıkmalarına, hâlâ yaşıyor olmasına bile şaşırmıştı.

"Kirin Tor'un ünü de herkes tarafından malumdur," diye karşılık verdi ejderha.

"Aslında her gün biraz daha tanınıyor... ama doğrusunu söylemek gerekirse pek arzu ettiğimiz açıdan değil."

Kadın onun yaptıklarını ima ediyordu. Kanatlılölüm bu imada bir tehlike görmedi. Şu an için onun düzenbaz bir büyücü olduğundan kuşkulanıyorlardı. Güçlü olduğunun farkındaydılar ama gerçekte temsil ettiği tehlikeden bihaber diler.

"Majesteleriyle burada tek başıma görüşmeyi bekliyordum," dedi Kanatlılölüm. Konuşmayı kendi lehine çeviriyordu. "Dalaran'ın Lordaeron'la görüşeceği bir işi mi var?"

"Dalaran, İttifak'ın üyesi olan krallıkların hepsi için önemli olan konularla yakından ilgilenmeye çalışır," diye karşılık verdi kadın. "Şu sıralarda bunu başarabilmekte zorlanıyoruz çünkü üyeler arasındaki önemli toplantılardan haberdar edilmiyoruz."

Kanatlılölüm sakince yandaki masaya doğru yürüdü. Terenas bekleyen misafirler için her zaman en iyi içkilerinden birkaç şişeyi burada el altında bulundururdu. Ejderhaya göre* Lordaeron şarabı krallığın sunduğu tek işe yarar ihraç malıydı. Şarabın yanındaki mücevherlerle süslü kadehlerden birine az bir miktar şarap doldurdu. "Evet, Majesteleriyle konuşup kendisini sizi Alterac görüşmelerine davet etmesi için teşvik ettim; ama o sizi davetlilerin dışında tutma konusunda oldukça inatçı görünüyordu."

"Yine de sonuçtan haberimiz var," dedi sakallı-adam, ters' bir tonla. "Sizi tebrik etmemiz gerek, Lord Prestor."

Ne onlar ne de kendisi isimlerini söylemişti. Demek ki gerçekten de onu takibe almışlardı... Tabii ancak Kanatlılölüm'ün izin verdiği ölçüde.

"Doğrusu bu benim için şaşırtıcı oldu. Tek isteğim Lord Perenolde'nin talihsiz hareketinden sonra İttifak'ın dağılmasının engellenmesine yardımcı olmaktı."

"Evet, bu çok korkunç bir olaydı. O adamdan böyle bir şey beklenmezdi doğrusu. Onun gençliğini bilirim. Biraz ürkek biriydi; ama bir haine benzemiyordu."

Yaşlı elf birden söz girdi: "Önceki yurdunuz Alterac'a pek uzak değildi, öyle değil mi, Lord Prestor?"

Kanatlıölüm ilk kez olarak bir rahatsızlık hissine kapıldı. Artık bu oyundan hoşlanmamaya başlamıştı. Elf kadını gerçeği biliyor olabilir miydi?

Ejderha soruya cevap veremeden, girişin karşısındaki şaşalı süslemelerle bezenmiş kapı açıldı ve Kral Terenas yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle hışımla içeri, daldı. Masum yüzlü, sansın bir çocuk neredeyse tıptış tıptış ilerleyerek onun peşinden geliyordu. Babasının dikkatini çekmeye çalıştığı belliydi. Ancak Terenas bakışlarını gölgeler içindeki büyücülere dikin-,ce kaşlarının çatılması daha da derinleşmişti.

Kral çocuğa döndü. "Kız kardeşinin yanma dön ve onu sakinleştirmeye çalış, Arthas. Elimden geldiğince çabuk yanınıza geleceğim, söz veriyorum."

Arthas başını salladı ve babasının ziyaretçilerine meraklı bir bakış attıktan sonra kapıdan geri çıktı.

Terenas kapıyı oğlunun ardından kapadı ve hızla büyücülere döndü. "Baş kahyaya, bugün size ayıracak zamanım olmadığı konusunda sizi bilgilendirmesini söylediğimi sanıyordum! Eğer Dalaran'ın, benim İttifak işlerini ele alışımla ilgili bir talebi ya da itirazı varsa, oradaki büyükelçimiz aracılığıyla resmi bir ilam gönderebilirlerdi! Artık size iyi günler dilerim!"

İkili etkilenmemiş görünüyordu. Kanatlıölüm yüzünde oluşmak üzere olan zafer gülümsemesini engelledi. Ejderha, Rhonin gibi başka konularla meşgulken bile onun kral üstündeki etkisi gücünü yitirmiş değildi.

Kanatlıölüm'ün aklına yeni kuklası gelince, büyücülerin kralın onları ciddi ciddi kovmasını dikkate alıp gitmelerini umdu. Ne kadar çabuk giderlerse ejderha da o kadar çabuk genç dostunu kontrol etmek için geri dönebilirdi.

"Gideceğiz, Majesteleri," diye gürledi erkek büyücü. "Ama size, konseyin çok geç olmadan makul olanı göreceğinizi umduğunu söylemekle yetkilendirildik. Dalaran her zaman bağlı ve sadık bir müttefik olmuştur."

"Canı istediğinde."

İki büyücü de hükümdarın bu sert ifadesini görmezden geldi. Kanatlıölüm'e dönen kadın: "Lord Prestor, sizinle en sonunda yüz yüze görüşmüş olmak bir şerefti. Eminim bu son görüşmemiz olmayacak."

"Göreceğiz." Kadın elini uzatmak için bir girişimde bulunmadı ve ejderha da onu bunun için teşvik etmedi. Evet, onu izlemeye devam edecekleri konusunda uyarıda bulunmuşlardı. Kirin Tor'un, bunun kendisini daha ihtiyatlı, hatta kararsız kılacağına inandığı kuşkusuzdu ama siyah ejderha onların tehditlerini ancak gülünç bulmuştu. En iyisi onları üstlerine eğildikleri cam küreleriyle boşa zaman harcamaları ya da İttifak yöneticilerini makul olanı görmeleri için ikna etmekle uğraşmaları için bırakmaktı. Bu çabaları sonucunda ellerine geçecek tek şey diğer insanların onlara karşı daha da fazla düşmanlık duyması olacaktı. Bu da tamamen Kanatlıölüm'ün işine gelecekti.

Reverans yapan büyücüler odadan çıktı. Terenas bunu yapabileceklerini biliyor olsa da krala olan saygılarından dolayı bir anda ortadan yok olmamışlardı. Hayır, elçiliklerine geri dönene kadar, güvensiz gözlerden uzaklaşana kadar bekleyeceklerdi. Daha şimdiden Kirin Tor üyeleri, başkalarının yanındayken görünüşlerine dikkat ediyorlardı.

Uzun vadede bir önemi olmayacak olsa da...

Büyücüler sonunda gittiğinde Kral Terenas konuşmaya başladı: "Bu sahne için en içten özürlerimi sunarım, Prestor!

Bu ne küstahlık! Sanki burada hüküm süren Lordaeron değil de Dalaran'mış gibi apar topar saraya giriyorlar! Bu sefer çok ileri gittiler..."

Kanatlıölüm bir elini ona doğru kaldırınca cümlesinin ortasında donuverdi. İki kapıya da göz atarak kimsenin içeri dalıp kralı büyülenmiş halde bulmayacağı konusunda emin olan sahte asilzade, saray avlusunu ve onun ötesindeki krallığı gören bir pencereye doğru ilerledi. Kanatlıölüm, Terenas'ın kraliyet konutunda bütün ziyaretçilerin giriş ve çıkışlarda kullandığı geçitleri seyrederek sabırla bekledi.

Gitmekte olan büyücüler görüş alanına girdi. Başları,^ acil ve özel bir tartışmaya girdiklerini gösteren bir şekilde birbirine yakın duruyordu.

Ejderha penceredeki kıymetli cam yüzeye işaret parmağıyla dokunup orada koyu kırmızı parlayan iki çember çizdi. Kanatlıölüm tek bir sözcük mırıldandı.

Çemberlerden birinin içinde kalan cam şekil değiştirdi, büzüştü ve sonunda gülünç bir ağız biçimi aldı.

"... kesinlikle.hiçbir şey! O bir boşluktan ibaret, Modera! Onunla ilgili hiçbir şey sezemiyorum!"

Diğer çemberde, ikinci ve bir bakıma daha narin bir ağız şekillendi. "Belki de halen tam olarak iyileşememişsindir, Drenden. Sonuçta yaşadığın o şok..."

"Atlattım! Beni öldürmek için daha fazlası gerekir! Hem senin de onu araştırdığını biliyorum! Sen bir şey sezdin mi?"

Kadınısı ağzın* bir köşesi büküldü. "Hayır... Bu da onun çok çok güçlü olduğunu gösteriyor... Büyük olasılıkla Medivh kadar güçlü."

"Güçlü bir tılsım kullanıyor olmalı! Kimse o kadar güçlü olamaz, Krasus bile!"

Modera' nın ses tonu değişti. "Krasus'un ne kadar güçlü olduğunu tam olarak biliyor muyuz? Diğer herkesten yaşlı. Bunu gözden kaçırma."

Bu sadece ihtiyatlı olduğu anlamına gelir... Yine de konsey başkanı olmamasına rağmen aramızda en iyi olan o."

"Bu onun tercihiydi... Hem de birden fazla kez."

Kanatlıölüm öne doğru eğildi. Duyduğu hafif merak şimdi artmıştı.

"Hem o ne yapıyor ki? Bu kadar gizlediğı şey ne?"

"Prestor'un geçmişini öğrenmeye çalıştığını söylüyor ama bence bundan daha fazlası var. Krasus söz konusu olunca her zaman daha fazlası vardır."

"İyi o zaman, bir an önce bir şeyler bulmasını umarım çünkü bu durum... Ne oldu?"

"Ensemde bir ürperti hissettim! Acaba..."

Yukarıdaki sarayda ejderha iki cam ağzın üstünden elini hızla geçirdi. Pencerenin camı bir anda dümdüz oldu. Geriye hiç iz kalmamıştı. Kanatlıölüm geri çekildi.

Kadın nihayet onun büyüünü sezmişti ama o, büyüü ejderhaya ulaşana kadar takip edemeyecekti. Bir insan için ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar Kanatlıölüm'ün onlardan korktuğu yoktu; ama şu an için bu ikiliyle olan karşılaşmasını uzatmak niyetinde değildi. Oyuna yeni bir unsur eklenmişti. Bu, ejderhayı ilk defa olarak biraz düşündüren bir unsurdur.

Kanatlıölüm, tekrar Terenas'a döndü. Kral hâlâ ağzı ve elleri açık, onun bıraktığı yerde duruyordu.

Ejderha parmaklarını şaklattı.

"... ve ben de buna seyirci kalacak değilim! Onlarla bütün diplomatik ilişkileri bir an önce kesmeyi düşünüyorum! Lordaeron'la kim hüküm sürüyor? Onlar ne sanırsa sansın, Kirin Tor değil!"

"Evet, bu büyük olasılıkla doğru bir hamle olur, Majesteleri; ama şimdilik erteleyin. Bırakın itirazlarını beyan etsinler. Sonra da kapıları onların yüzüne kapamaya başlayın. Diğer

krallıkların da sizin adımlarınızı takip edeceğinden fazlasıyla eminim."

Terenas ona içten bir gülümsemeyle baktı. "Sen çok sabırlı bir gençsin, Prestor! Ben burada konuşup duruyorum, sen de hiç itiraz etmeden bekliyorsun! Müstakbel bir evliliği görüşmemiz lazım gelir! Bunun gerçekleşmesine kadar önümüzde daha iki yılımız olduğu doğru ama nişan töreni kapsamlı bir hazırlık gerektirir!" Omuzlarını silkti. "Kraliyet işleri böyle işte!"

Kanatlıölüm başını hafifçe eğdi. "Çok iyi anlıyorum, Majesteleri."

Lordaeron kralı ona müstakbel damadının önlerindeki birkaç ay boyunca katılması gereken çeşitli merasimlerden bahsetmeye başladı. Alterac'ın yönetimine gelmesinin yanı sıra, halkın ve diğer hükümdarların gözünde kendisi ve Calia arasındaki bağı güçlendirebilmesi için Genç Prestor'un her önemli olayda hazır bulunması gerekecekti. Bütün dünyanın, bu izdivacın İttifak için büyük bir geleceğin başlangıcı olacağını anlaması gerekirdi.

"Bir kez Khaz Modan'ı ve Grim Batol'u şu cehennemlik orklardan geri alınca toprakların tepe cücelerine törenle geri verilmesini tasarlamaya başlayabiliriz! Bu töreni sen yönetmelisin, sevgili evladım çünkü sen büyük olasılıkla İttifak zafere ulaşana kadar onun bir arada kalmasını sağlayanlar içinde en önemli kişilerden birisin..."

Kanatlıölüm'ün dikkati Terenas'ın gevezeliklerinden gittikçe daha fazla uzaklaşıyordu. Onun söyleyeceklerinin çoğunu biliyordu... Önceden insanın zihnine bunları yerleştiren kendisiydi. Kahraman Lord Prestor (hayal ürünü ya da değil) ödülünü toplayacak ve yavaş yavaş, sistemli bir şekilde küçük ırkların yok edilmesine başlayacaktı.

Ancak şu anda ejderhayı daha çok ilgilendiren iki büyücünün arasında geçen konuşma ve özellikle de Kirin Tor'dân bir

başkasının, şu Krasus un ismini anmalarıydı. Kanatlıölüm onu ilgiye değer buluyordu. Daha önce şatosunu çevreleyen büyüleri adatmak için girişimlerde bulunulduğunu ve bunlardan birinin Sonsuz Açlık'ı tetiklediğini biliyordu. O, büyücülüğe mazhar olmuş kişilerce şimdiye kadar tasarlanmış en eski ve en zorlu tuzaklardan biriydi.

Ejderha, Açlık'ın işlevini yerine getiremediğinden de haberdardı.

Krasus... Bu, Kanatlıölüm'ün kendisi kadar kadim bir büyüden kurtulmuş olan büyücünün ismi miydi?

Senin hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim, diye düşündü ejderha, Terenas'ın devam eden gevezeliğine başıyla ilgisizce onay vererek. Evet,-daha fazla şey öğrenmeliyim...

ON DÖRT

Krasus uyuyordu. Hiç uyumadığı kadar, yumurtasından yeni çıktığı zamanlarda bile uyumadığı kadar derin uyuyordu. Uykuyu yarı düşte yarı başka bir halde, en güçlü fatihin bile uyanamayacağı sonsuz istirahat halinde uyuyordu. Geçen her saatin onu bu tatlı unutkanlık haline daha da fazla sürüklediğinin bilincinde olarak uyuyordu.

Ve ejderha büyücü uyurken düş görüyordu.

İlk görüntüler belirsiz şeylerdi. Bunlar uyuyan kişinin bilinçaltının oluşturduğu basit imgelerdi. Ancak kısa bir süre sonra onların yerini daha kesin ve daha yalın düş yaratıkları aldı. Ejderhamsı ve başka tür kanatlı figürler etrafta kanat çırpıyorlardı. Panik halinde kaçıyormuş gibiydiler. Siyahlar içindeki biçimsiz bir adam uzaklardan onunla alay ediyordu. Bir çocuk güneşin yıkadığı, rüzgârlı bir tepede koşturuyordu... birden çirkin ve kötülük dolu bir yaşayan ölüye dönüştü.

Uykusunun derinliklerinde bile bu düşlerin anlamından tedirgin olan büyücü rahatsızca yer değiştirdi... Ve bunu yapar yapmaz daha da derinlere düşerek, onu hem boğan hem de rahatlatan saf bir karanlıkla dolu diyardan içeri girdi.

Ve bu diyarda bir ses, yumuşak ama emredici bir ses çaresiz ejderha büyücüyle konuştu.

Onun için her şeyi feda edersen, değil mi, Korialstrasz?

Krasus cevap verirken, odasında dudakları hareket etti: Onu serbest bırakacak şey buysa kendimi feda ederim...

Zavallı, sadık Korialstrasz... Karanlığın içinde bir şekil oluştu. Bu şekil, uyuyanın her nefesinde dalgalanıyordu. Düşünde sürüklenen Krasus bu şekle ulaşmaya çalıştı ama tam onu yakalayacakken şekil ortadan yok oluverdi.

Onun zihninde Alexstrasza'ydı o şekil.

Son istirahatına doğru gittikçe daha hızlı bir şekilde kaymaktasın, cesur kişi. Bu gerçekleşmeden önce benden isteyeceğin bir şey var mı?

Dudakları tekrar kımıldadı: Sadece ona yardım etmeni...

Kendin için bir şey istemiyor mu.sun? Kaybolup gitmekte olan yaşamını istemiyor musun mesela? İhtikleriyle kendilerini ölüme götürme cesaretine sahip olanlar onun en leziz ve seçkin şarabından bir kadeh dolusu içmeyi hak eder...

Karanlık onu içine çekiyor gibiydi. Krasus nefes almakta, düşünmekte güçlük çekiyordu. Sadece geri dönmek ve unutmanın rahatlık veren örtüsünü kabul etmek onu her an biraz daha cezp ediyordu.

Ama kendini zorlayarak karşılık verdi: Onun için... Sadece onun için bir şey istiyorum.

Birden kendini yukarı çekiliyormuş gibi hissetti. Renk ve ışıkla dolu bir yere; tekrar nefes almanın, tekrar düşünmenin mümkün olduğu bir yere doğru...

Resimler ona saldırdı. Kendi düşlerinden olmayan resimler... Başkalarının düşlerinden resimler. İnsanların, cücelerin, elflerin, hatta orkların ve goblinlerin dilek ve isteklerini gördü. Onların kâbuslarıyla acı çekip, en tatlı hislerinin keyfini sürdü. Bir sürü resim vardı ama hepsi yanından geçip gidince Krasus onların hiçbirini hatırlayamadı. Kendi düşlerini bile hatırlamakta zorlanıyordu.

Bu akıp giden manzaranın ortasında başka bir görüntü oluştu. Ancak etrafındaki her şey bir buğu gibi kımıldarken, bu görüntü belli belirsiz bir şekil almaya başladı. Büyücünün küçük bedenini gölgede bırakacak kadar büyük bir şekil...

Yarı düş, yarı gerçek, zarif bir ejderha silueti yeni uyanmış gibi kanatlarını gerdi. Gecenin çökmesinden önce ormanda görülen cinsten, zorlukla seçilen, soluk bir yeşil renk, dev yaratığın gövdesi boyunca yayıldı. Krasus, ejderhanın gözleriyle karşılaşmaya hazır bir halde bakışlarını yukarı kaldırdı... ve onların uykudaymış gibi kapalı olduklarını gördü. Yine de Düşler Hanımefendisi'nin onu gayet iyi hissedebildiğinden kuşkusu yoktu.

Senden, benim her zaman çok ilginç bir düş gezginim olan senden böyle bir fedakârlık istemeyeceğim, Korialstrasz. Ejderha'nın dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. Çok merak uyandırıcı bir düş gezgini...

Krasus ayağını basabileceği sağlam bir yer, herhangi bir yer aradı; ama etrafındaki zemin gevşek, hatta neredeyse akışkan bir haldeydi. Akışkan zemin onu sürükledi ve bu durum büyücünün bir boşluk hissetmesine neden oldu. Teşekkürler, Ysera...

Her zaman nazik, her zaman ince, hatta taleplerini benim adıma iki kez reddeden eşlerime karşı bile... Durumu tam olarak anlamamışlardı, diye karşı çıktı büyücü.

Benim, durumu tam olarak anlamamış olduğumu söylemek istiyorsun. Ysera geriye doğru sürüklendi. Boynu ve kanatları, birdenbire yüzeyine dokunulmuş bir havuzdan yansıyormuş gibi dalgalandı. Göz kapakları hep kapalı kalmıştı; ama kocaman yüzü tam bir kesinlikle diyarına izinsiz girene odaklanmış durumdaydı. Sevgili Alexstrasza'nı serbest bırakmak bu kadar basit bir iş değil ve ben bile ödenecek bedelin buna değip değmeyeceğini bilemem. Dünyayı, olacak olanların gerçekleşmesi için kendi akışına bırakmak daha iyi değil mi? Yaşam Veren serbest kalacaksa, bu zaten kendi başına da gerçekleşmeyecek mi?

Ysera'nın duyarsızlığı, ziyaret ettiği üç Görüntü'nün hepsinin duyarsızlığı, ejderha büyücünün zihnini yakıcı bir öfkeyle doldurdu. Peki,- gerçekten de dünyanın akışının doruk noktasında Kanatlıölüm'ün mü olması gerek? Hiçbiriniz *arkaya* yaslanıp düş kurmaktan başka bir şey yapmazsanız o kesinlikle bunu gerçekleştirecek!

Kanatlar katlanıverdi. Bu ismi zikretme!

Krasus üsteledi: Neden, Düşlerin Leydisi? O senin kâbusun mu oluyor?

Gözkapakları sıkı sıkı kapalı kalsa da Ysera'nın bakışlarının korkunç bir duyguyla dolu olduğu belliydi. O, benim tarafından düşlerine asla girilmeyecek olandır... bir daha asla. O, büyük olasılıkla düşlerinde, uyanırken olduğundan bile korkunç olandır.

Harap olmuş durumdaki büyücü, son söylenenleri anlamamazlıktan geldi. Onu ilgilendiren tek şey bu büyük güçlerden hiçbirinin direniş için gerekli olanları bir araya getirememesiydi. Doğru, iblis Ruhu sayesinde şu anda eskisi gibi değildiler ama hepsi hâlâ korkunç güçlere sahipti. Yine de görüldüğü kadarıyla üçünün de hissettiği şey, Ejderhan Çağı'nın geçtiği ve geleceği değiştirebilecek olsalar bile bunun kendilerine dayattıkları uyuşukluk hallerinden çıkmaya değmeyeceğiydi.

Sen ve senin kanından olanların hâlâ genç ırkların arasında dolaştığını biliyorum, Ysera. Hâlâ düşlerini etkilediğin insanlar, elfler ye...

Bir yere kadar, Korialstrasz! Benim diyarımın bile sınırları vardır!

Ama sen hâlâ dünyadan tamamen elini eteğini çekmiş değilsin, değil mi? Malygos ve Nozdormu'dan farkın senin deliliğe ya da geçmiş zamanların anılarına sığınmaman! Hem zaten düşler geleceğe de ait değil midir?

Geçmişe ait oldukları kadar, bunu aklında tutsan iyi edersin! Yeni doğmuş bir bebeği havaya kaldırmış olan bir insan kadınının soluk görüntüsü süzülerek geçti. Genç bir çocuğun, düşlerinde yarattığı çocukça canavarlarla yaptığı kahramanca savaş kısa bir süre için titreşerek görünüp kayboldu. Krasus bir an etrafında şekillenip sonra dağılıveren çeşit çeşit düşü inceledi. İçlerinde karanlık olanlar kadar aydınlık bir doğaya sahip olanlar da vardı; zaten her zaman olmuş olan da buydu: Denge...

Yine de ejderha büyücünün zihninin içinde, kraliçesinin devam eden tutsaklığı ve Kanatlıölüm'ün dünyayı genç ırkların elinden almak için gösterdiği kararlılık bu dengeyi alt üst

ediyordu. İki durum da düzeltilmezse artık ne düşler ne de umutlar olacaktı.

Senin yardımın olsa da olmasa da yoluma devam edeceğim, Ysera. Devam etmek zorundayım!

Böyle yapmakta kesinlikle serbestsin... Düş ejderhasının vücudu dalgalandı.

Krasus ona arkasını döndü. Yolu üstünde etrafa saçılmış olan maddiyatsız şekilleri görmezden gelmeye çalışıyordu. O zaman beni ya odama geri gönder ya da cehennemin kör kuyularına at! Belki de dünyanın kaderini görecek kadar yaşamamam en iyisi olur... ve de kraliçemin başına gelecekleri!

Ysera'nın onu unutkanlığın kollarına geri yollamasını bekledi. Böylece ne Ysera'ya ne de diğer Görüntüler'e Alexstrasza'sının bahsini bir daha açamayacaktı. Ancak bunun yerine ejderha büyücü omzunda hafif, neredeyse kararsız bir dokunuş hissetti.

Arkasına dönen Krasus ince, solgun bir kadınla; güzel ama gerçek üstü bir kadınla yüz yüze geldi. Kadının üstünde dalga dalga, soluk yeşil, şifon bir gecelik vardı. Hatlarını kısmen örten bir örtüydü bu. Bazı özellikleri Krasus'a kraliçesini hatırlatıyordu... ama bir bakıma da hatırlatmıyordu. Kadının gözleri kapalıydı.

Zavallı, gayretli Korialstras. Dudakları hareket etmemişti; ama Krasus sesin ona ait olduğunu biliyordu. Ysera'nın sesi... Solgun yüze dalgın bir ifade yerleşti. Onun için her şeyi yaparsın.

Ejderha büyücü ikisinin de zaten bildiği bir şeyi neden tekrar edip durma zahmetine girdiğini anlayamıyordu. Krasus tekrar Düşlerin Leydisi'nden uzaklaşıp onun gerçek dışı diyarından kurtulmasını sağlayacak bir yol aradı.

Henüz gitme, Korialstras.

Neden ama? diye sordu, geri dönerek...

Ysera ona bakıyordu. Gözleri tamamen açıktı. Krasus donup kaldı. Bakışlarını bu gözlerden kaçırıyordu. Bunlar

şimdiye kadar tanıdığı herkesin, sevdiği herkesin gözleriydi. Bunlar kendisini tanıyan gözlerdi, hakkında her şeyi bilen gözler... Bu gözler maviydi, yeşildi, kırmızıydı, siyahtı, akıktı... bir gözün olabileceği her renkteydi.

Hatta kendi gözleriydi.

Sözlerini dikkate alacağım.

Ona güçlkle inanabildi. 0 zaman...

Ysera elini kaldırıp onu susturdu. Sözlerini dikkate alacağım. Şimdilik ne daha fazlası, ne de daha azı...

Peki... peki *ya* beni haklı bulduğuna karar verersen?

O zaman Malygos ve Nozdormu'yu senin vazifen konusunda ikna etmek için çabalayacağım... ama sonrasında bile onlar adına bir söz veremem.

Bu, Krasus'un düşündüğünden bile fazlasıydı, şu an için umut etmiş olduğundan bile fazlası... Belki de hiçbir sonuç çıkmayacaktı ama en azından bu ona mücadeleye girişecek umudu vermişti.

Ben... ben çok teşekkür ederim.

Henüz senin için hiçbir şey yapmış değilim... Düşlerini canlı tutmak dışında. Ysera'nın dudaklarında beliren kısa süreli tebessüm bir üzüntünün izlerini taşıyordu.

Krasus ona tekrar teşekkür etmek için ağzını açtı. Bu kadarının bile kendisine devam edecek gücü vereceğini anlamasını sağlamak istedi ama birden sanki Ysera ondan uzaklaşverdi. Krasus ona doğru uzandı ama aralarındaki mesafe şimdiden çok fazla açılmıştı. İleri doğru bir adım atmaya kalktığında Görüntü ondan daha da hızlı uzaklaştı.

Sonra hareket edenin Düşlerin Leydisi değil, kendisi olduğunu fark etti.

Güzel ve iyi uyu, zavallı Korialstras, dedi Ysera'nın sesi. İnce, solgun figür önce dalga dalga oldu, sonra da tamamen dağılıp gitti. İyi uyu çünkü girişmeyi düşündüğün *savakta* bütün gücüne ve daha da fazlasına ihtiyacın olacak...

Krasus konuşmayı denedi ama düşteki sesi bile işe yara-

madı. Karanlık, ejderha büyücünün üstüne çöktü. Uykunun rahatlatıcı karanlığı...

Ve sadece bir kukla olduğunu sandıklarını küçümseme..."

Orkların dağ kalesi sadece Rhonin'in beklediği kadar uçsuz bucaksız değil, aynı zamanda daha da kafa karıştırıcıydı. Kendisini hedefine yaklaştıracaklarını düşündüğü tüneller birdenbire farklı yönlere dönüyor, hatta çoğu zaman aşağı inceklerine yukarı çıkıyorlardı. Bazıları, büyücünün ne işe yaradığını çözemediği bir şekilde sona eriyordu. Böyle bir tünel onun bir saatten fazla sürede geri dönebilmesine neden olmuş, bu da kıymetli zamanını çalmanın yanı sıra zaten yerinde olmayan dermanını da tüketmişti.

Kanatlıölüm'ün bunca zaman boyunca kendisiyle hiç konuşmamış olması da duruma pek yardımcı olmuyordu. Rhonin siyah ejderhaya zerre kadar güvenmese de en azından Kanatlıölüm'ün tutsak ejderhaya giden yolu ona gösterebileceğini biliyordu. Siyah devin dikkatini büyücünden uzaklaştıran ne olabilirdi acaba?

Bitkin durumdaki büyücü hiç ışık olmayan bir koridorda oturup dinlendi. Yanında talihsiz goblinlerin verdiği küçük bir su matarası vardı. Rhonin bundan bir yudum aldı. Sonra, birkaç dakikalık bir dinlenmenin hem zihnini temizleyeceğini hem de geçitlerdeki gezintisi için ona güç vereceğini düşünen büyücü arkasına yaslandı.

Gerçekten de Ejderhakraliçesi'ni serbest bırakabileceğini mi-hayal etmişti? Dağın içinde yol almaya devam ettikçe kuşkulan da gittikçe artmaya başlamıştı. Buraya büyük bir intihar girişimi için rai gelmişti? Onun yaşama, ölmüş olan diğerlerinininkileri geri getirmeyecekti, aslında zaten hepsi kendi , seçimlerini kendileri yapmıştı.

Nasıl olmuştu da böyle manyakça bir göreve çıkmaya niyetlenmişti? Geriye dönüp düşündüğünde Rhonin konunun

ilk açılmasını hatırladı. Son görevinin hezimetle sonuçlanmasının ardından Kirin Tor'daki faaliyetlere katılması yasaklanmış, genç büyücü de günlerini meditasyon yaparak ve çok az yiyip hiç kimseyi görmeden geçirmişti. Yasağının gerektirdiği şartlar başkasının da kendisini görmesini engelliyordu. Bu yüzden de Krasus'un onun. karşısında şekillenip Rhonin'e eski mevkiiine dönüş çabasında destek önermesi büyücüyü daha da şaşırtmıştı.

Rhonin hep başkasına ihtiyacı olmadığına inanmıştı; ama Krasus onu bunun tersi yönde ikna etmişti. Üstad büyücü, genç meslektaşının korkunç durumunu enine boyuna ele almış, en sonunda da Rhonin ondan açık açık yardım istemişti. Nasıl olduysa ejderhaların bahsi açılmıştı ve buradan da Alexstrasza nur hikâyesine gelinmişti. Kırmızı dev orklar tarafından esir tutuluyor ve Güruh'un zaferi için yabani yavrular yumurtlamaya zorlanıyordu. Güruh'un asıl kuvveti parçalanmış olsa da kraliçe tutsak olduğu .sürece Khaz Modan'daki orklar İttifak'a dehşet salmaya ve sayısız masumu öldürmeye devam edeceklerdi.

İşte bu nazik zamanda Rhonin'in aklına ejderha'yı serbest bırakma düşüncesi gelmişti. Bu o kadar uçuk bir fikirdi ki büyücü bunu sadece kendisinin kurabileceğini düşünmüştü. O sırada bu çok mantıklı gelmişti: Ya günahından kurtulacak ya da kardeşleri arasında sonsuza dek konuşulacak bir girişimde ölecekti.

Krasus fazlasıyla etkilenmişti. Aslında Rhonin şimdi düşününce yaşlı büyücünün onunla epey zaman geçirdiğini hatırladı. Ayrıntılar üzerinde durmuş ve kızıl saçlı büyücüyü cesaretlendirmişti. Şimdi Rhonin kendi kendine, hamisinin üstelemesi olmasa belki de bu fikirden vazgeçeceğini kabul edebiliyordu. Bazı yönden görev kendisinden çok Krasus'un göreviymiş gibiydi. Gerçi yüzü görünmeyen konsey üyesi, kolladığı büyücüyü böyle bir göreve göndererek ne elde edebi-

lirdi ki? Rhonin başarılı olsa ona inanmış olan kişiye de bir miktar saygınlık sağlardı bu durum; ama başarısız olsa... Bu Krasus'un ne işine yarardı ki?

Rhonin başını iki yana salladı. Kendine böyle sorular sormaya devam ederse yakında hamisinin bu görevin arkasındaki güç olduğuna, onun her nasılsa, genç büyücünün bu düşman topraklara yolculuk etmek istemesini sağlamak için etkisini kullandığına inanacaktı.

Saçma...

Anı bir ses Rhonin'i ayaklandırdı. Büyücü bir ara düşüncelerinin akışına kapılıp uyuya kaldığını fark etti. Kendini duvara yaslayıp karanlık koridordan kimin geçtiğini görmek için bekledi. Orklar tünelin çıkmaz olduğunu biliyorlardı elbette. Buraya özellikle kendisini aramak için gelmiş olabilirler miydi?

Ancak mırıldanmalardan oluşan bir konuşma olduğu güçlkle seçilebilen ses yavaş yavaş azalıp yok oldu. Büyücü mağara sisteminin karmaşık akustiğine kandığını fark etti. Duyduğu orklar her halde kendisinden çok uzaktaydılar.

Peki ama bu sesleri takip edebilir miydi? Gittikçe artan bir umutla Rhonin konuşmaların geldiğini düşündüğü yöne doğru ihtiyatlı bir şekilde ilerledi. Konuşma tam olarak bu tarafta bir yerde gerçekleşmiyor olsa da en azından yankılar onu gitmeyi amaçladığı yere ulaştırabilirdi.

Rhonin ne kadardır uyuyor olduğunu bilemiyordu ama yola devam ettikçe, sanki Grim Bat ol uykudan yeni uyanmış gibi sesler daha da arttı.. Orklar heyecanlı bir faaliyetin tam ortasındaymış gibiydi ve bu da büyücü için bir sorun teşkil ediyordu. Şimdi çok fazla yönden çok fazla ses geliyordu. Rhonin yanlışlıkla savaşçıların toplandıkları salona ya da eğitim alanına adım atmak istemezdi. Gitmek istediği tek yer Ejderhakraliçesi'nin tutsak edildiği odaydı.

Sonra, bir ejderha kükremesi bütün sesleri bastırdı. Kükreme çabucak kesilmişti. Rhonin böyle haykırırları daha ön-

ce de duymuş ama üstünde düşünmemişti. Şimdi aptallığına lanet ediyordu: Bütün ejderhaların aynı ana bölgede tutulması gerekmez miydi? En kötü ihtimalle haykırışları takip etmek onu yaratıklardan birine yakınlaştıracaktı ve belki de böylece_büyücü, kraliçenin odasının izini bulabilecekti.

Bir süre için pek sorun yaşamadan tünellerde yolunu buldu. Orkların çoğu uzaklarda, büyük bir proje üstünde çalışıyormuş gibi görünüyordu. Büyücü bir an için Grim Batol'un savaşa hazırlanıp hazırlanmadığını merak etti. Şu anda İttifak güçleri Khaz Modan'ın kuzeyindeki ork kuvvetlerine baskı yapıyor olmalıydı. Güruh'un, insanları ve onların müttefiklerini geri püskürtebilmesi için Grim Batol'un, diğer kardeşlerini desteklemesi gerekecekti.

Eğer bu doğruysa bu faaliyet Rhonin'in işine gelecekti. Hem orkların dikkati buna yoğunlaşacaktı hem de ortada dolaşanların sayısı azalacaktı. Eğitimli bir bineği olan her ejderha terbiyecisi kuzeye yol almak üzere yakında gökyüzüne yükselmiş olacaktı.

Cesaretlenen Rhonin daha gözüpek, daha emin bir tempoda yürümeye başladı... ve saniyeler sonra kendim iki iri orkun kucağına düşmüş buldu.

Neyse ki onlar bu karşılaşmadan dolayı büyücüden bile daha çok şaşırılmışlardı. Rhonin hemen sol kolunu kaldırıp daha tehlikeli durumlar için saklamayı ummuş olduğu bir büyü mırıldandı.

İki uzun dişli, çirkin yüzü vahşi bir hiddetle gerilen, en yakındaki ork arkasında asılı duran baltaya uzandı. Rhonin'in yaptığı büyü doğrudan göğsüne isabet edip iri yarı savaşıyı yakındaki taş duvara fırlattı.

Ork duvara çarpar çapmaz taşla bir oldu. Bir anda geriye sadece, ağzı hâlâ hiddetle açık olan savaşçının ana hatları kaldı ama sonra bu bile duvarın içinde yok olup gitti... yaratığın vahşi sonundan geriye hiç iz bırakmadan.

"Seni insan pislili!" diye kükredi ikincisi. Baltasını eline almıştı. Rhonin'e doğru sertçe savurdu baltasını. Büyücü kenara kaçmayı başarınca balta taş duvardan parçalar söktü. Ork hantal hantal ilerledi. Donuk yeşil, iri vücudu dar koridoru kaplıyordu. Derileri buruşmuş, kurutulmuş parmaklardan (insan, elf ve başka ırkların parmaklarından) oluşan bir kolye Rhonin'in gözlerinin önünde sallanıyordu. Düşmanın bu koleksiyona onu da eklemek istediği kesindi. Ork bir kez daha savurdu baltasını. Bu sefer büyücüyü boydan boya ikiye ayırmaya ciddi biçimde yaklaşmıştı.

Rhonin aklına gelen acımasız fikirle bakışlarını tekrar kolyeye çevirdi. Parmağıyla kolyeyi işaret edip ellerini hareket ettirdi.

Yaptığı büyü orkun bir anlığına durmasına neden oldu ama yabani savaşçı görünür bir etki olmadığını fark edince acınacak haldeki küçük insana aşağılayan bir tonda güldü. "Gel buraya! Gel de ölümün çabuk olsun, büyücü!"

Ama baltasını kaldırdığında bir kaşınma hissi orkun bakışlarını göğsüne çevirmesine neden oldu.

Kolyesindeki bir düzineden fazla parmak gırtlığına doğru hareket ediyordu.

Baltasını yere atıp onları kendisinden uzaklaştırmayı denedi ama parmaklar çoktan gırtlığına sıkıca gömülmüşlerdi. Parmaklar bir çeşit korkunç el oluştururken ork öksürmeye başladı. Bu el, artık nefesini kesiyordu.

Ork çılgın gibi savrularak öç almakta olan parmakları sökme çalışırken Rhonin geri kaçtı. Büyücü bu büyü'nün sadece daha bitirici bir şey bulana kadar oyalayıcı olmasını istemişti ama koparılmış parmaklar bu fırsatı değerlendirmek istemiş gibiydi. Bu bir intikam mıydı? Bir büyücü olsa bile Rhonin, orkun katlettiği savaşçıların ruhlarının her nasılsa parmakları bu büyük çabaya sevk ettiğine inanamazdı. Büyünün kendisi böyle bir güç içeriyor olmalıydı.

Evet, her halde öyle olmalıydı...

Sebeb öç isteyen hayaletler de olsa sadece büyü de olsa, büyülenmiş parmaklar işlerini gözle görünür bir istekle yerine getirmişlerdi. Tırnaklar yumuşak gırtlaklı deldikçe orkun göğsünün üst bölümü kanla kaplanmıştı. Korkunç savaşçı dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerinde öyle bir çaresizlik vardı ki Rhonin sonunda bakışlarını kaçırdı.

Büyücü birkaç saniye sonra orkun güçlükle aldığı nefesi duydu... ve büyük bir ağırlık tünel zeminine düştü.

Devasa cengâver şimdi kanlı bir yığın halinde yatıyordu. Parmaklar hâlâ boynunun derinlerine gömülüydü. Kopuk parmaklardan birine dokunmaya cesaret eden Rhonin hiçbir harekete, hiçbir yaşam belirtisine rastlamadı. Parmaklar işlevlerini yerine getirmiş ve artık eski hallerine geri dönmüşlerdi. Tıpkı büyüünün amaçladığı gibi...

Ama yine de...

Bu düşüncelerini üstünden silkip atan Rhonin cesedin yanından hızla geçip gitti. Ne cesedi saklayacak bir yeri ne de bunu düşünecek zamanı vardı. Çok geçmeden birileri gerçeği keşfedecekti ama büyücünün yapabileceği bir şey yoktu. Rhonin sadece Ejderhakraliçesi'yle ilgilenmeliydi. Eğer onu serbest bırakmayı başarabilirse ejderha, büyücüyü en azından güvenli bir yere kadar taşıyabilirdi. İşte bu, gerçekten de Rhonin'in tek kaçış ihtimaliydi.

Sonraki birkaç tüneli hiçbir müdahaleyle karşılaşmadan geçti ama sonra kendini konuşma seslerinin yüksek ve net geldiği aydınlık bir koridora doğru ilerlerken buldu. Daha da dikkatli ilerleyen Rhonin kesişme noktasına kenardan yavaş yavaş yürüyerek vardı ve koridora göz attı.

Koridor olduğunu düşündüğü yerin doğrudan sağ cepheye açılan büyük bir mağara ağzı olduğunu anladı. Bu mağarada onlarca ork arabaları yüklemek ve koşum hayvanlarını hazırlamak için yoğun bir çaba harcıyordu. Sanki her şey, ki-

sa vadede geri dönüşü olmayan uzun bir yola çıkma niyetiyle yapıyordu.

Kuzeydeki savaş konusunda düşündükleri doğru muydu acaba? Oyleydiye bile neden bütün orklar ayrılıyormuş gibi görünüyordu? Neden gidenler sadece ejderhalar ve onların terbiyecileri değildi? Bu arabaların Dun Algaz'a varması çok daha uzun bir zaman alırdı.

İki ork görüş alanına girdi. Arkalarında büyük bir yük taşıyorlardı. Taşıdıkları her neyse yere bırakmayı tercih edecekleri belliydi ama nedense buna cesaret edemiyorlardı. Aslında Rhonin onların yüklerine özel bir özen gösterdiklerini düşündü. Sanki taşıdıkları şeyler altındandı.

Büyücü kendisine doğru bakan kimsenin olmadığını görünce orkların bu kadar değer verdiği şeyin ne olduğunu daha yakından incelemek için ileri doğru bir adım attı. Bu şey yuvarlak... hayır, ovaldi... ve dış görünüşü biraz pürüzlü, hatta neredeyse pulluydu. Aslında bu, Rhonin'e sadece bir tek şeyi hatırlatmıştı...

Bir yumurta...

Bir ejderha yumurtası, daha da kesin olarak.

Bakışları hızla diğer arabalardan bazılarında gezindi. Şimdi kesinlikle çoğu arabanın, gelişmelerinin belli bir aşamasındaki yumurtaları taşıdığını fark etti. Daha düzgün ve neredeyse yuvarlak olanlardan; ilk gördüğünden de pullu, çatlamaya hazır yumurtalara kadar...

Ejderhalar orkların yok olmak üzere olan umutları için bu kadar önemliyken neden böylesine kıymetli bir yükü böyle bir yolculukta riske atıyorlardı ki?

İnsan...

Kafasının içindeki ses neredeyse Rhonin'in bağırmasına neden oluyordu. Dümdüz duvara yaslanıp hızla tünele geri kaçtı. En sonunda orklardan hiçbirinin onu göremeyeceğinden emin olunca Rhonin boynundaki madalyonu kaldırıp ortasındaki siyah kristale baktı.

Şimdi kristal gerçekten de hafifçe parlıyordu.
insan... Rhonin... Neredesin?

Kanatlıölüm bunu bilmiyor muydu? "Ork istihkâmının tam merkezindeyim," diye fısıldadı.
"Ejderhakraliçesi'nin odasını arıyordum."

Ama başka bir şey buldun. Sadece bir an görebildim. Neydi o?

Nedenini bilemese de Rhonin bunu Kanatlıölüm'e söylemek istemedi. "Orkların savaş eğitimi.
Fark etmeden neredeyse diplerine kadar girecektim."

Verdiği cevabı uzun bir sessizlik takip etti. Aslında nerdeyse Kanatlıölüm'ün bağlantıyı kopardığını düşünmeye başlamıştı. Sonra ejderha gayet düz bir ses tonuyla karşılık verdi: Görmek istiyorum.

"Önemsiz bir..."

Rhonin başka bir şey söyleyemeden vücudu ona baş kaldırıp tekrar mağaraya ve oradaki bir sürü orka doğru döndü. Hiddetlenen büyücü itiraz etmek istedi ama bu sefer ağzı bile ona itaat itmiyordu.

Kanatlıölüm onu az önce durduğu noktaya getirdi. Sonra da büyücünün sağ elinin madalyonu yukarı kaldırmasını sağladı. Rhonin, Kanatlıölüm'ün her şeyi siyah kristalden gördüğünü tahmin etti. Savaş eğitimi... Anlıyorum... Peki bu da nasıl kaçacaklarının eğitimi mi?

Büyücü, dev yaratığın alaycı ve sert cevabına karşılık veremedi. Zaten Kanatlıölüm'ün da böyle bir karşılığı umursadığını sanmıyordu. Ejderha, madalyon her şeyi incelerken büyücüyü açıklıkta durmaya zorladı.

Evet, anladım... Artık tünele geri dönebilirsin.

Vücudu tekrar kendi kontrolüne dönen Rhonin hemen görüş alanından kaçtı. orkların kendi işleriyle yukarı bakmaya fırsat bulamayacak kadar çok meşgul olmalarına minnettardı. Bir duvara yaslanıp derin derin solurken yakalanmaktan düşündüğünden de fazla korktuğunu fark etti. Demek ki gö-

rüldüğü kadarıyla Rhonin artık eskiden hayal ettiği kadar intihara niyetli değildi.

Yanlış yolu takip ediyorsun. Bir önceki kesişme noktasına geri dönmek lazım.

Kanatlıölüm, Rhonin'in onu kandırma denemesiyle ilgili hiçbir şey söylememişti ve bu da büyücüyü ejderhanın bunu yapmış olmasından daha çok tedirgin etmişti. Elbette Kanatlıölüm de orkların yumurtaları taşımasını kafasında evirip çevirmiş olmalıydı... Tabii eğer zaten bununla ilgili bir şey bilmiyorduyorsa... Ama böyle bir şey nasıl olabilirdi ki? Buradan kimse bu bilgiyi ona nakletmezdi kesinlikle. Orkların siyah ejderhaya karşı duyduğu korku ve iğrenme bütün Lordaeron İttifak'ına duyduklarına eş, hatta belki de daha fazlaydı.

Bütün bu kaygılarına rağmen büyücü hemen Kanatlı-ölüm'ün talimatlarını takip etti ve bahsi geçen kesişme noktasına varana kadar koridoru geri döndü. Rhonin daha önce bu yolu, dar görüntüsünün *ve ışığın azlığının onun önemsizliğine işaret ettiğini düşünerek göz ardı etmişti. Her halde orkların önemli bir tüneli daha aydınlık tutmaları gerekirdi.

"Bu taraftan mı?" diye fısıldadı büyücü.

Evet

Ejderhanın mağaradaki sistem hakkında nasıl bu kadar çok şey bilebildiği Rhonin'i rahatsız etmeye devam ediyordu. Elbette Kanatlıölüm, insan kılığıyla bile olsa, tünellerde gezmiş olamazdı. Bunu bir ork kılığında yapmış olabilir miydi? Büyük olasılıkla öyle olmuştu; ama yine de bu bile doğru cevap gibi gelmiyordu ona.

Solundaki ikinci tünel. Bir sonraki gireceğin o olacak.

Kanatlıölüm'ün yönlendirmeleri kusursuzmuş gibi görünüyordu. Rhonin ejderhanın en azından bazen tahminde bulunduğunu gösterecek bir tek yanlış, bir tek hata bekledi.

Böyle bir yanlış olmadı. Kanatlıölüm orklara ait olan bu yerde, yolunu en az bu hayvani savaşılar kadar iyi biliyordu.

Sonunda, saatler sürmüş gibi gelen yürüyüşün ardından ses birden emretti: Dur.

Bu dur emrine sebep olacak kadar önemli olan şey hakkında hiçbir fikri olmasa da Rhonin durakladı.

Beke.

Birkaç dakika sonra büyücüye tünelin aşağısından sesler ulaştı.

"... nerdeydin? Bana vereceğin bir sürü cevap olacak!"

"Çok özür yüce komutanım, çok çok özür! Elimden bir şey gelmezdi! Ben..."

Rhonin daha fazlasını duyabilmek için kulak kabartmıştı ki sesler uzaklaşıp yok oldu. Seslerden birinin ork sesi olduğunu anlamıştı, hatta anlaşılan kalenin başındaki orktu bu; ama diğer konuşan tamamen farklı bir ırktandı: Bir goblin...

Kanatlıölüm goblinleri kullanmıştı. Acaba bu engin mağara hakkında bu kadar çok şey bilmesini sağlayan şey bu muydu? Buradaki goblinlerden biri aynı zamanda siyah ejderhaya mı hizmet etmişti?

Rhonin konuşanları takip edip konuşmanın devamını dinlemek isterdi ama ejderha ona birden yola devam etmesini emretti. Büyücü, itaat etmediği takdirde Kanatlıölüm'ün onu rahatlıkla yürütebileceğini biliyordu. En azından Rhonin bacaklarını kendi kontrol ettiği sürece sanki hâlâ bir seçim hakkı varmış gibi hissediyordu.

Ork komutanıyla goblinin geçtiği, aşağı eğimli tüneli takip eden büyücü, dağın tam kalbine gidiyor olması gereken derin bir tünel boyunca ilerliyordu. Her halde artık Ejderhakraliçesi'ne yaklaşmış olmalıydı. Aslında neredeyse bir devin solumasını duyabildiğine yemin edebilirdi. Grim Batol'da gerçek devler olmadığına göre geriye sadece ejderhalar kalıyordu.

Karşında iki koridor var. Sağdakine dön. Sol tarafında kalan açıklığı görene kadar takip et.

Kanathölüm başka bir şey söylemedi. Rhonin tekrar onun talimatlarına itaat ederek hızını elinden geldiğince artırdı. Sinirleri son haddinde gerilmişti. Bu dağın içinde daha ne kadar yol tepmek zorundaydı?

Sağa döndü ve önünde uzanan dar yolda yürüdü, yürüdü. Ejderhanın basit talimatlarına göre Rhonin bahsi geçen açıklığa epey kısa.bir sürede rastlamayı beklemişti ama aradan yarım saat kadar olması gereken bir zaman geçmesine rağmen hiçbir şey görmemişti, hatta yeni bir kesişme noktası bile. Kanathölüm'e iki kez, yakında varıp varmayacağını sormuş ama görünmez rehberi sessiz kalmıştı.

Tam da büyücü artık vazgeçmeye hazırdı ki bir ışık gördü. Doğrusu bu soluk bir ışıktı; ama ortada kesinlikle bir ışık vardı... Hem de koridorun sol tarafında.

Umutları yeniden yeşeren Rhonin o ışığa doğru fazla ses çıkarmadan, elinden geldiğince hızlı seğirtti. Her halde Ejderhakraliçesi'nin başında bir düzine ork nöbet bekliyordu. Rhonin'in hazırda büyüleri vardı ama onları daha zorlu anlar için saklayabileceğini umuyordu.

Dur!

Kanathölüm'ün sesi kafasının içinde yankılandı. Rhonin neredeyse en yakındaki duvara tosliyordu. Bunun-yerine aynı duvara dümdüz yaslandı, bir muhafız tarafından fark edildiğinden kesinlikle emindi.

Hiçbir şey yoktu. Koridor kendisinin varlığı dışında bomboştu.
"Neden seslendin?" diye fısıldadı madalyona.

Gideceğin yer hemen önünde... Ama yolun etten kemikten başka şeylerle korunuyor olabilir.

"Büyüyle mi?" Bunu zaten düşünmüştü ama ejderha ona bunu kendi basma kontrol etme fırsatını vermemişti.

Ayrıca büyüsel muhafızlarla da. Gerçeği öğrenmenin çabuk bir yolu var. Madalyonu önünde tutup girişe doğru ilerle.

"Peki ya etten ve kandan muhafızlar? Yine de onları dikkate almak zorundayım."

Büyücü, siyah ejderhanın gittikçe yükselen sinirini hissedebiliyordu. Hepsini öğreneceğiz, insan...

En azından Kanatlıölüm'ün, kendisinin Alexstrasza'ya ulaşmasını istediğinden emin olan Rhonin madalyonu önünde tutarak yavaşça köşeyi döndü.

Sadece basit büyüler seziyorum... Yani benim gibi biri için basit, diye onu bilgilendirdi ejderha, büyücü yaklaşırken. Onları halledeceğim.

Siyah kristal birden parladı. Neredeyse, ürken büyücünün onu düşürmesine neden oluyordu.

Koruyucu büyüler ortadan kaldırıldı. Bir sessizlik oldu. içeride hiç gözcü yok. Büyüler olmasa bile muhafızlara ihtiyaçları yok zaten. Alexstrasza iyice zincirlenip etrafındaki taşlara prangalanmış. Orklar gerçekten becerikliymiş. Kraliçe tam anlamıyla güvende.

"İçeri girmeli miyim?"

Girmezsen hayal kırıklığına uğrarım.

Rhonin, Kanatlıölüm'ün seçtiği kelimeleri biraz tuhaf buldu ama üstünde fazla düşünmedi. Zihni daha çok, Ejderhakraliçesi'yle en azından karşı karşıya gelme umuduyla meşguldü. Vereesa'nın şu anda burada olabilmesini isterdi ama sonra bunun kendisini niçin memnun edeceğini merak etti. Belki de...

Girişten içeri adımını atınca gümüş saçlı elfin düşüncesi bile yok olup gitti... Ve ilk defa devasa kırmızı ejderha Alexstrasza'yı gördü.

Ve onun da kendisine baktığını fark etti. Sürüngen gözlerinde korkuya yakın bir ifade vardı... ama bu, kendisi için duyduğu bir korku değil.

"Hayır!" diye gürledi boğazını çevreleyen tasmanın izin verdiği ölçüde. "Geri git!"

Aynı anda Kanatlıölüm'ün muzafferine bir tonda konuşan sesi duyuldu: Mükemmel!

Bir anda parlayan bir ışık büyücüyü sardı. Korkunç bir kuvvet onu delip geçerken Rhonin vücudundaki bütün dokuların sarsıldığını hissetti. Madalyon bir anda güçten düşen parmaklarından kaydı.

Devrilirken, Kanatlıölüm'ün aynı tek sözcüğü tekrarlayıp güldüğünü duydu.
Mükemmel...

on BEŞ

Tereesa tekrar nefes alabildiğinde güçlükle yutkundu. Akci erlerini dolduracak kadar derin nefeslerle soluduk a diri diri gömülme k busu zihninden yavaş yavaş uzaklaştı. Kısa bir süre sonra tamamen sakinleştiğinde nihayet gözlerini açtı... ve bir kâbusun yerini diğerinin aldığını gördü.

   şekil, küçük bir mağaraya benzeyen yerin tam ortasındaki minik bir ateşin başında   melmifiti. Alevler, biçimsiz vücutlarına daha da büyük bir dehşet ekliyordu çünkü elf, alevlerin iş ında onların derilerinin altındaki kaburgalarını ve üstlerinden gevşekçe sarkan, alacalı beneklerle kaplı, pullu derilerini seçebiliyordu. En kötüsü de gaga burunlu, çıkık çeneli, uzun ve iskeleti çıkmış yüzlerinin gayet net görünmesiydi. Korucu özellikle kısık, sinsi gözlerini ve çok keskin dişlerini seçebiliyordu.

Üçünün de üstlerinde paçavra halindeki k tlerden başka bir şey yoktu. Hepsinin yanında fırlatılan cinsten baltalar duruyordu. Vereesa yaratıkların bu silahl n gıpta edilecek bir beceriyle kullandığından haberdardı.

Korucunun sessiz kalma çabalarına rağmen küçük bir hareketi, goblinlerinkini hatırlatan uzun ve sivri uçlu kulaklara kadar ulaşmış olmalıydı çünkü onu tutsak alanlardan biri hemen Vereesa'ya d nm şti.

"Akşam yemeği uyanmış," diye yılan gibi tısladı sol gözünün yerinde bir göz bandı olanı.

"Bana daha çok tatlı gibi geliyor," diye karşılık verdi ikincisi. Diğer ikisinin alınlarından başlayıp boyunlarına inen, ince bir çizgi halindeki uzun, çalı gibi saçlarına rağmen bu tamamen dazlaktı.

"Kesinlikle tatlı," diye sırttı üçüncüsü. Boynunda, bir zamanlar Vereesa'nın ırkından birine ait olan, eski püskü bir eşarp vardı. Diğer ikisinden daha uzun görünüyordu ve konuşması, ötekilerin kesinlikle karşı çıkmaya cesaret edemeyeceğini belli eder bir tondaydı. Demek ki bu liderleriydi.

Aç görünümlü troll üçlüsünün lideri...

"Son zamanlarda azıklar zayıftı," diye devam etti eşarplı olan. "Ama artık ziyafetin zamanı geldi."

Korucunun sağından, eğer sözcükler bir tıkaç tarafından engellenmiyor olsaydı tam olarak duyulabilecek olan okkalı bir küfür yükseldi. Özenle düğümlemiş iplerin izin verdiği ölçüde başını yana çeviren Vereesa, Falstad'ın' da hâlâ hayatta olduğunu gördü; ama bunun ne kadar süreceğini bilemiyordu. Troll Savaşlarından bile önceleri, bu iğrenç yaratıkların kendilerinden başka her şeyi yemeklik malzeme olarak gördükleri söylenirdi. Onları müttefik olarak gören orkların bile gözlerini bu atik ve kurnaz iblislerden ayırmadıkları anlatılırdı.

Neyse ki hem Troll Savaşları hem de Güruh'a karşı yürütölen mücadele sayesinde kötölük dolu ırkın sayısı büyük ölçüde azalmıştı. Vereesa da daha önce hiç troll görmemişti. Onları sadece çizimlerden ve efsanelerden biliyordu. Bunun hep böyle kalmış olmasını tercih ederdi.

"Sabret, sabret," diye mırıldandı eşarplı olan, sesinde sahte bir şefkat tonuyla. "Sen ilksin, cüce! Sen ilksin!"

"Hemen yapsak olmaz mı, Gree?" diye yalvardı tek gözlü troll. "Neden hemen yapamıyoruz?"

"Çünkü ben öyle söyledim, Shnel!" Gree, Shnel'in çenesine indirdiği sert bir yumrukla onun yerlerde yuvarlanmasına neden oldu.

Üçüncü trol zıplayarak ayağa kalkıp diğer ikisini daha fazla kapışmaları için cesaretlendirdi. Gree ona ters bir bakış atarak kelimenin tam manasıyla sinmesine neden oldu. O sırada Shnel küçük ateşin yanındaki yerine geri büzülmüş, tamamen boyun eğmiş görünüyordu.

"Lider benim!" Gree kemikli, pençe şeklindeki elini göğsüne vurdu. "Ha, Shnel?"

"He, Gree! He!" "

"Ha, Vorsh?"

Saçsız mahluk kafasını defalarca salladı. "He, Gree, he tabii ki! Lidersin sen! Lidersin sen!"

Aynı elflerde, cücelerde ve özellikle de insanlarda olduğu gibi trollerin de değişik çeşitleri vardı. Çok azı, birinin kafasını uçurmaya çalışıyor olsalar bile, elflere özgü ağdalı bir dille konuşurdu. Ötekilerse daha yabani türlerdi, özellikle de mezarlıklara ya da diğer yer altı diyarlarına dadananları... Ancak Vereesa, Falstad'ı ve kendisini esir etmiş olan (ve anlaşılan onlarla ilgili daha karanlık planları olan) bu üç aşağılık yaratıktan daha aşağı bir troll çeşidi olabileceğinden kuşkuluydu.

Üçlü tekrar minik ateşin başında, boğuk bir konuşmaya koyuldu. Vereesa yine cüceye döndüğünde onun da kendisine baktığını gördü. Korucunun yukarı kalkan kaşına cücenin iki yana sallanan başı karşılık verdi. Hayır, Falstad olağanüstü gücüne rağmen, sıkıca düğümlemiş bağlardan kurtulamıyordu. Elf de karşılık olarak kendi başını iki yana salladı. Troller ne kadar barbar olsalar da düğüm atmada gerçekten ustaydılar.

Cesaretini yitirmemeye çalışan korucu etrafına dikkatle bakındı. Görülecek pek bir şey de yoktu doğrusu. Kaba saba darbelerle açılmış uzun bir tünelin orta yerindeymiş gibiydi-

ler. Bu tünel her halde trollerin i iydi. Vereesa kaya ve toprağı kazmak için kusursuz olan uzun ve pençeli elleri hatırladı. Bu troller ortamlarına çok iyi uyum sağlamı lardı.

Sonucun ne olacağını bilse de elf her şeye rağmen iplerde bir gevşeklik bulmaya çalıştı. Elinden gelen dikkatle kıvrılıp bükülerek bileklerini neredeyse derilerini soyana kadar ileri geri oynattı ama bunun hiçbir yararı olmadı.

De  et verici bir kıkırdama sesi onu, trollerin harcadığı son çabalarını gördüğü konu unda uyardı. ■

"Tatlı canlıymı ," diye yorum yaptı Gree. " yi eğlence  ıktı!"

"Diğerleri nerde?" diye  ik yet etti Shnel. " imdiye burda olmaları gerekirdi!"

Lider ba ıyla onaylayıp ekledi: "Hul  itaat etmezse başına gelecekleri bilir! Belki de o..." Troll birden fırlatma baltasını kaptı. "  celer!"

Balta tünel boyunca havada d ne d ne uçtu ve Vereesa'nın ba ının birkaç santim yakınından geçti.

Hemen sonra g rtlaktan gelen bir haykırı  duyuldu.

Tünelin duvarlarından savaş naraları atıp kısa baltalarını ve kılıçlarını savuran kısa boylu, yapılı fig rl r fırladı.

Gree daha uzun başka bir balta çıkardı. Bu seferki belli ki yakın d v   içindi. Shnel ve   emelmı  durumdaki Vorsh fırlatma baltalarını attılar. Elf, bodur bir saldırganın Shnel'in silahıyla yere yığıldığını gördü; ama Vorsh'un ki bo a gitmişti. Sonra troller, liderlerini örnek aldılar ve yeni gelenler onları çevrelerken daha güçlü, hantal baltalarını hazırladılar.

Vereesa yarım düzineden fazla   ce saydı. Hepsinin üstünde yırtık pırtık kürkler ve paslanmış göğüs zırhları vardı. Miğferleri boynuz veya başka bir süslemesi olmayan, yuvarlak ve ba a tam oturan cinstendi. Aynı Falstad gibi çoğunun sakalları vardı ama bunlar daha kısa ve daha düzgün kesilmişti.

Cüceler baltalarını ve kılıçlarını ustalık gerektiren bir şekilde isabetli kullanıyorlardı. Trolller gittikçe birbirlerine yaklaşmak zorunda kalmışlardı. İlk ölen Shnel'di. Tek gözlü yaratık göremediği taraftan gelen savaşçıyı fark edememişti. Vorsh onu uyarmak için bağırır da çok geç kalmıştı. Shnel baltasını yeni düşmanına doğru deli gibi savursa da tamamen iskalamıştı.

Cüce kılıcım uzun boylu trollün karnına sapladı.

En vahşice dövüşen Gree'ydi. Bir darbeye cücelerden birini gerisin geri devirdi. Sonra neredeyse bir başkasının başını uçuruyordu. Baltası, son kapıştığı düşmanının Kullandığı daha uzun ve sağlam baltayla çarpışınca talihsiz bir şekilde kırılıverdi. Çaresizlik içindeki troll, cücenin silahını sapının üst kısmından yakalayıp onu kısa boylu dövüşçünün elinden almak için mücadele etti.

Başka bir baltanın iyice bilenmiş bıçağı troll liderinin sırtına saplandı.

Elf, son trolle karşı bir acıma hissi duydu. Yazgısının kaçınılmazlığı gerçeğiyle gözleri fal taşı gibi açılan Vorsh ağlayacak gibi duruyordu. Ama her şeye rağmen baltasını en yakındaki cücelere doğru savurarak neredeyse şans eseri kanlı bir darbe indiriyordu. Ancak ellerinde balta ve kılıçlarla gittikçe daralan bir çember oluşturan düşman dalgasını durdurabilecek bir şey yapamadı.

Sonunda Vorsh'un öldürülmesi kasaplıktan farksız oldu.

Vereesa bakışlarını kaçırıldı. Şaşkınlık izi taşıyan ciddi bir ses konuşana kadar tekrar önüne bakmadı. "Ooo, trollerin bu kadar haşın dövüşmesine şaşmamak lazım! Gimmel! Bunu gördün mü?"

"Evet, Rom! Benim burda bulduğumdan daha da güzel bi manzara!"

Kaim parmaklar korucuyu oturur pozisyona getirdi. "Bakalım şu ipleri bu hoş vücuda fazla zarar vermeden çözebilecek miyiz!"

Vereesa bakışlarını kaldırıp Falstad'dan en az on beş santim daha kısa ve daha tıknaz yapılı, pembe yüzlü bir cüceyle karşılaştı. Yaratıkları ilk izlenime rağmen cücenin ipleri çözmedeki mahareti korucuya, onu veya arkadaşlarını beceriksiz sanmaması için yeterli örneği vermişti. Özellikle de trollerin işini bitirirken gösterdikleri başarıdan sonra.

Daha yakından bakınca cücelerin giysileri daha da eski püskü görünüyordu. Eğer Vereesa'nın sandığı gibi orklardan çalabildikleriyle zar zor yaşıyorlarsa bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Hüküm süren keskin koku da banyo yapmanın uzun zamandır lüks olduğunu belli ediyordu.

"İşte serbestsin!"

Elfin ipleri *yere* düştü. Vereesa hemen cücenin pek umursamadığı tıkaçı ağzından çıkardı. Aynı anda yan tarafından gelen bir küfür silsilesi Falstad'ın da tamamen serbest kaldığını belli etti.

"Kapa çeneni yoksa bu tıkaçı çıkarmamak üzere geri tıkarım!" diye ona homurdandı Gimmel.

"Bir Aerie cücesinin işini halletmek için siz tepe cücelerinden işe yarar bi düzine kadar sağlam adam gerekir!"

Yükselen hoşnutsuzluk gürültüsü, eğer griffon binicisi susmazsa kurtarıcılarının onların yeni gardiyanları olabileceğine işaret ediyordu. Tökezleyerek ayağa kalkan (ve son anda tünelin bu kısmının kendi boyuna denk gelmediğini hatırlayan) tedirgin korucu cüceye çıktı: "Falstad! Dostlarımıza karşı kibar ol! Bir kere onlar bizi berbat bir sondan kurtardı!"

"Evet, hakkın var," diye karşılık verdi Rom. "Lanet trolleri, eti olan her şeyi yiyorlar... Ölü veya diri!"

"Başkalarından bahsettiler," diye birden hatırladı Vereesa. "Burayı onlar gelmeden terk etsek iyi olur her halde..."

Rom elini kaldırdı. Cücenin kırışık yüz hatları korucuya azılı, yaşlı bir köpeği hatırlattı. "Onlar için kaygılanmaya gerek yok. Bu üçlüyü onlar sayesinde bulduk." Bir süre yüzün-

de düşünceli bir ifadeyle sessiz kaldı. "Ama yine de haklı da olabilirsin! Bunlar bu bölgedeki tek troll grubu değil. Orklar onları nerdeyse av tazısı gibi kullanıyor! Bu harabeye dönmüş topraklardan geçen, ork olmayan her şey onlar için yemeklik... Üstelik akıllarını keserse dağlardaki müttefiklerinden birini bile yakalarlar!"

Kendileri için planlanmış olan sonla ilgili görüntüler Vereesa'nın aklından geçti. "İğrenç! Zamanlamanız için size yürekten teşekkür ederim!"

"Kurtaracağımız kişinin sen olduğunu hileydim bu zavallı grubu daha hızlı harekete geçirirdim!"

Gözleri aşırı derecede elfe kayan Gimmel, liderinin yanına geldi. "joj öldü. Hâlâ yarı beline kadar delikte asılı. Narn kötü durumda, bakıma ihtiyacı olacak. Yaralıların geri kalanı yolculuk edecek durumda."

"O zaman harekete geçelim.! Bu senin için de geçerli, kelebek!" Bu son söz Falstad'aydı. Cücenin, bir Aerie'li için ağır bir hakaret olduğu anlaşılan bu söz karşısında tüyleri diken diken olmuştu.

Vereesa omzuna yumuşak bir hareketle dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştı; ama grup ilerlemeye başlarken elfin arkadaşı hâlâ ters ters bakmaktaydı. Elf, tepe cücelerinin sadece trollerin değil kendi ölü arkadaşlarının da üstündeki lüzumlu nesneleri topladığını fark etti. Cesedi yanlarında götürmek için herhangi bir harekette bulunmamışlardı. Rom, Vereesa 'nın bakışlarını fark edince hafif bir utanç ifadesiyle omuz silkti.

"Savaş, bazı ilkelerin göz ardı edilmesini gerektiriyor, elf leydi. Joj bunu anlayışla karşılardı. Onun eşyalarını en yakın hissimlarına paylaştıracağız ve ayrıca trollerin eşyalarından da fazladan pay alacaklar... Gerçi maalesef çok fazla bi şey yok."

"Khaz Modan'da sizden birilerinin kaldığını hiç bilmiyordum. Toprakları Güruh'a karşı koruyamayacakları kesinleşince bütün cücelerin burayı terk ettiği söylenmişti."

Rom'un köpeklerinkine benzeyen yüzü sertleşti. Evet, gidebilenlerin hepsi gitti! Tahmin edersin ki bu hepimiz için mümkün değildi! Güruh, söylencelerdeki veba gibi gelip çoğumuzun yolunu kesti! Daha önce hiç gitmediğimiz kadar derinlere inmek zorunda kaldık! O zaman çoğu öldü ve çok daha fazlası o zamandan beri ölüyor!"

Korucu onun düzensiz ekibine baktı. "Kaç kişisiniz?"

"Kabilem mi? Kırk yedi, oysa bi zamanlar yüzlerceydik! Bizden daha geniş başka iki kabileyle daha görüşmüşlüğümüz var. Sen toplamda üç yüzün biraz üstü de; bu da anca bi zamanlar bu topraklardaki sayımızın ufak bi bölümü eder!"

"Üç yüzün üstü de epey bi adam demek," diye gürlledi Falstad. "Evet, ben bu kadar adamla Grim Batol'u geri almaya giderdim!"

"Eğer gökyüzünde miskin böcekler gibi uçuşsaydık belki onları bunun mümkün olduğuna inandırabilirdik ama toprağın üstünde ya da, altında hâlâ güçlükler içindeyiz! Bi ormanı ateşe vermek ve altındaki toprağı kavurmak için bi tek ejderha yetiyor!"

Arierlerle tepe cüceleri arasındaki eski düşmanlık tekrar patlak verecekmiş gibi görünüyordu. Vereesa hemen ikisinin arasındaki boşluğa dalmayı denedi. "Kesin şunu! Orklar ve onların yandaşları düşman, haksız mıyım? Birbirinizle kapışırsanız bu sadece onların amacına hizmet etmez mi?"

Falstad da Rom da ondan mırıltı halinde birer özür diledi ama elfin durumu bu kadarla bırakmaya niyeti yoktu. "Bu kadarı yetmez. Birbirinize dönün ve sadece hepimizin iyiliği için dövüşeceğinize yemin edin! Her zaman için kardeşlerinizi katledenlerin, sevdiklerinizi öldürenlerin orklar olduğunu hatırlayacağınıza yemin edin."

Vereesa iki cüce tarafının da geçmişi hakkındaki ayrıntıları bilmesee de onların savaşta çarpışmış herkesin bir yakınını ya da sevdiğini kaybetmiş olması gerektiği genel çıkarımın-

dan yola çıkmıştı. Kuşkusuz Rom sevdiği birçok kişiyi kaybetmişti ve umarsız, korkusuz bir hava birliğinden olan Fals-tad da mutlaka aynı kaderi paylaşmış olmalıydı.

Griffon binicisi saygı duyulacak bir hareketle ilk elini uzatan oldu. "Evet, doğru olan bu. Ben tokalaşırım."

"Sen tokalaşıyorsan, ben de tokalaşıyorum."

İkisinin elleri birbirine sarılırken diğer tepe cüceleri arasında bir uğultu yükseldi. Böyle bir uzlaşmanın gerçekleşmesi çok acil durumlar dışında imkânsız olmalıydı.

Grup ilerlemeye devam etti. Bu sefer soru soran Rom olmuştu: "Troll tehlikesi geride kaldığına göre, elf leydi, seni ve şurdakini yaralı topraklarımıza neyin getirdiğini bize anlatmanız gerekir. Ümit ettiğimiz gibi mi?... Savaş tekrar orklara mı yöneldi? Khaz Modan yakında tekrar özgür olacak mı?"

"Savaş Güruh'un aleyhine devam ediyor, bu kadarı doğru." Bu sözler cücelerin nefesini kesti ve sevinç nidaları yükselmesine neden oldu. "Güruh'un ana gücü birkaç ay önce kırıldı ve Kıyametçekici de ortadan kayboldu."

Rom olduğu yerde kaldı. "Peki o zaman orklâr neden hâlâ Grim Batol'u yönetiyor?"

"Bi de soruyor musun?" diye araya girdi Falstad. "Birincisi orklar halen kuzeyde, Dun Algaz civarında direniş gösteriyor. Mağaralara sığınmaya başladıkları söyleniyor; ama dövüşmeden yer altına inmeyeceklerdir."

"Peki ya ikincisi, kuzen?"

"Ejderhaları olduğunu fark etmedin mi?" diye sordu Falstad, yüzünde .sahte bir masumiyetle.

Gimmel homurdandı. Rom yardımcısına ters bir bakış attıktan sonra teslimiyetle başını salladı. "Evet, ejderhalar. Toprağa bağlı olan bizlerin savaşmadığı tek düşman. Bi keresinde genç olanlarından birini yerde yakalayıp kolayca işini bitirmiştik... Ne yazık ki bi iyi savaşçımızı da kaybetmiştik.

Ama çoğunlukla onlar yukarda kalıyor ve biz de buraya saklanmak zorunda kalıyoruz.

"Ama trollerle savaştınız," diye fikrini belirtti Vereesa. "Ve tabii orklarla da."

"Ara sıra görünen devriyelerle, evet. Trollere de bi miktar zarar verdik... Ama yuvamız ork baltası altında olduğu sürece bütün bunlar anlamsız!" Elfin gözlerinin içine baktı. "Şimdi tekrar soruyorum: Kim olduğunuzu ve burda ne yaptığınızı söyleyin! Eğer Khaz Modan hâlâ orklarınsa Grim Batol'a gelmek için intihara meyilli olmalısınız!"

"Adım korucu Vereesa Rüzgârkoşan ve bu da Aerie'den Falstad. Buradayız çünkü bir insanı arıyorum, uzun boylu ve genç bir büyücü. Alev renginde saçları var ve onu son gördüğümde bu yönde ilerliyordu." Şu an için siyah ejderhanın varlığını atlamaya karar vermişti ve Falstad'ın da bu bilgiyi eklememiş olmasına minnettar kaldı.

"Bütün büyücüler, hatta özellikle de insan büyücülerini gibi, bu da budalanın teki anlaşılan. Grim Batol'un yakınlarında ne halt ettiğini sanıyor?" Rom'un ikiliyi inceleyen bakışlarında gittikçe artan bir kuşkunun izleri vardı. Vereesa'nın anlattığı hikâyenin onun kriterlerine göre fazla şaibeli olduğu kuşkusuzdu.

"Bilemiyorum," diye kabul etti elf. "Ama ejderhalarla ilgili bir şey olduğunu sanıyorum."

Bu sözün üstüne cücelerin lideri böğürtülü bir kahkaha attı. "Ejderhalar mı? Ne planlıyor? Kırmızı kraliçeyi bağlarından mı kurtaracak? Ejderha o kadar minnettar kalır ki heyecandan onu bir lokma da yutuverir!"

Bütün tepe cüceleri bunu dehşetli komik bulmuştu ama elf aynı kanıda değildi. Kendi adına Falstad bu şenliğe katılmamıştı, her ne kadar Kanatlıölüm'den haberdar ve büyük olasılıkla Rhonin'in çoktan.'yutulduğunu' düşünüyor olsa da.

"Bir yemin ettim ve bu yüzden de yoluma devam edeceğim. Grim Batol'a ulaşmalı ve onu bulup bulamayacağıma bakmalıyım."

Şenlik birden şaşkınlık ve inanmazlık ifadelerine dönüştü. Gimmel doğru duyduğundan emin olamamış gibi başım iki yana salladı.

"Leydi Vereesa, unvanınıza saygı duyuyorum ama bu görevin ne kadar uçuk olduğunu kabul etmelisin!"

Ciddileşen ekibi dikkatle gözden geçirdi korucu. Neredeyse zifiri karanlıkta bile yüzlerindeki usanmışlığı ve kaderciliği görebiliyordu. Dövüşmüşler ve anavatanlarını özgürlüğe kavuşturmanın hayalini kurmuşlardı ama büyük ihtimalle çoğu bunun kendi yaşamları içinde gerçekleşmeyeceğini düşünüyordu. Yiğitliğe her cüce gibi hayrandılar ama onlar için bile elfin görevi deliliğe yakındı.

"Sen ve halkın bizi kurtardı, Rom ve bunun için hepinize çok teşekkür ederim. Sizden tek bir istekte bulunabileceğim o da bana dağdaki kaleye giden en yakın tüneli göstermeniz olacaktır. Oradan sonrasına kendim devam edeceğim."

"Yalnız yolculuk edecek değilsin, elf leydim," diye karşı çıktı Falstad. "Geri dönmek için fazlaca ilerlemiş durumdayım... ve tanıdık bi goblini bulup derisinden çizme yapmayı da aklıma taktım!"

"İkiniz de budalasınız!" Rom ikisinin de pek etkilenmediğini gördü. Omzunu silkip ekledi: "Ama illa ki istediğiniz Grim Batol'a giden bi yolsa o zaman bu vazifeyi başkasına yüklemeyeceğim. Sizi oraya kendim götüreceğim!"

"Tek başına gidemezsin, Rom!" diye çıkıştı Gimmel. "Troller harekete geçmiş ve orklar da buraya yakinken olmaz! Ben de seninle gelip arkamı kollayacağım!"

Birden ekibin geri kalanı da onlarla birlikte gidip liderlerinin arkalarını kollamaları gerektiğine karar verdiler. Rom da Gimmel de onlarla tartışıp vazgeçirmeye çalıştıysa da genel-

de bütün cüceler birbirinden inatçı olduğundan lider sonunda daha iyi bir fikir ortaya attı.

"Yaralılar eve dönmeliler ve onlara göz kulak olacak birilerine ihtiyaçları olacak... Sakın itiraz etme, Narn, ayakta zor duruyorsun! En iyi çözüm zar atmak, yüksek atan yarısı benimle gelir! Eee, kimde takım var?"

Vereesa yanlarında gelecekleri belirlemek için bütün ekibin kumar oynamasını beklemeyi pek istemiyordu doğrusu; ama başka seçeneği de yoktu. "O ve Falstad, Narn ve diğer yaralı cüceler haricindekilerin birbirlerine karşı zar atışmalarını seyretti. Tepe cücelerinin çoğu kendi zar takımlarını kullanıyordu. Rom'un sorusunun karşılığında tünel gerçekten de havaya kalkan kollardan oluşan bir denize dönmüştü.

Bu soru Falstad'ın da kıkırdamasına neden olmuştu. "Aerie ve tepe cücelerinin farklılıkları olabilir ama bu dünyada yanında zar taşımayan çok az cüce vardır!" Kemerindeki bir keseye hafifçe vurdu. "Trollerin ne kadar yabani olduğu belli, benim zarları bana bırakmışlar! orkların bile zar atmaktan hoşlandığı söylenir. Bu da onları bizi tutsak etmiş olanlardan bi basamak üstün kılar, öyle değil mi?"

Vereesa'ya çok ama çok uzun gelen bir zaman sonunda Rom ve Gimmel hepsinin yüzünde kararlılık olan diğer yedi cüceyle birlikte geldi. Onlara bakan elf hepsinin kardeş olduğuna yemin edebilirdi... Gerçi aslında en az ikisinin daha çok 'kız kardeş' olduğu belli oluyordu. Cüce kadınları bile gür sakallara sahipti, bu ırka mensup olanlar arasında bir güzellik belirtisiydi bu.

"İşte gönüllüleriniz, Leydi Vereesa! Hepsi güçlü ve dövüşe hazır! Sizi dağın merkezindeki mağara ağızlarından birine kadar götüreceğiz, sonra kendi baş mizasınız."

"Teşekkür ederim... ama gerçekten de ta dağın kendisine giden bir yola sahip olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

'Evet öyle ama orası kolay bir yol değil... ve orda sadece orklar devriye gezmiyor.'
"Ne demek istiyorsun?" diye atıldı Falstad.

Rom, diğer cüceye daha önce onun kendisine baktığı masumane gülümsemeye baktı.
"Ejderhaları olduğunu duymadın mı?"

Krasus'un inziva yeri bir zamanlar ejderhalardan bile kadim bir korunun bulunduğu toprakların üstüne yapılmıştı. Onu inşa eden bir elfti. Bir insan büyücüsü onu ilk sahibinden gasp etmiş, yapı terk edildikten çok sonralarıysa Krasus tarafından ele geçirilmişti. Krasus yapının altında dolaşan güçleri sezmiş ve nadir zamanlarda o güçlerden faydalanmayı başarmıştı ama ejderha büyücü bile bir gün kalenin en uzak köşesinde saklı olan geçidi fark ettiğinde şaşırmıştı. Bu geçit parıltılı havuza ve onun tam ortasında tam yerleştirilmiş, tek bir altın mücevher taşa açılıyordu.

Krasus bu odaya her girişinde kendi ırkında çok nadir görülebilecek, korkuyla karışık bir saygı hissi duyardı. Buradaki büyü, onun kendini daha ilk büyüülü sözlerini öğrenmiş, acemi bir insan büyücüsü gibi hissetmesine neden olurdu. Krasus henüz havuzun gizemli güçlerinin sadece yüzeydeki izlerine vâkıf olabildiğini biliyordu ama bu bile onu daha fazlasını edinme konusunda ihtiyatlı olmaya zorlamaya yetiyordu. Büyüsel güçlere olan istek konusunda açgözlü davrananlar eninde sonunda büyüünün kendisi tarafından tüketilmeye adaydı... Hem de tam anlamıyla.

Tabii ki Kanatlıölüm her nasılsa şimdiye kadar bu sondan sakınmayı başarmıştı.

Yerin bu kadar derinliklerinde olmasına rağmen su yaşamdan yoksun değildi... ya da belki de ona yakın bir şeyden. Dünyada bundan daha temiz bir sıvı var olmasa da Krasus ne kadar uğraşırsa uğraşsın suda hızla hareket eden minik, ince

şekillere hiçbir zaman tam olarak odaklanamamıştı. Özellikle de mücevher taşının olduğu kısımda. Bazı zamanlar onların parıldayan gümüş balıklarından başka bir şey olmadıklarına yemin ediyordu ama zaman zaman ejderha büyücü orada kollar, bir insan gövdesi, hatta nadiren bacaklar gördüğüne yemin edebilirdi.

Bugün havuzun sakinlerini görmezden gelmişti. Düş Efendisi'yle bir araya gelmesi ona yardım umudu vermişti ama Krasus bununla ilgili planlar yapamayacağını biliyordu. Kendini feda etmek zorunda kalacağı zaman hızla yaklaşıyordu.

İşte buraya gelme sebebi de buydu çünkü havuzun nitelikleri arasında, suyundan içenleri en azından bir süre için genç kılması da var gibiydi. Ysera'nın diyarına varmak için içtiği zehir Krasus'u dermansız bırakmıştı. Olayların gidişatı hızlı hareket etmesini gerektirirse ejderha buna göre karşılık verebilmek istiyordu.

Çömelen büyücü, bir avucunu az bir miktar suyla doldurdu. Suyu yudumlamaya ilk kez cesaret ettiğinde kulplu bir bardak kullanmayı denemiş ama havuzun büyüğü hiçbir şeyi kabul etmediğini anlamıştı. Şimdiyse Krasus avucundan kurtulacak her damlanın tekrar geldiği yere dönmesini istediğinden havuzun kenarına eğildi. Yıllar yılı havuzdaki güce olan saygısı bu kadar artmıştı.

Sudan içerken yüzeydeki bir dalgalanma gözüne takıldı. Krasus bakışlarını insan kılığının mükemmel bir yansımasını görmesi gereken yere indirdi... Ama sanki orada başka bir şey vardı.

Rhonin'in gençlik dolu görüntüsü ona bakıyordu... ya da ilk başta büyücü öyle zannetti. Sonra kuklasının gözlerinin kapalı ve başının da hafifçe yana sarkmış olduğunu gördü. Sanki... sanki ölmüş gibi.

Rhonin'in yüzünü kaim, yeşil bir ork eli kapladı.

Krasus içgüdüsel bir tepkiyle, iğrenç eli bulunduğu yerden çekmek için suya uzandı ama bunun yerine görüntünün dağılmasına neden oldu. Oluşan dalgacıklar durulduğundaysa sadece kendi yansımaları görüldü tekrar.

"Büyük Ana adına..." Havuz daha önce hiç böyle bir özellik göstermemişti. Peki neden şimdi olmuştu bu?

Krasus ancak o zaman Ysera'nın ayrılırken söylediklerini hatırladı: *Ve sadece* bir kukla olduğunu düşündüklerini küçümseme...

Bunu söylerken ne demek istemişti ve Krasus neden şimdi Rhonin'in yüzünü görmüştü? Kıdemli büyücünün bir anlık görebildiğinden çıkardığı sonuç, genç meslektaşının orklar tarafından yakalandığı ya da öldürüldüğüydü. Eğer öyleyse Rhonin'in Krasus için bir değeri kalmamıştı... Dağ kalesine varmış ve hamisinin verdiği gerçek görevi yerine getirmiş olsa da.

Geçen aylar boyunca Krasus'un Grim Batol'daki orkların keşfetmesini sağladığı diğer kanıt parçalarıyla birlikte bu, ejderha büyücünün umut etmiş olduğu gibi oradaki komutanları işkillendirecekti. İkinci, daha zekice bir istilanın gizliden gizliye batı yönünden yaklaşmakta olduğunu düşünmelerini sağlayacaktı. Dağ kalesinin içinde halen epey bir kuvvet bulursa da oranın asıl gücü yumurtadan çıkan ve eğitilen ejderhalarda gizliydi... ve haftalar geçtikçe bunların sayısı daha da azalıyordu. Dağdaki orklar için daha da kötü olan, bu az sayıdakilerin de Güruh'un ana gücüne yardım için giderek daha çok kuzeye gönderilmesi ve Grim Batol'un neredeyse bütün savunma gücünden yoksun bırakılmasıydı. Şu anda Dun Algaz civarında savaşılan orduyla aynı büyüklükteki kararlı bir orduya karşı, dağdaki iyi konuşlandırılmış orklar bile nihayetinde yenilgiyi kabul eder ve böylece savaş çabaları için daha fazla ejderha büyütme şanslarını da yitirirlerdi.

Kuzeydeki İttifak güçlerini yıldıracak başka ejderha olmadan da Güruh'tan geriye kalanlar sonunda süregelen saldırı karşısında dağılırdı.

Eğer İttifak liderleri arasında genel bir işbirliği eksiği olmasaydı böyle bir kuvvet toplanabilirdi. Çoğu, Khaz Modan'ın zamanı gelince düşeceğini düşünüyordu, bu yüzden de onlara göre böyle bir görevde daha fazla kayıp vermenin gereği yoktu. Krasus iki taraflı bir saldırıyla sonunda dünyayı ork tehdidinden temizlememiş olmalarına inanamıyordu ama işte yine genç ırkların basiretsizliği kanıtlanmıştı. Başlangıçta Krasus, Kirin Tor üyelerini olayların akışı konusunda Dalaran'ın komşularını harekete geçirmeleri için ikna etmeye çalışmıştı ama Kral Terenas üstündeki etkileri azaldıkça konseydeki kendi yoldaşları da İttifak'taki konumlarını kurtarma derdine düşmüştü.

Böylece Krasus, ork komutasının dolambaçlı düşüncelerine ve kalıtsal paranoyaklıklarına güvenerek çaresiz bir blöf yapmaya karar vermişti. Onların istilanın yolda olduğuna inanmalarını sağlamalıydı. Onlara, ejderhanın ve onun adamlarının yaydığı söylentileri destekleyecek somut kanıtlar da vermeliydi. Ondan sonra gerçekten de akla hayale gelmeyecek olanı yapacaklardı.

Gerçekten de dağ kalelerini terk edecekler ve Alexstrasza'yı dikkatle koruyarak ejderha yumurtlatma operasyonunu kuzeye taşıyacaktı.

Plan çılginca bir umut olarak başlamıştı ama sonra Krasus'u bile şaşırtacak bir şekilde, inanılmaz sonuçlar ortaya koymuştu. Grim Batol'a komuta eden ork, Nekros Kafatasiezen, yakın dönemde dağın günlerinin sayılı olduğuna ve bunun da çok kısa bir süreyi kapsayacağından gittikçe daha çok emin olmuştu. Büyücünün çıkardığı söylentiler yaşayan bir varlığa dönüşüp onun beklentilerinin bile ötesinde büyümüştü.

Ve şimdi de... Ve şimdi de orkların elinde kanıt olarak Rhonin'in ta kendisi vardı. Genç büyücü kendi üstüne düşen rolü oynamıştı. O, Nekros'a girilemez sanılan kaleden içeri kolaylıkla sızılabilceğini göstermişti, özellikle de büyü yar-

dımıyla. İşte şimdi ork komutanı Grim Batol'u terk etme emrini verecekti.

Evett, Rhonin kendi rolünü çok iyi oynamıştı... ve Krasus insanı böyle kullanmış olduğu için kendini hiç affetmeyeceğini biliyordu.

Sevgili kraliçesi gerçeği öğrenince ejderha büyücü hakkında ne düşünecekti? Bütün ejderhalar içinde en çok Alexstrasza küçük ırklar için kaygılanırdı. Onlar geleceği şekillendirecek çocuklar, demişti bir keresinde.

"Bunun yapılması gerekiyordu," diye yılan gibi tısladı Krasus.

Yine de eğer' havuzdaki görüntü ona piyonunun kaderini hatırlatmak içindiyse bu görüntü aynı zamanda büyücüyü kışkırtmıştı da. Ejderha büyücü daha fazlasını öğrenmek zorundaydı.

Havuzun önünde eğilmiş olan Krasus gözlerini kapayıp konsantre oldu. En yararlı adamlarından biriyle temas kurma-yalı epey bir zaman geçmişti. Eğer hâlâ hayattaysa dağda şu anda olup biten faaliyetlerden mutlaka haberdar olmalıydı. Ejderha büyücü konuşmak istediği kişinin görüntüsünü aklında canlandırdı; sonra da düşünceleriyle, ikisinin paylaştığı bağlantıyı açmak için bütün gücüyle ona doğru uzandı.

"Duy beni... Duy sesimi... Acilen konuşmamız gerekli... Sonunda beklenen gün gelmiş olabilir, sabırlı dostum. Özgürlük ve kurtuluş günü... Duy beni... Rom..."

on ALTI

Kaldırın onu," diye hırladı hayvani ses.

Kuvvetli eller, sersemlemiş haldeki Rhonin'i kollarının üst kısmından sertçe tutup çekerek ayağa kaldırdı. Birden büyücünün yüzüne çarpan soğuk su onu ayıktı.

"Eli... Burdaki..." Büyücüyü ayakta tutanlardan biri Rhonin'in sol kolunu kaldırdı. Birisi elini yakaladı, serçe parmağını tuttu...

Kemiğin kırılmasıyla Rhonin bir çığlık attı. Gözleri aniden fal taşı gibi açıldı ve büyücü kendini, yıllar yılı savaşmanın sonucunda yüzü yara izleriyle dolmuş, yaşlı bir orkun hayvani görüntüsüyle karşı karşıya buldu. Orkun yüzündeki ifade insanın çektiği acıdan zevk alıyormuş gibi değildi; daha çok bir sabırsızlık izi vardı bu yüzde. Sanki daha önemli işlerle uğraşmak üzere başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibiydi.

"İnsan." Sesi lanet edermiş gibi çıkmıştı. "Hayatta kalmak için tek bir fırsatın var. Grubunun geri kalanı nerede?"

"Bil..." Rhonin öksürdü. Kırık parmağının acısı hâlâ her yanına yayılıyordu. "Yalnızım."

"Beni aptal yerine mi koyuyorsun?" diye hırladı ork lideri. "Nekros'u aptal yerine mi koyuyorsun? Geriye kaç parmak kaldı dersin?" Kırık parmağının yanındakine asıldı. "Vücutta bir sürü kemik var. Kırılacak bir sürü kemik!"

Rhonin acının el verdiği kadar hızlı düşünmeye çalıştı. Kendisini tutsak eden orka yalnız geldiğini söylemiş ama bu onu tatmin etmemişti. Nekros ne duymak istiyordu ki? Dağın bir ordu tarafından kuşatıldığını mı? Bunu duymak onu sevindirecek miydi?

Tabii bu, bir kaçış yolu bulana kadar Rhonin'i hayatta da tutabilirdi.

Hâlâ neler olduğunu bilmiyordu. Tek bildiğı bütün tedbirlerine rağmen Kanatlıölüm tarafından kandırıldığıydı. Anlaşılan ejderha, büyücünün yakalanmasını istemişti. Peki ama neden? Bu da. ancak Nekros'un, düşman askerlerinin kalesinde cirit atması arzusu kadar mantıklıydı!

Rhonin, Kanatlıölüm'ün karanlık planları için daha sonra endişelenebilirdi. Şu an için perişan haldeki büyücünün yaşamı daha önemliydi.

"Hayır! Hayır... lütfen... Diğerleri... nerede olduklarını tam olarak bilmiyorum... ama dağıldılar..."

"Dağıldılar mı? Pek sanmıyorum! Onun için geldin, değil mi? Ejderhakraliçesi için geldin! Görevin bu, büyücü! Bunu biliyorum!" Nekros onun üstüne doğru eğildi. Nefesi, Rhonin'i boğup tekrar bayılmasına neden olacak gibiydi. "Casuslarım duydu! Sen duydun, değil mi, Kryll?"

"Ah, evet evet, Efendi Nekros! Hepsini duydum!"

Rhonin orkun ilerisine göz atmaya çalıştı ama Nekros onun konuşanı görmesine izin vermedi. Yine de sesin kendisi de casusun kimliğı hakkında epey bilgi veriyordu. Büyücü bu Kryll'in, daha önceden duyduğu goblin olması gerektiğı sonucunu çıkarmıştı.

"Bir kez daha söylüyorum insan: Ejderha için geldin, öyle değil mi?"

"Diğer..."

Nekros onun suratına sert bir tokat yapıştıırıp Rhonin'in ağzının kenarında çizgi halinde bir kan izi bıraktı. "Bir son-

raki başka bir parmak olacak! Ordularınız Grim Batol'a varmadan Ejderhakraliçesi'ni serbest bırakmak için geldin! Kargaşanın işinize geleceğini düşündün, değil mi?"

Rhonin bu sefer dersini almıştı. "Evet... evet, öyle yaptık."

"Biz' dedin! Bu da iki eder!" Ork lideri muzafferane bir edayla geri çekildi. Yaralı büyücü ilk kez Nekros'un takma bacağına fark etti. Bu hayvani orkun vahşi bir savaşçı ekibi yerine bir ejderha yumurtlatma programına komuta etmesi pek şaşırtıcı değildi.

"Görüyor musunuz, yüce Nekros? Grim Batol artık güvenli değil, benim haşmetli komutanım!" diye yükseldi goblinin sesi. "Sayısız tünellerinde daha kaç tane düşmanın pusuya yattığım kim bilebilir? İttifak size doğru hücumla geçmeden önce ne kadar zaman kaldığını kim bilebilir? Hem de siyah ejderhanın önderliğinde... Nerdeyse geri kalan bütün ejderhalarınızın şimdiden Dun Algaz'a doğru gitmekte olması ne yazık! Dağı bu kadar azıyla korumanız nerdeyse imkânsız! İnşallah düşman bizi burda bulmaz, bu kadar kıymetli..."

"Bilmediğim bir şey söyle, küçük sefil!" Nekros kaim parmaklarından biriyle Rhonin'in göğsünü dürttü. "Neyse, bu ve arkadaşları çok geç kaldı! Ne ejderhayı, ne de yavrularını alabileceksiniz, insan! Nekros hepinizden ileri görüşlüdür!"

"Ben hiç..."

Bir tokat daha indi. Yara bere içindeki büyücünün yüzündeki sızı dolu acının tek faydası, kırık parmağının ıstırabını alıp götürmesi oldu. "Grim Batol'u alabilirsiniz, insan! Hayrını görün! Umarım bütün şehir başınıza geçer!"

"Nekros... Nekros, bu deliliği... durdurmalısın!"

Rhonin irkilerek başını kaldırdı. Sadece bir kez duymuş olmasına rağmen bu sesi tanıyordu.

Başında bekleyen nöbetçiler de sese tepki vermişti. Yana döndüklerinde büyücü canice zincir ve prangalara vurulmuş, devasa, pullu vücudu görebildi. Ejderhakraliçesi Alexstrasza

çok az hareket edebiliyordu. Kolları, bacakları, kuyruğu, kanatları ve boğazı sıkı sıkı tutturulmuştu. Gözüktüğü kadarıyla kocaman ağzını ancak yiyecek ya da konuşabilecek kadar açabiliyordu.

Tutsaklık ondan çok şey götürmüştü. Rhonin daha önce ejderhalar, kırmızı ejderhalar görmüştü ve hepsinin de pullarında belirgin bir metalik parlaklık vardı. Öte yandan Alexstrasza'nınkiler donuk, solgun ve yer yer dökülmüş gibi görünüyordu. Yüzüne bakıldığında da sürüngenin pek iyi durumda olduğu söylenemezdi. Feri kaçmış gözleri inanılmaz bir bitkinlik ifadesi taşıyorlardı.

Nasıl bir esaret yaşamış olduğunu Rhonin ancak hayal edebiliyordu. Kendisini esir edenlerin kanlı davalarına hizmet etmek için eğitileceği yavrular yumurtlamak zorundaydı. Yumurtalar ondan alındıktan sonra onları büyük olasılıkla bir daha hiç görmemişti. Belki ölümcül çocuklarının aldığı canların pişmanlığını bile duyuyordu...

"Konuşmak için iznin yok, sürüngen," dedi hırıltılı bir sesle Nekros. Yanındaki bir keseye uzanıp onun içindeki bir şeyi kavradı.

Rhonin'in derisi, inanılmaz boyutlarda bir büyüsel gücün harekete geçmesiyle ürperdi. Orkun ne yaptığını bilmiyordu ama her ne yaptıysa Ejderhakraliçesi'nin öyle acı dolu bir çığlık atmasına neden olmuştu ki Nekros dışında herkes bunun etkisinde kalmıştı.

Ancak Alexstrasza ıstırabına rağmen devam etti: "Enerjini v-ve zamanını bo-boşa harcıyorsun, Nekros! Ço-çoktan yitirilmiş bi-bir şey için savaşıyorsun!"

Son bir iniltiden sonra gözlerini kapadı. Hemen öncesinde çok hızlı olan solunumu yavaşladı ve en sonunda daha normal bir tempoya indi.

Güruh'un böylesine muhteşem bir yaratığı kendi idaresi altında nasıl tuttuğuyla ilgili birçok rivayet duymuştu ama

hiçbiri büyücünün az önce şahit olduklarına uymuyordu. Anlaşılan bu kesede olağanüstü güçlere sahip bir alet ya da büyülü bir nesne vardı. Nekros acaba elindeki gücün gerçekten farkına mıydı? Böylesine bir güç emrine amadeyken Güruh'un kendisini bile yönetebilirdi!

"Diğerlerini yakalamamız gerek." Yaşlı savaşı girişte bekleyen bir nöbetçiye döndü. "Nöbetçinin cesedini nerde bulmuşsun?"

"Beşinci katta, üçüncü tünel."

Nekros kaşlarını çatı. "Üstümüzde mi?" Rhonin'i birinci kalite bir bifeğe bakarmışçasına inceledi. "Bu büyücünün işi! O zaman beşinci kattan itibaren yukarı doğru bütün tünelleri aramaya başlayın... Hiçbir tüneli atlamayın! Her nasılsa yukardan gelmişler!" Uzun dişlerle süslü acayip yüzüne yavaş yavaş bir sırtış yayıldı. "Belki de büyü değildir! Torgus griffonlar görmüştü! İşte bu! Geri kalanı Kanatlıölüm Torgus'u hakladıktan sonra geldi!"

"Kanatlıölüm... Kanatlıölüm kendinden başka... ki-kimseye hizmet etmez!" dedi birden Alexstrasza, gözleri sonuna kadar açılarak. Sesi neredeyse korku dolu çıkıyordu. Rhonin bunun için onu suçlayamazdı. Siyah iblisten kim korkmazdı ki?

"Ama şimdi insanlarla çalışıyor," diye ısrar etti ork. "Torgus onu gördü!" Eliyle keseye vurdu. "Eh, belki de onun için de hazırlık yaparız!"

Rhonin artık keseye ve içindeki şeye gözünü dikip bakmaktan kendini alamıyordu. Belli belirsiz şeklinden anlaşıldığına göre bir madalyon ya da disk gibi görünüyordu. Nasıl bir gücü olabilirdi ki Nekros onun zırhlı ejderhaya karşı bile işe yarayacağına inanıyordu?

"Tek istediğiniz ejderhalar..." Nekros tekrar büyücüye dönmüştü. "Ve ejderhalara da kavuşacaksınız... ama siz ve siyah ejderha bundan pek memnun kalmayacaksınız, insan!" Elini çıkış tarafına doğru salladı. "Götürün onu!"

"Öldürelim mi?" diye sordu hırıldayarak nöbetçilerden biri, umutlu bir ses tonuyla.

"Daha değil! Ona' daha sonra soracaklarım olabilir! Onu nereye koyacağınızı biliyorsunuz! Hemen gelip büyü yaparak kurtulamamasını garanti altına alacağım!"

Rhonin'i tutan iki devasa ork onu öyle bir güçle öne sürüklediler ki büyücü kollarının omuzlarından çıkacağını sandı. Bir miktar bulanıklaşmış olan görüşü, Nekros'un başka bir orka döndüğünü seçebildi.

"İki misli çalışılsın! Arabaları hazır edin! Kraliçeyi ben halledeceğim! Her şeyin hazır olmasını istiyorum!"

Nekros, Rhonin'in görüş alanından çıktı... ve başka biri girdi.

Orkun Kryll diye hitap ettiği goblin, Rhonin'e sanki ikisinin paylaştığı bir sır varmış gibi göz kırptı. Büyücü ağzını açtığında küçük, habis yaratık vücuduna göre fazla iri olan kafasını iki yana sallayıp gülümsedi. Goblin bir şeyi ellerinde sıkıca tutuyordu, insanın dikkatini çeken bir şeyi...

Kryll elini arkaya atsa da Rhonin onun taşıdığı şeyi görebilecek kadar bakabilmişti.

Kanathölüm'ün madalyonu...

Nöbetçiler bitkin büyücüyü komutanın odasından sürükleyerek çıkarırken Rhonin artık Kanathölüm'ün Grim Batol hakkında bu kadar çok bilgiyi nasıl topladığını bildiğini düşünüyordu. Ayrıca bildiği diğer bir şey, Nekros ne planlamış olursa olsun, aynı Rhonin gibi, orkun da siyah ejderhanın istediklerini yerine getirdiği idi.

Vereesa orman ve tepelerde kendini evinde hissetse de sıra yer altına gelince bir tüneli diğerinden ayırt edemediğini kabul etmek zorundaydı. Doğuştan gelen yön bulma sezgisi onu yanıltıyor gibiydi... Sebep ya buydu ya da devamlı eğilmek zorunda olması dikkatini fazlaca dağıtıyordu. Troller za-

man zaman tünelleri kullanmış olsa da bu geçitlerin çoğu, Grim Batol'un civar bölgesinin çok geniş bir madenci birliğinin parçası olarak hizmet verdiği zamanlarda cüceler tarafından açılmıştı. Bu da Rom'un, Gimmel'in, hatta Falstad'ın burada kolaylıkla yol alması ama uzun boylu elim genelde iki büklüm yürümesi demekti. Beli ve bacakları ağrısı da korucu bu dayanıklı savaşçılar arasında bir zayıflık belirtisi göstermemek için dişini sıkı. Ne de olsa daha en başta buraya gelmek için ısrar eden Vereesa'ydı.

Yine de sonunda aklındaki soruyu sormak zorunda kaldı: "Yaklaştık mı?"

"Az kaldı, çok çok az," diye cevap verdi Rom. Ne yazık ki bunu bir süredir söyleyip duruyordu.

"Şu giriş," dedi düşünceli bir sesle Falstad. "Nerede olduğunu tekrarlar mısın?"

"Tünel, bi zamanlar madenden çıkardığımız altının taşınma noktası olan yerde son buluyor. Birkaç eski vagon rayı bile görebilirsiniz, tabii eğer orklar hepsini silah yapımı için eritmemişse."

"Peki bu yolu kullanarak içeri girebilecek miyiz?"

"Evet, raylar yok olmuş olsa bile eski patikayı takip edebilirsin. Gerçi orda nöbetçiler bekler, yani kolay olmayacak."

Vereesa bunu zihninde gözden geçirdi. "Ejderhalardan da bahsettin. Ne kadar yüksekteler?"

"Gökte uçan ejderhalar değil, Leydi Vereesa, yerde duranlar. Zaten işin üçkağıdı da bu diyebiliriz."

"Yerde mi?" diye homurdandı Falstad.

"Evet öyle, kanadı zarar görmüş olanlar ya da uçuşuna izin verilecek kadar güvenilmeyenler... Dağın bu yamacında iki tane olmalı."

"Yerde..." diye mırıldandı Aerie cücesi. "Değişik bi savaş olacak..."

Rom birden durup ileriye işaret etti. "İşte orda, Leydi Vereesa! Geçit!"

Korucu gözlerini kısıp baktı ama elflere özgü gece görüşüyle bile bahsi geçen geçidi çıkaramıyordu.

Anlaşılan Falstad onu görebilmişti. "Acayip küçük. Zor sığacağız."

"Evet, orklar için çok dar ve bizim için de öyle olduğunu düşünüyorlar ama bi numarası var."

Hâlâ hiçbir şey göremeyen Vereesa kendini cüceleri takip ederek avuttu. Ancak bir çıkmaza varmak üzereyken üst taraftan az bir ışığın süzüldüğünü fark etti. Biraz daha yaklaşınca, hüsrana uğrayan elf, değil vücudunu ancak kılıcını geçirebileceği kadar bir aralıkla karşılaştı.

Bakışlarını aşağı indirip tepe cücelerinin liderine baktı. "Bir numarası var diyorsun, öyle mi?"

"Evet öyle! Numara, buraya bizim dikkatle koyduğumuz kayaları kenara taşıyıp boşluğu yeteri kadar genişletmek; ama kayalara dışardan ulaşamazsın! Ordan hepsi tek bi büyük kayaymış gibi duruyor ve bu iş, orkların uğraşmak istemeyecekleri kadar feci zaman alır."

"Ama sizin yeraltında olduğunuzu biliyorlar, değil mi?"

Rom'un suratı asıldı. "Evet ama yukarıda ejderhalar varken bizden pek korkmuyorlar. İçeri girmek için geçeceğiniz yol tehlikeli, bunun farkında olmalısın. Bu kadar yakında olup bu kahrolası istilacıların icabına bakamamak canımızı sıkıyor..."

Anlamlandıramadığı bir nedenle Vereesa, cücelerin liderinin kendisine her şeyi anlatmadığını seziyordu. Söyledikleri bir yere kadar doğru olabilirdi ama başka bir nedenden dolayı halkı bu yolu çok fazla kullanmamıştı. Geçmişte" yaşadıkları bir şey mi çekinmelerine neden oluyordu, yoksa dışarısı gerçekten o kadar tehlikeli miydi?

Eğer ikinci seçenek doğruduysa, acaba elf gerçekten de bu riske girmek istiyor muydu? Zaten kendini bu uğurda adanmıştı. Rhonin için değilse bi-

le, bu bitmek tükenmek bilmeyen savaşın sona ermesine yardım edebilmesi adına elinden geleni yapmak için... Gerçi Vereesa'nın içinde hâlâ her nasılsa büyücüyü canlı bulacağına dair bir umut vardı.

"İşe koyulmamız lazım. Kayaları bulundukları yerden taşımak için uymamız gereken bir yol var mı?"

Rom gözünü kırptı. "Elf leydim, karanlık çökene kadar beklemen lazım! Daha erken yaparsan beni karşında gördüğün gibi görürler seni, emin ol!"

"O kadar bekleyemeyiz ama!" Vereesa, kendisi ve Falstad troller tarafından tutsak edildiğinden beri kaç saat geçtiğini bilemiyordu ama en fazla birkaç saat olmalıydı.

"Sadece bi saatten biraz fazla, Leydi Vereesa! Bu, canınızdan kıymetlidir eminim!"
Bu kadar kısa mıydı? Korucu bakışlarını Falstad'a çevirdi.

"Çok uzun bi süre baygın kaldın," diye cevapladı onun seslendirmedeği sorusunu. "Bi ara, ölmüş olduğumu düşündüm."

Elf sakinleşmeye çalıştı. "Pekâlâ. O zamana kadar bekleyebiliriz. "

"Güzel!" Tepe cücelerinin lideri ellerini birbirine vurdu. "Bu bize yemek yiyip dinlenmek için zaman sağlar."

Vereesa ilk başta kendini, yemeyi düşünmek için bile fazla gergin hissetse de birkaç dakika sonra Gimmel'in kendisine teklif ettiği basit yiyeceği kabul etti. Bu mücadele içindeki varlıkların ellerinde olanı paylaşması onların sevecenliğinin ve yoldaşlığının derinliğini gösteriyordu. Cüceler istemiş olsalardı trollerin hakkından geldikten sonra gayet tabii kendisini ve Falstad'ı katledebilirlerdi. Onların grubunun dışından biri, daha sağduyulu davranmazdı.

Gimmel herkesin erzaklardan eşit pay almasını sağlama görevini üstlendi. Rom kendi payını aldıktan sonra, daha önce yanlarından geçmiş oldukları tünellerin bazılarında her-

hangi bir troll faaliyeti izi olup olmadığını araştırmak istediğini söyleyip yavaşça uzaklaştı.

Falstad elindekileri kurutulmuş et ve meyvenin tadını çok beğendiğini.belli eden bir hevesle yiyordu. Vereesa'nın yemeğe karşı hevesi daha azdı. Cüce yiyeceklerinin lezzetleri ne elf, ne de insan diyarlarında n salmamış ti. Eti daha uzun süre saklamak için ttslemelerini anlıyordu, ayrıca bu i karartıcı yerde birilerinin meyve bulmuş ya da yetiştirmiş olması da onu hayrete düşürüyordu ama duyarlı tat alma duyusu şu anda bile şikyet ediyordu. Yine de yiyecekler doyurucuydu ve korucu de enerjiye ihtiyaç duyacağını biliyordu.

Vereesa yemeğini bitirince ayağa kalkıp etrafına bakındı. Falstad ve diğer cüceler rahatlamak için yerlere serilmişlerdi ama sabırsız elfin yürümeye ihtiyaı vardı. İlk hocasının şimdi burada olsa onun ne kadar insansı olduğunu söyleyeceğini düşünüp yüzünü buruşturdu. Çoğu elf daha en başta sabırsızlık eğilimlerini bastırırdı ama bazıları ömür boyu bu özellikle yaşardı. Bunlar genelde ya anavatanlarından uzakta yaşar ya da halkları adına uzaklara yolculuk edecekleri görevler üstlenirdi. Belki Vereesa bu macerayı atlarsa o da bu seçeneklerden birini seçebilirdi, hatta belki Dalaran'ı bile ziyaret ederdi.

Vereesa'nın şansına buradaki tüneller daha önce geçtiklerinin çoğundan biraz daha yüksek açılmıştı. Elf yolun büyük kısmında çok az eğilerek, hatta zaman zaman hiç eğilip bükülmeden ilerlemeyi başardı.

Biraz ileriden gelen boğuk bir ses bir anda durmasına neden oldu. Korucu gitmeye niyetlendiği mesafeden uzağa varmıştı. Kendisini troll bölgesine sokmuş olmaya yetecek kadar uzağa... Ses çıkarmamak için büyük bir dikkat gösteren Vereesa, kılıcını çekip küçük adımlarla ilerlemeye başladı.

Bu ses, troll sesine benzemiyordu. Hatta yakınlaştıkça, kendini konuşan kişiye tanıyormuş gibi hissetti... İyi ama nasıl?

"... bi şey yapamazdım, yüce efendim! Sizden haberdar olmalarım istediğinizi düşünmemiştim!" Bir duraklama.

"Evet, hoş bir yüzü ve vücudu olan bir elf korucusu, bu o." Bir duraklama daha. "Öteki? Aerie'li bir vahşı. Troller onları yakaladığında bineğinin kaçtığını söyledi."

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın korucu konuşmanın geri kalan kısmını duyamadı ama en azından artık konuşanın kim olduğunu biliyordu: Bu bir tepe cücesiydi, hem de oldukça tamdık bir tanesi...

Rom... Demek ki tünelleri araştırmakla ilgili söyledikleri tam olarak doğru değildi. Peki ama kiminle konuşuyordu ve elf bu diğeri neden duyamıyordu? Cüce kafayı mı yemişti? Kendi kendine mi konuşuyordu?

Rom şimdi, karşısındaki sessiz kişinin dediklerini anladığını belirtmek dışında bir şey söylemiyordu. Vereesa farkedilme riskini göze alıp cücenin sesinin geldiğı koridora doğru ağır ağır ve kenardan ilerledi. Yalnız tek gözüyle cüceyi görecektedir kadar eğilip baktı.

Cüce bir kayanın üstünde oturuyordu. Bakışları aşağıya, yuvarlak bir şey tutarmış gibi birleşmiş avuçlarına çevrilmişti. Bu avuçlardan ateş kırmızısı, güçsüz bir ışık yayılıyordu. Vereesa gözlerini kısıp cücenin elindekinin ne olduğunu görmeye çalıştı.

Biraz zorlansa da bunun, ortasında bir mücevher varmış gibi görünen küçük bir madalyon olduğunu çıkarabildi. Vereesa'nın güçle dolu bir nesneyi, büyüyle yaratılmış bir tılsımı tanıması için Rhonin gibi büyücü olmasına gerek yoktu. Büyük elf lordları da kendi aralarında ya da uşaklarıyla iletişim kurmak için benzer aletlerden yararlanırlardı.

Peki şimdi Romla konuşan büyücü kimdi? Cüceler ne büyüye, ne de aynı sebepten dolayı, büyü gücüne sahip olanlara düşkün sayılmazdı.

Rom'un bir büyücüyle, hem de anlaşıldığı kadarıyla hizmet ettiğı bir büyücüyle bağlantısı varsa neden o ve ekibi gökyüzünün altında özgürce yürüyebilecekleri zamanların

özlemiyle hâlâ tünellerde dolaşıyordu? Bu büyük büyücü onlar için bir şeyler yapabilirdi mutlaka.

"Ne?" -dedi heyecanla Rom, aniden. "Nerde?"

Şaşırtıcı bir hızla başını yukarı kaldıran cüce bakışlarını şimdi doğrudan elfe odaklamıştı.

Vereesa görüş alanından geriye çıkmışsa da tepkisinin çok geç kaldığını biliyordu. Cücelerin lideri karanlığa rağmen kendisini ayırt etmişti.

"Seni görebileceğim bi yere çık!" diye seslendi cüce. Korucu tereddüt edince Rom ekledi: "Sen olduğunu biliyorum, Leydi Vereesa..."

Karşısındakini kandırmaya çalışmak için bir neden kalmadığına karar veren korucu saklandığı yerden çıktı. Kılıcını kınına yerleştirmeye kalkışmadı. Rom'un korucuya ve hatta kendi adamlarına karşı bir hainlik içinde olmadığından emin değildi.

Cüce ona düş kırıklığı içinde bakıyordu. "O keskin elf kulaklarından kurtulacak kadar uzaklaştığımı sanıyordum ben de! Ne diye buraya gelmen gerekiyordu ki?"

"Benim niyetim masumdu, Rom. Sadece yürümeye ihtiyacım vardı. Senin niyetinse soru işaretleriyle dolu..."

"Bu seni ilgilendirmez... öyle değil mi?"

Madalyondaki mücevher taşı bir anlığına alev gibi parlayarak ikisinin de ürkmesine neden oldu. Rom sanki yine sesi duyulmayan konuşmacıyı dinliyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Eğer gerçekten öyleydiyse duyduğu şeyden hoşnut olmadığı kesindi.

"Bu sizce akıllıca olur mu?.. Elbette, dediğiniz gibi..."

Vereesa kılıcının kabzasına daha sıkı sarıldı. "Kiminle konuşuyorsun?"

Rom, elfi şaşırtan bir hareketle madalyonu uzattı. "O kendi söyleyecek." Vereesa teklif edilen madalyonu almayınca cüce ekledi: "O dost; düşman değil."

Hâlâ kılıcı tutmakta olan elf boştaki eliyle uzanıp tılsımı dikkatle aldı. Bir şok dalgası ya da etini dağılayacak bir sıcaklık bekliyordu ama madalyon gerçekten soğuk ve zararsızdı.

Selamlarımı sunarım, Vereesa Rüzgârkoşan.

Sözcükler korucunun beyninin içinde yankılanmış ti. Vereesa neredeyse madalyonu elinden düşürüyordu. Bunun sebebi beynindeki sestten çok konuşan kişinin onun ismini bilme-siydi. Elf, Rom'a baktı. Cüce onu konuşmaya teşvik eder gibiydi.

Kimsin? diye sordu korucu, kendi düşüncelerini görünmeyen konuşmacıya yönelterek.

Hiçbir şey olmadı. Vereesa tekrar cüceye döndü.

"Sana bi şey söyledi mi?"

"Zihnimde konuştu. Aynı şekilde karşılık verdim ama cevap vermedi."

"Tılsıma konuşman lazım! Senin sesini o düşünce olarak duyacak. Aynı o senle konuşunca olduğu gibi." Cücenin köpeğe benzeyen yüz hatları özür diler gibiydi. "Niye böyle olduğunu hiç bilmiyorum ama böyle çalışıyor işte..."

Vereesa bakışlarını madalyona çevirip tekrar denedi: "Kimsin?"

Beni, üstlerine gönderdiğim mesajlardan tanıyorsun. Ben Kirin Tor'dan Krasus'um.

Krasus mu? Bu daha en başta elflerle görüşüp Vereesa'nın Rhonin'e deniz kıyısına kadar rehberlik etmesini ayarlayan büyücünün adıydı. Onun hakkında neredeyse tek bildiği, korucunun öğretmenlerinin onun isteğini büyük bir hürmetle karşıladığıydı. Vereesa herhangi bir elf lorduna böyle bir şey buyurabilecek başka çok az insan biliyordu.

"Adını biliyorum. Sen Rhonin'in hamişisin."

Bir sessizlik oldu. Korucu doğru değerlendirdiyse bu rahatsızlık dolu bir sessizlikti. Yolculuğundan ben sorumluyum.

"Orklar tarafından tutsak edilmiş olabileceğini biliyor musun?"

Evet. Bunun olması beklenmiyordu.

Beklenmiyor muydu? Vereesa içinde ölçsüz bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Beklenmiyordu, öyle mi?

Sonuçta görevi sadece gözlem yapmaktı. Daha fazlası değil.

Elf uzun zaman önce buna inanmaktan vazgeçmişti. "Nereden gözlem yapmak? Grim Batol'un zindanlarından mı? Yoksa anlatmadığın bir sebepten dolayı tepe cüceleriyle mi buluşması gerekiyordu?"

Bir kez daha sessizlik. Sonra konuşmaya devam etti: Durum bundan çok daha karışık, genç elf ve her an biraz daha karışmakta. Örneğin senin varlığın planda olmayan bir şeydi. Limandayken geri dönmek gerekiyordu.

"Bir yemin ettim. Bu yeminin Lordaeron sınırlarının ötesine geçtiğini hissettim."

Yanıdaki Rom kafasının karıştığını belli eden bir ifade takınmıştı. Büyücüyle konuşma aracından yoksun olduğu için Krasus'un tarafındaki konuşmaları ve Vereesa 'nın verdiği karşılıkların anlamını ancak tahmin edebiliyor.

Rhonin... şanslıdır, diye sonunda karşılık verdi Krasus.

"Tabii hâlâ yaşıyorsa," dedi elf, neredeyse azarlarcasına.

Yine de büyücü bir kez daha, karşılık vermeden önce tereddüt etti. Neden bu şekilde davranıyordu? Elbetteki Rhonin'in başına gelenleri umursadığı yoktu. Vereesa, ister insan ister elf olsunlar, büyücülerin huylarını yeterince bilirdi. Fırsat bulduklarında birbirlerini kendi amaçları için kullandıklarının farkındaydı. Onu şaşırtan tek şey zeki birine benzeyen Rhonin'in, Krasus'un tuzağına düşmüş olmasıydı .

Evet... Hâlâ yaşıyorsa... Bir süre daha duraksadı... 0 zaman onu kurtarmak için ne yapılabileceğini düşünmek bizim elimizde.

Büyücünün verdiği karşılık korucuyu şaşkına çevirmişti. Elf bunu ondan hiç beklememişti.

Vereesa Rüzgârkoşan, beni can kulağıyla dinle. Yargılamalarımda bazı hatalarım oldu... Çok önemli meselelerle ilgili... Rhonin'in başına gelenler de bu hatalardan biri. Onu bulma niyetindesin, değil mi?

"Evet öyle."

Orkların dağ kalesinde oka bile mi? Hem de ejderhalarla dolu bir yerde?

"Evet."

Rhonin senin gibi bir yoldaşı olduğu için şanslı... ve ben de şimdi bu kadar şanslı olmayı umuyorum. Bu çetin görevde sana yardım etmek için elimden geleni *yapacağım*, gerçi bedensel tehlikeye göğüs girecek olan sensin elbette.

"Elbette," diye karşılık verdi elf, kinayeli bir şekilde.

lütfen tılsımı Rom'a geri ver. Onunla biraz konuşacağım.

Büyücünün madalyonundan ayrılmaya dünden razı olan Vereesa onu cüceye geri verdi. Rom madalyonu alıp bakışlarını mücevhere dikti. Krasus'un söyledikleri her neyse cücenin bundan epey rahatsız olduğu belliydi ama yine de ara sıra başını sallıyordu Rom.

Sonunda başını kaldırıp Vereesa'ya baktı. "Eğer bu gerçekten gerekli diyorsan..."

Elf onun büyücüyle konuştuğunu fark etti. Hemen sonra mücevherden yayılan parlaklık sönükleşti. Pek de mutlu görünmeyen Rom tılsımı elfe uzattı.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Onu yolculuk için almanı istiyor. İşte! Sana kendisi de söyleyecek!"

Vereesa nesneyi geri aldı. Bir anda Krasus'un sesi tekrar zihnini doldurdu. Rom bunu taşımanı istediğimi söyledi mi?

"Evet ama onu..."

Rhonin'i bulmak istiyor musun? Onu kurtarmak istiyor musun?

"Evet ama..."

Ben senin tek umudunum.

Onunla tartışabilirdi ama korucu aslında yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sadece Falstad ve kendisi olduğunda bütün ihtimaller onlara karşıydı.

"Pekâlâ. Ne yapıyoruz?"

Tılsımı boynuna *as*, sonra da Rom'la birlikte diğerlerinin yanına dön. Sana ve *cüce arkadaşına* dağa kadar yol göstereceğim... Ve de Rhonin'i bulma ihtimalinin en yüksek olduğu yere...

Büyücü, elfin ihtiyacı oları her şeyi önermese de kabul etmesine yetecek kadarını öneriyordu. Zinciri boynundan aşırın Vereesa madalyonu göğsünün üstüne bıraktı. Ne zaman istersem beni duyabileceksin, Vereesa Rüzgârkoşan.

Rom çoktan onu geçip geri dönüş yolunu tutmuştu. "Gel hadi! Zamanımızı boşa harcıyoruz,-elf leydi."

Vereesa onun peşinden giderken Krasus kendisiyle konuşmaya devam ediyordu: Bu madalyonun ne işe yaradığından kimseye bahsetme. Diğerlerinin yanında ben izin vermeden konuşma bile. Şu an için sadece Rom ve Gimmel benim amacımı biliyor.

"Peki amacın ne?" diye mırıldanmaktan kendini alamadı Vereesa. Hepimizin paylaşacağı bir geleceği korumaya çalışmak.

Elf bundan kuşkuluydu ama bir şey söylemedi. Hâlâ büyücüye güvenmiyordu ama başka da seçeneği yoktu.

Belki Krasus bunun farkındaydı çünkü sözlerini bu konuyla ilgili sürdürdü: Dinle beni, Vereesa Rüzgârkoşan. Senden, senin veya önemsediklerinin iyiliğine değilmiş gibi gelen şeyler yapmam isteyebilirim. Öyle olduklarına güven. Önünde idrak edemediğin tehlikeler *var*. Tek başına karşı koyamayacağın tehlikeler...

Peki sen hepsini idrak edebiliyor musun? diye düşündü Vereesa, sorusunu Krasus'un duyamayacağını bilerek.

Güneşin batmasına hâlâ az bir zaman *var*. Dikkatimi önemli bir konuya yoğunlaştırmam gerekli. Size söylemeden tünellerden ayrılmayın. Şimdilik hoşça kal, Vereesa Rüzgârkoşan.

Elf itiraz etmeye fırsat bulamadan diğerinin sesi yok olup gitmişti. Korucu sessizce lanet etti. Büyücünün şüpheli yardımını kabul etmişti ve artık onun emirlerine itaat etmek zorundaydı. Vereesa ne kendinin, ne de Falstad'ın yaşamını,

uzaklardaki güvenli kulesinden emirler buyuran bir büyücünün ellerine teslim etmekten hiç hoşlanmıyordu.

Daha da beteri, elf yaşamlarını Rhonin'i en başta bu delice yolculuğa gönderen büyücünün ellerine teslim etmişti... Ve görüldüğü kadarıyla aynı zamanda onu ölüme terk eden büyücünün...

On YEDİ

Orklar onu hapsedmek için götürürlerken, bir ara Rhonin tekrar kendim kaybetmişti. Bu konuda nöbetçilerinin büyük yardımlarını kesinlikle yadsıyamazdı. Ona vurmak veya kollarını ıstırap verici bir şekilde bükmek için her türlü bahaneyi kullanmışlardı. Bayılana kadar kendisine yaptıkları, kırık parmağının acısının yanında hiç kalırdı.

Ama büyücü artık uyanmıştı... ve bu uyanış, kara göz çukurları kendisine sadistçe sırtan, alevlerle kaplı bir kafatasının oluşturduğu kâbusa dönüşmüştü.

Dehşete düşen büyücü tepkisel bir hareketle korkunç siluetten uzaklaşmaya çalıştı ama bunu yapmak Rhonin'e sadece daha fazla ıstırapla, el ve ayak bileklerinin sıkıca zincirlenmiş olduğu gerçeğini kazandırdı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın iblislere özgü dehşetin çarpık görüntüsünün yakınlığından kurtulamıyordu.

Oysa zebani hareket etmiyordu. Rhonin yavaş yavaş içindeki korkuyu bastırıp hareketsiz yarattığı daha yakından inceledi. İnsandan çok daha uzun ve enli olan yaratığın üstünde zırh yerine yanan.-kemikler vardı. Uğursuz bir gülümseme sandığı şeyin aslında sadece cehennemlik gözcünün yüzünde hiç et olmamasından kaynaklandığı fark etti. Ateşler yaratığın etrafını kaplıyordu ama büyücü hiç sıcaklık hissetmiyordu. Yine de bu cayır cayır yanmakta olan iskelet ellerin kendisi-

ne dokunması halinde sonucun çok çok acı verici olacağından şüpheleniyordu.

Aklına daha iyi bir şey gelmediği için Rhonin yaratıkla konuşmayı denedi: "Sen ne... kimsin?"

Cevap yoktu. Titreşen alevler dışında dehşet verici yaratık kıpırtısızdı.

"Beni duyabiliyor musun?"

Yine hiçbir karşılık yok...

Merakı artmış ve korkusu biraz daha yatışmış olan büyücü zincirlerinin el verdiği ölçüde öne doğru eğildi. Kuşku dolu olan insan bir bacağını mümkün olduğu kadar ileri geri oynattı. Hâlâ bir tepki yoktu. Yaratığın kafası onun hareket eden bacağına bile çevrilmemişti.

Yaratık ne kadar korkunç görünürse görünsün canlı bir şeyden çok bir heykele benziyordu. İblislere özgü bir görüntüsü olsa da iblis olamazdı. Rhonin daha önce golemleri araştırmıştı ama bir tanesini bile görmüş değildi, hele de bitmek bilmeyen bir alevle yanmakta olanını... Yine de bunun golem olması aklına gelen tek seçenektir.

Büyücü kaşlarını çatı. Golemin yapabileceklerini merak ediyordu. Aslında bunu anlamak için tek bir yol vardı... Ve sonuçta büyücünün de buradan kaçması gerekiyordu.

Acısını görmezden gelmeye çalışan Rhonin sağlam parmaklarını, kendisini bu korkunç nöbetçiden kurtaracağını umduğu bir büyüü yapmak için hafifçe hareket ettirdi...

Alevler içindeki golem, şaşırtıcı bir hızla öne uzanıp Rhonin'in zaten sakat olan parmağını tamamen kendi avucunun içine alacak şekilde yakaladı.

Etini dağılayan bir ateş insanı içine alıp yuttu ama bu ateş onun içindeydi, doğrudan ruhunu yakıyordu. Rhonin çılgık üstüne çılgık attı. Sonunda çılgık atamayacak duruma gelene kadar uzun uzun ve canhıraş çılgınlıklar attı.

İçindeki ateşin yok olması ya da kendisini tamamen yutması için dua etti.

Golem elini büyücününkinden çekti.

İçindeki alevler azalıp yok oldu. Güçlkle nefes alan Rhonin başını dehşetli gözcüye bakabileceği kadar kaldırmayı başardı. Golemin gülünç bir taklitten ibaret olan biçimsiz yüzü de ona bakıyordu. Kurbanına yaşattığı işkencelere tamamen kayıtsızdı.

"Lanet... Lanet olasıca..."

Golemin ardından gelen tanıdık bir kıkırdama sesi büyücünün ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Yaramaz çocuk, yaramaz çocuk!" dedi cırtlak ve yüksek ses. "Ateşle oynarsan yanarsın! Ateşle oynarsan yanarsın!"

Rhonin başını yana eğdi. Önce ihtiyatlı davrandıysa da karşısındaki korkunç yaratığın tepki vermediği görünce biraz daha eğebildi. Girişin yakınında, Nekros'un Kryll diye hitap ettiği goblin duruyordu. Bu, Rhonin'in, aynı zamanda Kanatlıölüm için çalıştığını bildiği goblindi.

Hatta Kryll şu anda siyah kristal madalyonu taşıyordu. Büyücü, goblinin pişkinliğine hayret etti. Nekros, adamının niye hâlâ Rhonin'in tılsımını bulundurduğunu kesinlikle merak edecekti.

Kryll onun bakışlarının yönünü fark etti. "Efendi Nekros onu senin yanında hiç görmedi, insan... Hem ayrıca biz goblinler hep incik boncuk toplarız!"

Ancak dahası da olmalıydı. "O da bunu fark edemeyecek kadar çok, değil mi?"

"Aferin, insan, aferin! Sen ona söylesen de dinlemeyecektir! Garibim zavallım Efendi Nekros'un aklında bir sürü şey var! Bilirsin işte, ejderhaları ve yumurtaları taşımak tam bir angarya!"

Golem, Kryll'in varlığına hiçbir tepki göstermemişti ve bu da Rhonin'i şaşırtmıyordu. Goblin, mahkûmu kurtarmaya çalışmadıkça golem Kryll'e dokunmayacaktı.

"Demek Kanatlıölüm için çalışıyorsun..."

Küçük yaratığın kaşları bir an için çatıldı. "Onun buyruğunu yerine getirdim... evet. Çok çok uzun bir zaman boyunca..."

"Buraya niye geldin? Efendinin amacına hizmet ettim, değil mi? Onun beni gayet güzel enayi yerine koymasına izin verdim, değil mi?"

Bu kendine has bir nedenle Kryll'i tekrar neşelendirmiş ti. Dişlerini açığa çıkaran gülümsemesi her zamankinden daha çok yüzüne yayılarak karşılık verdi: "Bundan daha büyük enayilik olamazdı çünkü sadece kötü efendime değil, bana da hizmet ettin, insan!" . •

Rhonin buna kolay kolay inanamazdı. "Bunu nasıl yaptım peki? Sana ne bakımdan hizmet etmiş olabilirim, goblin?"

"Aynı, aynı bu kadar aşağılık bir goblinin hiç bir nedeni olmadan herhangi bir efendiye hizmet edeceğini düşünen kötü efendime hizmet ettiğin gibi!" Kryll'in yüzünü kaplayan ifadede acı izleri vardı. "Ama ben yeterince hizmet ettim, evet ettim!"

Rhonin kaşlarını çattı. Küçük, deli yaratık büyücünün tahmin ettiği şeyi mi söylemeye çalışıyordu? "Ejderhaya da mı ihanet etmeyi düşünüyorsun? Nasıl?"

Biçimsiz goblin tam anlamıyla neşe içinde hoplayıp zıpladı. "Garibim zavallım Efendi Nekros acayip bir halde! Taşınacak ejderhalar, taşınacak yumurtalar ve etrafta dolaşacak leş kokulu orklar! Başkalarının kendisinden beklediği şeyin gerçekten bu olup olmadığını düşünecek kadar zamanı yok! Daha fazla kafa yorabilirdi; ama şimdi İttifak batıdan saldırıya geçerken bunlarla uğraşamaz! Harekete geçmesi lazım! Bir ork gibi davranması lazım, anlarsın ya!"

"Saçmalamaktan başka bir şey yaptığın yok..."

"Ahmak!" Goblin daha da çok gülmeye başladı. "Bana bunu getirdin!" Madalyonu yukarı kaldırıp Rhonin'e yapmacık bir şekilde surat astı. "Düşüp kırıldı... Yani Efendi Kanatlıölüm öyle sanıyor!"

Tutsak onu seyrederken Kryll madalyonun ortasındaki taşa ulaşmak için etrafını kazımaya başladı. Birkaç dakikalık bir uğraştan sonra mücevher, yerinden fırlayıp ince goblinin eline düştü. Goblin, taşı Rhonin'in görebileceği şekilde kaldırdı. "Bu bende oldukça... Kanatlıölüm'ün işi bitecek..."

Rhonin ona inanmakta güçlük çekiyordu. "Kanatlıölüm'ün işi bitecek mi? Bu taşı onu öldürmek için mi kullanmayı düşünüyorsun?"

"Ya da Kryll'e hizmet etmesini sağlamak için! Evet, belki de bana hizmet edecek." Kryll katıksız bir nefretle verdi nefesini. "... Artık o sürüngeneye yağ çekmek yok! Onun dalkavukluğunu yapmak yok! Bunun için uzun süre ve dikkatlice plan yaptım. Evet, hepsini planladım; bekledim, bekledim ve onun en zayıf anım kolladım!"

Sağduyusuna rağmen etkilenmiş olan 'büyücü atıldı: "İyi ama nasıl?"

Kryll girişe doğru gerilemeye başladı. "Yolu Nekros sağlayacak, bundan haberi olmasa da... Bu mu?" Taşı havaya atıp tuttu. "Bu, kötü efendinin bit parçası, insan! Kendi büyüyle taşa çevirdiği bir pul! Madalyonun işe yaraması için öyle olması gerekir! Ejderhanın bir parçasını elinde bulundurmamak ne demektir, bilir misin?"

Rhonin'in zihninden düşünceler hızla geçti. Bir zamanlar ne duymuştu? "'Devlerin en yücesinin bir parçasına sahip olmak, onun kontrolünü elinde bulundurmamak dernektir.' Ama bu asla yapılamadı! Bunun işe yaraması için olağanüstü bir büyü gücün olması gerek! Bu gücü..."

Golem, büyücünün ani coşkusuna tepki verdi. Hortlak çe-

neleri açıldı ve iskelet eli Rhonin'e doğru uzandı. Büyücü birden, nefes bile almadan kıpırtısız kaldı.

Alevlerle kaplı yaratık durdu ama geri gitmedi. Rhonin, canavarın geri çekilmesi için dua ederek nefesini tutmaya devam etti.

Kryll onun içinde bulunduğu zor duruma kıkırdayarak güldü. "Ama sen şimdi meşgulsün, insan! Zamanını aldığım için çok özür! Şanlı başarımdan birine bahsetmek istemiştım... çok yakında ölmüş olacak birine, öyle değil mi?" Goblin hoplaya zıplaya uzaklaştı. "Gitmem gerek! Nekros'un yine benim yol göstermeme ihtiyacı olacak, ah, evet, kesinlikle!"

Rhonin nefesini daha fazla tutamazdı. Hareketsiz durduğu sürenin yeterli olduğunu umarak nefesini verdi.

Hata...

Golem ona doğru uzandı... ve alevler bir kez daha Rhonin'i içten içe tüketmeye başladığında büyücünün küçük, hain Kryll'le ilgili bütün düşünceleri yok olup gitti.

Vereesa'ya göre karanlık bir bakıma çok yavaş, bir bakımayla çok hızlı bastırdı. Krasus'un tembihlediği gibi yapıp kimseye madalyonun amacından bahsetmedi. Ayrıca Rom'un ısrarı üzerine tılsımı elbiselerinin içine elinden geldiğince gizlemişti. Şimdiye kadar üstünde dura dura eskimiş olan seyahat pelerini onun görünmesini çoğunlukla engelliyordu; gerçi yakından bakan biri en azından zinciri fark edebilirdi.

Grubun yanma dönmelerinden kısa bir süre sonra Rom, Gimmel'i kenara çekip onunla konuşmuştu. Elf ikisinin de kendisine kısa bir bakış attığını fark etti. Rom'un, komutan yardımcısının da Krasus'un kararından haberdar olmasını istediği belliydi. Diğer cücenin yüzüne yayılan ifadeden anlaşıldığına göre Gimmel bu durumdan şefi gibi hoşlanmamıştı.

Delikten süzölen ışık kaybolduğunda cüceler kayaları sistematik olarak taşımaya başladılar. Vereesa bir taşın diğerin-

den önce kaldırılması için bir sebep göremiyordu ama Rom'un adamları dik başlıydı. Elf sonunda arkasına yaslanıp boşa harcanan bunca zamanı düşünmemeye çalıştı.

Son taş da yerinden taşındığında büyücünün tuhaf bir şekilde yorgun gelen sesi korucunun zihninde yankılandı.

Dışarı çıkan yol... Şimdi açık mı, Vereesa Rüzgârkoşan?

Mırıldandığı belli olmasın diye arkasına dönüp öksürüyor-muş gibi yapması gerekti. "Henüz bitti."

0 zaman işe koyulabilirsin. Dışarı çıkar çıkmaz tılsımı, sakladığın yerden çıkar. Böylece kaçınızda ne olduğunu görebileceğim. Sen ve Aerie cücesi tünelden çıkana kadar konuşmayacağım.

Elf geri döndüğünde Falstad onun yanma gelmişti. "Hazır mısın, elf leydim? Bana kalırsa tepe cüceleri bir an önce bizden kurtulmak istiyor."

Gerçekten de Rom şimdiden girişin yanında durmuş, hayal meyal görünen silueti, ikiliye dışarı tırmanmaları için sabırsızca el kol hareketleri yapıyordu. Vereesa ve Falstad onun yanından hızlı hızlı geçip yukarıdaki genişletilmiş deliğe doğru ellerinden geldiğince tırmanmaya başladılar. Korucunun bir kez ayağı kayşa da tekrar basacak bir yer bulmayı başardı. Yukarıda esen rüzgâr Vereesa'yı çağırıyordu. Korucunun yeraltından hoşlandığı söylenemezdi. Şartların, yakın zamanda onu oraya geri yollamamasını diledi.

Yukarı ilk ulaşan Falstad onu yanma çekmek için güçlü elini uzattı. Hiç çaba harcamadan elfi kaldırıp yanındaki toprağa bıraktı.

İkisi de çıkar çıkmaz cüceler deliği kapamaya başlamışlardı. Daha Vereesa dengesini sağlamakla meşgulken delik hızla küçülmüştü bile.

"Peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Falstad. "Oraya mı tırmanacağız?"

Dağın temelini işaret ediyordu. Gecenin karanlığında bile yüzlerce metre yükselen yalçın kayalık yüzey belirgindi. Elf

ne kadar uğraşırsa uğraşsın yakınlarda bir boşluk göremedi ve bu da kafasının karışmasına yol açtı. Rom'un söylediklerinden, boşluğu neredeyse hemen göreceklere inanmıştı Vereesa.

Ona seslenmek için dönüp aşağı baktığında delikten geriye neredeyse hiç iz kalmadığını gördü. Vereesa dizlerinin üstüne çöktü ve kulağını- küçük deliğe dayadı. Hiçbir şey duyamıyordu.

"Unut onları, elf leydim. Saklanmaya gittiler." Falstad'ın ses tonu kuzenleri olan tepe cücelerine duyduğu küçümsemenin izlerini belli ediyordu.

Başıyla onaylayan elf sonunda Krasus'un talimatlarını hatırladı. Pelerinini kenara çekip madalyonu sakladığı yerden çıkardı ve açığa, göğsünün üstüne yerleştirdi. Vereesa büyücünün karanlıkta görebileceğini varsayıyordu, aksi takdirde şu anda pek bir yardımı dokunmazdı.

"Bu da ne?"

"Yardım... Yani umarım öyledir." Krasus onu kimseye söylememesi konusunda uyarmış olabilirdi ama Falstad'ın tahminlerde bulunmasını da istemezdi her halde. Korucu kendi kendine konuşmaya başlarsa cüce onun kafayı üşüttüğünü düşünebilirdi.

Her şey gayet net görünüyor, diye açıkladı büyücü, elfin irkilmesine neden olarak. Teşekkür ederim.

"Ne var? Neden sızradın?"

"Falstad, Kirin Tor'un Rhonin'i bir göreve yolladığım biliyor musun?"

"Evet ama onun bahsettiği saçmalığa inandığım da yok. Neden?"

"Bu madalyon onu seçen ve gerçek görevine gönderen büyücünün... Ve bu görevin bir kısmı da anladığım kadarıyla, Rhonin'in dağın içine girmesini gerektiriyordu."

"Niçin?" Sesi hiç de şaşırılmış gibi çıkmamıştı.

"Bunu şu ana kadar tam anlamıyla çözebilmiş değilim. Bu

madalyonsa o büyücülerden biri olan, Krasus'un benimle konuşabilmesini sağlıyor."

"Ama ben hiçbir şey duyamıyorum."

"Onun çalışma şekli maalesef böyle."

"Tam büyücü işi," diye fikrini açıkladı cüce. Sesinin tonu kuzeni olan tepe cücelerinin yetersizliğinden bahsederkenki gibi çıkmıştı.

Harekete geçsen iyi olur, diye öneride bulundu Krasus. Dedikleri gibi: Vakit nakittir.

"Sana bi şey mi oldu? Yine sıçradın!"

"Demin de söylediğim gibi, onu sen duyamıyorsun ama ben duyuyorum. Harekete geçmemizi istiyor. Bize yolu gösterebileceğini söylüyor!"

"Görebiliyor mu yani?"

"Kristal aracılığıyla."

Falstad madalyonun karşısına geçip parmağıyla taşı dürttü. "Aerie adına yemin ederim ki eğer bize oyun oynamaya kalkarsan hayaletim seni bulup gebertir, büyücü! Yemin ederim!"

Cüceye hedeflerinizin benzer olduğunu söyle.

Vereesa söylenenleri Falstad'a tekrarladı, o da bu karşılığı isteksizce kabullendi. Elfin de kendine sakladığı çekinceleri vardı. Krasus hedeflerinin 'benzer' olduğunu söylemişti. Bu tamamen aynı olduğu anlamına gelmiyordu.

Bu düşüncelerine rağmen Krasus'un ilk talimatlarını harfiyen yerine getirdi. Büyücünün en azından onları içeri sokacağını tahmin ediyordu. Yönlendirmeleri önce çok tuhaf göründü çünkü ikili dağın bir bölümünün etrafında çok fazla zaman kaybettiren bir şekilde dönüp durmak zorunda kalmıştı. Ancak daha sonra büyücü onları daha basit bir yoldan, uzun ve dar bir mağara ağzına ulaştırdı. Vereesa burasının içeriye giriş yolu olması gerektiğini varsayıyordu. Aksi takdirde korucunun, güvenilir rehberlerine söyleyeceği bir çift sözü olacaktı.

Eski bir cüce madeni, dedi Krasus. Orklar onun hiçbir yere varmadığını sanıyorlar.

Vereesa onu karanlıkta elinden geldiğince inceledi. "Eğer içeri açılıyorsa neden Rom ve halkı onu kullanmadı?"

Çünkü sabırla beklemekteler.

Ne beklediklerini sormak istiyordu ama birden Falstad koluna yapışmıştı.

"Dinle bak!" diye fısıldadı griffon binicisi. "Bir şey geliyor!"

Bir kaya çıkıntısının arkasına saklandılar... tam zamanında. Korkunç bir figür tıslama sesleri çıkararak, kasıtlı olarak mağaranın olduğu bölgeye doğru aceleyle ilerliyordu. Vereesa etrafı kolaçan eden bir ejderha kafasını fark etti. Kızıl göz yuvarlakları karanlıkta hafifçe parılıyordu.

"Bu yolu neden kullanmadıkları belli oluyor," diye mırıldandı Falstad. "Doğru olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum zaten!"

Ejderhanın kafası dikleşti ve canavar onların olduğu tarafa döndü.

Sessiz kalmalısınız. Ejderhaların kulakları oldukça keskin olabilir.

Elf bu gereksiz bilgiyi iletmekle uğraşmadı. Kılıcına sıkı sıkı yapışıp dev yarattığın onların saklandığı yere doğru birkaç adım atmasını seyretti. Ejderha, Kanatlıölüm kadar iri değildi tabii ki ama korucunun ve Falstad'ın rahatlıkla icabına bakabilecek kadar büyüktü.

Kafasının ardındaki kanatları gerildi... Korucu bu kanatların kusurlu gelişmiş olduğunu gece görüş özelliğiyle görebiliyordu. Ejderhanın orklar için bekçi köpeği vazifesi görmesi şaşırtıcı değildi.

Peki terbiyecisi neredeydi? Orklar bir ejderhayı asla yalnız bırakmazlardı, hatta uçamamaya mahkûm olmuş olanları bile.

Yüksek sesli bir emir bu soruya cevap vermiş oldu. Canavarın çok arkasında, havada süzülen bir meşale belirdi. Yavaş

yavaş, bu meşaleyi taşıyan hantal ork da göründü. Öteki elinde, neredeyse Vereesa'nın boyunda olan bir kılıç taşıyordu. Nöbetçi, ejderhaya bir şeyler bağırdı ve ejderha da sinirli sinirli tısladı. Ork emrini tekrarladı.

Canavar yavaşça, ikilinin saklandığı taraftan başka yöne dönmeye başladı. Vereesa savaşçının ve köpeğinin ellerini çabuk tutmasını umarak nefesini tuttu.

O anda madalyonun taşı birden çıkıntının etrafındaki bölgeyi tamamen aydınlatacak kadar ısıltılı bir şekilde parladı.

"Boğ şu ışığı!" diye fısıldadı Falstad.

Korucu denedi ama artık çok geçti. Sadece ejderha geri dönmemiş, bu sefer ork da tepki vermişti. Önünde meşale ve kılıç olan savaşçı onların saklandığı yere doğru ilerlemeye başlamıştı. Kırmızı dev onun ardında tehditkâr bir şekilde yürüyor, orkun emriyle harekete geçmeye hazır bekliyordu.

Madalyonu boynundan çıkar, diye emretti Krasus. Onu ejderhaya doğru atmaya hazırlan.

"Ama..."

Dediğini yap.

Tılsımı hemen çıkaran Vereesa, onu elinde hazır tuttu. Falstad yol arkadaşına göz attı ama sesini çıkarmadı.

Ork daha da yaklaşmıştı. Tek başına bile yeterince uğraştırıcı olurdu zaten ama yanında ejderha varken korucunun ve yol arkadaşının pek şansı yoktu.

Cüceye ortaya çıkıp kendini göstermesini söyle.

"O, dışarı çıkmam istiyor, Falstad," diye mırıldandı. Bu kadar salakça bir şeyi cüceye söylemeye neden zahmet ettiğini bile bilmiyordu.

"Ejderhanın ağzından içeri girmemi ya da canavarın önüne uzanıp tadını çıkara çıkara beni kemirmesine izin verme-, mi tercih eder miymiş acaba?"

Çok az zamanınız var.

Elf, büyücünün sözlerini yine tekrarladı. Falstad gözlerini kıstı, derin bir nefes alıp başım salladı. Fırtınaçekici elinde,

Vereesa'nin yanından sessizce dolaşıp kayaların siperinden dışarı çıktı.

Ejderha kükredti. Ork hırıltılı bir ses çıkardı. Uzun ve sivri iki dişle süslü ağzına, beklentileri gerçek olmuşçasına geniş bir sırıtma ifadesi yayıldı.

"Cüce!" diye hırıldadı. "Güzel! Burda sıkılmaya başlamıştım! Zarasz'a yem olmadan önce beni epey eğlendireceksin! O da acıkmaya başlamıştı!"

"Asıl sen ve hayvanın eğlencelik olacak, domuz surat! Dışarısı biraz üşümeme neden olmuştu. Senin o kaim kafanı ezmek hiç şüphesiz kemiklerimi ısıtacaktır!"

Ork da canavar da yaklaştılar.

Şimdi tılsımı ejderhaya fırlat. Ağzına yakın bir yere geleceğinden emin ol.

Komut o kadar saçmaydı ki Vereesa ilk başta doğru duyduğundan emin olamadı. Sonra aklına, belki de Krasus'un madalyon aracılığıyla bir büyü yapabileceği geldi. En azından yabancı yaratığı etkisiz kılabilecek bir büyü yapabilirdi belki.

Fırlat onu, arkadaşın hayatını kaybetmeden.

Falstad! Korucu saklandığı yerden fırlayıp iki muhafızı da şaşırttı. Orka hızlı bir bakış attı... Sonra da usta bir atışla madalyonu ejderhanın ağzına fırlattı.

Ejderha aynı oranda hayret edilesi bir kesinlikle öne uzanıp tılsımı çenesiyle yakaladı. Vereesa küfretti. Krasus elbette bunu beklemiyordu.

Ancak tuhaf bir şey oldu. Üç savaştının da oldukları yerde kalmasına neden olan bir şey... Madalyonu yutmak ya da kenara atmak yerine, ejderha kafasını eğip hareketsiz kaldı. Yaratığın ağzının içinden kırmızı bir ışık yayıldı ama bu ışığın ejderhaya kötü bir etkisi yokmuş gibiydi. Hepsi aval aval bakarken dev yaratık oturdu.

Bu değişiklikten hiç hoşlanmamış olan ork yüksek sesle bir komut verdi ama ejderha onu duymuyormuş gibiydi.

;Onun yerine sanki çok uzaklardan gelen başka bir sese kulak vermişti.

"Köpeğin oynayacak bi oyuncak bulmuş, ork!" diye dalga • geçti Falstad. "Galiba bi kez olsun yalnız başına dövüşmek zorunda kalacaksın!"

Karşılık olarak, uzun dişli savaşı, meşalesini ileri uzatıp cücenin sakalını tutuşturmaya çalıştı. Lanetler savuran Falstad fırtınaçekicini savurdu. Silah orkun ileri uzanmış kolunu ezmeye çok yaklaşıp da hedefi bulmadı. Bu da sonuçta, kılıcıyla hızlı bir hamle yapması için nöbetçiye fırsat verdi.

Vereesa kararsız bir halde kalakaldı. Falstad'a yardım etmek istiyordu ama ejderhanın bir anda bu tuhaf trans halinden çıkıp terbiyecisine katılıp katılmayacağını bilemiyordu. Böyle bir şey olması durumunda birinin canavarı çarpışmaya hazır olması gerekirdi.

Cüce ve rakibi çarpıştılar; meşale ve kılıç, çekice karşı denge sağlamıştı. Ork, Falstad'ı geriletmeye çalışıyordu. Kuşkusuz amacı düşmanının engeli arezide sendeleyip düşmesine neden olmaıdı.

Elf, ejderhaya bir kez daha göz attı. Yaratığın kafası hâlâ yana eğikti. Gözleri açıktı ama sanki uzaklara dalıp gitmiş gibi görünüyordu.

Kesin karara varan Vereesa, bakışlarını ejderhanın bulunduğu taraftan ayırıp Falstad'a yardım etmek için atıldı. Ejderha onlara saldırırsa saldırın; elf, dostunun ölmesi tehlikesine göz yumamazdı.

Ork onun gelişini hissetmiş olmalıydı çünkü korucu, nöbetçiye doğru hamle yaparken iri yarı savaşı meşaleyi kendi etrafında savurmuştu. Alevler yüzünün birkaç santim yanından geçerken Vereesa bir an soluksuz kaldı.

Ancak onun geliş nöbetçinin mücadelesini iki cepheye bölmüşü. Bu yüzden de orkun elfi yakma çabası, kendisini saldırıya açık bırakmıştı. Falstad'ın bundan faydalanması için uyarıya ihtiyacı yoktu. Çekiç hızla indi.

Orkun gırtlaktan gelen ılığı neredeyse kemiğin kırılma sesini bile bastırmıştı. Kılıç, uzun dişli savaşının titrek bir halde sallanmakta olan elinden kaydı. Cücenin çekici, kolun dirsek kısmını parçalayıp bütün kolu etkisiz hale getirmişti.

Acı ve öfkenin harekete geçirdiği sakat ork, meşaleyi Falstad'ın göğsünü drtecek şekilde uzattı. Cüce, sakalında ve göğsünde peyda olan kıvılcımları üstlerine vurarak boğmaya çalışırken geriye tökezledi. Hayvani düşmanı onun üstüne gitmeye kalkıştı ama elf onun yolunu kesti.

"Küçük elf!" diye hırladı ork. "Sen de yan!"

Meşale ve orkun uzun kolu bir olunca, nöbetçinin erimi elfinkini fazlasıyla aşmıştı. Vereesa üstüne gelen ateşten sakınmak için iki kez eğildi. Bunu bir an önce sona erdirmeliydi. Ork onu savunmasız yakalamadan önce...

Nöbetçi meşaleyi bir daha savurduğunda Vereesa orku değil meşaleyi hedef aldı. Bu da alevlerin tehlikeli bir şekilde yakınma gelmesine izin vermesi demekti. Ork ileri atılırken yabani yüzündeki ifade, beklentisinin gerçekleşmekte olduğunu düşündüğünü belli edercesine çarpıldı.

Elfın kılıcının ucu tahtaya saplanıp meşaleyi afallayan nöbetçinin parmaklarından kurtardı. Vereesa'nın elde ettiği sonuç beklediğinden de iyi oldu: Kendisi öne doğru düşerken meşale de onunla birlikte savrulmuştu.

Orkun yüzü alevlerle kaplandı. İri yarı savaşcı kkreterek meşaleyi kendinden uzaklaştırdı ama ateşin verdiği zarardan kurtulamamıştı. Gözleri, burnu ve yüzünün st kısmının çoğu ısının etkisiyle kavrulmuştu. Ork artık göremiyordu.

Biraz suçluluk duymakla birlikte onu susturması gerektiğinin bilincinde olan Vereesa kılıcıyla kr orkun işini bitirip onun acı dolu çığlıklarına son verdi.

"Aerie adına!" dedi hiddetli bir sesle Falstad. "Kendimi asla sndremeyeceğimi sandım!"

Hâlâ soluk soluğa olan elf güçlükle konuştu: "Sen... sen... iyi misin?"

"Bunca uzun yılda uzamış sakalın kaybına üzüldüm ama bunu atlatırım! Şu fazla gelişmiş köpeğimizin derdi ne?"

Ejderha uyumak üzereymiş gibi tamamen yere çökmüştü şimdi. Madalyon hâlâ ağzındaydı ama onlar bakarken, dev yaratık ağzındaki tılsımı hemen önündeki yere bıraktı... Sonra da ikiliye, sanki ikisinden birinin madalyonu geri almasını istemiş gibi baktı.

"Bizden düşündüğüm şeyi yapmamızı mı istiyor, elf leydim?"

"Korkarım öyle... Ve bunun kimin telkini olduğunu da biliyorum." Beklemekte olan ejderhaya doğru ilerlemeye başladı.

"Onu almayı deneyeceğin konusunda ciddi değilsin, değil mi?"

"Başka seçeneğim yok."

Korucu yaklaştıkça ejderha bakışlarını ona doğru indirdi. Ejderhaların geceleri gayet net gördüğü ve hatta koku duyularının gözlerinden bile keskin olduğu rivayet edilirdi. Bu kadar yakındayken Vereesa'nın kesinlikle kurtuluşu olmazdı.

Elf, tılsımı pelerinin kenarını kullanarak dikkatle aldı. Ejderhanın ağzında bunca zaman kalmış olan madalyon salyaya bulanmıştı, iğrenen elf, onu yere sürterek elinden geldiğince temizledi. Mücevher birden parıladı.

Yol açık, dedi Krasus'un tekdüze sesi. Başkaları gelmeden acele etseniz iyi olur.

"Bu canavara ne yaptın?" diye mırıldandı Vereesa.

Onunla konuştum. Artık anlayabiliyor. Acele edin. Eninde sonunda başkaları da gelecektir.

Ejderha anlıyor muydu? Vereesa büyücüye daha fazlasını sormak istiyordu ama şu anda tatminkâr bir cevap alamayacağım biliyordu. Sonuçta büyücü her nasılsa imkânsız başarmıştı ve bu yüzden de korucu ona şükran duyuyordu.

Zinciri tekrar boynuna geçirdi. Tılsım şimdi yine serbest-

çe sallanıyordu. Korucu, Falstad'a sadece: "Yolumuza devam etmemiz lazım," dedi.

Ejderhanın görünüşüne anlam veremediğini belli eden bir şekilde hâlâ başını iki yana sallayan cüce, Vereesa'yı takip etti.

Krasus sözüne sadık kaldı. Büyücü onlara terk edilmiş maden boyunca yol gösterip sonunda onları aşağıya, Vereesa'nın asla dağ kalesine varacağını düşünmeyeceği bir geçide ulaştırdı. Geçit, ikiliyi dar ve oldukça tehlikeli bir kenar patikayı tırmanmak zorunda bıraktı ama sonunda epey geniş bir yeraltı mağarasının üst kısmına varmışlardı.

Aceleyle koşuşturan orklarla dolu bir mağaranın...

Sinmiş oldukları çıkıntıdan gördükleri kadarıyla korkusuz savaşçılar malzeme paketleyip arabaları yüklüyorlardı. Bir tarafta ejderha terbiyecilerinden biri genç bir ejderhanın durumunu kontrol ediyordu. Bir diğeriye yakın zamanda ayrılmaya hazırlanıyormuş gibiydi.

"Buradan topluca gitmeyi planlıyormuş gibi görünüyorlar!"

Korucu de aynı şeyi düşünmüştü. Daha iyi görebilmek için çıkıntıdan eğildi. işe yaradı...

Konuşan Krasus'du ama Vereesa onun ses tonundan kendi kendine konuştuğunu anlamıştı hemen. Büyük olasılıkla yüksek sesle bir şeyler söylediğinin bile farkında değildi. Bir şekilde orkların Grim Batol'u terk etmesini sağlamayı mı tasarlamıştı? Elf, büyücünün ejderhayla başa çıkmasını şaşırtıcı bulsa da onun bu kadar çok etkisi olabileceğinden de kuşkuluydu.

Uçuş için hazırlanan ejderha birden mağaranın ana girişine doğru hareketlendi. Terbiyecisi düşmesini engelleyecek kayışlarını bağlamayı tamamlamış ve kendini uçuşa hazırlamıştı. Savaştakilerin aksine, bu ejderhaya malzemeler yüklenmişti.

Vereesa geri çekilip düşünmeye başladı. Çoğu bakımdan Grim Batol'un terk edilmesi İttifak için çok önemliydiyse de bu durum beraberinde çok fazla soru işareti ve bir miktar da kaygı getiriyordu. Eğer orklar burayı terk ediyorsa Rhonin'e niye ihtiyaç duysundular ki? Elbetteki bir düşman büyücüsünü yanlarında götürmek zahmetine girmezlerdi.

Peki gerçekten de bütün ejderhaları götürmeye mi niyetliydiler?

Eli, Krasus'un kendilerine bir sonraki adımlarını bildirmesini beklemişti ama büyücü ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Vereesa etrafına bakınarak hangi yolu kullanarak Rhonin'in tutulduğu yeri en hızlı şekilde bulabileceklerine karar vermeye çalışıyordu. Tabii ki şimdiye kadar çoktan öldürülmemişse...

Falstad elini onun omzuna attı. "Aşağı bak! Gördün mü onu?"

Elf onun bakışlarını takip etti... ve goblini gördü. Yeşil yaratık başka bir kaya çıkıntısı boyunca hızla yürüyerek, onların çok uzağında, solda bulunan bir geçide ilerliyordu.

"Bu Kryll! Başkası olamaz!"

Elf de kesinlikle bunun doğru olduğunu hissediyordu. "Anlaşılan buralardaki yolları gayet iyi biliyor!"

"Evet! O yüzden de bizi onların müttefiklerine götürdü: Trollere!"

Peki ama goblin onları neden orklara yakalatmamış ti? Neden bunun yerine canı trollere teslim etmişti? Muhakkak ki orklar ikiliyi sorgulamak isterlerdi.

Bu kadar merak yeterliydi. Elfin aklına bir fikir gelmişti. "Krasus' Bize goblinin gitmekte olduğu yere nasıl inebileceğimizi gösterebilir misin?"

Zihninde hiçbir ses yankılanmadı.

"Krasus?"

"Sorun ne?"

"Büyücü karşılık vermiyormuş gibi görünüyor." Falstad homurdandı. "Yani şimdi kendi başımıza mıyız?" "Şimdilik öyle görünüyor." Korucu doğruldu. "Şu ilerdeki çıkıntı. Onun, bizi gitmek istediğimiz yere ulaştırması lazım. Orklar her halde tünellerin epey tutarlı olmasını isterlerdi."

"Öyleyse büyücü, olmadan devam edeceğiz. İyi. Bunu daha çok sevdim."

Vereesa acımasız bir ifadeyle başını salladı. "Evet, büyücü olmadan devam edeceğiz... ama küçük dostumuz Kryll olmadan değil."

ON SEKİZ

Çok yavaştlılar. Çok ama çok yavaştlılar. Nekros öfkeli bir hırıltıyla işçilerden birini dürtüp alt tabaka, değersiz orku daha hızlı çalışmaya sevk etti. Diğer ork korkuyla iki büklüm oldu, sonra da yüküyle birlikte hızla uzaklaştı.

Alt tabaka orklar adı işler dışında bir halta yaramazlardı ve Nekros şimdi onları bu konuda bile eksik buluyordu. Durum böyle olunca ork lideri, her şeyin şafak zamanına kadar hallolması için aralarında dolaşıp onları çalıştırmak zorunda kalıyordu. Nekros aslında gecenin kör karanlığında ayrılmayı düşünmüştü ama bu artık mümkün değildi ve o da kesinlikle bir gün daha beklemek istememişti. Her geçen gün istilayı daha da yakınlaştırıyordu ama gerçeklerden tamamen bihaber olan gözcüleri şu ana kadar değil bir ordunun, ilerlemekte olan bir birliğin bile izine rastlamadıklarında ısrarlıydılar. Griffonlu İttifak savaşçılarının görünmüş, bir büyücünün dağın içlerine kadar girmiş ve ejderhaların en dehşetlisinin şimdi düşman için çalışıyor olması hiç önemli değildi! Sırf gözcülerin onları görmüyor olması, insanların ve onların müttefiklerinin Grim Batol'a yaklaşmadığı anlamına gelmiyordu tabii ki.'

Hâlâ işçilerin, yaptıkları yerleştirme işleminin aciliyetini anlamalarını sağlamakla meşgul olan tek bacaklı ork, baş ej-

derha terbiyecisinin yanında belirdeğini ilk başta fark etmemişti. Nekros ancak rahatsız edici bir gırtlak temizleme sesi duyduğunda dönüp baktı.

"Söyle, Brogas! Neden bu sefil yaratıklar gibi işten kayarıyorsun?"

Hafif toplu olan genç ork yüzünü buruşturdu. Uzun ve sivri dişlerinin uçları aşağı kıvrımlıydı ve zaten asık olan yüzüne daha da suratsız bir ifade veriyorlardı. "Erkek... Nekros, sanırım o yakında ölecek!"

Kötü haberler devam ediyordu, hem de mümkün olan en kötülerini! "Şuna bir bakalım!"

Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde ilerlediler. Brogas kumandanının sakatlığını daha belirgin kılmamak için hızına özen gösteriyordu. Oysa Nekros'un aklında daha önemli kaygılar vardı. Yumurtlatma programına devam edebilmek için bir dişi ve bir erkeğe ihtiyacı vardı. Biri ya da diğeri olmazsa elinde hiçbir şey kalmazdı... ve Zuluhed de bu durumdan hoşlanmazdı.

Sonunda Alexstrasza'nın en yaşlı ve sağ kalan tek eşinin kaldığı mağaraya vardılar. Tyranasraz diğ er ejderhalarla kıyaslandığında gerçekten de çok etkileyici bir görüntüye sahipti. Nekros'un öğrendiği kadarıyla, yaşlı kırmızı ejderha*, büyüklük ve güçte Kanatlıölüm'e bile rakip olmuştu bir zamanlar; ama her halde bu sadece bir efsaneden ibaretti. Ne olursa olsun erkek ejderha yine de devasa odayı rahatlıkla kaplıyordu.. O kadar iriydi ki Nekros böyle bir devin hasta olabileceğine inanamıyordu..

Ancak ejderhanın düzensiz nefeslerini duyar duymaz gerçeği kavradı. Herkesin Tyran diye hitap ettiği ejderha geçmiş yıllarda birçok hastalık nöbeti geçirmişti. Ork bir zamanlar ejderhaların ölümsüz olduğunu, sadece savaşta katledildiklerinde öldüklerini sanıyordu ama zamanla onların başka zaafı olduğunu keşfetmişti: hastalık gibi... Bu saygıdeğer devin

içindeki bir şey, onun yavaş ama ölümcül bir illetle boğuşmasına neden oluyordu.

"Bu canavar ne kadardır böyle?"

Brogas yutkundu. "Dün-geceden beri aralıklı olarak... Ama birkaç saat önce daha iyi görünüyordu!"

Nekros ejderha terbiyecisine döndü. "Sersem! Bana daha önce söylemeliydin!"

Neredeyse diğer orka bir tane yapıştıracaktı ama sonra bu bilgiyi almış olmanın ne kadar gereksiz olacağını düşündü. Bir süredir yaşlı ejderhayı kaybedeceklerinden şüpheleniyordu zaten, sadece bunu kabullenememişti.

"Ne yapacağız, Nekros? Zuluhed öfkeden deliye dönecek! Kafataslarımız kazıkları süsleyecek!"

Nekros kaşlarını çatı. O da bu manzarayı hayalinde canlandırmıştı... ve tabii ki bu hiç hoşuna gitmemişti. "Başka seçeneğimiz yok! Onu yolculuk için hazırlayın! Ölü ya da diri bizimle gelecek! Bırakalım Zuluhed ne yaparsa yapsın!"

"Ama Nekros..."

Bu sefer tek bacaklı ork astına gerçekten bir tane yapıştırdı. "Sersem herif! Emirlerle itaat et!"

Korku içinde sinen Brogas başını sallayıp oradan hızla uzaklaştı. Kuşkusuz gidip Nekros'un emirlerini yerine getirmeye çalışan daha alt rütbeli ejderha terbiyecilerini pataklayacaktı. Evet, Tyran diğerleriyle birlikte gelecekti, nefes alsa da almasa da. En azından yem görevi götürdü...

İri erkeğe bir adım daha yaklaşan Nekros onu ayrıntılı bir şekilde inceledi. Yer yer rengi solmuş pullar, düzensiz soluklar, hareketsiz duruş... Hayır, Alexstrasza'nın erkeğinin pek fazla ömrü kalmamıştı...

"Nekros..." diye mırıldandı birden Ejderhakraliçesi'nin sesi. "Nekros... Kokunu yakınlarda duyuyorum..."

Tyran'ın ölecek olmasının kendi kellesi için ne anlama geldiğini düşünmemek için her türlü bahaneye sarılmaya ha-

zır olan iri yarı ork, dişi ejderhanın odasına geçti. Her zamanki önlemini alarak bir elini belindeki keseye atıp iblis Ruhu'nu tuttu.

Dar aralıklar halindeki gözleriyle Alexstrasza onun girişini seyretti. Dişi ejderha da son zamanlarda biraz hasta görünüyordu ama Nekros onu da kaybedeceğini düşünmeyi reddetti. Büyük ihtimalle Ejderhakraliçesi, son eşinin yakında öleceğini biliyordu. Nekros diğeri ikisinden birinin hayatta olmasını dilerdi. Onlar Tyran'dan çok daha genç ve cinsel yönden güçlüydü.

"Yine ne var, kraliçe hazretleri?"

"Nekros neden bu delilikte ısrar ediyorsun?"

Ork homurdandı. "Benden tek isteğin bu mu, dişi? Senin aptalca sorularına cevap vermekten daha önemli işlerim var!"

Ejderha gürültüyle soludu. "Bütün çabaların sadece ölümüne neden olacak. Kendini ve adamlarını kurtarma şansın var ama bunu kullanmıyorsun!"

"Bizler Orgrim Kıyametçekici gibi ödleğ ve kalleş pislikler değiliz! Ejderhaağzı kabilesi sonuna kadar dövüşür, bu bizim sonumuz olsa bile!"

"Kuzeye kaçmaya çalışarak mı? Sizin dövüşten anladığınız bu mu?"

Nekros Kafatasiezen, iblis Ruhu'nu açığa çıkardı. "Senin haberdar bile olmadığın şeyler var, kadim yaratık! Bazen kaçış, dövüşe öncülük eder!"

Alexstrasza iç çekti. "Sana laf anlatmanın imkânı yok, değil mi, Nekros?"

"Sonunda öğreniyorsun."

"O zaman bana şunu söyle: Tyran'ın odasında ne yapıyordun? Onu artık güçten düşüren ne?" Ejderhanın gözleri ve ses tonu eşi için duyduğu kaygıyla doluydu.

"Senin kafanı takman gereken bir şey değil bu, kraliçe

hazretleri! En iyisi kendim düşün. Yakında seni taşıyor olacağız. Uslu dur da bunu fazla acı çektiirmeden yapalım..."

Bunu söyleyip İblis Ruh'u'nu kesesine geri koydu ve ejderhayı yalnız bıraktı. Ejderhakraliçesi ardından bir kez seslendi. Kuşkusuz yine erkeğinin sağlığıyla ilgili bir şeyler söylemesi için ona yalvarıp yakaracaktı ama Nekros ejderhaları düşünerek daha fazla zamanım harcayamazdı... En azından kırmızı olanları.

İttifak istilacıları buraya varmadan konvoy Grim Batol'u büyük olasılıkla terk etmiş olacak olsa da ork komutanı yine de bir yaratığın dehşet yaratmak için zamanında varacağından kesinlikle emindi. Kanatlıölüm gelecekti. Siyah dev sabahla birlikte burada olacaktı... Tek bir sebepten dolayı olsa bile.

Alexstrasza... Siyah ejderha düşmanı için gelecekti.

"Hepsi gelsin bakalım!" diye hırıldadı ork, kendi kendine. "Hepsi! Tek ihtiyacım olan en başta siyah ejderhanın gelmesi..." iblis Ruh'u'nu sakladığı keseye hafifçe vurdu. "... Ondan sonra, geri kalanım Kanatlıölüm halledecek!"

Rhonin tekrar kendine geldiyse de ilk başta bilinci bunu ancak algılayabilecek kadar yerindeydi. Yine de ne kadar kendini toparlayamamış olsa da büyücü geçen sefer başına gelenleri hatırlayıp hemen hareketsiz kalmıştı. Golemin, kendisini tekrar şuaarsuzluk alemine göndermesini istemiyordu... Hem Rhonin bu sefer oradan geri dönemeyeceğinden korkuyordu.

Tutsak büyücü, gücüne tekrar kavuşunca gözlerini sakına sakına araladı.

Ateşle kaplı golem görünürde yoktu.

Şaşırın Rhonin gözlerini sonuna kadar açıp başını kaldırdı.

Bunu yapar yapmaz birden önündeki hava, alev almış gibi aydınlandı ve yüzlerce küçük alev topu yoktan var olmuş gibi beliriverdi. Ateşten küreler etrafta bir hortum oluşturarak döndü ve hızla birleşip bir anlık sürede, hatları belli belirsiz, insanımsı bir şekil oluşturdu.

Devasa golem bütün biçimsiz haşmetiyle yeniden şekillenmişti.

En kötü sona hazırlanan Rhonin başını eğip aynı anda gözlerini sımsıkı kapadı. Büyüsel yaratığın dehşetli dokunuşunu bekledi, bekledi ve yine bekledi... Sonunda merakı korkusuna üstün gelince ihtiyatlı büyücü yavaş yavaş, dikkatle tek gözünü ancak görebileceği kadar araladı.

Golem yine gözden kaybolmuştu.

Anlaşılan Rhonin onu göremese de yaratığın tetikte bekleyen bakışları büyücünün üstündeydi. Nekros kesinlikle onunla oyun oynamıştı ama belki de bu son numarayı her nasılsa Kryll ayarlamıştı. Büyücünün umutları sönüverdi.

Belki de böylesi daha iyiydi. Hem zaten kendi ölümünün, onun yüzünden ölmüş olanlara daha çok fayda sağlayacağını düşünen büyücünün ta kendisi değil miydi? Bu sonunda kendi suçluluk duygusunu sona erdirecek olan şey değil miydi?

Başka bir şey yapmasına imkân olmayan Rhonin orada öylece asılı kaldı. Ne dakikaların akıp gitmesiyle, ne de ayrılık hazırlıklarını bitirmek üzere olan orkların hiç bitmeyen sesleriyle ilgileniyordu. Nekros istediğinde geri dönecek veya büyücüyü yanında götürecek ya da daha büyük ihtimalle, onu son bir kez sorgulayıp öldürecekti.

Ve Rhonin'in yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Gözlerini tekrar kapadıktan sonra bir ara yorgunluk onu ele geçirdi ve büyücü hafif bir uyuklama haline girdi. Rhonin düşünce birçok şey gördü: ejderhalar, hortlaklar, cüceler... ve Vereesa. Elfin hayali sıkıntılı düşüncelerini biraz olsun rahatlatmıştı. Onu sadece kısa bir süredir tanıyor olmasına rağmen Vereesa'nın yüzü gittikçe daha sık gözünün önünde belirmeye başlamıştı. Başka bir zamanda ve yerde tanışmış olsalardı belki de büyücü onu daha yakından tanımış olabilirdi.

Elf, rüyasının odak noktası oluvermişti, öyle ki Rhonin onun sesini bile duyabiliyordu. Korucu onun adını seslenip

duruyordu; ilk başta özlem dolu bir sesle, sonra büyücü karşılık vermeyince daha telaşlı bir tonda...

"Rhonin!" Elfin sesi uzaklaştı. Şimdi sadece bir fısıltı halindeydi. Yine de her nasılsa aynı zamanda daha somutlaşmıştı olduysa.

"Rhonin!"

Bu kez elfin seslenişi, büyücüyü düşlerinden ayırıp onun uykusundan sıyrılmasına neden oldu. Rhonin önce bununla mücadele etti. Hücresinin gerçekliğine ve yakınlaşan ölümüne dönmeyi hiç istemiyordu.

"Cevap vermiyor..." diye mırıldandı başka bir ses. Bu seferki Vereesa'nın sesi kadar yumuşak ve ahenkli değildi. Büyücü bu sesi hayal meyal tanıdı ve bu da onun biraz daha ayılmasına neden oldu.

"Belki de onu hiçbir parmaklık olmadan sadece zincirlerle burada tutabilmelerinin yolu budur," diye karşılık verdi elf. "Doğru söylemişsin gibi görünüyor..."

"Sana hiç yalan söyler miyim, kibar hanfendim? Sana hiç yalan söyler miyim?"

Bu son cırtlak ses diğer ikisinin yapamadığını yaptı. Rhonin uykunun son kalıntılarını da üstünden attı... ve kendini haykırmaktan güçlüğüle alıyordu.

"O zaman bu işi bitirelim," diye mırıldandı cüce Falstad. Bunu takip eden ayak sesleri büyücüye, cücenin ve diğerlerinin ona doğru yaklaştığını işaret etti.

Rhonin gözlerini açtı.

Vereesa ve Falstad gerçekten de odadan içeri girmişti. Elfin büyüleyici yüzü kaygı doluydu. Korucu kılıcını çekmişti ve boynunda aynı Kanatlıölüm'ün Rhonin'e vermiş olduğu madalyon gibi bir madalyon taşıyordu. Tek fark, bunun ortasında kırmızı bir taş varken diğerinde uğursuz ejderhanın ruhu kadar siyah bir tanesinin olmasıydı.

Elim ardındaki cüce, çekicini sırtındaki yerine yerleştirmişti. Silah olarak uzun bir hançer taşıyordu... ve hançerin ucu da hırlayıp durmakta olan Kryll'in gırtlğına dayalıydı.

İlk ikisinin görüntüsü, özellikle de Vereesa'nın ki Rhonin'in içini umutla doldurmuştu...

Ateş golemi ufak yardım grubunun ardında, mutlak bir sessizlik içinde şekillendi.

"Dikkat edin!" diye bağırdı ümidi kırılan büyücü. Sesi defalarca çığılık atmış olmanın etkisiyle çatallı çıkmıştı.

İskelet canavar onlara uzandığında Vereesa ve Falstad iki yana atıldılar. Cücenin tosladığı Kryll, Rhonin'in zincirlendiğı duvara savruldu. Taş duvara sertçe çarpan goblin küfretti.

Önce Falstad ayağı kalkıp hançerini goleme fırlattı, (Yaratık, kemikten zırha tangırtyla çarpan hançere hiç aldırış etmemişti) cüce sonra da fırtınaçekicini çıkardı. Vereesa saldırıya katılmak için ayağı fırlarken cüce, çekicini insanlık dışı gözcüye doğru savurmuştu bile.

Hâlâ güçsüz olan Rhonin, şu anda olanları seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Korucu ve cüce, karşılarındaki zebaniye zıt yönlerden yaklaşp rakiplerini ölümcül bir hata yapmaya zorluyordu.

Ne yazık ki Rhonin, yaratığı fanilere özgü yöntemlerle öldürebileceklerine en bile kuşku duyuyordu.

Falstad'ın ilk hamlesi canavarı bir adım geriletmişti ama ikincide, golem çekicin sapının üst kısmını kavradı. Griffon binicisi, golem onu kendine çekmeye çalışırken dehşet verici bir üstünlük mücadelesine girişmişti.

"Elleri!" diye inledi büyücü. "Ellerine dikkat et!"

Etsiz, alevlerle kaplı parmaklar, Falstad'ın onların erimine girmesiyle cüceye doğru uzandılar. Çaresiz cüce, kıymetli çekicini elinden çıkmasına izin verip yuvarlanarak düşmanından uzaklaştı.

Vereesa öne atılıp kılıcını saplamak için hamle yaptı. Elf çeliği, ürpertici zırha pek zarar veremedi. Zırh, kılıcın rahatlıkla hedefinden şaşmasına neden olmuştu. Golem, Vereesa'ya dönüp fırtınaçekicini ona doğru fırlattı.

Korucu çevik bir hareketle kenara sıçradı ama şimdi insanlık dışı nöbetçiye karşı herhangi bir savunması olan tek kişi o kalmıştı. Vereesa iki kez daha kılıcını saplamayı denedi. İkincide neredeyse silahını kaybediyordu. Göründüğü kadarıyla kesici silahlardan etkilenmeyen golem, her saldırıda kılıcın keskin çeliğini tutmaya çalışıyordu.

Arkadaşları yeniliyordu... ve Rhonin yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Her şey daha da kötüye gidiyordu. Dengesini tekrar sağlayan Falstad çekicine doğru atıldı.

Hortlak savaşçının ağzı inanılmaz boyutlarda açıldı...

Dehşetli, siyah bir ateş Falstad'a doğru fışkırarak cüceyi neredeyse yutuyordu. Falstad ancak son anda takla atarak kaçabilmiş ti ama giysileri ateşin etkisiyle alazlanmaktan kurtulamamıştı.

Bu durum Vereesa'yı tam golemin karşısında ve tek başına bıraktı.

Çaresizlik Rhonin'in içini parçalıyordu. Eğer bir şey yapmazsa Vereesa ölecekti. Eğer bir şey yapmasa hepsi ölecekti.

Kendini serbest bırakmalıydı. Elinden geldiğince gücünü toplayan bitap durumdaki büyücünün aklına bir büyü geldi. Golem meşgulken Rhonin kendi uğraşma konsantre olabilirdi. Tek ihtiyacı olan bir anlık süreydi...

İşte! Kollarını ve bacaklarını tutan prangalar parçalanarak açılıp taş duvara çarptılar. İnleyen Rhonin bir an kollarını gerdi, sonra da goleme odaklandı...

Sırtının üst kısmına ağır bir yük biniverdi. Rhonin'in boğazına dayanan yoğun bir basınç büyücünün nefesini tamamen kesti.

"Seni yaramaz büyücü! Ölme vaktinin geldiğini bilmiyor musun?"

Kryll, Rhonin'in gırtlığına öylesine sarılmıştı ki büyücü tamamen sersemlemiş ti. Goblinlerin göründüklerinden çok daha güçlü olduğunu bilirdi ama Kryll'in kuvveti inanılmaz boyutlardaydı.

"İşte böyle, insan... Teslim ol... Dizlerinin üstüne çök..."

Rhonin neredeyse bunu yapmak istiyordu. Havasızlık başını döndürüyordu ve buna golemın elinde maruz kaldığı işkenceler de eklenince büyücü az kalsın kendini koy verecekti ama eğer o.kaybederse, Vereesa ve Falstad da kaybedecekti...

Konsantrasyonunu sağlayıp bir elini arkaya, sadist goblın doğru uzattı.

Yüksek sesle feryat eden Kryll sarıldığı yerden ayrılıp yere düştü. Rhonin duvara doğru devrildi. Nefesini toparlamaya çalışırken Kryll'in onun zayıflığından yararlanmamasını umuyordu.

Bunun için endişelenmesine gerek yoktu aslında. Kolu yanmış olan goblin, ■ lanetler savurup hoplayıp zıplayarak Rhonin'den uzaklaşmıştı. "Seni pis büyücü! Büyülerine lanet olsun! Sizi burdaki arkadaşım bırakacağım! Onun şefkatli dokunuşunu hissetmeniz için bırakacağım!"

Kryll çıkışa doğru zıplarken izinsiz konukların yazgısına uğursuzca gülüyordu.

Golem, Vereesa ve cüceyle olan mücadelesine ara verip ölümcül bakışlarını kaçmakta olan Kryll'e çevirdi. Çeneleri aralandı...

Katran karası bir ateş kümesi, iskelet ağızdan fırlayıp hiçbir şeyden haberi olmayan goblını sardı.

Kryll insafı denebilecek kadar kısa süren bir çılgılık atıp bir alev topunun içinde yok oldu. Büyülü ateş onu o kadar çabuk yakıp yok etmişti ki yere sadece yaratıktan geriye kalan

külleri döküldü... Küller ve goblinin belindeki kesede taşıdığı, mahvolmuş durumdaki madalyon...
"Küçük sefili katletti!" dedi Falstad, hayretler içinde.

"Sıradakiler de garanti biziz!" diye hatırlattı elf. "Hiç sıcaklık hissetmesem de kılıcım, onun vücudunu saran alevlerden neredeyse eriyecek! Ayrıca ondan daha fazla kaçıp durabileceğimden de emin değilim!"

"Evet, çekicimi alabilseydim bir şeyler yapabilirdim; ama... Dikkat et!"

Golem bir ateş kümesi daha gönderdi ama bu seferkinin hedefi tavandı. Hiddetli alev yığınının yaptığı tek şey kayayı eritmek değildi. Alevler çarpar çarpmaz tavan çatırdamaya başlamış ve devasa kaya parçalan üçlünün üstüne doğru yağmıştı.

İri bir parça Vereesa'nın koluna isabet etti. Kaya o kadar şiddetli çarpmıştı ki korucu yere devrildi. Sağanak, Falstad'ı elfin yanından uzaklaştırdı, Rhonin'inse o tarafa doğru hareket etmesini bile engelledi.

Alevlerle kaplı golem dikkatini yerdeki elfe verdi. Çeneleri tekrar aralandı...

"Hayır!" Rhonin karşılığında bütün iradesini kullanarak çabucak şimdiye kadar yaratmadığı kadar güçlü bir kalkan oluşturdu.

Karanlık alevler, görünmez engele bütün hiddetiyle çarptılar... ve geri tepip goleme yöneldiler.

Rhonin yaratığın silahının kendi üstünde bir etkisi olmasını beklemiyordu; ama alevler onları kullanıma sadece kuşatmakla kalmadı, onun her yanına adeta iştahla hücum ettiler. Golemin etsiz gırtlığından bir kükreme kurtuldu: bu ne tanrılara ne de insanlara yaraşır bir kükremeydi...

Canavar mahluk sarsıldı... ve patlayarak, dağdaki ufak odada bir kasırga kadar büyük, büyüsel bir gücü serbest bıraktı.

Tavandan geriye kalanlar bu güce dayanamayarak, kendilerini korumaya çalışan grubun üstüne çöktü.

Gecenin karanlığında ejderha Kanatlıölüm denizi aşarak doğuya doğru uçuyordu. Rüzgârdan daha hızlı bir şekilde Khaz Modan'a ve daha da önemlisi Grim Batol'a doğru ilerliyordu. Ejderha aslında kendi kendine gülümsüyordu; diğer bütün yaratıkların bakışlarını ölümcül bir korkuyla kaçıracağı bir manzaraydı bu. Hassas noktaların her biri planlandığı gibi işliyordu. İnsanlar için hazırladığı planlar şimdiye kadar pürüzsüz ilerlemişti. İşte sadece birkaç saat önce Terenas'tan bir mesaj almıştı. Bu mesajda 'Lord Prestor'un taç giyme töreninden bir hafta sonra, Alterac'ın yeni hükümdarının Lordaeron kralının genç kızıyla yaşını doldurduğu gün evleneceğine dair haberin nasıl ilan edileceği genel olarak belirtilmişti. Sadece birkaç kısa yıl daha... Bir ejderhanın yaşamında sadece bir göz açıp kapaması kadar süre... Ondan sonra insanların yeryüzünden silinme sürecini başlatmak için gerekli konumda olacaktı. İnsanlardan sonra da elfler ve cüceler, yaşlı ve insanların dinçliğinden yoksun olanlar, ölmekte olan bir ağacın yaprakları gibi düşeceklerdi.

Zamanı gelince o günlerin tadını çıkaracaktı; ama şimdi Kanatlıölüm daha öncelikli ve daha sevindirici bir durumla ilgileniyordu. Orklar dağ kalelerini terk etmeye hazırlanmışlardı. Şafakla birlikte arabalarını dışarı çıkaracaklar ve Dun Algaz'a, Güruh'un son kalesine doğru harekete geçeceklerdi.

Onlarla birlikte ejderhalar da gidecekti.

Orklar batıdan bir İttifak istilasını bekliyordu. En azından griffon binicilerini ve büyücüleri bekliyorlardı... ve siyah bir dev. Kanatlıölüm bu bakımdan Nekros Kafatasıezen'i düş kırıklığına uğratmak niyetinde değildi. Kryll'den öğrendiği kadarıyla tek bacaklı orkun aklından bir şeyler geçirdiğini bili-

yordu. Ejderha, biçare yaratığın planladığı aptallığı görmek için sabırsızlanıyordu. Cevabı bildiğini tahmin ediyordu; ama bir orkun bir seferliğine de olsa özgün bir fikir bulup bulamayacağını öğrenmek ilginç olacaktı.

Ufukta, Khaz Modan kıyılarının bulanık hatları görünmeye başlamıştı. Karanlıkta fazlasıyla net görebilecek gözlere sahip olan Kanatlıölüm hafifçe kavis çizerek daha kuzeye yönlendi. Günün ağarmasına sadece birkaç saat kalmıştı. Seçtiği tüneme yerine varması için bir sürü zamanı olacaktı. Ejderha oradan olan biteni seyredip bekleyebilecek ve doğru zamanda harekete geçecekti.

Geleceğin gidişatını değiştirecek zamanda...

Bir ejderha daha uçuyordu. Yıllardır uçmamış olan bir ejderha... Bağlarından yoksun uçmanın yarattığı duygular onu heyecanlandırıyordu. Aynı zamanda da ona alışkanlıklarından ne kadar uzak kaldığını hatırlatıyordu. Tam anlamıyla doğal, varlığının kalıtsal bir parçası olması gereken şey ona yabana geliyordu.

Ejderha Korialstrasz çok ama çok uzun bir zamandır büyücü Krasus olmuştu.

Eğer gündüzün aydınlığında olsaydı onun geçişine şahit olanlar devasa değilse de çok büyük bir ejderha görmüş olacaktı; çoğu ejderhadan iriydi ama kesinlikle beş Görüntü'den biri değildi... Parlak kan kırmızı ve yalız vücuduyla Korialstrasz gençliğinde ırkı için oldukça yakışıklı sayılırdı. Tabii ki kraliçesinin gözüne girmeyi başarmıştı. Hızlı, ölümcül ve savaşta çabuk karar verebilen kırımızı ejderha, aynı zamanda kraliçenin en büyük muhafızlarındandı. Sürünün şerefini koruyan ve ortaya çıkan yeni ırklarla ilgili konularda Alexstrasza'nın önde gelen hizmetkârıydı.

Sevgili kraliçesinin tutsak edilmesinden önce bile son yıllarının çoğunu büyücü Krasus kılığında geçirmişti. Gerçek ki-

lığına genelde sadece onu ziyaret ettiği zamanlarda dönüyordu.-Onun genç eşlerinden biri olarak Tyranastrasz'ın sahip olduğu otoriteye sahip değildi; ama Korialstrasz kendisinin kraliçesinin kalbinde özel bir yeri olduğunu biliyordu. İşte bu yüzden daha en başta, yeni ırkların en umut verici ve çeşitli olanı içinde kraliçesinin öncelikli aracısı olmayı kabul etmişti: insanlık... İmkân buldukça ona olgunluğa ulaşması için yardımda bulunacaktı.

Alexstrasza kuşkusuz Korialstrasz'ın öldüğünü sanıyordu. Kraliçenin esir edilmesinden ve ejderha sürülerinin geri kalanına boyun eğdirilmesinden sonra erkek ejderha, mücadeleye devam edebilmesi için tek yolun, kullandığı aldatmacayı sürdürmesi olduğunu anlamıştı: Krasus kılığına tümüyle geri dönmek ve orklara karşı yürüttükleri savaşta İttifak'a yardım etmek... Kendi kanından olanların öldürülmesine yardım etmek zorunda olması cesaretini kırmış olsa da Güruh'un yetiştirdiği genç ejderhalar ırklarının şanlı geçmişi hakkında bir şey bilmiyorlardı. Zaten nadiren kana susamışlıktan kurtulacak kadar büyüyüp bir ejderhanın her zaman kalıtsal özelliği olan bilgeliğe ulaşacak kadar yaşıyorlardı. Ellin ve cücenin dağın içine girme girişimlerine yardım ederken bu genç ejderhalardan birinin zihniyle konuşma şansı bulmuştu. Onu sakinleştirip yapılması gerekeni açıklamıştı. Diğer ejderhanın dinlemiş olması cesaret vericiydi. En azından biri için hâlâ umut var demekti bu.

Yine de hâlâ yapılması gereken çok şey vardı. O kadar çok şey vardı ki Korialstrasz bir kez daha fanilere sırt çevirmiş ve onları kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakmıştı. Madalyon aracılığıyla arabaları gördüğünde, ork askerlerinin yüksek sesli emirlerini duyduğunda, mücadele verdiği şeyin meyvesini vermek üzere olduğunu anlamıştı. Orklar yemi yutmuş ve Grim Batol'dan ayrılmaya başlamıştı. Sevgili Alexstrasza'sını açığa ıkaracaklardı... Böylece o da kraliçesini kurtarabilecekti.

Yine de bu kolay olmayacaktı. Kurnazlık, zamanlama ve tabii büyük bir şansa ihtiyacı olacaktı.

Kanatlıölüm'ün hayatta olması ve kuşkusuz Lordaeron İttifakının çöküşünü tasarlıyor olması yeni ve dehşet verici bir sorun olarak ejderhanın karşısına çıkmıştı. Hatta bir süre için, Korialstrasız'ın planladığı her şeyin büyük değişikliklere uğrama tehlikesini yaratmıştı bu. Ancak Krasus olarak keşfettiği kadarıyla Kanatlıölüm kendini İttifak'ın politik gidişatına fazlasıyla kaptırmış; uzaktaki orklar ve bir zamanların mağrur kırmızı ejderha sürüsünden geriye kalanla ilgilenememişti. Hayır, Kanatlıölüm kendi satranç oyununu oynuyordu ve bu oyunda taşlar krallıklardı. Kendi başına bırakılırsa onların arasında savaş ve yıkım yaratacağı kesindi. Neyse ki böyle bir oyun yıllar sürecekti, bu yüzden de Korialstrasız ardında kalan Lordaeron topraklarındaki ve onun da ötesindeki insanlar için kaygılanmıyordu. Onların durumu, kırmızı ejderha sevgilisini kurtarana kadar bekleyebilirdi.

Yine de hızla ilerlemekte olan ejderha, kanatları altına almış olduğu topraklara yönelik gittikçe artmakta olan tehdidi görmezden gelebilse de başka bir konu zihnini daha fazla göz ardı edemeyeceği kadar kemiriyordu. Rhonin... ve onu aramaya giden diğer ikisi... Onlar büyücü Krasus'a güvenmişti. Ejderha Korialstrasız için kraliçesinin kurtuluşunun yaşam kadar önemli olmadığından haberdar değildirlir. Üç faninin yaşamı bununla karşılaştırıldığında hiç bir öneme sahip değildi... ya da şimdiye kadar hep böyle düşünmüştü.

Suçluluk duygusu ejderhayı yiyip bitiriyordu. Sadece Rhonin'e ihanet etmiş olmanın verdiği suçluluk değil, aynı zamanda onlara içeriye girişlerine kadar yol gösterme sözü verdikten sonra elf ve cüceyi ihmal etmenin getirdiği suçluluk...

Rhonin büyük olasılıkla epey önce öldürülmüş olmalıydı; ama belki de diğer ikisini kurtarmak için hâlâ geç sayılmazdı. Kırmızı ejderha, en azından onlar için elinden geleni yap-

tığı konusunda kendini ikna etmedikçe dikkatini görevine veremeyeceğini biliyordu.

Khaz Modan'ın en güney batı ucunda, Ironforge'den sadece birkaç saatlik mesafede, Korialstrasz buradaki dağ sırasının ortasında duran gözden uzak bir doruk seçip iniş yaptı. Birkaç saniye kendine uygun bir konum bulmaya çalıştıktan sonra gözlerini kapadı ve Rom'un korucu Vereesa'ya vermesini* sağladığı madalyona odaklandı.

Elf büyük olasılıkla madalyonun ortasındaki taşın sadece bir mücevher olduğunu sansa da aslında o ejderhanın kendinden bir parçaydı. Büyü yardımıyla şu anki haline sokulmuş olan parça, bir zamanlar Korialstrasz'ın derisindeki pullardan biriydi. Büyülenmiş pul herhangi bir büyücüyü şaşkına çevirecek özelliklere sahipti; tabii ejderha büyü yapmayı bilselerdi... Korialstrasz'ın şansına çok azı bunu bilirdi; yoksa daha en baş- ta madalyonu yaratma riskine girmezdi. Rom da elf de kesinlikle mücevherin sadece iletişim amaçlı olduğuna inanmıştı ve ejderha onların bu yanlış bilgisini düzeltme niyetinde değildi.

Rüzgâr uğuldar ve karlar devasa yarattığı döverken Korialstrasz kanatlarını kafasının yakınında katlayıp konsantrasyon halindeyken kafasını korumaya çalıştı. Elfi gözünün önünde madalyon aracılığıyla gördüğü gibi canlandırdı. Korucu onun ırkından biri için yüzüne bakmaktan haz duyulacak biriydi ve kesinlikle Rhonin için endişe duyuyordu. Aynı zamanda çok yetenekli bir savaşçıydı da. Evet, hâlâ hayatta olması ihtimali vardı; o ve Aerieli cüce...

"Vereesa Rüzgârkoşan..." diye yavaşça seslendi. "Vereesa Rüzgârkoşan!" Korialstrasz gözlerini kapayıp kendi iç görüşüne odaklandı. Tuhaftı ama hiçbir şey göremiyordu. Madalyon, elfin onu doğrulttuğu yönde ne varsa görmesini sağlamalıydı. Acaba korucu onu saklamış mıydı?

"Vereesa Rüzgârkoşan... Hafif de olsa bir ses çıkar ki beni duyduğunu anlayayım."

Hâlâ hiçbir tepki yoktu.

"Elf!" Ejderha ilk kez olarak soğukkanlılığını neredeyse yitiriyordu. "Elf!"

Hâlâ ne bir karşılık, ne bir görüntü vardı. Korialstrasz bütün dikkatiyle madalyona odaklandı. Herhangi bir ses, en azından bir orkun kaba hırıltısını duymaya çalışıyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Çok geç... Birden ortaya çıkan vicdan azabı Rhonin'in kurtarıcılarına bir fayda sağlayamayacaktı. Onlar da ejderhanın düşüncesizliğinin kurbanı olmuştu.

Krasus, Rhonin'in suçluluk duygusuyla oyun oynamak için büyücünün son görevinde kaybettiği yol arkadaşlarının hatıralarıyla oynamıştı. Bu durum Rhonin'in hassaslaştırmıştı. Şimdiyse Krasus insanın neler hissettiğini anlamaya başlamıştı. Alexstrasza genç ırklardan bahsederken sesinin tonu, sanki onlar da kendi çocuklarıymış gibi, hep şefkat ve ilgi dolu olurdu. Eşine de aynı şefkat hissini aşılarmış ve ejderha da Krasus kılığında, insanların olması gereken şekilde olgunluğa eriştiklerinden emin olmak için büyük çaba harcamıştı. Ancak kraliçesinin orklar tarafından tutsak edilmesi aklını başından almış ve Korialstrasz'ın, kraliçesinin öğretilerini unutmamasına neden olmuştu... Şimdiye kadar.

Yine de bu üçü için artık çok geçti.

"Ama senin için hâlâ geç değil, kraliçem," diye gürledi ejderha. Eğer bundan sağ çıkarsa yaşamım, Rhonin ve diğerlerine karşı yetersizliğini telafi etmeye adayacaktı. Ama şimdi önemli olan tek şey eşinin kurtarılmasıydı. Alexstrasza onu anlayacaktı... En azından öyle olmasını umuyordu.

Görkemli kırmızı ejderha kanatlarını sonuna kadar açarak havalandı ve kuzeye yöneldi.

Grim Batol'a...

on DOKUZ

Nekros Kafatasiezen yıkıma aldırmamıştı. Canı sıkılmış sa da bunun kendisini amacından uzaklaştırmasına izin vermemeye kararlıydı.

"Büyücüden de kurtulmuş olduk..." diye mırıldandı ork. İnsanın nasıl bir büyü yapıp da sonuçta yenilmez sanılan golemi de yok ettiğini düşünmemeye çalışıyordu. Çok güçlü bir büyü olduğu belliydi. Öyle ki sadece büyücünün hayatına mal olmamış, tünellerin koca bir bölümünde dağın çökmesine neden olmuştu.

"Kazıp cesedi çıkaralım mı?" diye sordu savaşçılardan biri.

"Hayır. Zaman kaybı olur," Nekros, iblis Ruhu'nun bulunduğu keseyi kavradı. Umutsuz planlarının son evresini kafasında hesapladı. "Grim Batol'u hemen şimdi terk ediyoruz."

Öbür orklar onu takip ettiler. Çoğu, bu birden kararlaştırılmış olan kaleden ayrılma işinden hâlâ rahatsızdı ama geride kalma fikrine de sıcak baktıkları söylenemezdi. Özellikle de büyücünün yaptığı büyüün, geri kalan tünel sistemini zayıflatmış olması ihtimali düşünülünce...

İnanılmaz bir basınç Rhonin'in başım ezmekteydi. Bu basınç o kadar büyüktü ki büyücü, kafatası her an parçalanıp dağılacakmış gibi hissediyordu. Epey çaba harcayarak gözkapaklarını araladı. Üstüne baskı yapan şeyin ne olduğunu çöz-

meyi ve onu kendisinden bir an önce nasıl uzaklaştırabileceğini bulmayı umuyordu. Bulanık bakışlarını yukarı çevirince birden nefesi kesildi.

Kayalardan oluşan bir çığ, tam anlamıyla bir tondan fazlası, büyücünün başının otuz santim kadar yukarısında, havada asılı duruyordu. Yarattığı büyülü kalkanın tek görünür belirtisi olan loş bir aydınlık, onun neden ezilip pelteye dönmediğini açıklıyordu.

Anladığı kadarıyla başındaki basınç, zihninin büyüyü işler kılan (ve böylece Rhonin'in hayatını kurtaran) bir bölümünden kaynaklanıyordu. Ancak gittikçe artan acı, tuzağa düşmüş büyücüye her geçen saniyeyle birlikte büyüünün zayıfladığını belli ediyordu.

Basıncın bir kısmını olsun hafifletmek umuduyla daha rahat bir pozisyon almaya çalıştı... ve başının altında onu rahatsız eden bir şey hissetti. Rhonin bir çakıl olduğunu sandığı şeyi oradan çekmek için dikkatle uzandı ama elleri ona değer değmez büyücü hafif bir büyü belirtisi sezdi.

Merak dikkatini bir an için tepesindeki dehşet manzarasından uzaklaştırdı. Rhonin nesneyi görebileceği kadar kendine çekti.

Bu siyah bir mücevher taşı. Kesinlikle bir zamanlar Kanatlıölüm'ün madalyonun ortasına yerleştirilmiş olan taşın ta kendisi...

Rhonin kaşlarını çatı. Madalyonu son gördüğü zaman Kryll'in ölümünün hemen sonrasıydı. O sırada taş hiç dikkat etmemişti, Zihni daha çok, tehlike altında olan Vereesa'ya ve...

Vereesa Zihni birden elfin yüzüyle doldu. Korucu ve cüce çok daha uzakta, ilk büyüünün koruma alanındaydı ama...

Onları görmeye çalışarak kıpırdandı ama hareket ettiği anda başındaki basınç ikiye katlandı ve yukarıdaki taşlar çok değerli birkaç santim kadar daha aşağı indi.

Aynı anda derinden gelen bir küfür duydu.

"F - Falstad?" diye inledi Rhonin.

"Evet..." diye uzak bir yerden karşılık geldi. "Dümdüz olmamamızdan yaşadığını anlamıştım, büyücü ama asla uyanmayacağımı düşünmeye başlamıştım! Tam zamanında!"

"Sen... Vereesa hayatta mı?"

"Buna cevap vermek zor. Yaptığın büyüden yayılan ışık onu biraz görebilmemi sağlıyor ama kontrol edemeyeceğim kadar uzakta! Uyandığımdan beri ses çıkardığını "duymadım!"

Rhonin dişlerini sıktı. Vereesa yaşıyor olmalıydı. "Falstad!

Kayalar senden ne kadar yüksekte?"

Cüce acı bir alayla güldü. "Bunumu gıcıklayacak kadar ya-kınımdalar, insan! Yoksa buradan çoktan sıyrılmış ve onun durumunu kontrol etmiş olurdum! Kendi cenazeme canlı olarak katılacağım hiç aklıma gelmezdi!"

Büyücü onun son söylediğini umursamadı. Aklı, cücenin çıgın yakınlığıyla ilgili sözlerindeydi. Anlaşılan büyü Rhonin'den uzaklaştıkça etki alam da azalıyordu. Vereesa da Falstad da ezilmekten kurtulmuştu ama korucunun başına sert bir darbe gelmiş olabilirdi... Hatta belki de elf ölümcül bir darbeye hayatını kaybetmişti.

Yine de Rhonin bunun aksini dilemek zorundaydı.

"İnsan... Eğer çok fazla şey istemiş olmayacaksam... Bizim için bir şeyler yapabilir misin?"

Onları kurtarabilir miydi? O kadar kuvveti ya da büyüsel gücü kalmış mıydı? Siyah taşı cebine attı. Şu anda bütün dikkatini çok daha çaresiz bir duruma yönlendirmişti. "Bana birkaç saniye daha ver..."

"Başka ne yapabilirim ki zaten?"

Büyücünün başındaki basınç korkunç bir hızla artmaya devam ediyordu. Rhonin yarattığı kalkanın daha fazla dayanabileceğinden kuşkuluydu ama yine de bu ikinci ve büyük olasılıkla daha karmaşık büyüyü yapmaya çalışırken diğerini koruması gerekiyordu.

Hem üçünü de bu tehlikeden uzağa taşıması, hem de onları güvenli bir yere göndermesi lazımdı. Ve bütün bunları yaparken bitap vücudu bin bir güçlükle dayanmaya çalışıyordu.

Büyü nasıldı? Düşünmek ona acı verse de Rhonin sonunda büyülü sözleri hatırladı. Ancak bu girişimi dikkatini kalkandan uzaklaştıracaktı. Eğer fazla uzun sürerse...

Başka seçeneğim var mı?

"Falstad, şimdi deneyeceğim..."

"Bu beni acayip sevindirir, insan! Sanırım kayalar şimdiden göğsüme baskı yapıyor!"

Doğru, Rhonin de bu hareketlenmeyi fark etmişti. Kesinlikle elini çabuk tutması gerekiyordu. Sözcükleri mırıldandı ve büyüsel gücü çekti...

Üstündeki kayalar uğursuzca kıpırdadı.

Rhonin sağlam elini kullanarak bir işaret çizdi.

Kalkan büyüü yok oldu. Tonlarca ağırlıkta taş yığını üçlünün üstüne döküldü...

... ve büyücü birden kendini sırt üstü yatıp bulutlarla kaplı gökyüzüne bakarken buldu.

"Dagath'ın Çekici adına!" diye yan taraftan kükredi Falstad. "Bu kadar yakın geçmen şart mıydı?"

Çektiği acıya rağmen Rhonin doğrulup oturdu. Soğuk rüzgâr onun, içinde bulunduğu sersemlik halinden çıkmasına yardım ediyordu. Bakışlarını cücenin olduğu yöne çevirdi.

Falstad da yattığı yerden doğrulup oturmuştu. Griffon binicisinin gözlerinde ilk kez olarak savaştan kaynaklanmayan, vahşi bir bakış vardı. Cücenin beti benzi atmıştı. Rhonin hiç korkusuz savaşçıyı asla bu halde hayal edemezdi.

"Asla, asla, asla başka bir tünele girmeyeceğim! Bundan sonra benim için sadece gökyüzü var! Dagath'ın Çekici adına!"

Büyücü tam ona karşılık verecekken daha uzaktan gelen bir inilti dikkatini çekti. Titrek ayaklarının üstünde doğrulan

Rhonin, Vereesa'nın yüzükoyun yatan bedenine doğru güçlükle ilerledi. İlk başta Rhonin inilti sesini kendi hayalinde canlandırıp canlandırmadığı  merak etti. Korucu tamamen cansız görünüyordu... Ama sonra Vereesa tekrar inledi.

"O... O yaşıyor, Falstad!"

"Evet, bahse girerim inlemesinden anlamışsındır! Elbette yaşıyor! Yalnız acele etme! Durumu ne alemde?"

"Bakalım..." Rhonin elfi dikkatle sırtüstü çevirip onun yüzünü, başını ve vücudunu inceledi. Birkaç  r ğ  ve kolunda kan lekeleri vardı ama bunlar dışında diğ r ikisi kadar iyi durumdaydı.

Büyücü onun alnındaki bir  r ğ  bakmak için elfin başını dikkatle kaldırmış en Vereesa'nın gözleri heyecanla açılıverdi. "Rho(...) Rhonin..."

"Evet, benim. Sakin ol. Sanırım başına sert bir darbe almışsın."

"Hatır... Hatırlıyorum..." Korucu gözlerini bir an için kapadı... Sonra birden, gözleri alev alev parlayarak, ağızı dehşetle aralanmış halde doğruldu. "Tavan! Tavan üstümüze   k yor!"

"Hayır!" Büyücü onu sıkı sıkı tuttu. "Hayır, Vereesa! G vendeyiz! G vendeyiz..."

"Ama mağara tavanı..." Elfın yüzündeki ifade sakinleşti. "Artık mağarada değıliz... İyi ama neredeyiz, Rhonin? Buraya nasıl geldik? Zaten nasıl sağı kalabildik ki?"

"Bizi golemden kurtaran kalkanı hatırlıyor musun? Canavar kendini yok ettikten sonra kalkanın etkisi devam etti, hatta tavan çöktüğünde bile. Koruma alanı küçüldü ama kalkanın etkisi ezilip  lmemizi engelleyecek kadar devam etti."

"Falstad! O..."

Cüce, korucunun diğ r yanında belirdi. "O hepimizi kurtardı, elf leydim. Bizi kurtarıp sonra da dünyanın ücra bir köşesine attı!"

Rhonin'in gözleri kısıldı. Ücra bir köşe mi? Büyücü etrafına bakındı. Karlı dağ sırası, her an biraz daha soğuyan rüzgâr ve hepsinin üstünü kaplayan inanılmaz bir bulut kümesi... Büyücü nerede olduklarını çok iyi biliyordu, hatta onları çevreleyen karanlığa rağmen. "Ücra bir köşe değil, Falstad. Sanırım üçümüzü dağın tam tepesine getirdim ve sanırım orklar dahil her şey çok aşağıımızda kaldı." "Dağın tepesi mi?" diye tekrarladı Vereesa.

"Eh, bu mantıklı."

"Ve sizi her an biraz daha net görüyor olmamdan, şafağın sökmek üzere olduğunu tahmin ediyorum." Rhonin'in yüzü tekrar asıldı. "Bu da eğer Nekros Kafatasıezen sözünün eri bir orksa, bütün kalenin yumurtalar ve diğer her şeyle birlikte buradan her an ayrılabilceği anlamına geliyor."

Vereesa ve cüce ona baktı. "Niye böyle budalaca bi şey yapsınlar ki?" diye sordu Falstad. "Neden bu kadar güvenli bi yerden ayrılırsınlar?"

"Yakın zamanda batıdan gerçekleşecek bir istila yüzünden. Hızlı ve kurnaz griffonlara binen büyücüler, cüceler... Yüzlercesi hatta binlercesi. Hatta belki de birkaç elf. Bu kadarına karşı, üstelik büyücüler de söz konusu olunca, Nekros ve adamların kendilerini dağın içinden bile savunmaları mümkün değil..." Büyücü başını iki yana salladı. Eğer komutan elindeki büyü nünesinin gerçek gücünden haberdar olsaydı durum farklı olabilirdi; ama anlaşılan ya Nekros bunun farkında değildi ya da Dun Algaz'daki efendilerine bağlılığı daha güçlüydü. Ork kuzeye gitme kararı almıştı ve kuzeye gidecekti de.

Falstad buna hâlâ inanamamıştı. "İstila mı? Böyle delice bi fikri bi ork bile nereden çıkarmış olabilir ki?"

"Bizden. Bizim buradaki varlığımızdan. Özellikle de benim. Kanatlıölüm benim, yakındaki bir istilanın kanıtı olarak burada olmamı istedi! Bu Nekros delinin teki! Anlaşılan za-

ten çok yakında bir saldırı olacağına inanıyormuş! Ben de onların ortasında beliverince bundan kesin emin oldu!" Rhonin artık uyuşmuş olan kırık parmağına göz attı. Fırsatı olunca bunu halletmesi gerekecekti ama şu an için tek bir parmaktan çok daha fazlası tehlikedeydi.

"Peki ama siyah ejderha neden orkların ayrılmasını istesin ki?" diye sordu korucu. "Bundan ne çıkarı olacak?"

"Sanırım bunu biliyorum..." Doğrulan Rhonin dağın yamacına yaklaşıp aşağıya göz gezdirdi. Rüzgârın etkisiyle yamaçtan aşağı uçmamak için tutunmuştu. Hâlâ aşağıda hiçbir şey görememişti ama hayal meyal bir ses duymuş gibi geldi ona... Bu dışarı çıkmakta olan arabalarla dolu askeri bir konvoy olabilir miydi? "Sanırım, beni ikna etmeye çalıştığı gibi, kırmızı Ejderhakraliçesi'ni kurtarmak yerine onu katletmek istiyor! Kraliçe içerideyken bu çok riskli olurdu ama açıkta bir anda üstüne çullanıp onu tek bir hamlede öldürebilir!"

"Emin misin?" diye sordu elf, onun yanma gelip.

"Böyle olmalı." Rhonin bakışlarını yukarı kaldırdı. Üstlerindeki kalın bulut örtüsü bile şafağın hızla yaklaşmakta olduğu gerçeğini gizleyemiyordu. "Nekros şafakla birlikte buradan ayrılmak istiyordu..."

"O budalanın teki mi?" diye mırıldandı Falstad. "Kahrolası ork gecenin karanlığında ayrılrsa daha mantıklı bi iş yapmış olurdu!"

Rhonin, Falstad'a olumsuz anlamda başım salladı. "Kanatlıölüm gece gayet iyi görür, hatta belki de hepimizden daha iyi! Nekros sorgulama sırasında bir ara her şeye hazırlıklı olduğunu söyledi, Kanatlıölüm'e bile! Aslında siyah ejderhanın ortaya çıkmasını dört gözle bekler gibi bir . hali bile vardı!"

"İyi de bu tam bir saçmalık!" diye karşılık verdi korucu. "Tek bir ork onu nasıl yenebilir?"

"Ejderhakraliçesi'ni nasıl kontrol altında tutuyor... ve golem gibi bir yaratığı nasıl çağırıyor?" Bu sorular onu haddinden fazla rahatsız ediyordu. Orkun taşıdığı nesne kesinlikle çok önemli özelliklere sahipti ama gerçekten bu kadar güçlü olabilir miydi?

Falstad birden 'sessiz olun' anlamında elini salladı ve parmağıyla kuzey batıyı, dağın çok ilerisini işaret etti.

Kocaman, karanlık bir şekil yüksek bulutların arasından bir an için çıktı, sonra da yükselip tekrar görünürden kayboldu.

"Bu Kanatlıölüm..." diye fısıldadı griffon binicisi.

Rhonin başıyla onayladı. Tahmin zamanı geride kalmıştı. Kanatlıölüm geliyorsa bu bir tek anlama gelirdi. "Olacak olan her neyse, artık başladı."

Şafağın ilk ışığı Grim Batol'un üstüne düştüğünde uzun ork konvoyu dışarı çıkmıştı. Arabalar başta ve sonda duran, yeni bilenmiş balta, kılıç ve mızrak taşıyan savaşçılarca korunuyordu. İşçi sürücülerin yanında muhafızlar yer alıyordu, özellikle de kıymetli ejderha yumurtasıyla yüklü arabalarda. Orkların her biri düşmanla her an karşılaşmaya hazır gibi yol alıyordu çünkü batıdan beklenen istila haberi en düşük kademeli orka kadar ulaşmıştı.

Orkların çok azında olan atlardan birine binen Nekros Kafatasiezen, konvoyun ayrılışını sabırsızlıkla seyrediyordu. Ejderha binicilerini binekleriyle birlikte Dun Algaz'a doğru yollamıştı. Böylece girişimi başarısız bile olsa Güruh'un- hâlâ kullanabileceği birkaç ejderhası olacaktı. Onları yumurtaların taşınmasında kullanamamış olması çok yazıktı ama daha önceki bir deneme, komutana bunun ne kadar aptalca bir çaba olduğunu öğretmişti.

Bir ejderhayı taşıyabilecek ölçülerde bir araba yapmaları imkânsızdı, bu yüzden de iki büyük canavarın idaresi Nek-

ros un başına kalmıştı. Hem Alexstrasza, hem de heybetli Tyran konvoyun en arkasında ilerliyordu. İblis Ruhu'nun üstlerindeki gücünden her zaman haberdardılar. Hasta erkek için bu çok zorlu bir durumdu. Nekros erkek ejderhanın yolculuktan sağ çıkabileceğinden şüpheliydi ama ork başka seçenek olmadığını da biliyordu.

Yine de iki dev yaratık etkileyici bir manzara oluşturuyordu. Dişi, erkekten daha sağlıklı olduğundan aynı zamanda daha göz alıcıydı da. Nekros bir kere kraliçenin ork komutanına ters bir bakış attığını gördü. Ejderhanın kini gözlerine yansıyor. Orkun hiç umurunda değildi bu. Bütün ejderhaları dize getirebilecek olan nesne kendisinde olduğu sürece Ejderhakraliçesi her şeye itaat edecekti.

Ejderhalar aklına gelince, ork bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Kapalı gökyüzü herhangi bir ejderhanın saklanabileceği sayısız yer sağlıyordu ama eninde sonunda bir şey olması gerekiyordu. İttifak kuvvetleri çok uzakta olsa bile Kanatlı-ölüm kesinlikle gelecekti. Nekros hesaplarını buna göre yapmıştı.

İnsanlar, zafer için siyah ejderhaya güvenmenin ne kadar aptalca bir iş olduğunu öğreneceklerdi. Bir ejderhayı yöneten elbette diğerini de yönetirdi. Ork komutanı, İblis Ruhu'yla bütün yaratıkların en vahşisini ele geçirecekti. O, Nekros, Kanatlıölüm'ün efendisi olacaktı... ama bunun için lanet sürüngenin ortaya çıkması lazımdı.

"Nerdesin, seni kahrolası yaratık?" diye mırıldandı ork. "Nerdesin?"

Savaşçıların son sırası mağara ağzından çıkmıştı. Nekros onların düzenli adımlarla geçişlerini seyretti. Mağrur ve vahşi halleriyle, Güruh'un yenilmek nedir bilmediği, katledemeyeceği hiçbir düşman tanımadığı günlerin anılarını hissediyorlardı. Kanatlıölüm emrine girince bu şan ve şerefi halkına yeniden yaşatacaktı Nekros. Güruh yeniden yükselecekti, hat-

ta teslim olmuş olanlar bile. Orklar İttifak topraklarını silip süpürecek, insanları ve diğerlerini kesip biçecekti.

Belki de Güruh'un yeni bir şefi olacaktı. Nekros ilk kez kendini böyle bir mevkide hayal ediyordu. Zuluhed'in bile onun karşısında eğileceği bir mevki... Evet, halkını zafere taşıyan ork elbette hükümdar seçilecekti.

Savaş şefi Nekros Kafatasıezen...

Atını ileri sürüp tekrar konvoyun yanına geldi. Onlarla birlikte ilerlemezse bu kuşku uyandırabilirdi. Ayrıca nerede durduğu da çok önemli değildi aslında; İblis Ruhu onda oldukça uzak bir mesafeden kontrol sağlıyordu. Ork istemeden hiçbir ejderha büyüğü nesne tarafından serbest bırakılamazdı... ve kır saçlı orkun da kesinlikle böyle bir niyeti yoktu.

Neredeydi bu kahrolası siyah canavar?

Sanki onun aklından geçen soruya cevaben kulakları sağır eden bir uluma sesi yükseldi. Ancak uluma Nekros'un ilk başta sandığı gibi gökyüzünden değil, orkları çevreleyen toprağın ta kendisinden gelmişti. Ses, etrafa bakınıp düşmanı arayan savaşçılar arasında korkuya neden oldu.

Bir an sonra yerden cüceler fiş kırıdı.

Her yerdediler. Nekros'un bile bütün Khaz Modan'da hâlâ var olabileceğini sanmadığı kadar çok cüce vardı burada. Toprağın içinden taşıyorlar, baltalarını savurup kılıçlarını sallayarak konvoyu her yönden saldırıyorlardı.

Bir an için şaşkınlıktan kalakalmış olan orklar çabucak kendilerine geldi. Kendilerine özgü savaş naralarını atarak saldıranları karşılamak için döndüler. Muhafızlar arabaların yanında kalsa da kendilerini savaşa hazırlamıştı. Çoğu konuda bir halta yaramayan işçiler bile sopalarını çıkarmışlardı. Bir orkun küçük bir odun parçasıyla bir şeyleri ezme öğrenmesi için fazla bir eğitim gerekmiyordu.

Nekros kendisini çekip atından indirmeye çalışan bir cüceyi tekmeleyip uzaklaştırdı. Komutanın yaverlerinden biri

hızla araya girdi ve onunla cüce arasında bire bir, valisi bir savaş başladı. Duruma uyum sağlayabilmek için az bir zamana ihtiyacı olan Nekros atını arabaların yanma yönlendirdi. Bir istila yerine artıkçıların saldırısıyla karşılaşmışlardı. Bunlar her halde dağın etrafındaki tünellerde bulunduklarından her zaman haberdar olduğu çapulcu çetesiydi. Sayıları göz önüne alınırsa trollerin işlerini layığıyla yapamadığı anlaşılıyordu.

Peki ama Kanatlıölüm neredeydi? Ork planlarını ejderhaya göre yapmıştı. Ortada bir ejderha olmalıydı!

Yeri göğü inleyen bir kükreme savaşanları titretti. Kocaman bir figür kaim bulutların arasından yarı görünür bir şekilde çıktı ve ileri fırlayıp orklara doğru pike yaptı.

"Sonunda! Sonunda geldin seni siyah..." Nekros Kafatası-ezen donup kaldı. Kafası tam anlamıyla karmakarışık olmuştu, iblis Ruhu'nu kavradı; ama o anda onu tasarladığı gibi kullanmayı düşünemiyordu bile.

Ona doğru pike yapan ejderhanın pulları siyah değil, ateş rengindeydi.

"Oraya inmemiz lazım," diye mırıldandı Rhonin. "Neler olduğunu görmem lazım!"
"Odada yaptığın şeyi yapamaz mısın?"

"Eğer yaparsam oraya indiğimizde kendimizi korumak için hiç gücüm kalmaz.. Ayrıca nereye ineceğimizi de bilemiyorum. Baltasını savuran bir orkun tam karşısında belirmek ister miydin?"

Vereesa yamaçtan aşağı kısa bir bakış attı. "Aşağıya kayalara tutunarak memeyiz gibi görünüyor."

"Eh, burada sonsuza kadar kalamayız!" Cüce kısa bir süre etrafı adımladıktan sonra birden sanki pis bir şeye basmış gibi durup onlara baktı. "Hestra'nın kanatları adına! Ne aptalım! Belki hâlâ buralardadır!"

Rhonin, Falstad'a sanki cüce tozutmaya başlamış gibi baktı. "Neden bahsediyorsun? Kim buralardadır?"

Falstad ona' cevap vermek yerine elini ceplerinden birine götürdü. "Kahrolası troller onu benden almıştı; ama Gimmel geri iade etmişti... Hah! İşte burada!"

Cebinden minik bir düdüğe benzer bir nesne çıkardı. Vereesa ve Rhonin, cüce düdüğü dudaklarına götürüp var gücüyle üflerken onu seyrettiler.

"Hiçbir şey duymadım," diye bilgi verdi büyücü.

"Duysaydın senden kuşku duymaya başlardım. Sadece bekle. İyi eğitilmiştir. Şimdiye kadarki en iyi bineğim. Hatırlatırım, troller bizi bölgenin bu kadar uzağında yakalamamıştı. Bir süre bekleyecektir..." Falstad şimdi daha az emin görünüyordu. "Ayrıldığımızdan beri o kadar zaman geçmedi..."

"Griffonunu mu çağırmaya çalışıyorsun?" diye sordu korucu, şüphelerini belli eden bir tonla.

"Bunu denemek kanatlanmayı denemekten daha iyi, öyle değil mi?"

Beklediler. Rhonin'e sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca beklediler. Soğuk havaya rağmen büyücü gücünün yerine gelmeye başladığını hissediyordu... ama hâlâ grubu yanlış bir yere taşıyarak hepsinin ölümüne neden olmaktan korkuyordu.

Yine de anlaşılan bunu denemek zorundaydı. Büyücü doğruldu. "Elimden geleni yapacağım. Dağın çok uzağında olmayan bir alan hatırlıyorum. Sanırım Kanatlıölüm onu bana zihnimde göstermişti. Üçümüzü oraya taşıyabilirim her halde."

Vereesa, Rhonin'in koluna yapıştı. "Emin misin? Henüz hazır görünmüyorsun." Korucunun gözleri kaygı doluydu. "Odada yaptığın şeyin sana neye mal olduğunu biliyorum, Rhonin. O büyü basit bir şey değildi. Üstelik onu hem beni, hem de Falstad'ı koruyacak kadar sürdürmeyi basardın..."

Elfin ne demek istediğini çok iyi anlıyordu ama başka seçenekleri yoktu. "Bunu yapmazsam..."

Kanatlı, iri bir suret bulutların arasından şekillendi. Rhonin de elf de Kanatlıölüm'ün saldırıya geçtiğinden emin olarak o yöne döndü.

Sadece dikkatle seyretmekte olan Falstad sonları gelmiş gibi bir tepki vermemişti. Cüce gülerek ellerini yaklaşımakta olan şekle doğru kaldırdı.

"Duyacağını biliyordum! Gördünüz mü? Duyacağını biliyordum!"

Griffon öyle bir tonda öttü ki büyücü bunun sevinç ifadesi olduğuna yemin edebilirdi. Devasa hayvan onlara doğru hızla uçuyordu... Daha doğrusu binicisine doğru. Hayvan tam anlamıyla Falstad'ın üstüne sıçradı. Griffonun çırpmakta olduğu kanatları, bütün ağırlığıyla cüceyi ezmesini engelliyordu.

"Heyt! Benim akıllı oğlum! Şimdi aşağı in!"

Falstad'ın karşısına iniş yapan griffonun kuyruğu yarı aslan bir yaratıktan çok bir köpeğinki gibi ileri geri sallanıyordu.

"Eee?" diye arkadaşlarına sordu kısa boylu savaşçı. "Gitme zamanı gelmedi mi?"

Ellerinden geldiğince hızlı griffona bindiler. Hâlâ en zayıfları olan Rhonin cüceyle Vereesa'nın arasına oturdu. Büyücünün griffonun üçünü de taşıyabilecek kapasitede olup olmadığıyla ilgili kuşku vardı ama hayvan bunu gayet iyi başardı. Daha uzun bir yolculukta, Falstad'ın da kabul edeceği gibi, biraz sorun yaşayabilirlerdi ama kısa bir gezinti griffon için mesele değildi.

Birkaç saniye sonra bulutların arasından çıktılar... ve hiç beklemedikleri bir manzarayla karşılaştılar.

Rhonin duyduğu savaş seslerini, cücelerin orkların araba konvoyunun hantallığından yararlanma çabaları olarak yorumlamıştı ama görmeyi beklemediği şey savaş alanının üstünde süzülen, Kanatlıölüm'den başka bir ejderhanın varlığıydı.

"Kırmızı bir ejderha!" diye seslendi korucu. "Hem de yaşlı bir erkek! Dağda yetiştirilenlerden biri de değil!"

Büyücü de bunu fark etmişti. Kraliçe, bir ejderhanın bu kadar olgunlaşacağı kadar uzun zamandır orkların elinde değildi. Ayrıca Güruh'un, ejderhaları çok büyük ve başına buyruk olmadan katletmek gibi bir huyu da vardı. Ancak genç olanlar ork terbiyecileri tarafından rahatlıkla idare edilebiliyordu.

O halde kırmızı dev nereden gelmişti ve şu anda burada ne işi vardı?

"Nereye inmemizi istersin?" diye bağırdı Falstad, büyücüye daha acil olan durumu hatırlatarak.

Rhonin çevreyi hızla taradı. Savaş çoğunlukla konvoyun etrafıyla sınırlı gibiydi. At sırtındaki Nekros Kafatasiezen'in, tek elinde kapalı havaya rağmen parıl parıl parlayan bir şey tutmakta olduğunu gördü. Büyücü bu nesnenin ne olduğunu anlamaya çalışırken Falstad'ın sorusunu unutmuştu. Nekros nesneyi yeni gelen ejderhaya doğrultmuş gibiydi...

"Eee?" dedi cüce.

Gözlerim orktan ayıran Rhonin dikkatini topladı. "Oraya!" Ork konvoyunun en arkasından az ötedeki bir yokuşu işaret ediyordu. "Sanırım en iyi yer orası!"

"Diğer her yer kadar iyi görünüyor!"

Binicisinin ustaca idaresiyle Griffon onları çabucak gidecekleri yere ulaştırdı. Rhonin hemen binekten aşağı atlayıp duruma göz gezdirmek için yokuşun kenarına koştu.

Gördüğü manzara hiçbir mantığa sığmayacak türdendi.

Nekros'a saldırmaya hazır görünen ejderha şimdi güçlkle havada asılı duruyor, görünmez bir düşmanla olağanüstü bir mücadele içindeymiş gibi kükrüyordu. Büyücü tekrar ork komutanını incelediğinde Nekros'un elindeki ışıltılı nesnenin parlaklığının her an biraz daha arttığını fark etti.

Bu bir çeşit büyü nesneydi ve şu an kendisinin bile sezebildiği ölçüde bir etki yayacak kadar güçlüydü. Rhonin bakışlarını büyü nesneden kırmızı ejderhaya çevirdi.

Orklar Ejderhakraliçesi üstünde nasıl kontrol sağlamışlardı? Bu, geçmişte kendi kendine birçok kez sorduğu bir soruydu... ve şimdi Rhonin gerçeği kendi gözleriyle görüyordu. Kırmızı ejderha karşı koymaya çalıştı; büyücünün hiçbir yaratıktan beklemeyeceği kadar büyük bir azimle çabaladı. Üçü de onun acı dolu kükremelerini duyuyor ve çok az varlığın yaşamış olduğu bir azap yaşadığını biliyordu.

Sonra, kulak tırmalayıcı son bir çığlık atan dev birden güçsüzleşti. Bir an havada asılı kalıp sonra da savaş alanının biraz uzağındaki toprağa bir taş parçası gibi indi. "Öldü mü?" diye sordu Vereesa.

"Bilmiyorum." Eğer büyülü nesne ejderhayı öldürmediyse yüksekten düşüş aynı tehlikeyi yaratmış olmalıydı mutlaka. Büyücü bakışlarını çevirdi. Bu kadar azimli bir yaratığın yok olup gitmesini seyretmek istemiyordu... Ve birden başka bir devasa suretin bulutların içinden çıktığını gördü. Bu seferki siyah bir kabustu.

"Kanatlıölüm!" diye diğerlerini uyardı Rhonin.

Siyah ejderha konvoya doğru süzüldü ama ne Nekros'a ne de iki tutsak ejderhaya doğru yönelmişti. Aksine doğrudan beklenmedik bir hedefe doğru uçmaktaydı: Yumurta yüklü arabalar.

Ork lideri sonunda onu görmüştü. Nekros dönüp büyülü nesneyi Kanatlıölüm'e doğru çevirdi ve aynı anda bir şeyler bağırdı.

Rhonin ve diğerleri siyah ejderhanın bile güçlü nesnenin etkisiyle çaresiz kalmasını bekliyordu ama garip bir şekilde Kanatlıölüm etkilenmemiş görünüyordu. Arabalara ve kuşkusuz onların taşıdığı yumurtalara doğru olan hücumuna devam etti.

Büyücü gözlerine inanamıyordu. "Alexstrasza'nın ne ölüsü, ne de dirisi onun umurunda! O, kırmızı ejderhanın yumurtalarını istiyor!"

Kanatlıölüm arabalardan ikisini şaşırtıcı bir incelikle yakalayıp yükseldi. O yükselirken arabaların üstlerindeki orklar aşağı yuvarlanmıştı. Ejderha dönüp uzaklaşırken arabalara koşulmuş atlar çaresizce boşlukta sallanıyor ve feryat ediyorlardı.

Kanathölüm yumurtaları sağlam istiyordu. Peki ama neden? Onlar, yalnız ejderhanın ne işine yarardı ki?

Sonra Rhonin kendi sorusunu kendi cevapladığını fark etti. Kanatlıölüm yumurtaları kendisi için istiyordu. Ejderhalar yumurtalardan çıktığında renkleri kırmızı olacaktı ama siyah devin gözetiminde onlar da siyah ejderha kadar uğursuz birer güce dönüşeceklerdi.

Nekros belki bunu fark ettiğinden ya da belki de sadece bu hırsızlığa tepki olarak, birden dönüp konvoyun sonuna bağırды. Büyülü nesneyi hâlâ yukarıda tutuyordu ama şimdi diğer eli, uzaklaşmakta olan devi işaret ediyordu.

İki kırmızı ejderhadan erkek olanı kanatlarını ağır ağır açıp siyah ejderhanın peşinden gitmek için havalandı. Rhonin daha önce hiç bu kadar hasta, bu kadar ölmek üzere bir ejderha görmemişti. Yaratığın bu kadar yükseğe uçabilmesi büyücüyü gerçekten şaşırtmıştı. Nekros her halde bu güçten düşmüş ejderhayı diğer daha genç ve daha güçlü ejderhayla bir tutmuyordu?

Bütün bunlar olurken orklarla cüceler hâlâ savaşıyordu; ama kısa boylu savaşçıların mücadelesi şimdi çaresizlik ve düş kırıklığıyla dolmuş gibiydi. Neredeyse bütün umutlarını ilk kırmızı erkek ejderhaya bağlamışlar gibi görünüyordu. Eğer gerçekten öyleyse Rhonin umutlarını yitirmelerini anlayabiliyordu.

"Anlamıyorum," dedi Vereesa, insanın arkasından. "Krasus neden yardım etmiyor? Büyücünün burada olması gerekirdi! Tepe cücelerinin sonunda saldırıya geçme sebebi o olmalı kesinlikle!"

Krasus! Bütün bu heyecan içinde Rhonin hamisini unutmuştu. Aslında yüzü görünmeyen büyücüye soracağı sorular vardı. "Onun bunla ne ilgisi var?"

Elf anlattı. Rhonin onu dinledi. Önce inanamayarak, sonra gittikçe artan bir öfkeyle... Evet, kuşkulanmaya başladığı gibi, konsey üyesi tarafından kullanılmıştı. Sadece kendisi değil, Vereesa, Falstad ve görüldüğü kadarıyla aşağıdaki çaresiz cüceler de...

"Ejderhayı hallettikten sonra bizi dağın içine kadar getirdi," diye tamamladı anlattıklarını Vereesa. "Bundan kısa bir süre sonra da benimle konuşmayı kesti." Elf madalyonu çıkarıp büyücüye gösterdi.

Kanatlıölürn'ün daha önce Rhonin'e vermiş olduğu madalyona gerçekten çok benziyordu, hatta üstündeki desenlere varana kadar. Perişan haldeki büyücü, elf ve Falstad kendisini kurtarmaya çalışırken onu fark etmiş olduğunu hatırladı. Krasus bu madalyonun nasıl yapıldığını ejderhalardan mı öğrenmişti acaba?

Taş bir ara yerinden oynamıştı. Rhonin parmağıyla onu yerine geri itti ve mücevhere ters ters bakarak hamisinin kendisini duymakta olduğunu hayal etti. "Eee, Krasus? Oralarda mısın? Senin için yapmamızı istediğin başka bir şey var mıydı? Belki senin için ölmemizi istersin?"

Boşa çaba... Madalyonun içinde nasıl bir güç vardıysa artık yok olmuştu. Zaten Krasus da mümkün olsa bile cevap vermekle uğraşmazdı. Rhonin tılsımı bayırdan aşağı atmak için elini havaya kaldırdı.

Birden büyücünün zihninde boğuk bir ses inledi: Rhonin?

Öfkeli büyücü durdu. Gerçekten bir karşılık almış olması onu şaşırtmıştı. Rhonin... Şükürler... şükürler olsun... Hâlâ... hâlâ bir umut... olabilir.

Yanındakiler Rhonin'i seyrediyordu. Ne yaptığından pek emin olamamışlardı. Düşünmeye çalışan Rhonin bir şey söy-

lemedi. Krasus un sesi hasta geliyordu, hatta neredeyse ölecekmiş gibi.

"Krasus! Sen..."

Dinle! Enerjimi... saklamalıyım! Seni... seni görüyorum... Belki bir şeyleri değiştirebilirsin...

İçindeki kuşkulara rağmen Rhonin sordu: "Ne istiyorsun?"

Önce... önce seni yanıma getirmem lazım.

Madalyon birden alev alev parlayıp hayretler içindeki büyücünün her yanma ateş kırmızısı bir ışık yaydı.

Vereesa büyücüye doğru uzandı. "Rhonin!"

Elfın eli Rhonin'in kolunun içinden geçti. Büyücü dehşetle korucu -ve Falstad'ın (ve bütün bayırın) yok olmasını seyretti.

Neredeyse hemen o anda büyücünün etrafında farklı, kayalık bir manzara şekillendi. Birçok savaşlar görmüş, kıraç bir yerdı burası. Şu anda da uzaklardaki bir başkasına şahitlik etmekte olan bir yer... Krasus onu dağların batısına taşımıştı. Ork konvoyunun cücelerle dövüştüğü yerin çok uzağında değildi bu yer. Rhonin sonuçta yaşlı büyücünün, kendisinin bu kadar yakınında olduğunu fark etmemişti. ■

Hain hamisi aklından geçince Rhonin etrafına bakındı. "Krasus! Kahrolası, göster kendini..."

Kendini yerde yatan bir devin gözlerine bakarken buldu. İnsanın, sadece birkaç dakika önce bir taş parçası gibi gökyüzünden düştüğünü gördüğü aynı kırmızı ejderha... dev yaratık bir kanadı havada, yan yatmıştı. Kafası yere dümdüz uzanmıştı.

"Sana en içten... en içten özürlerimi sunarım, Rhonin," diye güçlükle gürledi devasa yaratık. "Sana... sana ve diğerlerine yaşattığım bütün acılar için..."

YİRMİ

Bu kadar kolaydı. İşte bu kadar kolaydı. Kanathölüm en yakındaki yumurtaları kaptığında, planını daha en başta gözünde fazla büyütüp büyütmediğini merak ediyordu. Hep, dağa kendi haliyle ya da kılık değiştirip girmenin daha riskli olacağını düşünmüştü, özellikle de Alexstrasza'nın onun varlığını fark etmesi halinde. Tabii ki zarar görmesi gibi bir ihtimal söz konusu değildi ama göz koyduğu yumurtalar yok edilebilirdi. Bu olasılık, özellikle de yumurtalardan biri sağlıklı bir dişi taşıyor olabileceğinden, onu korkutmuştu. Çok önceleri Alexstrasza'yı asla kendi idaresi altına alamayacağına karar vermiş olan Kanathölüm'ün, pençelerine alabileceği her yumurtaya ihtiyacı vardı. Böylece şansını artıracaktı. Aslında onun harekete geçmesini geciktiren de her şeyden çok bu olmuştu. Şimdiyse zamanını boşa harcamış gibi geliyordu ona. O zaman da aynı şimdi olduğu gibi, kimse karşısında duramazdı.

Kendi düşüncelerini düzeltti. Kendi ölümüne doğru uçmakta olan, hastalıklı, titrek, yaşını başını almış bir hayvan dışında...

"Tyran..." Kanathölüm öteki ejderhaya tam ismiyle hitap edip onu yüceltecek değildi. "Sen hâlâ ölmedin mi?"

"Yumurtaları geri ver!" diye inledi kırmızı dev.

Orkların köpekliğı yapmak için yetiştirilsinler diye mi? En azından ben onları dünyanın gerçek efendileri yapacağım! Ejderha sürüleri bir kez daha gökyüzünde ve yeryüzünde hüküm sürecek!"

Dermansız rakibi homurdandı. "Peki senin sürün nerede, Ölümkanatı? Ah, çektiğim acıdan unutmuş olmalıyım! Hepsi senin zaferin uğruna ölmüştü!"

Siyah ejderha tıslayıp kanatlarını sonuna kadar açtı. "Gel buraya, Tyran! Seni ölümün kollarına yollamaktan büyük keyif alacağım!"

"Orkun emri olsa da olmasa da seni nefesime kadar kovalayıp öldüreceğim!" diye hırladı Tyran. Siyah ejderhanın gırtlığına diş geçirmek için atıldı ama son anda ıskaladı.

"Seni efendilerine kanlı küçük parçalar halinde geri yollayacağım, aptal ihtiyar!"

İki ejderha birbirine kükredi. Tyran'ın haykırışı Kanatlıölüm'ünkiyle kıyaslandığında sönük kalıyordu.

Ejderhalar saldırdılar.

Rhonin gözlerini dikip baktı. "Krasus?"

Kırmızı ejderha kafasını bir kez sallayacak kadar kaldırdı. "Bu benim... insan... insanken kullandığım... isim..."

"Krasus..." Şaşkınlık yerini burukluğa bıraktı. "Bana ve arkadaşlarıma ihanet ettin! Bütün bunları sen ayarladın! Beni kuklan yaptın!"

"Bunun için her zaman... pişmanlık duyacağım..." :

"Sen Kanatlıölüm'den farklı değilsin!"

Bu söz ejderhanın yüzüne acı dolu bir ifadenin yerleşmesine neden olmuştu ama dev yaratık kafasıyla onayladı. "Bunu hakediyorum. Belki de bu onun çok uzun zaman... zaman önce tuttuğu yoldur. Bir... birinin başkalarına neler... neler yaptığını görmemesi o kadar kolay ki..."

Savaşın uzaklardan gelen sesi burada bile yankılanıyor ve Rhonin'e kendi gururundan daha önemli meseleleri hatırlatı-

yordu. "Vereesa ve Falstad hâlâ oradalar... ve o cüceler! Hep si senin yüzünden ölebilir! Beni neden buraya getirdin, Krasus?"

"Çü... çünkü hâlâ kargaşadan za... zafere ulaşma umudu var... Benim oluşmasına yardım ettiğim kargaşadan..." Ejderha ayağa kalkmaya çalıştı ama sadece oturacak kadar doğru-labildi. "Sen ve ben, Rhonin... Bir şansımız var..."

Büyücü kaşlarını çatı ama bir şey söylemedi. Şu anda onu ilgilendiren tek şey Vereesa, Falstad ve tepe cücelerinin bu felaketten kurtulduğunu görmektir.

"Beni... beni hemen geri çevirmedin.; İyi. Bunun için sa... sana teşekkür ederim." .
"Sadece ne yapmak niyetinde olduğunu söyle."

"Ork komutanı büyülu bir nesne kullanıyor... İblis Ruhü. O nesnenin bütün ejderhalar üstünde etkisi var... Kanatlıölüm hariç."

Rhonin, Nekros'un onu nasıl siyah ejderha üstünde kullanmaya çalışıp hiçbir sonuç alamadığını hatırladı. "Neden Kanatlıölüm hariç?"

"Çünkü onu siyah ejderha yarattı," diye karşılık verdi yumuşak bir kadın sesi.

Büyücü hızla dönerken ejderhadan bir şaşkınlık sesi yükseldiğini duydu.

Dalga dalga, yeşil bir gecelik giymiş, güzel ama şeffaf gibi bir kadın, solgun dudaklarında hafif bir tebessümle büyücünün arkasında duruyordu. Rhonin geç de olsa onun gözlerinin kapalı olduğunu fark etti ama yine de hem büyücüye, hem de ejderhaya yüzünü dönecek şekilde durmakta sorun yaşamıyor gibiydi.

"Ysera..." diye huşu içinde fısıldadı kırmızı dev.

Ancak kadın ona hemen karşılık vermek yerine Rhonin'in sorusuna cevap vermeye devam etti. "Kanatlıölüm'dü İblis Ruhü'nu yaratan ve o zaman için doğru bir amaç uğruna yaratıl-

mıştı. Yani biz böyle olduğuna inandık." Büyücüye yaklaştı. "O kadar inandık ki onun istediğini yerine getirdik, gücümüzün bir kısmını onun içine aktardık."

"Ama o kendi gücünü aktarmadı, kendi gücünü aktarmadı!" diye çıktı tiz ve akıl sağlığı şüpheli bir erkek sesi. "Anlat ona, Ysera! Ona, iblisler yenildikten sonra onun nasıl bize karşı kullandığını anlat! Kendi gücümüzü bize karşı nasıl kullandığını!"

Devasa bir kayanın üstüne dağınık mavi saçlı, gümüş tenli, tam olarak insana benzemeyen, iskeletimsi bir figür tünemişti. Kendi vücudunun mavi ve gümüş renklerinde, yüksek yakalı cüppesiyle deli bir soytarıyı andırıyordu. Gözleri parıl-dadı. Hançere benzeyen parmakları, üstüne çömelmiş olduğu kayaları tırnaklıyor, onların yüzeylerinde derin oyuklar oluşturuyordu.

"Duyması gerekeni duyacak, Malygos. Ne daha fazlasını, ne de daha azını." Kadın tekrar hafifçe gülümsedi. Ondan daha uzun olan Rhonin kadına baktı. Şimdi kadın, büyüye daha çok Vereesa'yı hatırlatıyordu... Ama hayalini kurduğu haliyle Vereesa'yı- "Evet, Kanatlıölüm bize bu kısmını anlatmadı ve tabii sanki o da bizim gibi fedakârlıkta bulunmuş gibi davrandı. Ancak kendisinin, bizim ırkımızın geleceğini, temsil ettiğine karar verdiğinde korkunç gerçeği keşfettik.""

Rhonin sonunda Ysera ve Malygos'un siyah ejderhadan onlardan biri olarak bahsettiğini fark etmişti. Bakışlarını tekrar kırmızı ejderhaya çevirip kuşkularında haklı olup olmadığını Krasus adıyla bildiği yaratığa sordu.

"Evet..." diye cevap verdi yaralı ejderha. "Onlar, olduklarını düşündüğün şeyler. Onlar beş büyük ejderhadan ikisi, efsanede dünyanın Görüntüler'i olarak geçerler." "Kırmızı dev onların gelişinden güç almış gibiydi. "Ysera... Düş Efendisi. Malygos... Büyünün Eli..."

"Burada sssadece zzzaman harcıyoruzzz," diye mırıldandı üçüncü bir ses, başka bir erkek sesi. "Kıymetli zzzamanı..."

"Ve de Nozdormu... Zamanın Efendisi!" dedi hayretler içindeki kırmızı ejderha. "Hepiniz gelmişsiniz!"

Kumdan oluşmuş gibi duran kefenlere sarılmış bir figür Ysera'nın yanında duruyordu. Kukuletasının altındaki yüzü o kadar kuruydu ki kemiklerini kaplamaya ancak yetecek kadar eti vardı. Mücevher taşlarından gözleri gittikçe artan bir sabırsızlıkla ejderhaya ve büyücüye ters ters bakıyordu. "Evet, geldik! Ve eğer bu eğlence fazlassıyla uzzzun sssürecekse belki de geri dönssem daha iyi olur! Toplanacak çok şey var, düzzzenlenecek çok şey var..."

"Gevezelik yapılacak çok şey var, gevezelik yapılacak çok şey var!" diye dalga geçti Malygos, yukarıdan.

Nozdormu kuru ama güçlü elini soytarıya doğru kaldırdı ve o da kukuletalı figüre hançere benzer tırnaklarını gösterdi. İkisi hem fiziksel olarak, hem de başka yöntemlerle kapışmaya hazır görünüyordu ama hayaleti andıran kadın onların arama girdi.

"İşte Kanatlıölüm bu yüzden neredeyse zafere ulaşıyordu," diye mırıldandı kadın.

İki figür de gönülsüzce geri çekildi. Ysera herkese yüzünü döndü. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Kanatlıölüm bizi bir defasında neredeyse alt ediyordu ama tekrar saflarımızı oluşturup en azından onun bir daha asla İblis Ruhu'mu ele geçirememesini sağladık. Onu siyah ejderhanın elinden ayırıp toprağın derinliklerine gönderdik..."

"Ama birisi onu Kanatlıölüm için buldu," diye araya girdi kırmızı ejderha. Artık umudu belli ki yeniden yeşerdiğinden ejderha kendini elinden geldiğince toparlamıştı. "Bunun için orkları kullanmış • bile olabileceğim düşünüyorum. Onu ele geçirince ne yapacaklarını biliyordu. Onu kendisi kullanamıyorsa da kendi çıkarları doğrultusunda onu ellerinde bu-

lundurmaları için başkalarını yönlendirebilirdi. Onlar bunu fark etmese de... Be... bence Alexstrasza'nın esir edilmesi onun planlarına gayet iyi uyuyordu çünkü kraliçe hem onun hâlâ korktuğu tek güçtü hem de bu durum siyah ejderhanın pençesini bile kaldırmasına gerek kalmadan Güruh'un dünyaya dehşet saçmasına yardım ediyordu. Şimdiyse... şimdiyse Güruh onu kesin bir düş kırıklığına uğrattığından orkların kraliçeyi buradan götürmesi onun işine daha çok geliyor."

"Alexstrasza'yı değil," diye onu düzeltti Ysera. "Onun yumurtalarını."

"Yumurtalarını mı?" diye atıldı Krasus. "Kraliçemin kendisini değil mi?"

"Evet, yumurtalarını. Biliyorsun ki Kanatlıölüm'ün son eşi savaşın ilk günlerinde yok olup gitti," diye cevap verdi Ysera. "Siyah ejderha kendi düşüncesizliğinin kurbanı oldu.... Ve şimdi Kanatlıölüm kız kardeşimizin yavrularını kendi yavru-arıymış gibi büyütecek."

"Yeni bir Ejderhalar Çççağı yaratmak için..." dedi Nozdormu, tükürürcesine. "Kanatlıölüm'ün Ejderha Sürüssünün Çççağı!"

Rhonin şimdi dördünün de kendisine bakmakta olduğunu fark etti, hatta gözleri kapalı olan Ysera'nın bile.

"Bizler iblis Ruhu'na dokunanlayız, insan. Ve itimat edemediğimizden, başka hiçbir yaratığın da onu bizim için ele geçirmesini sağlamaya çalışmadık. Sanırım buradaki zavallı Korialstrasz'ın senden, seni arkadaşlarının yanından çekip almak zorunda kalacak kadar büyük beklentisinin ne olduğunu biliyorum; ama her ne kadar bu en doğru yolmuş gibi görünse de şimdi Kanatlıölüm'ü meşgul edecek olan o olmayacak."

"Bu benim sorumluluğum!" diye kükredi kırmızı ejderha. "Bu benim kefaretim!"

"Bu boşa çaba olur. Sen diske karşı çok hassasın. Ayrıca sana başka nedenlerle ihtiyaç var. Şu anda hem kraliçesi, hem

de kendisini esir etmiş olan ork için dövüşen Tyran hayatta kalamayacak. Alexstrasza'nın sana ihtiyacı olacak, sevgili Korial."

"Hem zaten Kanathölüm bizim kardeşimiz," diye alay etti Malygos. Pençeleri kayaya iyice gömüldü. "En adili onunla bizim oynamamız, onunla bizim oynamamız!"

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu Rhonin, hem hevesli, hem de tedirgin bir sesle. Onun en çok istediği şey Vereesa'ya geri dönmektir.

Ysera ona döndü... ve gözleri aralandı. Bir an için bir baş dönmesi insanın bütün iradesini alıp götürdü. Rüyalardan çıkmış gibi duran gözler ona bakıyor ve ona tanıdığı, nefret ettiği ve sevdiği herkesi hatırlatıyordu. "Sen, fani, iblis.Ruhu'nu orktan almalısın. O olmadan büyük olasılıkla kız kardeşimize yaptığım bize yapamayacaktır ve onu almakla Ejderhakraliçesi'ni orkun hakimiyetinden kurtarman mümkün olabilir."

"Ama bu, Kanathölüm'ün icabına bakmayacak," diye ısrar etti Korialstrasz. "Ve lanetli diskin sayesinde o tek başına hepinizden güçlü durumda..."

"Bu bildiğimiz bir gerçek," diye yılan gibi tısladı Nozdormu. "Ve bizzze geldiğinde bunu ssen de biliyordun! Pekâlâ, işşte şşşimdi buradayız! Bu kadarı ssana yetmeli!" Diğer ikisine baktı. "Yeterince gevezzelik ettik! Hadi şşşu işşşi sssona erdirelim!"

Gözlerini yine kapamış olan Ysera ejderhaya döndü. "Yapman gereken bir şey var, Korialstrasz ve bu riskli bir iş. Bu insan orkların ortasına büyüyle gönderilemez. İblis Ruhu bunu tehlikeli hale sokuyor. Aynı zamanda belirdiği yerde bir baltanın hedefi olma ihtimali de her zaman geçerli. Bunun yerine onu oraya senin taşıman lazım... ve yaklaştığın birkaç saniye boyunca bu sefer orkun seni habis diski kullanarak yakalamaması için dua et." Ysera elden ayaktan kesilmiş ejderhanın yanına gelip onun burnunun ucuna dokundu. "Onun eşi

olsan da sen bizlerden biri değilsin, Korialstrasz. Yine de İblis Ruhu'nun doymak bilmez etkisiyle mücadele edip kurtuldun..."

"Kendimi buna hazırlamak için çok çalıştım, Ysera. Koruyucu büyülerimin daha iyi olduğunu sanmıştım ama sonuçta başarısız oldum."

"Bunu senin için halledebiliriz." Bir anda hem Malygos, hem de Nozdormu, Ysera'nın yanında belirmişti. Üçünün de sol elleri Korialstrasz'ın burnuna dokunmaktaydı. "İblis Ruhu çok fazla gücümüzü aldı, biraz daha fazlası bir şey değiştirmez..."

Üçlünün havaya kalkmış ellerinin çevrelerinde, her birine özgü olan renklere sahip ışık kümeleri belirdi. Üç ışık kümesi birleşti ve hızla Görüntüler'den ejderhanın burnuna, oradan da geri kalan her yerine yayıldı. Saniyeler sonra Korialstrasz'ın heybetli bedeninin tamamı büyüyle örtülmüştü.

Ysera ve diğerleri sonunda geri çekildiler. Kırmızı ejderha gözlerini kırıştırdı ve sonra doğrulup ayağa kalktı. "Kendimi... yenilenmiş hissediyorum!"

"Hepsine ihtiyacın olacak," diye açıkladı Ysera. Diğer iki yandaşına döndü. "Soysuz kardeşimizin yanma gitmeliyiz."

"Tam zzzamanında derim!" diye bağırdı Nozdormu.

Ne Rhonin'e, ne de kırmızı ejderhaya başka bir şey söylemeden yüzlerini uzaklardaki Kanatlırölüm'e döndüler. Sanki tek bir varlıklarımı gibi üçlü, kollarını sonuna kadar açtı... ve bu kollar uzayıp giden kanatlara dönüştü. Aynı anda vücutları genişleyip irileşti. Kıyafetleri yerlerini pullara bıraktı. Yüz arları uzadı, sertleşti ve insana özgü bütün çizgiler değişerek ejderhalara özgü bir ihtişama büründü.

Üç devasa ejderha gökyüzüne yükseldi. Büyücü bu inanılmaz manzarayı seyretmekten kendini alamadı.

"Onların yeterli olmasını ümit ederim," diye mırıldandı Korialstrasz. "Ama böyle olmayacağından korkuyorum." Bakışlarını aşağı indirip yanındaki küçük adama baktı. "Ne di-

yorsun, Rhonin? Onların buyruğunu yerine getirecek misin?" Bunu sırf Vereesa için bile kabul ederdi. "Pekâlâ."

Tyran savaşı çoktan kaybetmişti ve şimdi de hayatını... Kanatlıölüm diğer ejderhanın zayıf vücudunu pençeleriyle kaldırırken zaferle kükredi. Çoğu kırmızı ejderhanın göğsünde olan onlarca derin yaradan hâlâ kanlar süzülüyordu. Tyran'ın pençeleri, siyah ejderhanın vücudunda dolaşan kızgın damarlardan damlayan asitli zehre dokunmanın sonucunda yanıklarla kaplanmıştı. Kanatlıölüm'e dokunan hiç kimse acı çekmekten kurtulamazdı.

Siyah ejderha tekrar kükredi ve cansız bedeni bıraktı. Aslında kırmızı ejderhaya iyilik etmiş sayılırdı. Hasta haliyle yaşamaya devam etseydi diğer ejderha daha fazla acı çekmeyecek miydi? En azından Kanatlıölüm ona bir savaşçı gibi ölmeyi bahsetmişti, her ne kadar savaş çok kolay olmuştusa olsa da...

Herkesin onun üstünlüğünü duyması için üçüncü kez kükredi...

... ama onun yerine batı yönünden ona karşılık veren kükreme sesleri duydu.

"Şimdi hangi ahmak bana meydan okuyor?" diye tısladı.

Onların tek bir ahmak değil tam üç tane olduklarını gördü Kanatlıölüm. Bunlar sıradan üç ejderha da değildi.

"Ysssera..." diye geleni karşıladı Kanatlıölüm, soğuk bir sesle. "Nozdormu ve de sevgili dostum Malygos..."

"Bu çılgınlığı sona erdirme zamanı geldi, kardeşim," dedi parlak yeşil ejderha, sakince.

"Ben hiçbir bakımdan senin kardeşin değilim, Ysera. Gözlerini açıp bu gerçeği ve de hiçbir şeyin ırkımızın yeni çağını yaratmaktan beni alıkoyamayacağını görsen iyi olur."

"Sadece kendi hükmünün sürdüğü bir çağ istiyorsun, başka bir şey değil."

Siyah, ejderha kafasını eğdi. "Benim bakış açımdan ikisi de aynı şey. En iyisi uykuna geri dön. Ya sen, Nozdormu? Sonunda kafam kumdan çıkarabildin mi? Burada kimin en güçlü olduğunu hatırlayamıyor musun? Üçünüz bir araya gelse _bile yeterli olmaz!"

"Sssenin zzzamanın doldu!" dedi tükürürcesine, ısıltılı kahverengi derili dev. Mücevher taşından gözleri alev alev parıldadı. "Gel hadi! Geçmişşe ait şşşeyler kolekssssiyonumdaki yerini al..."

Kanatlıölüm homurdandı. "Peki sen, Malygos? Eski dostuna söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

Buna cevap olarak soğuk görünümlü, mavi-gümüş renkli ejderha çenelerini sonuna kadar açtı. Ağzından bir buz sağanağı fışkırıp inanılmaz bir kesinlikle Kanatlıölüm'ü sardı. Ancak buzlar korkunç ejderhaya değer değmez değiş ti ve üstünde durdukları bedeninin pullarını ve etini delmeye çalışan binlerce, on binlerce yengeç benzeri minik böceğe dönüştü.

Kanatlıölüm tısladı ve ateş kırmızısı damarlarından asit döküldü. Dökülen her asit Malygos'un yaratıklarının yüzlercesini öldürdü ve sonunda geriye sadece birkaç tanesi kaldı.

Pençelerini ustalıkla kullanan siyah ejderha bu arta kalanlardan bir tanesini yakaladı ve bütün halinde yuttu. Keskin ve vahşi dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeye karşısındakilere baktı. "Demek sizinle bu dilden konuşmak gerekiyor..."

Kanatlıölüm yeri göğe katan bir kükremeyle ileri atıldı.

"Onlar siyah ejderhayı yenemeyecek!" diye mırıldandı Korialstras, o ve Rhonin ablukaya alınmış ork konvoyuna yaklaşırken. "Bunu başaramazlar!"

"O zaman neden bu zahmete girsinler ki?" "Çünkü artık, sonuç ne olursa, olsun karşı koyma zamanının geldiğini biliyorlar! Dünyanın Kanatlıölüm'ün pençele-

ri arasında acıyla kıvranıp yok olduğunu görmektense, ondan ayrılmayı tercih ederler!"

"Onlara yardım etmemizin bir yolu yok mu?"

Ejderhanın sessizliği gerekli cevabı vermişti.

Rhonin ilerideki orklara göz gezdirip kendi faniliğini düşündü. O nesneyi Nekros'tan alabilse bile onu ne kadar elinde tutabilecekti ki? Bu durumda disk kendisine ne fayda sağlayacaktı? Büyücü onu kullanabilir miydi?

"Kras... Korialstrasz, disk büyük ejderhaların güçlerini içeriyor, öyle değil mi?"

"Kanatlıölüm hariç hepsinin. Bu yüzden de siyah ejderha onun gücüyle alt edilemiyor!"

"Ama diğerlerinin yaptığı bir büyü yüzünden o da disk kullanamıyor, haksız mıyım?"

"Öyle görünüyor..." Ejderha yana doğru bir kavis çizdi.

"Diskin neler yapabileceğini biliyor, musun?"

"Birçok şey; ama hiçbirini doğrudan ya da dolaylı olarak siyah ejderhayı etkilemez."

Rhonin kaşlarını çatı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ne kadar zamandır büyücülük öğrenmektesin, dostum?"

Büyücü yüzünü buruşturdu. Bütün sanatlar içinde büyü kesinlikle en çelişkili olanıydı. Kendine has kurallara sahipti ve bu kurallar en berbat zamanlarda tamamen değişebilirdi. "Dernek istediğini anladım."

"Büyükler kesin kararlarını verdi, Rhonin! İblis Ruhu'nu alma şansının sana bahsedilmesi sayesinde, diğerlerinin yardımına gideceğinden kesinlikle emin olduğum kraliçemi serbest bırakmakla kalmayacaksın, aynı zamanda sonunda Güruh'tan geriye kalan kalıntıları da ezip geçme olanağına sahip olacaksın!"

Bunu aklından bile geçirmemişti büyücü ama elbette böylesi bir büyülüş nesne orklara karşı çok iş görürdü. "Ama onu kullanmayı öğrenmek çok uzun zaman alacaktır!"

"Orkların gönüllü hocaları yoktu! Ben Beşli'den biri değilim, Rhonin ama sanırım sana yeterince çok şey gösterebilirim!"

"İkimizin de hayatta kalması şartıyla..." diye fısıldadı büyücü, kendi kendine.

"Evet, © da var." Anlaşılan ejderhaların olağanüstü bir işitme duyusu vardı. "Ah, işte bizim ork! Hazırlan!"

Rhonin kendini hazırladı. Korialstrasz, İblis Ruhu'nun eline düşmekten korktuğundan Nekros'a fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Bu da tılsıma rağmen, ork komutanına ulaşmak için büyücünün büyü kullanmak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Daha önce savaşın ortasında birçok büyü yapmıştı ama hiçbir şey Rhonin'i şimdiki girişimine hazırlamış değildi. Bunu ejderha da deneyebilirdi ama diskin yakınındayken onun büyüsi büyücününkinden bile kötü sonuç doğururdu.

"Hazır ol..."

Korialstrasz alçaldı.

"Şimdi!"

Sözcükler Rhonin'in ağzından bir inilti halinde çıktı... ve büyücü birden kendini arabaların birinin üstünde, havada asılı vaziyette buldu.

Arabayı süren ork başını kaldırıp yukarı baktı ve büyücüyü görünce ağzı bir karış açık kaldı. Rhonin onun tam üstüne atladı.

Çarpışma düşüşünü yavaşlatmıştı ama ork için aynı şey söylenemezdi. Rhonin baygın sürücüyü kenara itmek için mücadele ettikten sonra etrafta Nekros'u aradı.

Hâlâ at üstünde olan tek bacaklı ork komutanı, Bakışlarını geri dönmekte olan Korialstrasz'a odaklamış ti. Nekros parıldayan İblis Ruhu'nu havaya kaldırdı...

"Nekros!" diye bağırdı Rhonin.

Ork, tam da büyücünün istediği gibi, ona döndü. Ejderha artık Nekros'un menzilinden çıkmıştı.

"İnsan! Büyücü! Sen ölmüştün!" Nekros'un kaim kaşları çatıldı ve çirkin yüz. hatlarına karanlık bir ifade yerleşti. "Eh... En azından yakında öleceksin!"

Büyülü nesneyi Rhonin'e çevirdi.

Büyücü, Nekros'un kendisine göndereceği şey her neyse, golem in ateşi kadar korkunç olmamasını umarak bir kalkan yarattı. Büyük ejderhalar Korialstrasz'a verdikleri fazladan gücün birazını ona bahşetmeyi uygun görmemişlerdi; ama o zaman kırmızı ejderha neredeyse mahvolmuş haldeydi ve onlar da güçlerinin geri kalanını Kanatlıölüm'e karşı saklamak durumundaydılar. Rhonin bütün umutlarını gittikçe azalmakta olan kendi büyü gücüne bağlamıştı.

Dev bir el, ateşten bir el, ona doğru uzanıp büyücüyü sarmaya çalıştı. Ancak Rhonin'in yaptığı büyü işe yaradı ve el hafifçe seçilebilen kalkana çarpıp sekerek, rakibi plan cücenin kellesini uçurmak üzere olan bir ork savaçısını sardı. Ork yanan bir yığın halinde yere çökmeden önce son bir kısa çığlık attı.

"Yaptığın numaralar seni ölümünden uzun süre ayıramayacak!" diye hırladı Nekros.

Arabanın altındaki yer sarsılmaya ve sonra da uflanmaya başladı. Tam araba ve ona koşulmuş hayvanlar aşağı çekilirken Rhonin kendini göçükten uzağa attı. Kalkan büyüü yok olup yoldan geriye kalanlara yapışmış olan umutsuz büyücüyü savunmasız bıraktı.

Nekros atını hızla yakma sürdü. "Bugün ne olursa olsun, insan, en azından senden kurtulacağım!"

Rhonin'in ağzından kısa, basit bir büyü döküldü. Tek bir toprak kümesi yükselip orkun yüzüne uçtu ve komutanın çabalarına rağmen oraya yapışıp kaldı. Küfreden Nekros görebilmek için mücadele ediyordu.

Büyücü ayağa kalkıp orkun üstüne atladı.

Tam olarak hedeflediği yere varamamış, İblis Ruhunu tutmakta olan kolu yakalasa da kendini daha yukarı çekememiştir-ti. Hâlâ hiçbir şey göremese de Nekros şimdi Rhonin'i yakasından kavramış, güçlü ellerinden birini büyücünün gırtlığına götürmeye çalışıyordu.

"Seni geberteceğim, insan pisliği!"

Parmaklar Rhonin'in boynuna sarıldı. Tılsımı çekip kurtarmakla kendi yaşamını kurtarmak arasında kalan Rhonin ikisini de başaramadı. Nekros onun yaşamını bedeninden ayırmak üzereydi. Orkun inanılmaz gücü büyücü için çok fazlaydı. Rhonin bir büyü yapmaya girişti...

Birden Nekros'un yanından hızla kanatlı bir şey geçti. Biri orkun sırtına inip onu da büyücüyü de attan aşağıya, taşlık zemine düşürdü.

Yere sert bir iniş yaptılar. İki de düşmenin etkisiyle ayrı yönlerde dağılınca Rhonin'in gırtlığındaki öldürücü baskı yok oldu.

Birisi sersemlemiş büyücüyü omuzlarından yakaladı. "O kendine gelmeden kalk, Rhonin!"

"Ve... Vereesa?" Büyücü, elfin çekici yüzüne dik dik baktı. Onu gördüğüne hem şaşırmış, hem de sevinmişti.

"Ejderhanın seni gökten aşağı attığını gördük, sonra da senin kendini büyüyle güvenli bir yere taşınmanı seyrettik! Falstad ve ben yardıma- ihtiyacın olabileceğini düşünüp elimizden geldiğince çabuk geldik!"

"Falstad?" Rhonin bakışlarını yukarı kaldırınca griffon binicisinin ve onun bineğinin havada daire çizdiğini gördü. Falstad'ın silahı yoktu ama yine de cüce konvoydaki bütün orkların kendisiyle karşılaşması için meydan okurcasına uluyordu.

"Acele et!" diye bağırdı korucu. "Buradan ayrılmalıyız!"

"Hayır!" Büyücü gönülsüzce geri çekildi. "Önce... Dikkat et!"

Devasa bir savaş baltası onu ikiye bölmeden önce elfi kenara itti. Yüzünde yanakları boyunca uzanan tören yaraları olan, yapılı bir ork baltasını tekrar kaldırdı. Hedefi yine, yana düşmüş olan Vereesa'ydı.

Rhonin ellerini oynattı... ve baltanın sapı birden uzayıp acı çekmekte olan bir sürüngen gibi kıvrılmaya başladı. Ork onun idaresini kaybetmemek için çabaladıysa da silahı şimdi kendi etrafına dolanıyordu. Birden paniğe kapılan savaşçı elini baltadan çekti ve yaşayan baltadan kendini kurtarır kurtarmaz kaçarak uzaklaştı.

Büyücü elini yol arkadaşına uzattı...

... ve sırtına yediği bir yumrukla yere devrildi.

"Nerde o?" diye kükredi Nekros Kafatasıezen. "İblis Ruhu nerede?"

Bir an için sersemlemiş olan Rhonin orkun ne demek istediğini tam olarak algılayamadı. Tılsım tabii ki Nekros'taydı...

Delici bir ağırlık sırtına yüklendi. Nekros'un konuştuğunu duydu: "Olduğun yerde kal, elf! Arkadaşını böcek gibi ezmek için tek yapmam gereken biraz daha ağırlığımı vermek!" Rhonin sırtına dayanmış soğuk metali hissetti. "Sakın numara yapmaya kalkma, büyücü! Diski bana geri ver, ben de yaşamana izin vereyim!"

Nekros, ancak Rhonin'in onu göz ucuyla görebileceği kadar hareket imkânı bırakmıştı. Komutanın tahta bacağı büyücünün omurgasının üstünde dimdik duruyordu ve kuşkusuz birazcık daha fazla baskı belkemiğini tamamen kıracaktı. "Be... bende değil!" Nekros'un devasa vücudunun neredeyse bütün ağırlığı değil konuşmayı nefes almayı bile hemen hemen imkânsız hale sokuyordu. "Nerede olduğunu bile bi... bilmiyorum!"

"Yalanlarını dinleyecek kadar sabrım yok, insan!" Nekros biraz daha bastırdı. Normalde kibirli olan ses tonunda şimdi çaresizliğin izi vardı. "Ona hemen ihtiyaım var!"

"Nekrosss..." diye araya girdi kinle dolu, gök gürültüsü gibi bir ses. "Yavrularımı öldürttün! Benim yavrularımı!"

Rhonin orkun bir anda, arkasına dönüyormuş gibi hareketlendiğini fark etti. Nekros'un ağzından bir inilti sesi kurtuldu. "Hayır...!"

Bir gölge Rhonin'in ve rakibinin üstünü kapladı. Sıcak, neredeyse kavurucu bir rüzgâr büyücüyü sardı. Büyücü, Nek-ros Kafatasıezen'in çılgık attığını duydu...

... ve birden orkun ağırlığı büyücünün sırtından kalktı.

Rhonin. hemen sırtüstü döndü. Düşmanını yakalamış olan şeyin kendisini de yakalayacağından emindi. Vereesa büyücünün yardımına gelmiş, onu kendi yanma çekiyordu. O sırada Rhonin uçsuz bucaksız gölgenin kaynağını ve ona eşlik eden sesin neden kendisine tanıdık geldiğini kavradı.

Onu yer yer gevşekçe sarmakta olan pullarına ve biçim-sizce bükülmüş kanatlarına rağmen Ejderhakraliçesi Alexstrasza hâlâ görenlerin dillerinin tutulmasına neden olacak bir ihtişama sahipti. Meydan okurcasına kükrerken diğer her şeye tepeden bakıyor, kafası gökyüzünü delip geçecek gibi duruyordu. Rhonin, Nekros'un izine rastlayamadı; iri ejderha orku ya bütün halinde yutmuştu ya da onu çok uzaklara fırlatıp atmıştı.

Alexstrasza tekrar kükredi ve sonra kafasını büyücüyle elfin yanına eğdi. Vereesa ikisini de savunmaya hazır görünüyordu ama Rhonin ona kılıcım indirmesini işaret etti. "İnsan ve elf, sonunda yavrularımın intikamını almamı sağladığınız için size minnettarım! Ancak şimdi elimden gelecek yardım ne kadar az olursa olsun, benim yardımına ihtiyaç duyan başkaları var!"

Kırmızı ejderha gözlerini dört devin dövüşmekte olduğu gökyüzüne dikti. Rhonin onun bakışlarını takip edip Ysera, Nozdormu ve Malygos'un Kanatlıölüm'e karşı, görüldüğü kadarıyla sonuçsuz bir mücadele vermesini bir an için seyretti.

Üçlü durup durup saldırıyor ama her seferinde siyah canavar onları kolaylıkla geri püskürtüyordu.

"Üç karşı birler ama yine de ona karşı bir şey yapamıyorlar mı?"

Havalanmak için kanatlarını kontrol etmeye başlamış olan Alexstrasza durup ona cevap verdi: "İblis Ruhu'nun yüzünden ancak yarı gücümüzdeyiz! Sadece Kanatlıölüm bütün gücüne sahip! Disk ona karşı kullanılabilsen ya da ona harcadığımız gücü geri kazanabilseydik... Ama bu seçeneklerin hiçbirisi geçerli değil! Elimizden gelen tek şey dövmek ve en iyi sonucu umut etmek!" Yükseklerden gelen bir kükreme sesi yeri sarstı. "Şimdi gitmem lazım! Sizi böyle bırakıp gittiğim için beni affedin! Tekrar teşekkür ederim!"

Bunları söyledikten sonra Ejderhakraliçesi göğe doğru yükseldi. Havalanırken kısa aralıktaki kuyruğu yakındaki orkları kenara savurmuş ama yiğit cüce savaşçılarına dokunmamıştı.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı!" Rhonin, İblis Ruhu'nu görmek için etrafa bakındı. Buralarda bir yerde olmalıydı.

"Boş ver şimdi!" diye seslendi Vereesa. Bir ork baltasını savuşturdu, sonra da savaşçının icabına baktı. "Şu anda kendimizi kurtarmamız gerekiyor!"

Ancak Rhonin etrafında sürmekte olan hararetli savaşa rağmen aranmaya devam ediyordu. Birden bakışları aşağıya, bir cücenin cesedi tarafından yarı yarıya örtülmüş parlak bir nesneye odaklandı. Büyücü çaresizce ümit ederek ona doğru koştu.

Parıltılı nesne kesinlikle ejderha tılsımının ta kendisiydi. Rhonin onu gizleyemediği bir hayranlıkla inceledi. O kadar basit ve zarıftı ki... Bununla birlikte (belki uğursuz Medivh hariç) hiçbir büyücünün ulaşamayacağı güçlerle doluydu. Çok büyük bir güçle. Nekros onunla Gürüh'un Savaş Şefi olabilirdi. Rhonin onunla Dalaran'ın efendisi olabilirdi, hatta bütün Lordaeron krallıklarının imparatoru...

Neler düşünüyordu böyle? Rhonin başını iki yana sallayıp bu düşünceleri zihninden dağıttı. İblis Ruhu'nun dokunuşu baştan çıkarıcıydı. Büyücünün dikkat etmesi gereken kadar baştan çıkarıcı...

Griffonun üstündeki Falstad onlara katılmak için aşağı indi. Bir ara bir ork baltasını ele geçirmeyi başarmış ve belli ki şimdiye kadar da onunla epey iş görmüştü.

"Büyücü! Derdin ne senin? Rom ve ekibi sonunda orkları geri çekilmeye zorlamış olabilir ama burası öyle durup da mal mal etrafı seyredecek bir yer değil!"

Rhonin onu da Vereesa'ya yaptığı gibi görmezden geldi. Her nasılsa Kanatlıölüm'ü yenmenin anahtarı İblis Ruhu'nu kullanmaktan geçiyor olmalıydı! *Başka* hangi güç bunu yapabiliirdi ki? Dört büyük ejderha bile buna yetersiz kalmış gibi görünüyordu.

Büyücü diski havaya kaldırdı. Büyülü nesnenin inanılmaz gücünü hissediyor ama bu gücün hiçbir işe yaramayacağını da biliyordu. En azından şu anki haliyle...

Bu da belki de hiçbir şeyin ama hiçbir şeyin Kanatlıölüm'ü hedefine ulaşılmaktan alıkoyamayacağı anlamına geliyordu...

YİRMİ BİR

Una bütün güçleriyle hücum ettiler... ya da geriye kalmış olan bütün güçleriyle. Kanatlıölüm'e hem fiziksel, hem de büyüsel saldırıda bulunuyorlar; ama siyah ejderha bunların bütün hepsini geçiştiriyordu. Onunla ne kadar amansızca dövüşseler de çok zaman önce İblis Ruhu'na yaptıkları katkının onları güçten düşürdüğü gerçeği ortadaydı. Siyah ejderhayla karşılaştırıldığında diğer heybetli Görüntüler küçük birer çocuk gibi kalıyordu.

Nozdormu onun üstüne yüzyılların kumunu gönderdi. Büyü bir an için de olsa Kanatlıölüm'ün gençliğini elinden alma tehdidi yarattı. Kanatlıölüm üstüne çöken zayıflığı hissetti. Kemiklerinin tutulduğunu, düşüncelerinin yavaşladığını hissetti. Ancak değişim kalıcı hale gelemeden, vahşi ejderhanın içindeki ham güç dalga dalga yükselip kumları yakıp yok etti ve ustaca yapılmış büyüü bertaraf etti.

Malygos'dan daha doğrudan bir saldırı geldi. Deli yaratığın öfkesi, sadece bir anlığına da olsa, onun neredeyse Kanatlıölüm'ün gücüyle baş edebilecek hale gelmesini sağlamıştı. Buz sarkıtlarını andıran yıldırımlar Malygos'un nefret ettiği düşmanına her yönden hücum etti. Yakıcı sıcak ve uyuşturucu soğuk aynı anda Kanatlıölüm'e saldırıyordu. Ancak siyah ejderhanın derisine gömülmüş büyüü demir plakalar, köpüren fırtınanın neredeyse tamamını ondan uzaklaş-

tırıyor; ona ulaşabilen çok azma da Kanatlıölüm'ün kolayca katlanmasını sağlıyordu.

Aslında hepsinin içinde en kurnaz ve tehlikeli düşman olarak Ysera çıkmıştı. Dişi ejderha önce, geride kalıp yandaşlarının Kanatlıölüm'e boş bir çabayla yüklenmesinden hoşnut görünüyordu. Sonra Kanatlıölüm içinde bir gevşeme hissetti, dikkatini dağıtan bir rahatlama hissi... Dalıp gitmek üzere olduğunu neredeyse son anda fark etti. Kafasını iki yana sallayıp Ysera'nın onun zihnine yerleştirdiği karışıklık halini çabucak dağıttı. Tam da üç rakibi de onu pençeleriyle yakalamaya çalışırken...

Siyah ejderha geniş kanatlarının birkaç hareketiyle kendini onların pençelerinden uzaklaştırıp karşı saldırıya geçti. Ön pençelerinin arasında saf enerjiden, kadim güçlerden oluşan bir küre şekillendirip onu karşındakilerin tam ortasına fırlattı.

Küre üçlüye ulaştığında patlayıp Ysera ve diğerlerinin sarmallar çizerek gerilemesine neden oldu.

Kanatlıölüm meydan okurcasına kükredi. "Aptallar! Bana elinizden ne geliyorsa gönderin! Değişen bir şey olmayacak! Ben gücün vücuda gelmiş haliyim! Sizler geçmişin gölgelerinden başka bir şey değilsiniz!"

"Geçmişten öğrenebileceklerini asla küçümseme, siyah ejderha..."

Kanatlıölüm'ün bir daha uçarken görebileceğini düşünmediği kızıl bir gölge onun görüş alanını doldurarak bir an için siyah ejderhanın bile şaşırmasına neden oldu. "Alexstrasza... Erkeğinin intikamını almaya mı geldin?"

"Eşimin ve yavrularımın intikamını almaya geldim, Kanatlıölüm çünkü bütün bunların sebebinin sen olduğunu gayet iyi biliyorum!"

"Ben mi?" Siyah dev ona bütün dişlerini ortaya çıkaran bir sırtışıla baktı. "Ama ben bile İblis Ruhu'na dokunamam; sen ve

senin soyundan olanlar buna bizzat şahit oldunuz!"

"Ama bir şey orkları, sadece ejderhaların bilebileceği bir yere yönlendirdi... ve bir şey onların diskin gücünü fark etmesini sağladı!"

"Hem zaten ne fark eder ki? Senin zamanın geçti, Alexstrasza, oysa benimki yeni başlıyor!"

Kırmızı ejderha kanatlarını sonuna kadar açtı ve pençelerini gösterdi. Esaretinin ondan alıp götürdüklerine rağmen şu anda hiç de güçsüz görünmüyordu. "Asıl senin zamanın doldu, siyah ejderha!"

"Diğerlerinin çabaları sonucunda zamanın yıkıcılığına, kâbusların lanetine ve büyüünün gizemlerine karşı durdum,! Sen hangi silahla geldin?"

Alexstrasza onun uğursuz bakışlarına kendi kararlı, kırılmayan gözleriyle karşılık verdi. "Yaşam... umut... ve onların getirdikleri..."

Kanatlıölüm onun söylediklerini düşündü... ve sonra yüksek sesle bir kahkaha attı. "O zaman şimdiden öldün demektir!"

İki dev birbirlerine doğru atıldılar.

"Kraliçenin onu yenmesi mümkün değil," diye mırıldandı Rhonin. "Hiçbiri yenemez çünkü hepsi bu lanet diskin onlardan aldığı şeyden mahrumlar!"

"Eğer yapabileceğimiz bir şey yoksa buradan gitmeliyiz, Rhonin."

"Yapamam, Vereesa! Onun için bir şeyler yapmalıyım... Aslında hepimiz için! Onlar da Kanatlıölüm'ü durduramazsa kim durduracak?"

Falstad, İblis Ruhu'na göz attı. "Bu şeyle hiçbir şey yapamaz mısın?"

"Hayır. Kanatlıölüm'e karşı hiçbir şekilde işe yaramıyor."

Cüce sakallı çenesini sıvazladı. Bu şeyin çaldığı büyüü onlara geri veremememiz ne yazık! O zaman en azından onunla eşit şartlar da dövüşürlerdi..."

Büyücü başını iki yana salladı. "Bu mümkün de..." Birden durdu ve düşünmeye çalıştı. Kırık parmağı, zonklayan başı ve vücudunun her yerindeki çürüklerle ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Rhonin dikkatini toplayıp griffon binicisinin az önce söylediklerine odaklandı. "Ama belki de mümkündür!"

Arkadaşları ona aval aval baktılar. Rhonin o an için ork tehlikesinden uzakta olduklarından emin olmak için çabucak etrafa bakındı. Sonra da bulabildiği en sert kayanın yanma gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Vereesa. Sesinin tonu, büyücünün aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ettiğini belli ediyordu.

"Onlara güçlerini geri veriyorum!" İblis Ruhunu bir taşın üstüne koydu ve daha önce bulduğu başka bir kayayı havaya kaldırdı.

"Ne halt ettiğini..." diyebildi Falstad ancak.

Rhonin kayayı elinden geldiğince sert bir şekilde diskin üstüne indirdi. Elindeki kaya ikiye ayrılmıştı.

İblis Ruhu parıldıyordu. Bu darbe onda bir leke bile oluşturmamıştı.

"Kahretsin! Bilmeliydim!" Büyücünün bakışları cüceyi aradı. "Bu şeyi tam isabetle savurabilir misin?"

Falstad alınmış görünüyor. "Bu belki dandik ork işi ama yine de kullanılabilir bir silah ve hal böyleyken, onu herhangi bir başka silah kadar iyi kullanırım!"

"Onu diske vur! Şimdi!"

Korucu elini kaygı dolu bir dokunuşla büyücünün omzuna koydu. "Rhonin, bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Güçlerini onlara geri verecek olan büyücülük hünerim biliyorum! Bağlı olduğum topluluğun üyeleri tarafından başka büyülü eşyalardan güç çekmek için kullanılan bir çeşidi ama işe yaraması için söz konusu nesnenin parçalanması gerekiyor ki büyüü içinde tutan güçler yok olsun! Ejderhalara kaybettiklerini geri verebilirim... ama ancak İblis Ruhunu açabilirsem!"

"Sebebi bu mu yani?" Falstad savaş baltasını kaldırdı. "Geri dur, büyücü! Tam ortadan ikiye ayrılmış halde mi istersin yoksa küçük parçalar halinde mi?"

"Onu yok et de nasıl yapabilirsen yap!"

"Çok basit..." Baltayı iyice yukarı kaldıran cüce derin bir nefes aldı... Sonra baltayı öyle güçlü savurdu ki Rhonin onun kol kaslarının sonuna kadar gerildiğini gördü.

Balta hedefe indi...

Metal parçaları etrafa uçtu.

"Aerie adına! Baltanın başı mahvoldu!"

Çelikte oluşan büyük bir gedik İblis Ruhunun yüzeyinin ne kadar sert olduğunu kanıtlıyordu. Falstad baltayı tiksintiyle kenara atarken baştan savma ork işçiliğine küfürler savuruyordu.

Ancak Rhonin, baltanın kusurlu olmadığını biliyordu. "Bu düşündüğümde de kötü!"

"Büyüyle korunuyor olmalı," diye mırıldandı Vereesa. "Aynı zamanda büyüyle yok edilemez mi?"

"Güçlü bir büyü lazım. Sadece benim büyüm buna yetmez ama eğer başka bir tılsımım olsaydı..." Krasus'un (ya da daha doğrusu Korialstrasz'ın) Vereesa'ya vermiş olduğu madalyonu hatırladı ama o, büyücü ve kızıl ejderha savaş alanına döndüğünde geride kalmıştı. Zaten Rhonin onun işe yarayacağından da kuşkuluydu. Kanatlıölüm'e ait bir şeyi olsaydı daha iyi olurdu ama diğer madalyon dağda kaybolup gitmişti...

Ama taş hâlâ ondaydı! Siyah ejderhanın kendi pullarından birinden yapılmış olan taş!
"İşe yaramak!" diye bağırdı elini cebine atıp.

"Ne o?" diye sordu Falstad.

"İşte bu!" Minik taşı çıkardı cebinden. Diğer ikisi bu cisimden hiç etkilenmemişlerdi.
"Kanatlölürn bunu kendi varlığından yarattı, aynı İblis Ruh'u kendi büyüyle yarattığı gibi! Bu, başka hiçbir şeyin yapamayacağı şeyi yapabilir!"

Diğer ikisi seyrederken Rhonin taşı diske yaklaştırdı. Büyücü ilk başta onu nasıl kullanması gerektiğinden emin olamasa da sonradan büyücülük öğretisine uymaya karar verdi: İlk önce en basit yolu dene.

Siyah taş avucunun içinde parlıyor gibiydi. Büyücü onun bulabildiği en keskin tarafını çevirdi. Rhonin planının işe yaramayabileceği elbette biliyordu ama elinde deneyebileceği başka alternatif de yoktu.

Büyük bir dikkatle, taşı kötülük dolu tılsımın ortasına bastırdı.

Kanatlölüm'ün pulu, İblis Ruh'u'nun güçlendirilmiş altın kabuğunu bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi kesti.

"Dikkat et!" Katıksız bir ışık huzmesi kesikten fışkırırken Vereesa büyücüyü tam zamanında kenara çekti.

Rhonin hasar görmüş tılsımdan dışarı sızan yoğun büyü-sel enerjiyi sezmişti ve onun gerçek sahiplerinin elinden sonsuza dek kaybolmaması için çabuk hareket etmesi gerektiğinin de farkındaydı.

Büyüyü üstünde gerekli gördüğünü sandığı değiştirmeleri yaparak mırıldanmaya başladı. Bitkin büyücü bütün dikkatini toplamıştı. Bu kadar nazik bir zamanda hata yapına riskine girmek istemiyordu. Bu işe yaramak zorundaydı.

Olağanüstü, parlak bir gökkuşağı yükseldi, yükseldi ve gökyüzüne ulaştı. Rhonin istediği sonuçları elinden geldiğince vurgulayarak büyüyü tekrarladı...

Artık yüzlerce metre yüksekte olan, neredeyse kör edici parlaklıktaki ışık huzmesi kıvrıldı... ve savaşmakta olan ejderhalara yöneldi. "Basardın mı?" diye sordu korucu nefesi kesilerek.

Rhonin Alexstrasza, Kanatlıölüm ve diğerlerinin uzaklardaki silüetlerine baktı. "Öyle sanıyorum... Öyle umuyorum..."

"Bu kadarı size yetmedi mi? Yenemediğinizle dövüşmeye devam mı edeceksiniz?" Kanatlıölüm düşmanlarına tam bir aşağılama ifadesiyle bakıyordu. Onlara karşı duyduğu azıcık saygı çok önceleri yok olup gitmişti. Aptallar, bir araya gelmiş güçlerinin bile yeterli olmadığını bildikleri halde kafalarını aşılmaz duvara toslamaya devam ediyorlardı.

"Çok fazla acıya, çok fazla dehşete neden oldun, Kanatlıölüm," diye sertçe karşılık verdi Alexstrasza. "Sadece bizim için değil, bu dünyanın fani yaratıkları için de!"

"Onlardan bana ne?... Ya da aynı şekilde sizden de? Bunu hiç anlamıyorum!"

Kırmızı ejderha kafasını olumsuzca salladı. Kanatlıölüm onun yüzünde acıma ifadesi olduğunu fark etti... Ona mı acıyordu? "Hayır... asla anlamayacaksın..."

"Sizinle yeterince oyun oynadım... Hepinizle! Sizi dört yıl önce yok etmiş olmalıydım!"

"Ama yapamadım! İblis Ruhu'nu yaratmak seni bile çok uzun bir süre güçsüz bıraktı..."

Siyah ejderha homurdandı. "Ama artık eski gücüme kavuştum! Bu dünya için olan planlarım sonuca doğru hızla ilerliyor... ve hepinizi geberttikten sonra senin yumurtalarını alıp, Alexstrasza, kendi mükemmel dünyamı yaratacağım!"

Buna karşılık olarak ateş rengi ejderha tekrar saldırıya geçti. Kanatlıölüm, onun şimdi yapacağı büyülerin daha önce yaptıklarından daha etkili olmayacağını bildiğinden güldü. Kendi gücü ve derisine yerleştirilmiş büyümlü plakalar bir olunca hiçbir şey ona zarar veremezdi...

"Aaahh!" Kırmızı ejderhanın büyüsel saldırısı ona hayal bile edemeyeceği bir güçle çarpmıştı. Adamantium plakalar korkunç etkiyi azaltmakta pek yararlı olmamıştı. Kanatlıölüm hemen güçlü bir kalkanla savunmaya geçti ama yara almaktan kurtulamamıştı. Bütün vücudu, yüzyıllardır tatmadığı bir acıyla doldu.

"Bana... ne ... yaptın?"

İlk başta Alexstrasza'nın kendisi de şaşırmış görünüyordu; ama sonra ejderhanın yüzüne bilinçli, muzaffer bir gülümseme yayıldı. "Bu, geçen yıllar boyunca yapmayı hayal ettiğim şeyin sadece basit bir başlangıcı, habis yaratık!"

Dişi ejderha şimdi daha heybetli ve güçlü görünüyordu. Aslında dördü de öyle görünüyordu. Siyah ejderhanın içini bir gerginlik kapladı. Kusursuz planında bir şeylerin feci şekilde yanlış gittiğini belli eden bir histi bu.

"Hissediyor musunuz? Hissediyor musunuz?" diye mırıldandı Malygos. "Ben tekrar kendimim! Ne kadar muhteşem bir şey!"

"Ve tam zzzamanında!" diye karşılık verdi Nozdormu, mücevher gözleri olağandışı bir parlaklık ve ışıltıyla kaplıydı. "Evet, tam zzzamanında doğrusu!"

Ysera büyüleyici gözlerini açtı. Bu sefer gözleri o kadar büyüleyiciydi ki Kanatlıölüm'ün tek yapabildiği kendi bakışlarını onunkilerden kaçırmak oldu. "Bu, kâbusun sonu," diye fısıldadı dişi ejderha. ""Düşlerimiz gerçek oldu!"

Alexstrasza kafasını salladı. "Kaybettiklerimiz bize geri döndü. İblis Ruhı... İblis Ruhı yok oldu."

"İmkansız!" diye kükredi metallerle kaplı dev. "Yalan bunlar! Yalan!"

"Hayır," diye düzeltti onu kırmızı ejderha. ""Şu anda gerçek olmadığı kanıtlanacak tek yalan senin yenilmez olduğun."

"Evet," diye atıldı Nozdormu. "Bu ssaçççma kanının yan-lışşşhğmı kanıtlamayı sssabırssssızlıkla bekliyorum..."

Ve Kanatlıölüm kendini, daha önce benzerlerine hiç rastlamadığı dört kuvvetinin saldırısına uğramış buldu. Artık düşmanlarının basit gölgeleriyle değil, her üyesi kendisine eş olan bir dörtlüyle dövüşüyordu... ve o, onların hepsine birden rakip olamazdı.

Malygos gökteki bulutları onun üstüne gönderdi. Siyah ejderhanın ağzını ve burun deliklerini boğarcasına tıkayan bulutlardı bunlar. Nozdormu zamanı sadece Kanatlıölüm için ilerletti. Rakibinin, haftalar, aylar ve yıllar boyunca hiç durmadan acı çekmiş gibi güçten düşmesini sağladı. Bu saldırılarla savunması zaten yara aldığından, Ysera onun zihnini istila edip zırhlı devin düşüncelerini en korkunç kâbuslarına dönüştürmekte hiç zorlanmadı.

İşte o zaman korkunç hasmı Alexstrasza onun karşısına dikildi. Kanatlıölüm'e bakarken yüzünde hâlâ kısmen bir acıma ifadesi vardı. "Benim Görüntü'm yaşımdır, siyah ejderha ve ben, tüm anneler gibi, onun getirdiği acıları ve mucizeleri bilirim! Geçmişte kalan yıllar boyunca yavrularımın savaşlarda kullanılmak üzere yetiştirilmelerini ve yetersiz veya fazlasıyla iradeli bulunmaları halinde katledilmelerini seyrettim! Onlara için hiçbir şey yapamadığım birçoklarının öldüğünü bile bile yaşadım!"

"Sözlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye kükredi Kanatlıölüm, diğerlerinin korkunç saldırılarını geçiştirmek için boş bir çabayla uğraşırken. "Hiçbir şey!"

"Tabii ki büyük olasılıkla bir şey ifade etmiyorlar... Bu yüzden de senin, benim çektiklerimi birinci elden yaşamayı sağlayacağım..."

Ve dediği gibi yaptı.

Diğer bütün saldırılara karşı, hatta Ysera'nın kâbuslarına karşı bile, Kanatlıölüm bir savunma kurabilirdi ama Alexstrasza'ninkine karşı kullanabileceği hiçbir silah yoktu. Kırmızı ejderha acıyla saldırdı ama kendi acısıyla. Kanatlıölüm'ün bildiği türden bir ıstırap değil, sevgi dolu bir annenin kendisin-

den ayrılan her yavrusuyla, dehşetli bir yaratığa dönüştürülen her yavrusuyla duyduğu türden bir ıstıraptı bu.

Katledilen her yavrusuyla duyduğu ıstıraptı.

"Benim çektiklerimin hepsini çekeceksin, siyah ejderha. Bakalım benden daha fazla dayanabilecek misin!"

Ama Kanatlıölüm böylesine bir ıstırapı hiç tatmamıştı. Gaddar pençelerin ya da delici dişlerin vereceği acıların ulaşamayacağı bir yere saldırıyordu bu ıstırap, varlığının tam özüne saldırıyordu.

Ejderhaların en dehşetlisi, hiç kimsenin şimdiye kadar bir ejderhadan duymadığı bir çılgınlıkla haykırdı.

Belki de onu kurtaran sadece bu olmuştu. Diğerleri buna o kadar şaşırmıştı ki kendi büyülerini yapmakta bir an duraksamaları. Sonunda kendini oradan söküp ayırabilen Kanatlıölüm, dönüp hızla ve öfkeyle uçarak kaçtı. Gözden hızla uzaklaşırken bütün vücudu titriyor ve çılgınlıkları yükselmeye devam ediyordu.

"Kaççıp gitmesssine izzzin vermemeliyizzz!" dedi birden Nozdormu gerçeği fark ederek.

"Takip edelim, takip edelim, gerçekten de!" diye ona katıldı Malygos.

"Katılıyorum," diye sessizce ekledi Düşlerin Leydisi. Ysera, yaptığı şeyle şaşkına dönüp kalakalmış olan Alexstrasza'yı baktı. "Kardeşim?"

"Evet," diye karşılık verdi kırmızı ejderha, kafayla onaylayarak. "Kesinlikle devam edin! Yakında size katılırım..."

"Anlıyorum..."

Diğer üç Görüntü dönüp hızla hainin peşine takıldılar.

Alexstrasza onların uçarak uzaklaşmasını, neredeyse kendi de bu ava katılmaya hazır halde seyretti. Güçleri yerine gelmiş olsa bile Kanatlıölüm'ün yarattığı dehşeti sonsuza dek bitirip bitiremeyeceklerini biliyordu; ama siyah ejderhanın mutlaka kontrol altına alınması gerekiyordu. Ancak Alexstrasza'nın daha önce halletmesi gereken işler vardı.

Ejderhakraliçesi gökyüzünü ve yeri arayan gözlerle taradı. Sonunda aradığını bulmuştu.

"Korialstrasz," diye fısıldadı. "En azından, sen Ysera'nın düşlerinden biri değilmiş sin..."

Eğer tek başlarına dövüşselerdi cücelerin akıbeti farklı olabilirdi. Elbette bir süre için onlarla başa çıkabilecek olsalardı da orklar onlardan sadece sayıca üstün değil, aynı zamanda daha iyi durumdaydılar. Yıllarca yer altında sinsi sinsi gezinmek Rom'un ekibini bazı bakımlardan sağlamlaştırmıştı; ama bazı bakımlardan da güçten düşürmüştü.

Bundan dolayı saflarına savaşçı bir büyücünün, yetenekli bir korucunun, ustura keskinliğinde pençeleri ve gagası olan bir griffona binen, deli kuzenlerinden birinin eklenmesi büyük şans, iblis Ruhu yok edildikten sonra üçlü marifetlerini, sadık tepe cücelerine yardım etmek ve dengeyi kendi lehlerine değiştirmek için kullanmaya başlamıştı.

Elbette, orklar saflarını her düzenlemeye çalıştığında onları aşağı eden kırmızı ejderhanın yardımı da göz ardı edilemezdi.

Grim Batol'un ork kuvvetlerinden geriye kalanlar sonunda teslim oldular. Orklar o kadar mahvolmuş durumdaydı ki galip güçlerin önünde diz çökecek kaçınılmaz sonlarını beklemeye başladılar. Bir kolu sargılanmış olan Rom onlara bunu zevkle bahsedebilirdi çünkü kendi halkının ve müttefiklerinin çoğu yok olup gitmişti ve bunlara Gimmel de dahildi. Ancak cücelerin lideri başka birinin emrini yerine getiriyordu... Hem zaten kim bir ejderhayla tartışırdı ki?

"Batıya gönderilecekler. Onları oradan İttifak gemileri alacak ve önceden hazırlanmış olan iskân bölgelerine götürecekler. Bugün için yeterince kan aktı ve kesinlikle kuzey Khaz Modan'da dahası da olacak..." Korialstrasz yorgun görünüyordu, hem de çok yorgun. "Bugün yeterince kan gördüm, teşekkürler..."

Rom'un ejderhanın emrini yerine getirme sözü vermesinden sonra Korialstrasz dikkatini Rhonin'e verdi.

"Senin hakkındaki gerçeği kimseye anlatmayacağım, Krasus," dedi hemen genç büyücü. "Sanırım yapmış olduğun şeyi niye yaptığını anlıyorum."

"Ama ben yanlışlarımdan dolayı kendimi asla affetmeyeceğim. Tek umudum kraliçemin bunu anlaması..." Dev sürüngen adeta bir insanmışçasına omuz silkti. "Kirin Tor'daki mevkiim konusu bir süre için tartışılacaktır. Kalmak isteyip istemediğimden emin olmadığım gibi, olanlar hakkındaki gerçekler de mutlaka ortaya çıkacaktır... en azından kısmen. Seni basit bir keşif görevinden daha fazlası için gönderdiğimi anlayacaklar."

"Şimdi ne olacak?"

"Çok şey... hem de epey çok. Güruh hâlâ Dun Algaz'daki gücünü koruyor ama bu yakında sona erecek. Ondan sonra bu dünyanın yeniden inşa edilmesi gerekecek... Tabii ona bu fırsat verilirse." Bir an durdu. "Ayrıca bugün olanlardan sonra seyri kesinkes değişecek olan bazı politik konular da var." Korialstrasz karşısındaki minik yaratıklara rahatsız denebilecek bir ifadeyle baktı. "Bu değişikliklerden diğer herkes kadar benim ırkımın da sorumlu olduğunu söylemeliyim size."

Rhonin daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama Korialstrasz'ın onun soracağı sorulara cevap vermeyeceğini hemen fark etti. Kanatlıölüm'ün ve kırmızı ejderhanın insan kılığına girebildiklerini öğrendikten sonra büyücü, kadim ırkın sadece insanlığın değil, elflerin ve diğerlerinin de tarihine sık sık müdahale ettiğinden emin olmuştu.

"Yaptığın şey kıvrak bir zekânın ürünüydü, Rhonin," diye fikrini açıkladı ejderha. "Sen-her zaman iyi bir öğrenciydin..."

Uçsuz bucaksız bir gölge üstlerini kaplayınca konuşmaları aniden kesiliverdi. Bir an için bitkin büyücü, Kanatlıölüm'ün her nasılsa kendisini takip edenlerden kaçtığı ve yenilgisine sebep olandan öç almak için geri geldiğini korktu.

Ancak tepelerine dikilen ejderha siyah değil, Korialstrasz gibi ateş rengindeydi.

"Siyah ejderha kaçıyor! Kötülükleri eğer tamamen yok edilmediyse bile kesinlikle dizginlendi!"

Korialstrasz bakışlarını yukarı çevirdi. Konuştuğunda sesinde özlem vardı: "Kraliçem..."

"Öldüğünü sanmıştım," diye eşine mırıldandı Alexstrasza. "Uzun süre yasını tuttum..."

Erkeğin yüzünde suçlu bir ifade vardı. "Senin özgürlüğünü kazanma fırsatını elde edebilmem için bu aldatmaca gerekiyordu, kraliçem. Sadece sana çektirdiğim acı için değil, bu fanileri kendi amacım doğrultusunda yönlendirme bencilliğim için de özür dilerim. Onların ırklarına karşı nasıl hisler beslediğini biliyorum..."

Kraliçe kafasını salladı. "Onlar seni affederse ben de affederim." Alexstrasza'nın kuyruğu aşağı inip erkeğinkiniyle birleştirdi bir an için. "Diğerleri hâlâ siyah ejderhanın peşinden gidiyor ama ben bu takipte onlara katılmadan önce, ikimiz sürümüzden geriye kalanları bir araya getirmeli ve yuvamızı yeniden kurmalıyız. Bence öncelikli olan bu."

"Senin kölenim," diye karşılık verdi Korialstrasz, devasa kafasını öne eğerek. "Şimdi ve sonsuza dek, sevgilim."

Bakışlarını büyücüye ve onun arkadaşlarına çeviren Ejderhakraliçesi ekledi: "Özverileriniz için en azından size eve dönüşünüzü sağlayabiliriz... eğer az bir zaman daha bekleyebilirsiniz."

Falstad'ın griffonu biraz zorlanarak onları eninde sonunda evlerine ulaştırabilirdiyse de Rhonin bu teklifi minnetle kabul etti. Korialstrasz'ın geçmişteki hilekârlığına rağmen büyücü iki ejderhadan da hoşlandığını fark etti. Kendisi aynı durumda kalmış olsaydı olası Rhonin de erkek ejderhanın yaptığını yapardı.

"Tepe cüceleri size yemek ve kalmanız için yer verecek. Yarın, yumurtaların hepsi geri alınıp güvenli bir yere gizlen-

dikten sonra sizin için geri döneceğiz. Dişi ejderhanın yüz hatlarına acı bir tebessüm yayıldı. "Yumurtalarımızın yeterince dayanıklı olmasını umalım, yoksa Kanatlıölüm, yenilirken bile bana acı bir darbe indirmiş olacak..."

"Böyle düşünme," diye atıldı erkek. "Gel hadi! Bu işi ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi!"

"Evet..." Alexstrasza kafasını üçlüye doğru eğdi. "İnsan Rhonin, elf ve cüce! Bu işe katkılarınızdan dolayı hepinize tek tek teşekkür ederim. Şunu biliyorum ki ben kraliçe olduğum sürece ırkım, sizlerin ırklarınıza asla düşman olmayacaktır..."

Ejderhakraliçesi bunu söyledikten sonra iki ejderha da yükseldi ve Kanatlıölüm'ün ilk yumurtalarla birlikte gittiği yönde hızla uçmaya başladı. Hâlâ konvoyda olanlar, sonunda dağ kalesinin ve bütün Grim Batol'un yine kendilerinin olduğunu iddia edebilecek olan neşe içindeki cücelerin koruması altında olacaktı.

"İkisi görkemli bir manzara oluşturuyor!" diye gürledi Falstad, ejderhalar gözden kaybolunca. Cüce yol arkadaşlarına döndü: "Elf leydim, sen her zaman benim rüyalarımın bi parçası olacaksın!" Şaşkın korucunun elini yakalayıp sıktı ve Rhonin'e döndü. "Büyücü, senin soyundan olanlarla pek işim olmadı ama şunu söyleyebilirim ki en azından bi tanesinde bi savaştının yüreği var! İleride destansı bi öykü anlatıyor olacağım: Grim Batol'un almış! Günün birinde bi handa öykünüzü anlatıp hoşça vakit geçiren cücelere rastlarsanız şaşırmayın, tamam mı?"

"Bizden ayrılıyor, musun?" diye sordu Rhonin, tam bir şaşkınlık içinde. Daha savaşı yeni kazanmışlardı. Kendisi daha bütün bu olup bitenlerden nefesleşmeye bile fırsat bulamamıştı.

"En azından sabaha kadar gitmemelisin," diye ısrar etti Vereesa.

Vahşi cüce, seçme şansı olsa seve seve kalacağını belli edercesine omuzlarını kaldırdı. "Kusuruma bakmayın ama bu

havadislerin Aerie'ye bi an önce ulaşması lazım! Ejderhalar kadar çabuk olup onlar Lordaeron'a varmadan ben geri dönmüş olmalıyım! Bu benim sorunluluğum... Ayrıca oradaki bazı dostların benim kaybolmadığımdan haberdar olmasını istiyorum..."

Rhonin, Falstad'ın güçlü elini minnetle sıkarken kendi yaralı elini kullanmak zorunda kalmadığı için şükrediyordu. Yorgun olmasına rağmen griffon binicisinin ezici bir kavrayışı vardı. "Her şey için teşekkür ederim!"

"Hayır, insan, ben teşekkür ederim! Benimkinden daha şanlı bir kahramanlık şarkısı söyleyecek bi griffon binicisi görmeyi çok isterdim! Bütün bayanların bakışları bana çevrilecek, inan bana!"

Onun kadar ölçülü biri için oldukça şaşırtıcı bir hareketle, Vereesa eğilip cüceyi yanağından hafifçe öptü. Falstad kocaman sakalının altında adamakıllı kızardı. Rhonin bir kıskançlık sancısı hissetmekten kendini alamadı.

"Kendine iyi bak," diye griffon binicisini uyardı elf.

"Öyle yapacağım!" Cüce ustalık gerektiren bir atlayışla griffonun sırtına bindi. İkiliye el salladıktan sonra Falstad hayvanı hafifçe topukladı. "Bu savaş tamamen sona erdiğinde belki hepimiz tekrar bi araya gelme şansını buluruz!"

Griffon havalandı ve Falstad onlara tekrar veda ederken bir daire çizdi. Sonra cücenin bineği batıya yöneldi ve kısa boylu savaşçı hızla uzaklaştı.

Rhonin gittikçe küçülmekte olan figüre el sallarken cüceyle ilgili ilk izlenimlerini biraz suçlulukla hatırladı. Ama Rhonin'e göre Falstad kendini büyücünden çok daha fazla kanıtlamıştı.

Nazik bir el büyücünün sakat elini tutup yavaşça yukarı kaldırdı.

"Buna bakım yapılması gereken zaman çoktan geçmiş," diye onu azarladı Vereesa. "Senin güvende olmanı sağlamak için yemin ettim. Bu benim için iyi olmayacak..."

"Yeminin Khaz Modan'a vardığımızda sona ermiyor muydu?" diye karşılık verdi Rhonin, yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

"Belki; ama görünüşe göre senin günün her saati kendi kendinden korunman gerekiyor! Bir dahaki sefere kendine kim bilir ne yapacaksın!" Bu defa elfin de yüzünde bir an için bir gülümseme belirmişti.

Rhonin korucunun onun kırık parmağıyla ilgilenmesine izin verdi. Bir yandan da ejderha onları Lordaeron'a geri götürdükten sonra Vereesa'yla olan birlikteliğini sürdürebilmesi için bir yol olup olmadığı merak ediyordu. Elbette çiftin raporlarını birlikte sunması, olanları daha iyi gözden geçirmek adına, üstleri için en iyisi olurdu. Büyücü bunu Vereesa'ya önerip onun bu konuda ne düşündüğünü öğrenmeliydi.

Birden, birinin nasıl olup da garip bir şekilde en başta onun yaptığı gibi neredeyse ölmeye can atarken sonradan dolu dolu yaşamak isteyebildiğini düşündü... Üstelik yakıp kül olmaktan, ezilmekten, doğranmaktan, kellesiz kalmaktan ve tamamen yok edilmekten son anda kurtulduktan sonra. Önceki görevinde olanlar için her zaman pişmanlık duyacaktı ama artık bundan sonra hiçbir hayalet ona musallat olamayacaktı.

"İşte," dedi Vereesa. "Ben daha iyi bir malzeme bulana kadar onu böyle tut. Ondan sonra bir şeyi kalmayacak."

Elf pelerininden şerit halinde bir kumaş koparıp, kırık bir savaş baltasının sapından bir parça tahtayla bir tür destek oluşturmuştu. Rhonin onun eserini inceledi ve olağanüstü buldu.

Büyücü, gücünü yeniden kazandıktan sonra elini tamamen iyileştirebileceğini söyleme zahmetine hiç girmedir. Vereesa ona yardımcı olmak için epey istekli görünüyordu.

"Sağ ol."

Büyücü, ejderhaların işlerinin uzun sürmesini umdu. Oklardan korkmalarına gerek kalmadığına göre Rhonin'in eve dönmek için hiç de acelesi yoktu.

Grim Batol'un düşüşü ve Gürüh'un, yok olmakta olan davası için kullandığı ejderhaları kaybettiği haberleri sonunda İttifak'a ulaştığında her yerde kutlamalar başladı. Nihayet savaş artık sona erecekti. Barış artık kesinlikle çok yakındı.

Büyük krallıkların her biri büyücünün ve elfin anlattıklarını bizzat dinlemekte ısrar etmiş ve çifti uzun uzun sorgulamıştı. Aerieli bir griffon binicisinden de onay bildirisi gelmişti, şanlı kahraman Falstad'dan.

Rhonin ve Vereesa krallıktan krallığa gezmeye devam ederken (ve bu arada gittikçe yakınlaşıırken) vaktiyle büyücü Krasus kılığında dolaşmış olan da Hava Divanı'na kendi raporunu iletmmişti. İlk başta, diğer konsey üyeleri onu düşmanca karşılamıştı, özellikle de onun herkese açıkça yalan söylemiş olduğunu bilenler. Ancak alman sonuçlara kimse itiraz edemezdi ve büyücüler de mesele sonuçlar olunca her şeyden çok başarıya bakarlardı.

Drenden yüzü görünmeyen, büyücüye bakarak başını iki yana sallamıştı. "Uğraşıp didindiğimiz her şeyi mahvedebilirsin!" diye gürledi. Bir an için odayı baştan başa kat eden fırtına onun sözlerinin yankılanmasına neden oldu. "Her şeyi!"

"Bunu anlayabiliyorum. İsterseniz konseyden çekileceğim, hatta cezalandırılmayı ya da azledilmeyi de kabul edeceğim. Eğer istediğiniz buysa."

"Azilden daha fazlasından bahsedenler vardı," diye belirtti Modera. "Çok daha fazlası..."

"Ancak bunu hep beraber tartıştık ve genç Rhonin'in başarısının sadece Dalaran'a itibar kazandırdığına karar verdik. Hatta onun inanılmaz göreviyle ilgili kendilerine bilgi veril-

memesini biraz içermiş olan müttefiklerimiz bile iyi niyetlerini bildirdi. Kendilerinden birinin de bu görevde bulunmasından dolayı elfler özellikle memnun kaldılar." Drenden omuz silkti. "Bu konuyu daha fazla tartışmanın gereği yok gibi görünüyor. Kendini resmen kınama almış ama şahsım tarafından tebrik edilmiş say, Krasus."

"Drenden!" diye çıkıştı Modera.

"Burada yalnızız, istediğimi söyleyebilirim." Cüppeli adam ellerini birleştirdi. "Şimdi, başka birinin belirtmek istediği bir şey yoksa şu Lord Prestor konusunu açmak istiyorum. Alterac hükümdarı seçildiği varsayılan kişi... Sanki yer yarıldı da içine girdi!"

"Şatosu bomboş, uşakları kaçmış..." diye ekledi Modera. Hâlâ meslektaşının Krasus'la ilgili az önceki yorumundan rahatsız görünüyordu.

Diğer büyücülerden biri, yapılı olanı, sonunda söze girdi: "Orayı çevreleyen büyüler de dağıldı. Ayrıca bu düzenbaz büyücü için çalışan goblinler olduğuna dair işaretler var!"

Bütün konsey Korialstrasz'a döndü.

Sanki en az diğerleri kadar şaşırmış gibi, kollarını iki yana açtı ejderha büyücü. 'Lord Prestor' kesinlikle bu durumdan en çok çıkar sağlayacak kişiydi. Diğer konsey üyeleri belli ki onun bütün bunları neden bırakıp gittiğini merak ediyordu. "Bu sizin için olduğu kadar benim için de çok kafa karıştırıcı. Belki de eninde sonunda hepimizin bir araya gelen gücünün onu alaşağı edeceğini fark etmiştir. Bu benim en olası bulduğum tahmin. Gerçekten de başka hiçbir şey onun bunca şeyden vazgeçmesini açıklayamaz."

Bu diğer büyücülere de uygun gelmişti. Korialstrasz çoğu yaratık gibi onların da egolarının tatmin edilmesinden hoşlandıklarını biliyordu.

"Etkisi şimdiden azalmakta," diye devam etti. "Elbette hepiniz Genn Griyele'nin Prestor'un tahta çıkışma olan itirazını

yenilediğini ve Amiral Lord Proudmoore'nin de ona katıldığını duymuşsunuzdur. Hatta Kral Terenas sözde soylunun geçmişinin ikinci bir kez kontrolden geçirilmesinin ardından birçok soru işaretiyle karşılaşıldığını duyurdu. Prestor'un yakın zamanda genç prensesle yapacağı evliliğe dair söylentiler de yok olup gitti..,"

"Onun geçmişini araştırıyordun," dedi Modera.

"Evet, o bilgilerin bir kısmının Majestelerinin eline geçmiş olması olası."

Drenden gayet hoşnut, başını salladı. "Rhonin'in görevi bize Terenas'ın ve diğerlerinin takdirlerini sağladı. Biz de bu değişiklikten en iyi şekilde faydalanacağız. İki hafta sonra 'Lord Prestor' bütün İttifak'ta nefret edilen biri olacak!"

Korialstrasz uyanda bulunurcasına elini kaldırdı. "Daha kurnazca hareket etmekte fayda var. Zamanımız var. Çok geçmeden onun var olduğunu bile unutacaklar."

"Belki de haklısın." Sakallı büyücü diğerlerine göz attı. Hepsi onaylarcasına başlarını sallıyordu. "O zaman oy birliğiyle kabul edildi. Ne kadar harika." Drenden konseyi dağıtmak üzere elini kaldırdı. "Eh, eğer başka bir şey yoksa..."

"Aslında var," diye müdahale etti ejderha büyücü. Dinmekte olan fırtınadan bir bulut onun üstünden süzüldü.

"Nedir?"

"Her ne kadar beni kuşkulu davranışlarımdan ötürü bağışlamış olsanız da şimdi sizlere konsey faaliyetlerinden bir süre için çekilmek zorunda olduğumu söylemek zorundayım."

Hepsi afallamış görünüyordu. Hiçbiri, onun değil konseyden tamamen çekilmesini, bir toplantıyı kaçırmasını bile beklemezdi.

"Ne kadar süreliğine?" diye sordu Modera.

"Bunu söyleyemem. Biz çok uzun zaman ayrı kaldık ve bir zamanlar sahip olduklarımızı geri kazanmak için epey bir zamana ihtiyacımız olacak." ..'

Korialstrasz gölge büyüüne rağmen Drenden'in göz kırptığı neredeyse görür gibiydi. "Senin bir... bir eşin mi var? 'Biz'den kastın bu mu?"

"Evet. Size söylemeyi unutmuşsam beni bağışlayın. Dediğim gibi uzun zamandır ayrıldık..." Onlar göremese de gülümsedi. "... ama o şimdi yine benimle."

Diğerleri bakiştılar. Sonunda Drenden karşılık verdi: "O zaman... elbette... yolunda duracak değiliz. Kesinlikle bunu yapmaya hakkın var..."

Ejderha büyüü eğilerek selam verdi. Aslında ejderha geri dönmeyi umuyordu çünkü bu, yüzyıllardır süren hayatının hemen hemen diğer her şey kadar bir parçası olmuştu. Yine de Alexstrasza'sıyla birlikte olmakla kıyaslandığında, o bile sönük kalıyordu. "Teşekkürlerimi sunarım. Elbette bütün önemli havadisleri takip etmeye çalışacağım, söz veriyorum..."

Yaptığı büyü onu Hava Divanı'ndan uzaklaştırırken elini veda etmek için kaldırdı. Korialstrasz'ın ayrılırken söyledikleri diğer büyücülerin tahmin edebileceğinden çok daha doğrudu. Konseyden uzakta da olsa, bir Kirin Tor üyesi olarak, politik hareketlenmeleri kesinlikle izlemeyi planlıyordu. 'Lord Prestor'un ortadan yok olmasına rağmen krallıklar arasında hâlâ felakete yol açabilecek atışmalar yaşanıyordu. En başta gelen konulardan biri de yine Alterac'tı. Dalaran'a karşı sorumluluğu Korialstrasz'ın olan biteni izlemeye devam etmesini gerektiriyordu.

Ve kraliçesi için, kadim ırkı için, o ve onun gibi olanlar izleyecekti... izleyecek ve gerektiğinde olayların seyrini etkileyeceklerdi. Alexstrasza bu genç ırklara inanıyordu, özellikle de Rhonin ve diğerlerinin yaptıklarından sonra. Bu yüzden de Korialstrasz onun inancını daha da sağlamlaştırmak için yapması gereken şeyi yapmalıydı. Bunu hem ona, hem de bu görevin gerçekleşmesinde ona yardım etmiş olanlara borçluydu.

Siyah canavarın çaresiz kaçışından beri Kanatlıölüm'ü gören olmamıştı. Diğerlerinin gözü devamlı onun üzerindeyken siyah ejderhanın bir süre için daha fazla dehşete neden olması pek mümkün görünmüyordu, hatta belki de sonsuza dek... Ancak onun sayesinde diğerleri, hayata ve geleceğe yeniden ve daha güçlü bağlanmışlardı.

Ejderhanın günü sona ermişti ama bu, onların dünyaya izlerini bırakmaya devam etmeyecekleri anlamına gelmiyordu... Hiç kimse asla farkına varmasa bile.

SON